

PHƯƠNG CA

3

CƠN LƯAN

Thuần Dương

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Phụng Ca, tên thật là Hương Kỳ Cương, sinh ngày 24 tháng 8 năm 1977 tại Phụng Tiết (Trùng Khánh), tốt nghiệp chuyên ngành Quản lý hành chính Đại học Tứ Xuyên năm 2001.

Năm 2003, Phụng Ca là biên tập viên tạp chí Kim cổ Truyền kỳ Võ hiệp, và năm 2007 là Tổng Biên tập của tạp chí này.

Giải thưởng đã giành được: Giải Nhất Kim cổ Truyền kỳ Võ hiệp năm 2006 (cho Côn Luân), Giải nhất Võ hiệp Văn học Hoàng Di năm 2005 (cho Côn Luân), Giải Thần Châu kỳ hiệp Ôn Thụy An năm 2004, 2005 và 2006 (về hoạt động sáng tác và ảnh hưởng trên văn đàn võ hiệp).

Tác phẩm tiêu biểu:

- *Tiểu thuyết: Côn Luân tiền truyện* (tên ban đầu Thiên kiều thiết huyết), *Côn Luân, Thương Hải, Mạn dục Vương triều*.

- *Truyện vừa: Tẩy lễ, Dạ phỏng, X, Phóng lãng thiên niên, Phiêu lưu, Hoa si biệt truyện, Thần ngộ*.

PHƯỢNG CA

Thuần Dương

Người dịch: Đào Bạch Liên

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

*Nhà xuất bản Phụ nữ trân trọng cảm ơn dịch giả
Đào Bạch Liên đã hỗ trợ để xuất bản cuốn sách này.*

*Cuốn sách này được xuất bản theo hợp đồng chuyển
giao bản quyền giữa Beijing Chinese World Books,
INC và Nhà xuất bản Phụ nữ.*

Dịch từ nguyên bản tiếng Trung:
CÔN LUÂN, Đoàn kết Xuất bản xã

Bản quyền tiếng Việt © Nhà xuất bản Phụ nữ, 2009.

Nhân vật

Vân Thù

Là hậu sinh của một danh gia võ lâm. Là hạt nhân của võ lâm miền nam. Có chung kẻ thù với Lương Tiêu, nhưng lại là kinh địch vĩnh viễn với Lương Tiêu.

Công phu sở trường: Tam tài quy nguyên chương.

Liễu Oanh Oanh

Là nữ tặc, đồ đệ phái Tuyết Sơn. Nhan sắc tuyệt thế, tính tình phóng khoáng, có phần ngang ngược, là người con gái có vị trí quan trọng trong cuộc đời Lương Tiêu.

Công phu sở trường: Băng hà huyền công.

Thú chơi: Bảo mã Yên Chi.

Cửu Như

Là hòa thượng lang bạt kỳ hồ. Võ công cao cường, kiến thức võ học sâu xa khôn lường, những lời nói ra đều vô cùng thông tuệ, uống rượu như hũ chìm.

Công phu sở trường: Đại kim cương thần lực.

Bình khí tùy thân: Gậy gỗ.

Sở Tiên Lưu

Chủ nhân Thiên Hương sơn trang. Phong thái thanh cao thoát tục, kiếm thuật siêu quần, ngoại hiệu Thiên hạ đệ nhị kiếm.

Võ công sở trường: Phần hương kiếm thuật.

Bình khí tùy thân: Thiết Mộc kiếm.

Lúc này, từ nơi xa có tiếng động rì rầm vắng lại. Đoán chừng cường địch sắp tới gần, Lương Tiêu ngược mắt nhìn lên, thấy đằng tây vàng dương đã lặn, trăng lưỡi liềm hé nhú đằng đông, thời gian trôi vùn vụt, trời đã sập tối tự lúc nào.

Minh Quy vốn tinh thông toán học, việc Hoa Vô Xuy đảo chuyển thạch trận chỉ khiến lão bối rối chốc lát mà thôi. Đang lúc lần đuổi theo dấu máu thì nghe tiếng bước chân, lão mừng rơn, lập tức lao bổ tới, vừa vận trông thấy chéo áo trắng của Hiếu Sương lấp ló bên một pho tượng. Vì đã nắm rõ mọi phương hướng và vị trí, lão chẳng ngại gì trận pháp thay đổi nữa, bèn cười thầm chạy thật nhanh đến nơi.

Trong trận chiến Linh Đài, Lương Tiêu đã hao tổn rất nhiều nguyên khí, kể đó lại vung chưởng tự hại khiến bản thân bị thương nặng hơn, gắng gượng duy trì được đến bây giờ chỉ là nhờ vào ý chí, vì vậy mới

¹ Rời hoa gặp liễu.

di chuyển lòng vòng trong thạch trận chừng mấy trăm bộ đã hoa mắt hụt hơi, chân căng mềm nhũn, chạy tiếp thêm vài bước thì vấp, ngã sấp mặt xuống đất. Nghe tiếng Minh Quy cười lộng óc, Lương Tiêu thầm hiểu là không thể nào thoát nạn được nữa, đành cũng cười mà rằng:

- Được lắm, cho ngươi đây!

Đoạn thu hết sức tàn ném cành cây khô về phía đối phương.

Minh Quy nhìn đà phóng, biết đã mắc lừa, liền phát chương quạt nát cành cây, thét:

- Thằng khốn muốn chết!

Rồi tung mình nhảy phốc tới túm chặt ngực Lương Tiêu nhắc bóng lên, tay phải khum thành trảo đâm thẳng vào mặt gã, găm gừ:

- Con oắt kia ở đâu?

Miệng Lương Tiêu ứa máu rùng rùng, nhưng trong lòng thì xiết bao mừng rỡ. Nhìn vẻ mặt tươi rói ấy, Minh Quy càng thêm nóng giận, đôi mắt náy lửa. Lão đẩy kính ra các đầu ngón tay, chực cào xuống. Thình lình có tiếng bước chân dồn dập vang lên, xem chừng rất nhiều người đang chạy tới. Lão già đương cơn thịnh nộ, vốn định xé xác Lương Tiêu ngay tại chỗ, nhưng nghe tiếng động thì thay đổi sắc mặt, vươn tay cấp Lương Tiêu rảo chân chạy ra khỏi trận.

Chạy chừng nửa canh giờ thì ra được bên ngoài. Minh Quy rút kinh nghiệm việc lúc trước, liền cẩn thận phong bế mấy huyệt đạo của Lương Tiêu, xong xuôi chạy tới gần vách núi, vạch bụi cỏ để lộ ra một cửa hang, rồi kéo trong hang ra một con thuyền Thiên Lý. Lương Tiêu làm bộ trầm trở, giọng đầy châm biếm:

- Minh lão nhi, té ra ngươi đã gieo quẻ đoán việc, chuẩn bị lối thoát từ lâu rồi!

Minh Quy không nổi giận, chỉ nhạt nhẽo đáp:

- Ranh con ạ, làm việc phải tính toán trước sau, dẫu nắm chắc phần thắng cũng nên chưa lấy một đường rút lui.

- Hiểu rồi! - Lương Tiêu cười đáp.

Minh Quy lạnh lùng nhìn Lương Tiêu, rủa thầm: "Cứ cười cho lắm vào, rồi sẽ đến lúc lão phu làm cho mày muốn khóc cũng không khóc được nữa đó!".

Lão kéo thuyền xuống nước, quãng Lương Tiêu lên khoang, lay động sừng rồng, từ từ lướt xuống hạ du.

Đi được một hồi, Lương Tiêu trông thấy mấy bóng đen thấp thoáng đằng sau thuyền, hiểu rằng Thiên Cơ cung đã phát hiện ra tung tích Minh Quy và đang cho người đuổi theo, bụng bảo dạ: “Chẳng rõ Hiếu Sương đã được giải huyết chưa? Cô bé bệnh tật rề rề lại không thông thuộc trận pháp, nhớ bị hãm trong trận mà bệnh tái phát thì lấy ai chăm nom?”.

Càng nghĩ càng lo, Lương Tiêu liền nhắm mắt vận công, thử thúc mở huyết đạo. Khổ nỗi nguyên khí đã hư hao, thủ pháp điểm huyết của Minh Quy lại quá ư tinh diệu, thử mấy lần đều thất bại cả.

Thiên Lý thuyền băng qua hồ nhỏ, tiến vào khe Vò sò, khoảng không bên trên theo đó tối lại. Chỉ còn nửa quãng đường nữa là lên đến bờ, hi vọng trốn thoát càng lúc càng mong manh, Lương Tiêu phiền muộn, ngoác miệng chửi bới rầm rĩ.

Chửi được chừng dăm câu thì thấy Minh Quy bỏ sừng rồng quay lại. Lương Tiêu thót tim, tưởng đầu lão sắp ra tay xử trí mình, nhưng Minh Quy chỉ quay lại để tìm một chiếc cần trúc. Xong xuôi lão vươn tay chộp lấy Lương Tiêu, điểm á huyết rồi cấp vào sườn. Lương Tiêu bị nhắc bổng lên cao, bên tai gió vù vù nổi. Khe Vò sò càng lúc càng thu hẹp, trăng sao không rơi được tới nơi. Minh Quy chao người đập chân vào vách đá trái, bật lên hơn một trượng, lác lác trôi đi một lúc thì rơi sang vách đá phải, lại đập chân lần nữa, bật tiếp lên hai trượng, rơi sang vách đá trái... Thân pháp tương tự với Đồng Chú lúc leo lên đỉnh Oán Lữ. Thoát phải thoát trái như thế, chao lượn chừng bảy nhịp thì lên đến đỉnh khe. Trong khe tối đen không có ánh sáng trời, bốn chiếc Thiên Lý thuyền đằng sau không phát hiện ra Minh Quy đã giờ kẻ kim thiên thoát xác, vẫn theo dòng nước trôi dần tới, đeo bám chiếc thuyền không. Khi họ băng qua bên dưới hai người, Lương Tiêu thoáng nghe tiếng con gái thút thít, nhận ra giọng Hiếu Sương thì thờ phào, cảm thấy như cất được khối đá nặng trong ngực.

Minh Quy thu cần trúc lại, cười nhạt dõi nhìn tốp thuyền xa dần. Lương Tiêu buồn nản cùng cực, thầm hiểu mọi hi vọng sống thế là chấm dứt.

Minh Quy cấp Lương Tiêu chạy một hồi thì dừng phất lại, ném bịch gã xuống đất, đá vào á huyết, cười gằn:

- Thằng ranh, còn gì để nói nữa không?

Lương Tiêu chắc chết rồi, nhắm nghiền hai mắt một mực lặng thinh. Minh Quy lại cười:

- Muốn sống thì cũng dễ thôi. Ta hằng hỏi mày, khi mày chạy trốn, trong thạch trận đã xảy ra chuyện gì? Luồng sát khí đó từ đâu mà ra? Nói đi, ta sẽ tha chết cho.

Lương Tiêu hừ mũi, quay ngoắt đầu không đáp. Minh Quy sầm mặt, cười khẩy:

- Không nói thì thôi. Ta lại hỏi, mày học võ ở đâu? Ai dạy mày *Tam tài quy nguyên chương*?

Lương Tiêu nhỏ toẹt một cái, nghiền răng nhắm mắt chẳng nói chẳng rằng. Minh Quy nổi giận tung chân đá vào huyệt Thái dương của Lương Tiêu, nhưng khi mũi chân sắp tới điểm, lão dăm do dự, nghi bụng: "Bất kể thế nào cũng phải bắt thằng nhóc nói ra chỗ bí ẩn của *Tam tài quy nguyên chương*, từ đó ta sẽ tìm tòi nghiền ngẫm thêm. Ngày sau chạm mặt kẻ kia cũng có cách khắc chế!". Đạo xưa lão đã từng thất bại ê chề trước *Tam tài quy nguyên chương*, bấy nhiêu năm qua vẫn đinh ninh trong dạ rằng tương lai nhất định sẽ phải đối địch với lộ chương pháp ấy, bây giờ dò hỏi được Lương Tiêu về chỗ ảo diệu của nó thì sẽ nắm chắc phần thắng hơn. Nghĩ vậy, lão đổi ra tư lự, bụng bảo dạ: "Luồng sát khí khó hiểu trong thạch trận xuất hiện thật kỳ quái, cũng phải làm cho rõ ra mới được. Nhưng thằng ranh này tính tình cứng cỏi, ép buộc chỉ e tốn công vô ích. Ta nên nhẹ nhàng vỗ về, trước tiên giành lấy lòng tin của nó rồi từ từ dò dẫm ý tứ sau". Tức thì lão thay đổi quyết định, thở dài, tìm một thân cây đổ ngồi xuống, cười hỏi:

- Mày thích con bé ốm yếu nhà họ Hoa lắm phải không?

Lương Tiêu hừ mũi:

- Ta thích hay không dính dáng gì tới người!

Minh Quy cười đáp:

- Mày giỏi toán như thế, võ công sau này tinh tiến không biết đến đâu mà ngờ, người ngợm cũng kháu khỉnh để coi, chỉ cần mày muốn thì danh hoa khắp nhân gian hái đâu chả được, mỹ nhân khắp thiên hạ muốn lựa ai chẳng xong. Nếu mày hiểu được cái lạc thú với đàn bà thì sẽ thấy con bé oặt ẹo ấy chán ngắt!

Lương Tiêu thần nhiên nói:

- Người xách động chỉ tồn công vô ích. Hiểu Sương là bạn thân nhất của ta, chết vì cô ấy ta cũng không hối tiếc.

Minh Quy nhìn Lương Tiêu chăm chăm, ánh mắt liên tục biến đổi, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói:

- Có điều này chắc mày không biết! Gái nhà họ Hoa đều là bọn nhện nhện hóa thân. Dù mày đối xử tử tế với họ đến độ nào đi nữa, họ vẫn trơ trơ không cảm kích gì cả. Mày đã trông thấy nhện bao giờ chưa?

- Cổ nhiên là rồi! - Lương Tiêu đáp.

Minh Quy thở dài:

- Nhện nhện là loài rất vô ơn. Giao hợp xong, nhện cái sẽ ăn thịt luôn nhện đực; ra đời rồi, nhện con sẽ ăn thịt luôn nhện mẹ. Năm xưa, khi Nguyên Mậu công đột ngột tạ thế, chị em Hoa Vô Xuy thành ra cơ nhờ bơ vợ, chính lão phu đã dẹp hết mọi lời xì xào dị nghị, đưa Hoa Vô Xuy lên ngôi cung chủ. Nào ngờ vừa ngồi vững trên vị trí ấy là à tìm đủ mọi cách tống cổ mấy lão già chúng ta. Quá nửa cuộc đời lão phu đều đổ vào việc trông nom Linh Đài, không làm ăn được gì khác. Mày thử nghĩ xem, à ta chẳng phải nhện nhện thì là gì?

Lương Tiêu lắc đầu:

- Hiểu Sương khác với Hoa Vô Xuy.

Minh Quy hừ mũi:

- Năm xưa Hoa Vô Xuy cũng làm bộ đáng thương yếu đuối lắm, tài mua nước mắt thiên hạ còn tinh vì gấp hàng chục lần con bé Hiểu Sương oặt ẹo bây giờ nữa kia. Vậy mà ngày nay à ta ghê gớm vênh vác nhường nào? Mày chứng kiến rồi đấy!

Lương Tiêu nín lặng, bụng bảo dạ: "Lão nói cũng đúng. Hoa Vô Xuy lấy Thiên Cơ Thập Toán làm tình làm tội ta, nham hiểm không biết đầu mà kẻ!".

Minh Quy chìm đắm trong những ân oán ngày xưa, thần sắc liên tục thay đổi. Lão đôi mắt trông về hướng Thiên Cơ cung một lúc rất lâu, cuối cùng ngoảnh đầu lại, nghiêm trang nói:

- Nhóc con, mày là kỳ tài trời sinh. Nếu mày hợp tác với lão phu thì bằng tài trí của hai ta, muốn lấy giang sơn Đại Tống cũng không khó,

sá gì một Thiên Cơ cung nhỏ nhoi. Lão phu đã quá lục tuần, ngày tháng chẳng còn bao lăm, mai sau kẻ ngựa mặt trông bốn cõi, hương thụ khắp vinh hoa chẳng phải mày thì còn ai vào đây nữa?

Nghe những lời ấy, Lương Tiêu rất lấy làm kinh ngạc, nhưng dầu sao tuổi còn trẻ, máu còn nóng, được người ta tâng bốc thì không khỏi thích chí lâng lâng.

Thấy Lương Tiêu đã dao động, Minh Quy bồi thêm:

- Nam tử hán đại trượng phu không thể khuất mình dưới chân người khác, phải làm nên đại sự oanh liệt khiến trời rung đất chuyển thì mới đáng mặt!

Đoạn lão giải huyệt cho Lương Tiêu:

- Bây giờ đã thoát khỏi hiểm cảnh, nếu người thuận lòng đồng hành thì lão phu rất mừng, nhưng bằng người muốn bỏ đi, lão phu cũng quyết không ngăn trở.

Lương Tiêu không ngờ đến chuyện này nên nghi ngại vô cùng, quan sát Minh Quy một lúc lâu rồi la lên:

- Chỉ dối trá, chắc hẳn người đang ấp ủ quỷ kế gì đây!

Minh Quy cười đáp:

- Giết người dễ như trở bàn tay, đâu cần quỷ kế. Nếu nhất định phải nói tại sao, thì tại vì người là một nhân tài, Tam Thu cũng còn kém xa, mà ta thì rất mến mộ tài năng!

Lương Tiêu nói xóc:

- Người từng bảo Minh Tam Thu chỉ là quân cờ. Hừ, đối với người ta cũng chỉ là một quân cờ mà thôi.

Minh Quy cười nhạt, vẻ ngạo nghễ:

- Lão phu nói thế đương nhiên có dụng tâm, kẻ tầm thường làm sao hiểu được!

Lương Tiêu sống người, bàng hoàng tỉnh ngộ:

- Phải rồi, nghe những lời lẽ ấy, Minh Tam Thu càng căm người. Hẳn càng căm người, Hoa Vô Xuy càng không gây khó dễ cho hắn.

Minh Quy hừ mũi, không thừa nhận cũng không phản đối.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Họ Minh này thực gian ngoan xảo trá!

Nhưng luận về đầu trí đầu lực, ta há sợ lão sao?”. Lương Tiêu thuộc dạng thông minh, nhưng thiếu từng trải nên còn non nớt, vì vậy tràn đầy tự tin, quả quyết nói:

- Thế cũng được, ta cũng không muốn ở lại Thiên Cơ cung, đi cùng người cho có bạn đường vậy!

Minh Quy vỗ tay, mắt lóe sáng:

- Tiểu tử khá lắm, quả nhiên không phải là hạng cam chịu phận cá chậu chim lồng...

Lão chợt ngừng lời, nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ bắt được động tĩnh, lập tức cấp Lương Tiêu dậy, chạy như bay trong vùng núi Quát Thương, mãi đến sáng bạch mới dừng chân nghỉ. Trong thời gian đó Minh Quy có bỏ đi chốc lát, tiếng là đi bắt thú rừng ăn lót dạ, thực chất là ngấm ngấm quan sát, thấy Lương Tiêu hoàn toàn không có ý định bỏ trốn, lão mới hơi yên lòng, tuy vậy cũng không dám đi xa quá, chỉ lấy đá ném rơi hai con trĩ, nướng ăn với Lương Tiêu. Lão sợ lộ hành tung nên chuyên chọn những nẻo hoang vắng mà đi, được cái công lực thâm hậu, cấp Lương Tiêu vượt suối băng ngàn mà vẫn chạy vù vù như bay.

Hôm sau, thế núi bằng phẳng dần, hai người ra khỏi vùng núi Quát Thương, tiếp tục tiến lên phương Bắc. Trên đường thì thoảng thấy bóng dáng cao thủ Thiên Cơ cung, nhưng Minh Quy lắm mưu mẹo, luôn nhanh chân chạy trước. Lão muốn lấy lòng Lương Tiêu nên săn sóc quan tâm hết mực, giúp Lương Tiêu vận công trị thương, thì thoảng lại gởi chuyện, dò hỏi bí mật của *Tam tài quy nguyên chương* và võ học trong thạch trận. Lương Tiêu đoán biết ý định của Minh Quy nên cứ một mực giả câm giả điếc. Lão già không khỏi tức giận: “Tên khốn, để xem mày ngang bướng được bao lâu, có cưỡng nổi tài lung lạc của lão phu không? Hừ, một mai xong việc, ta sẽ xé xác mày ném xuống sông cho cá ăn”. Trong lòng lão hằn học, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, không để lộ một chút suy nghĩ thật nào.

Hai người đều có toan tính riêng, đi như thế hơn một tháng, vượt qua sông Phú Xuân, khói sóng Thái Hồ đã ở ngay trước mặt. Hai người thuê thuyền qua hồ, men theo Vận Hà tiến lên hướng Bắc. Để tránh sự truy lùng của Thiên Cơ cung, Minh Quy cho thuyền lênh đênh trên

sông mấy ngày liền không cập bờ. Lương Tiêu nhân tản rảnh rồi bèn tán gẫu với lão. Minh Quy chỉ kém Lương Tiêu khoản toán học, còn thì thông kim bác cổ, Tam phần Ngũ điển Bát sách Cửu khâu lâu lâu một bụng, mở miệng là trích dẫn điển kinh, nói năng trơn tru lưu loát. Lương Tiêu nghe chuyện gật gù, thầm nghĩ người này bị Hoa Vô Xuy áp chế bao năm, tài năng quả thực bị kìm hãm.

Hôm ấy, thuyền hai người tiến gần đến Tô Châu, Minh Quy báo:

- Qua Thái Hồ, thế lực của Thiên Cơ cung hầu như không vươn tới được nữa. Chúng ta có thể yên ổn định cư tại Tô Bắc, cùng mưu việc lớn.

Lương Tiêu đã gần bình phục, lúc nào cũng nung nấu ý muốn bỏ trốn, nghe vậy chỉ cười.

Vừa lúc nhà thuyền vào báo lương thực đã cạn, Minh Quy không dám chường mặt ra ban ngày, bèn dặn đội hoàng hôn xuống sẽ tính toán xem thế nào.

Khi trời chạng vạng, chiếc thuyền nhỏ rẽ màn chiều ghé vào bờ sông, đúng lúc trên bờ dậy tiếng om sòm huyền ảo. Minh Quy chợt dạ, vội báo nhà thuyền lùi ra giữa dòng, lại kéo Lương Tiêu rút vào khoang, vén rèm nhìn ra. Xa xa, bóng người lồ nhố trong cảnh nhá nhem, một giọng ồm ồm cất lên:

- Khốn kiếp thật, quanh đây không kiếm nổi một tên thầy thuốc nào cho ra hồn à? Nuôi lũ bị thịt như các người đúng là chả được tích sự gì!

Tiếp đó là những tiếng đen đét, hình như có kẻ bị ăn bạt tai.

Một giọng đàn bà khàn khàn thở dài:

- Đại lang à, huynh cũng đừng trách bọn họ, cái làng hẻo lánh nhếch nhác này làm gì có thầy thuốc tử tế. Huống hồ, đại phu hạng thường cũng chẳng chữa nổi vết thương ấy đâu.

Giọng ồm ồm vặc lại:

- Cô còn dám mở miệng ọe hợe nữa à? Tất cả chỉ tại cô chọn đường thủy đuổi theo con giặc cái ấy, nếu không thì Tinh nhi làm gì đến nỗi bị thương? Lại được Tam thúc nhà cô nữa, ngày thường cứ tăng bốc đến tận mây xanh mãi đi, tới lúc cốt tử thì mất tằm mất dạng. Hừ, vớ vẩn thật, mấy chục thằng đàn ông mà không bắt nổi một con nặc nô!

Người đàn bà nổi nóng:

- Ơ hay, tên họ Lôi kia, người giận cá chém thớt đẩy phồng? Tinh nhi do ta mang nặng đẻ đau, nó bị thương như thế, người tưởng ta không đau lòng ư? Chính người đã đồng ý chia quân làm ba đường chứ ai! Đại ca dẫn mọi người đi đường bộ, chúng ta đi đường thủy, Tam thúc tiêu dao tự tại đã quen thì đi một mình một đường. Mà cũng tại cha nào con nấy nữa kia, nếu thành con ngoan của người đừng nổi thói hiếu sắc, tay chân đừng quờ quạng lung tung thì làm gì bị đánh tới nông nổi này?

Giọng ồm ồm tỏ ra tức giận:

- Cha nào con nấy là sao? Cô thử nói xem, bao nhiêu năm nay, ta đã làm gì lầm lỗi với cô chưa?

Người đàn bà hừ mũi:

- Có cho kẻo người cũng không dám! Nói riêng chuyện năm xưa thôi, chẳng phải vừa gặp ta là người đã ngơ ngẩn mất hồn, nước trà bỏng rót vào tay mà cũng không biết đẩy ư...

Người đàn ông xem chừng bối rối, vội vàng ngắt lời:

- Nhị nương, trước mặt con cháu sao lại nói năng kiểu ấy?

Người đàn bà hừ mũi, còn muốn giễu nhại nữa, chợt nghe trong thuyền có tiếng rên rỉ vắng ra, liền la lên thất thanh:

- Ôi chao, lại tái phát đấy! Hết cách rồi Đại lang ơi, sợ rằng Tinh nhi sẽ... sẽ khó qua khỏi đêm nay...

Thị sứt sà sứt sít. Người đàn ông trầm ngâm một thoáng rồi bảo:

- Ta có cách đây! Nhị nương, muội ở lại bờ nhé. Lái thuyền đâu, nhỏ sào!

Người đàn bà kinh ngạc:

- Huynh định làm gì?

Giọng ồm ồm đáp:

- Khoan hỏi vội, tạm thời muội cứ đợi ở đây.

Đoạn, hần sai lái thuyền đẩy sào tách bến. Một lát sau, thuyền đã ra giữa dòng, tiến đến gần con thuyền Minh Quy và Lương Tiêu thuê. Ánh lửa lóe lên trên khoang, nền được thấp sáng. Rèm cửa cuốn khá cao, có thể trông thấy loáng thoáng quang cảnh bên trong: một căng

chân gác trên đệm, từ đầu gối trở xuống đã tím tái, da dẻ căng mọng, trông to gấp đôi chân người bình thường.

Tiếng một thanh niên rên rỉ:

- Cha ơi, cha... lấy dao làm gì thế?

Giọng ồm ồm ban nãy thở dài:

- Tinh nhi à, chẳng còn cách nào khác đâu con.

Thanh niên nọ hoảng hồn kêu khóc:

- Ôi giờ, không được!

Cha già nói:

- Tinh nhi, huyết Phục thổ của con đã trúng *Thoa la chỉ* của phái Đại Tuyết Sơn, máu tụ lại phần dưới đầu gối, xem chừng phải phế bỏ thôi, chứ để kệ nó lan ra thì e rằng không chỉ bắp chân mà cả cái chân của con đều bị hoại tử đấy.

Thanh niên kêu:

- Nửa chân cũng là chân, cả chân cũng là chân, có khác gì nhau đâu?

Giọng ồm ồm đáp:

- Nói thì nói vậy, nhưng vết thương này kỳ quái lắm, nếu để nó nhiễm trùng mưng mủ thì sau một canh giờ nữa, cả gan, ruột, thận và lá lách của con sẽ thối theo, lúc ấy Đại La Kim tiên giáng thế cũng không cứu nổi con nữa đâu. Con ngoan ơi, người ta thường nói "rắn độc cắn tay, chặt ngay mới khỏi", con là hào hán của nhà họ Lôi chúng ta, đừng cảm lên nào!

Thanh niên vội kêu:

- Con... con không muốn làm một kẻ què cụt. Cha ơi, con không mang tên Lôi Tinh nữa, đổi quách thành Sở Tinh cho xong... Tam cứu công¹ vô nghệ tuyệt luân, nhất định sẽ cứu được con...

Gã đang rên rỉ, cái giọng ồm ồm ban nãy liền mắng át đi:

- Khốn nạn chưa, thằng bị thối! Mới xây xước một chút mà đã chối bỏ cả tổ tông ư? Đừng có lải nhải nữa...

Lôi Tinh kêu ré lên:

- Ôi mẹ ơi... cha muốn chặt chân con...

¹ Ông trẻ đảng mẹ, vai thứ ba.

Tiếng kêu thảm thiết vang đi khắp mặt sông.

Người đàn bà đợi trong bờ nghe thấy, vừa giận vừa sợ, nhưng không biết bơi, chẳng làm sao ngăn cản được, chân tay cuống quýt bôn chôn, cũng la hét theo:

- Tinh nhi, Tinh nhi... con không sao chứ? Lôi Chấn, huynh gây nên tội nghiệt gì thế?

Thị đang la gào thì một tiếng rú ghê gớm vút lên, xé toạc màn đêm dày đặc. Người đàn bà lão đảo, ngã phệt xuống đất.

Lương Tiêu nhìn thấy hàn quang lóe sáng trong thuyền, cẳng chân nọ đã bị chặt đứt, máu phọt lên tím xanh, tưới vãi khắp đệm nằm. Lôi Tinh rú được một tiếng rồi ngất xỉu. Trong thuyền lặng ngắt như tờ, chỉ có tiếng thờ phì phò nặng nhọc của người cha, hiển nhiên tay chặt đứt chân con trai, trong lòng ông ta cũng không dễ chịu gì.

Cầm máu băng bó cho Lôi Tinh xong, người đàn ông giục thuyền trở vào bờ. Thuyền vừa cập bến, bà vợ đã nhảy phốc lên khoang, bồm bộp mấy tiếng, áng chừng thị bạt tai chồng. Đại lang ăn tát im như thóc. Bà vợ đánh xong, có vẻ cũng hiểu nỗi khổ tâm của hắn, bật khóc ồ ồ:

- Sớm biết thế này... thì đã không đi, đều tại Thuần Dương thiết hạp cả...

Lương Tiêu nghe đến mấy chữ "Thuần Dương thiết hạp" thì giật mình, đồng tai chăm chú theo dõi.

Người đàn bà chưa dứt lời, ông chồng đã cắt ngang vẻ tức giận:

- Nhị nương, muội làm nhảm gì thế...

Rồi ngưng, tựa hồ uất khí không nói tiếp được. Bà vợ chắc cũng hiểu mình vừa lỡ lời, bị chồng quát mà không cãi cự câu nào, chỉ sụt sịt. Giọng ồm ồm lại vang to:

- Ta và Nhị nương tiếp tục đuổi theo con tiện nhân đó. Các người hộ tống thiếu gia về Bảo, nếu có sơ sẩy gì thì... hừ... coi chừng cái đầu của các người!

Mọi người dạ ran linh ý. Người đàn bà hậm hực nói:

- Đúng, kẻ có tội phải là con ranh đê tiện họ Liễu kia. Không băm vằm xé xác nó làm muôn mảnh thì ta không sao hả giận được!

Hai vợ chồng bàn định xong xuôi thì quay thuyền ngược lên bắc, những người còn lại cũng cười ngửa dong xe đường ai nấy đi.

Lương Tiêu không nghe được tin tức gì về Thuần Dương thiết hạp nữa thì rất cụt hứng, nhưng suy tư một hồi lại nghĩ, lão hòa thượng và Ngô Thường Thanh đều nói cái hộp sắt đó không đáng một xu, ắt cũng chẳng có gì đặc biệt. Lương Tiêu vừa nghĩ vừa ngoái đầu nhìn lại, thấy Minh Quy đang vuốt râu trầm ngâm, bèn hỏi:

- Ông già này, mấy người đó đang làm gì vậy?

Minh Quy cười nhạt:

- Bọn nhãi nhép giang hồ ấy mà, bận tâm làm gì!

Lương Tiêu nghe vậy thì thôi hỏi. Minh Quy giục thuyền vào bến, chắt thêm lương thực, hai người nghỉ ngơi một đêm trên bờ. Chuyện vừa qua không nhắc đến nữa.

Hôm sau, thuyền tiến vào Cô Tô, núi non sông hồ nối liền một dải, cầu nước đan chảy dọc ngang, thuyền san sát trên sông, cảnh đẹp tựa tranh vẽ. Lương Tiêu chui ra khỏi khoang, đứng đằng mũi thuyền ngơ ngẩn nhìn, chợt nghe có tiếng nói cười rôm rả bèn ngẩng đầu trông thì thấy trên các lầu gác hai bên bờ đông nghịt con gái. Ai cũng trang điểm rất đậm, nhìn về phía gã vẫy tay mời gọi. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, cũng mỉm cười gật đầu. Thấy Lương Tiêu hưởng ứng, đám con gái tức thì cười rộ, vẫy khăn lụa vẫy tay áo, xanh xanh đỏ đỏ nhốn nháo, đon đả mời chào Lương Tiêu.

Lương Tiêu không rõ họ là người thế nào, bèn hỏi Minh Quy rằng:

- Mấy cô kia gọi ta làm gì đấy?

Minh Quy mỉm cười bí hiểm:

- Gọi người vào bể ái ân, cho người ném mùi son phấn!

Lương Tiêu cau mày:

- Minh lão nhi, có gì cứ thẳng thắn mà nói, đừng vòng vo văn vẻ. Ông thừa biết là ta có hiếu đâu.

Minh Quy cười bảo:

- Nơi đây là kỹ viện. Mấy ả đó đều là gái phong trần.

- Gái phong trần là gái gì? - Lương Tiêu thắc mắc.

Minh Quy nói:

- Khó giải thích lắm, phải tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được.

Lương Tiêu nghe vậy bứt rứt, liền bảo:

- Thế ư? Ta cũng muốn thử xem sao!

Minh Quy ngấm nghĩa Lương Tiêu một chốc, tự nhủ mình đi đường tìm trăm phương ngàn kế để lung lạc tiểu tử này cũng chỉ vì muốn nó thoải mái mà lơ là cảnh giác, thổ lộ huyền cơ. Từ sắc là thứ dễ khiến thế nhân hồ đồ nhất, chỉ cần để thằng ranh này tay ôm người đẹp, uống rượu say mềm thì hỏi điều gì nó chẳng ngoan ngoãn tuôn ra. Nghĩ vậy, lão cười nhạt, giục thuyền vào sát bờ.

Trong lúc họ dong thuyền, từ chiếc cầu vòm đằng xa có một người dắt ngựa đi đến. Minh Quy là người sành ngựa, vừa nhìn thấy đã phải ngấm ngấm ngợi khen. Con ngựa trắng muốt, khỏe khoắn đẹp đẽ, đúng như sách xem tướng đánh giá: “Đầu ngẩng cao rắn rỏi, đuôi buông rủ nhịp nhàng, ức nở nang vạm vỡ, xương uyển chuyển hiên ngang”. Ngựa tiến lại gần, Minh Quy mới nhận ra không phải loại trắng tuyền, vì sắc lông còn điểm xuyết mấy chấm đỏ thẫm, trông như phẩm sơn chưa thoa đều trên mặt giai nhân.

Người dắt ngựa là một cô gái áo xanh, đầu đội nón vành rộng tết bằng liễu mảnh vẫn còn nguyên nhánh lá lòa xòa làm che lấp gương mặt, tấm áo màu lục nhạt cũng thất bằng một nhánh liễu, in rõ cái eo nhỏ xinh chỉ vừa một chét tay, song Minh Quy mãi nhìn con ngựa trắng oai phong đẹp đẽ, chẳng mấy may chú ý tới cô ta. Cô gái có vẻ tò mò thích thú trước cảnh đám đàn bà hai bên bờ sông rộn rã mời chào Lương Tiêu, liền dừng ngựa trên cầu theo dõi.

Thuyền cập bờ. Minh Quy bỗng đổi ý, tự nhủ mình tuổi tác đã cao, sống vai một đứa choai choai ra vào chốn thanh lâu thì thật lỗ bịch, và lại có mình kè kè ở bên thì thằng bé sẽ mang tâm lý đề phòng, cư xử ắt có chiều gò bó, chi bằng nấp vào chỗ tối, càng dễ bề hành sự. Nghĩ đoạn, lão dốc ra nửa túi vàng ngọc, cười bảo:

- Lương Tiêu này, lão phu thấy mèn mẹt buồn ngủ, ngươi tự đi vậy. Ta ở trên thuyền đợi, ngươi cứ mặc sức chơi. Nếu thiếu vàng bạc thì lại đến gặp ta mà lấy nhé!

Lương Tiêu thăm lấy làm lạ: “Lão già này lại thả ta một mình lên bờ,

không sợ ta chạy trốn mất ư? Nhưng nói vậy thôi, lão cho tiền để ta chơi thoải mái, bây giờ ta bỏ lão đi thì cũng hơi vô ơn”.

Hai người ở bên nhau đã lâu, dọc đường Minh Quy lại tìm mọi cách lôi kéo lấy lòng, Lương Tiêu vốn trọng tình nghĩa, tự nhiên đã hình thành mối duyên lữ thứ với Minh Quy, bảo từ bỏ lão ngay cũng hơi khó.

Lương Tiêu mãi nghĩ ngợi, lên bờ rồi cứ gằm đầu lững thững đi, chợt nghe bên tai có tiếng lục lạc lạnh lớt, sau đấy một con ngựa to cao lướt xẹt qua bên vai mình. Gã liếc mắt trông, chỉ thấy một vạt áo dài màu xanh lá pháp phối, rồi cũng chẳng bận tâm lắm, đi thêm mười mấy bước thì gặp một tòa lầu nhều nhện bằng gỗ, trên lầu chật ních đàn bà con gái phấn son lòe loẹt. Một tên tiểu nhị chạy lại đón Lương Tiêu vào trong.

Thời Tống, tửu lâu thường kiêm luôn kỹ viện và ngược lại, không mấy khi tách biệt. Dưới lầu là đại sảnh quán rượu, trên lầu là phòng ốc thanh lâu. Kỹ nữ chia làm hai hạng Quan và Tư, Tư kỹ có địa vị thấp hơn Quan kỹ, cuộc sống cũng không nhàn nhã bằng. Nhưng bất luận là Quan hay Tư thì đều phải bán khéo mắt nụ cười mua vui, sống trong cảnh náo nhiệt mà không khỏi có lúc chạnh lòng buồn bã.

Lương Tiêu nói rõ vì sao mà mình đến đây, tiểu nhị liền dẫn lên lầu, tú bà tươi cười ra đón. Minh Quy lớn lên trong Thiên Cơ cung, tuy tính tình thâm hiểm nhưng tác phong cử chỉ rất thanh nhã, Lương Tiêu đi theo lão bấy nay, ăn bận tự nhiên cũng tương tất hẳn lên. Tú bà lọc lõi sự đời, nhìn thoáng qua đủ biết Lương Tiêu là dạng thiếu niên lắm tiền nhưng còn non nớt, bèn don đả hỏi:

- Công tử muốn gặp một cô nương như thế nào?

Lương Tiêu thấy mục này ông ọ làm dáng thì không thích lắm, nghe hỏi cũng chưa biết quyết ra sao, bèn đáp:

- Tùy thích.

Tú bà nghe Lương Tiêu gọi mình là thích thì hơi ngạc nhiên, bưng miệng cười rúc lên. Lương Tiêu không hiểu lý do bị cười, mặt mày đỏ lựng.

Tú bà cười một lúc, nhìn bộ dạng lúng túng của Lương Tiêu, sực nghĩ ra điều gì, vội nói:

- Công tử thú vị thật đấy! Ở đây mọi người kiếm sống rất vất vả, cả

năm trời chẳng mấy khi được bữa cười thỏa thuê thế này, hôm nay nhờ công tử khéo miệng mà lão thân vui quá.

Tú bà giới đưa đẩy, Lương Tiêu cảm thấy rất dễ chịu, cũng tưởng là mình nói năng hay ho lắm, bèn đáp:

- Thím đừng khách sáo.

Tú bà ngoài miệng vẫn xởi lởi vồn vã nhưng trong bụng khinh thường Lương Tiêu hẳn đi, chắc hẳn có thể moi được khối tiền thưởng từ túi thăng nhóc này. Mụ lập tức vẫy khăn tay, gọi mấy ả non tơ lại ngồi xúm quanh Lương Tiêu, ai nấy riu rít thỏ thẻ cười nói. Thoạt đầu nhìn từ xa, Lương Tiêu thấy đám con gái này đều tươi tắn lông lẩy như gấm như hoa, nhưng lại gần thì ra toàn bôi son trát phấn, nói năng cười cợt không giấu được vẻ giả tạo, khiến người ta có cảm giác gượng gạo vô cùng.

Tú bà nhận ra bộ dạng gò bó thiếu tự nhiên của Lương Tiêu, liền giả là bảo:

- Công tử còn bỡ ngỡ, các cô đừng mãi nói chuyện nữa, đàn hát lên xem nào?

Lương Tiêu đang bực tức trong lòng, nghe vậy vội hưởng ứng:

- Được đây, hát đi, hát đi!

Đám con gái cười rộ, tíu tít lấy đàn sáo sênh phách ra, cùng nghiêm chỉnh lại, tiếng hát tiếng đàn hòa vào nhau réo rắt. Một cô áo hồng gỗ phách ca rằng:

*Đứng tựa lâu cao se sắt lạnh,
Ngút mắt xuân sâu,
U ám trời cô tịch.
Sắc cỏ nhòa, chiều tàn nắng nhạt,
Đong đầy nhung nhớ lòng hiu quạnh,
Đuối buồn qua hơi men chống chénh,
Uống rượu ngâm nga,
Vui gượng nên vẫn tỉnh.
Đai áo rộng dần không để ý,
Vì ai gây héo thân mang bệnh.*

Bài từ *Điệp luyện* hoa này do Liễu Vĩnh sáng tác. Họ Liễu là đại gia trên từ đàn nhưng sinh thời cùng khổn thất ý, thường lẫn lộn những nơi ngô liễu tường hoa, là kẻ lạc loài trong giới văn nhân chính phái. Tuy thế từ của ông rất độc đáo, chỗ phải luyện thì ông đặt thẳng, chỗ phải nhặt thì ông để khoan, vậy mà vẫn trầm bổng nhịp nhàng, ý tình bao la khoáng hoạt. Giọng hát của cô áo hồng chỉ thuộc dạng bình bình, nhờ có danh khúc của đại gia nên nghe vẫn uyển chuyển hàm súc, gây xao động tâm tư. Lương Tiêu nghe đến hai câu “Đai áo rộng dần không để ý, Vì ai gây héo thân mang bệnh”, bất giác thấy thương mình, mắt đỏ hoe cơ hồ sa lệ.

Người con gái áo hồng hát xong thì lại gần Lương Tiêu, cười duyên:

- Xin công tử ban thưởng!

Lương Tiêu giật mình sức tỉnh, nhớ lời Minh Quy liền thò tay mò túi tiền ở thắt lưng, nhưng lần sờ mãi mà không đưa tay trở ra. Tú bà thấy vậy, cười bảo:

- Công tử à, cũng không cần nhiều đâu, cho mấy đồng thôi. Chị em nó ca khô cổ bỏng họng, chỉ mong mua ít trái cây thấm giọng đỡ khát là được rồi.

Lương Tiêu luồn hân tay vào thắt lưng, vế mặt khác lạ. Tú bà phát sốt ruột, lại cười hỏi:

- Phải chăng công tử yêu cầu khe khát hơn, mấy chị em nó chưa làm cậu vừa ý?

Lương Tiêu vội trả lời:

- Không phải thế đâu! Cho tôi ra ngoài một lát nhé, tôi sẽ trở vào ngay.

Tú bà sinh ngờ, sầm mặt cắt ngang:

- Công tử nghe hát xong là cứ thế bỏ đi hả?

Lương Tiêu đỏ mặt, trán nổi gân xanh, bối rối đáp:

- Không phải, là do... là do...

Rồi gãi gờ tay định gạt tú bà ra, khổn nổi người đàn bà ấy lẫn lộn đã lâu trong chốn phong trần, nào phải hạng dễ bắt nạt, mụ ta liền túm chặt tay áo Lương Tiêu, nhưng vẫn cười tươi như hoa:

- Cậu thương ít cũng được, một hai lạng cho chị em gọi là bánh vẽ lót lòng, ngắm mơ đỡ khát ấy mà.

Lương Tiêu cuống cà kê, lúng búng đáp:

- Thím này, tôi đi một lát là trở vào ngay, thím đừng co kéo thế.

Tú bà nhìn ra cửa, vẫn nín áo Lương Tiêu khư khư, la lên the the:

- Ôi giờ ơi, trông cậu ăn bận chỉnh tề mà cư xử chẳng đường hoàng gì cả...

Chưa dứt lời, chợt nghe trên đình đầu có tiếng cười giòn giã trong trẻo:

- Thím tú bà lắm rồi, không phải hần không đường hoàng, mà là không có tiền.

Mọi người nhìn lên, trông thấy một thiếu nữ áo xanh đầu đội nón liểu đang ngồi vắt vẻo trên xà nhà sơn đỏ, tà áo màu lục nhạt buông xuống đến đầu gối, đôi bắp chân thon thon đung đưa, dáng điệu ung dung nhàn nhã. Cô ta mang giày đi ngựa màu xanh lá rất hài hòa với sắc áo, mu giày thêu đôi chim kim tước bằng chỉ vàng, đế giày chạm hình đài sen, kiểu dáng khác lạ so với giày trung thổ.

Lương Tiêu sực nhớ, trước khi vào lầu dường như mình và cô gái này có đi sát qua nhau, bèn ồ lên kinh ngạc:

- Người... người ăn cắp túi tiền của ta phải không?

Cô gái cười hì hì, đáp:

- Cái gã háo sắc này hình dong đứng đắn mà nói năng vô lễ quá, một cô gái con nhà như ta sao có thể ăn cắp được, chỉ là lấy mà không hỏi thôi.

Lương Tiêu phát tức:

- Khốn kiếp thật!

Đồng thời Lương Tiêu cũng thầm lấy làm lạ, người con gái thò mắt túi tiền mà mình thì không may may hay biết, thủ pháp cao diệu quá đúng là xuất quỷ nhập thần.

Cô gái chẳng hề phật lòng, vẫn cười nói:

- Với lại, trong túi người có bao nhiêu bạc đâu, bắt quá hai ba trăm lượng, chỉ đủ cho bản cô nương nhìn mơ đỡ khát, ăn bánh vẽ lót lòng thôi.

Cô ta sửa lời tú bà ban nãy, giọng điệu thì y hệt nhưng thanh âm trong trẻo hơn nhiều, hệt như oanh vàng thánh thót, họa mi hót ban mai.

Lương Tiêu không ghìm được cơn giận, liền gạt tú bà ra, giậm chân nhảy lên xà nhà. Thiếu nữ bật cười. Lương Tiêu chỉ kịp thấy một dải xanh lướt qua trước mặt, chưa kịp định thần thì bị đập một cái thật mạnh vào trán đau rát, đành đáp xuống đất, đưa tay sờ trán mới biết bị chảy máu, vết thương tác động đến tuyến lệ, khóc mắt cay xè, chực trào nước mắt.

Cô gái ngồi ngay ngắn trên xà nhà, tay mân mê một nhánh liễu xanh mượt chắc vừa ngắt trên nón xuống, cười nhạt bảo:

- Gã háo sắc kia, chắc nguời mắt mẹ từ nhỏ nên không ai dạy dỗ, hôm nay ta thay mẹ nguời uốn nắn nguời. Ha, con trai ta, đâu không con?

Lương Tiêu vô duyên vô cớ bị khiêu khích, vốn đã giận điên nguời, lại bị mấy câu sau của cô gái đâm vào nỗi đau sâu kín trong lòng, không kiềm chế được liền nhấc hai chiếc ghế băng ném mạnh lên xà nhà. Cô gái hất chân đá bay ghế, cười bảo:

- Được lắm, giờ nguời lại còn chọc giận ta cơ đấy, hãy xem ta đánh cho nguời chết đi sống lại thế nào đây.

Đoạn cô ta chống tay xuống xà nhà lấy đà nhảy xuống. Lương Tiêu lập tức lao bổ tới, định bụng tấn công chớp nhoáng ngay lúc cô ta còn ở trên không thiếu điểm tựa.

Cô gái cười hì hì, không đợi Lương Tiêu tới gần, đã vẩy nhánh liễu ra cuốn lấy gờ cửa sổ, giật cổ tay về, kéo thân mình lướt tới trước ba thước, tư thế nhẹ nhàng như én liệng, tránh khỏi cú vỗ của Lương Tiêu, xong cười khanh khách mà rằng:

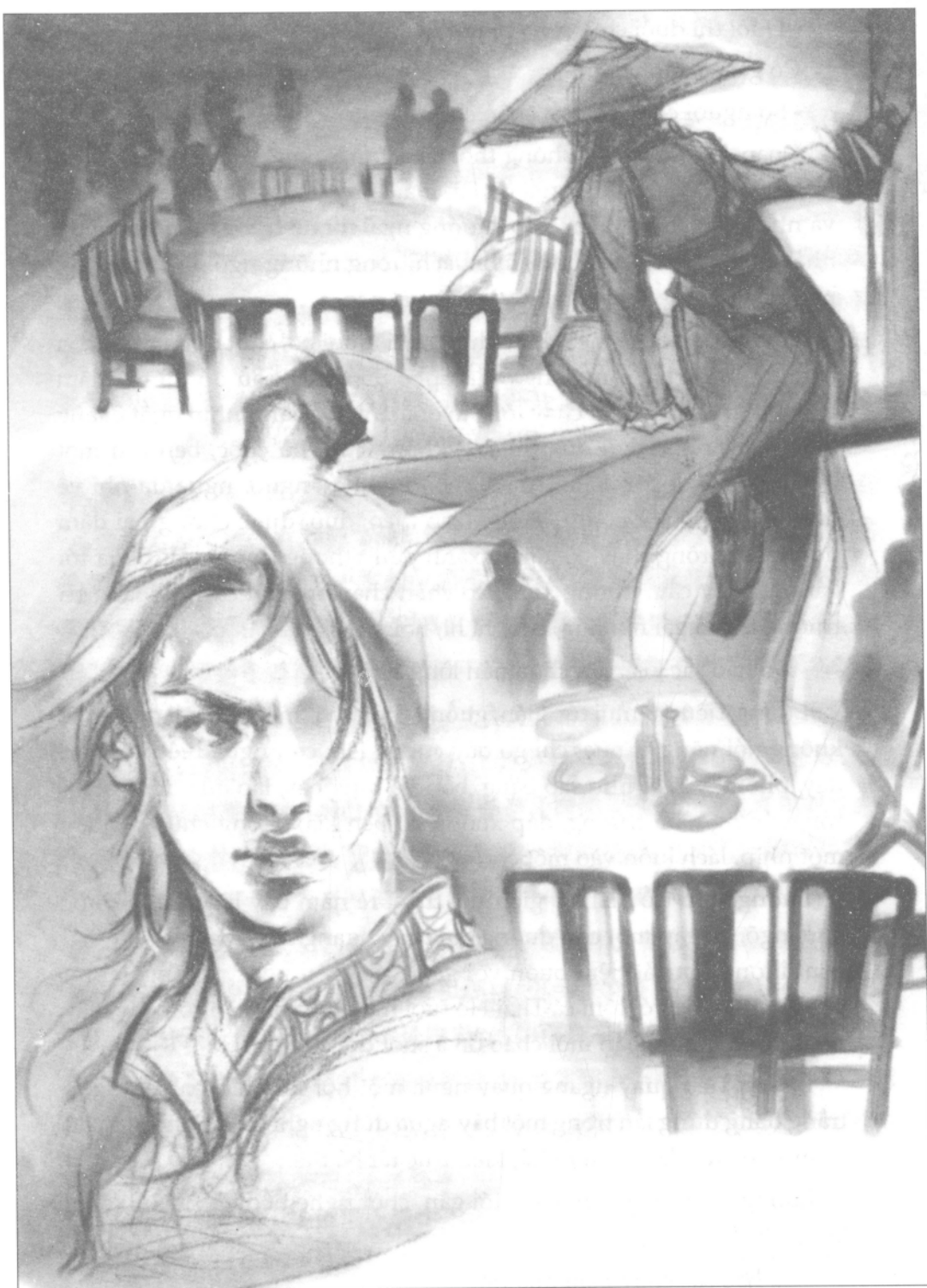
- Đánh cái gã háo sắc này chỉ tổ bắn tay bắn cổ nưong.

Rồi ung dung xuyên cửa sổ lao ra ngoài, đáp xuống lòng đường.

Chứng kiến thân thủ cao cường ấy, Lương Tiêu ngấm ngấm ngán sợ, nhưng cục tức thì không sao nuốt trôi được, lập tức lao ra theo. Cô gái còn lững lơ giữa lưng chừng, trông thấy Lương Tiêu đuổi theo thì huyết sáo, tiếng vó ngựa đầu đó lập tức vang lên, rồi một con ngựa trắng thình lình lao ra khỏi góc đường, vừa vịn đỡ lấy cô ta. Thiếu nữ áo xanh cưỡi ngựa chạy được mấy trượng thì ngoảnh đầu lại hỏi:

- Đồ háo sắc, nguời dám đuổi theo ta không?

Lương Tiêu tới nơi thì đã lỡ một nhịp, đành đáp xuống đất, nghe vậy thét to:

- Đuổi thì đuổi chứ, ta sợ người ư?

Cô gái áo xanh cười:

- Sợ người chạy gãy cái chân chó của người thôi!

Đoạn cô ta tể ngựa phóng thốc ra đường, người qua lại giạt mình tránh dạt. Cô gái cưỡi ngựa đã tài, mà con ngựa trắng cũng khéo léo và nhạy bén chẳng kém, gặp chướng ngại thì né tránh, gặp người thì nhảy qua, rẽ trái quẹo phải, luồn lách trong những ngõ phố nhỏ hẹp, không hề đụng đổ bất kỳ người hay vật nào.

Lương Tiêu đuổi theo được chừng hai mươi bộ, chợt nghe tiếng con ngựa trắng hí lên lồng lộng ở đầu phố đằng kia, sau đó thì mất tăm mất dạng. Lương Tiêu chạy tới chỗ quặt, nhìn quanh nhìn quất chẳng thấy bóng ngựa đâu nữa, nhưng không chịu bỏ cuộc, bèn níu một người đàn ông bán bánh sữa lại hỏi, mới hay người ngựa đã phi về hướng đông rồi. Lương Tiêu bèn lao theo, đuổi được chừng hai dặm đường thì trông thấy cô gái áo xanh đang thông dong ruổi ngựa tới gần một cây cầu. Lương Tiêu rảo chân chạy lại, còn cách khoảng ba trượng thì cô gái nhận ra, cười hi hi, hỏi:

- Đồ háo sắc kia, vẫn chưa nản lòng hả?

Lương Tiêu hừ mũi tức giận, guồng chân thật mau. Cô gái cười khê, không nói năng gì nữa, chỉ gò dây cương lên, con ngựa hiểu ý chồm dậy, phóng vút đi như sao băng, bốn vó tung bay, lao qua dòng sông rộng chừng năm trượng, đáp xuống bờ bên kia, không chững lại lấy một nhịp, lách luôn vào một con ngõ.

Lương Tiêu trở mắt, co giò đuổi theo, rẽ năm bảy lượt thì ra được khỏi ngõ, lại gặp một con đường dài chạy ngang từ đông sang tây, hai bên đường san sát tiệm buôn với gấm vóc châu ngọc rõ ràng, lại rất nhiều sạp hàng với tôm cá Thái Hồ tươi nguyên, con nào con nấy giầy đàn bạch, người bán mời chào ồn ã suốt dọc đường.

Lương Tiêu quay ngang quay ngửa một hồi thì nhận ra con ngựa trắng đang đứng lẫn trong một bầy ngựa dừng nghỉ ở đầu phố, gần đó có một tòa lầu nhìn ra hồ, kiến trúc rất bề thế.

Lương Tiêu sáng mắt, chạy tới gần, chợt nghe tiếng cô gái nọ cười khúc khích:

- Gã háo sắc chạy mau quá nhỉ!

Lương Tiêu giương mắt nhìn kỹ, thấy cô ta đang ngồi cạnh cửa sổ phía mặt sông, một tay chống má, một tay chơi nghịch những lá liễu trên nón. Lương Tiêu thấy trong lầu đông khách quá mà mình thì cứ một hai bị gọi là háo sắc, mặt mũi tự nhiên đỏ lựng lên, lầu bầu:

- Quân trộm cắp kia, còn có gì mà chửi ta là háo sắc mãi thế?

Cô gái cười:

- Thì người là cái đồ trơ tráo, tìm đến chốn bán phần buôn hương, chẳng phải háo sắc thì là gì?

Cô ta cố ý làm cho Lương Tiêu bẽ mặt nên nói rất to, đàn ông trong lầu thi nhau ngoảnh ra nhìn, ai cũng nhếch mép cười, mắt đầy thâm ý, khiến Lương Tiêu vừa thẹn vừa giận.

Một người cười nói, giọng sang sảng:

- Cô nương nghĩ vậy là sai rồi, trẻ không chơi già hời hện, cậu bạn đây đang tuổi xuân phơi phới, chính là lúc rạo rực sôi nổi, phong lưu đôi chút cũng có sao đâu? Dầu hơi buông thả, nhưng cuộc sống sẽ rất thành thới thoải mái.

Lương Tiêu cảm kích đưa mắt nhìn, thì thấy trong góc lầu có hai chiếc bàn, xung quanh là mười mấy người đàn ông lực lưỡng, ai nấy đều nai nịt gọn gàng, mặt đầy râu ria, trên mình giắt đủ thứ cung cứng tên nhọn, bộ dạng dữ dằn. Người vừa lên tiếng là một hán tử trung niên vóc đặc to cao. Y ngồi ở giữa, ngồi mà vẫn trội hơn những người khác hẳn một cái đầu, mình vận áo nịt bằng gấm lam đã rung rúc, đuôi mắt chỉ chút nếp nhăn sâu, dáng vẻ phong sương.

Cô gái đưa mắt nhìn sang, hừ mũi:

- Liên quan quái gì đến người!

Giọng cô trong trẻo, dù nặng lời nhưng cũng dễ nghe. Đám đàn ông đều lộ sắc giận, hán tử áo lam thì vẫn bình thản, cười nói:

- Vâng, vâng! Nhan mỗ có tặc lăm lời, mong cô nương thứ lỗi. Song việc người khác dạm liễu tìm hoa thì có dính dáng gì đến cô nương?

Thiếu nữ áo xanh cười khẩy:

- Giữa đường thấy chuyện bất bằng mà tha! Hừ, bọn đàn ông các người cậy có mấy đồng tiền nhơ nhớp là coi đàn bà con gái không ra cái gì.

Hán tử áo lam cười nói:

- Đâu có, tự cổ đã phân trời cao đất thấp, nam nữ khác nhau, đàn bà sa chân vào chốn yên hoa là bởi ý trời như thế, không muốn cũng chẳng được nào.

Thiếu nữ cười nhạt:

- Chỉ giỏi xảo biện, đem những lời ấy về mà nói với bà mẫu nhà ngươi!

Dù công phu hàm dưỡng rất cao, hán tử áo lam cũng phải biến sắc mặt trước lối nói năng độc địa đó. Một người bên cạnh y thét lên:

- Vô lễ!

Cô gái nọ cười nhạt:

- Vô lễ ư? Hừ, ta có vô lễ vô phép cũng vẫn hơn đứt cái hạng vô lại các ngươi!

Cô gái chưa dứt lời, đám đàn ông đã sa sầm mày mặt, vài người trong bọn hùng hổ như sắp nhảy bật dậy, hán tử áo lam liền xua tay, cười ha hả:

- Thôi, thôi đi! Đường đường nam tử hán đại trượng phu, lẽ nào lại hạ mình tranh hơi với nữ nhi.

Nói đoạn, y cầm bát rượu lên, rót rồi uống cạn. Những người khác thấy đầu lĩnh kiểm chế như thế, cũng đành lần lượt ngồi xuống.

Thiếu nữ áo xanh vốn đã thủ thế chờ đợi, nay thấy đối phương xử nhũn thì rất lấy làm khoái chí, lại cười hỏi Lương Tiêu:

- Thằng ranh háo sắc kia, giờ tính sao đây? Ngươi là đại trượng phu đúng không? Có muốn tranh hơi với nữ nhi không?

Lương Tiêu theo dõi hai bên đối đáp, trong dạ không mấy tán đồng lời nói của hán tử áo lam, còn đang tần ngần do dự thì lại nghe thiếu nữ khiêu khích, không nhịn được nữa, nhìn quanh trong sảnh thấy hơi khó xoay trở, bèn nói:

- Có giỏi ra đây đánh nhau, đừng làm hồng bàn ghế của người ta.

Thiếu nữ cười:

- Ngươi có giỏi thì vào đây! Đứng chắn cửa mai thế thiên hạ lại tưởng ngươi ngồi xồm canh cổng không chừng!

Lương Tiêu ừ hừ, rồi sực hiểu ra ngầm ý trong câu nói của đối phương, tức thì nổi nóng: "Gớm thật! Ngồi - xồm - canh - cổng, chẳng

phải nói kháy ta là chó giữ cửa hay sao?", liền đó cầm cổ lao vào sấn, xông lại chỗ bàn thiếu nữ.

Thiếu nữ áo xanh không để Lương Tiêu kịp xuất thủ, đã cười hi hi bảo:

- Vội gì thế? Cô nương đây còn đang uống rượu, chưa muốn đánh nhau!

Lương Tiêu rửa thẳm: "Quyền quyết định ở người đây à?", rồi đập tay thật mạnh xuống bàn, bảo:

- Trước tiên hãy trả ta túi tiền, nợ khác tính số sau.

Thiếu nữ cười nói:

- Người uống cùng ta vài chén rượu, ta sẽ trả cho.

Dáng điệu ung dung của thiếu nữ càng khiến Lương Tiêu bực bội, chỉ ngửa ngáy muốn ra tay, nhưng nhìn dáng điệu éo lá kiêu diễm của cô ta, lại nghĩ đánh thắng cũng không về vang gì, thành ra cứ lừng khừng mãi. Hán tử áo lam bèn cười bảo:

- Tiểu huynh đệ ơi! Uống thì uống, mỹ nhân tiếp rượu, không uống chẳng phí quá ư?

Thiếu nữ áo xanh cười đáp:

- Đúng rồi, tên vô lại kia, cuối cùng người cũng nói được một câu giống người!

Đến thế mà cô ta vẫn không quên châm chích đối phương. Hán tử áo lam nén giận, cười nhạt, nâng chén rượu mạnh lên uống cạn.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "À đang cười nói tươi tỉnh mà ta hấp tấp ra tay, chẳng phải sẽ bị người đời coi thường hay sao? Hừ, uống thì uống, xem người giỏi trò gì được nữa!", nghĩ đoạn ngồi xuống. Thiếu nữ cười:

- Thế mới ngoan!

Rồi gọi một bình rượu, rót đầy chén Lương Tiêu, yếu điệu nói:

- Mời nhé!

Xong uống một hơi cạn sạch. Cô ta uống mạnh bạo như vậy, Lương Tiêu cũng không chịu kém, làm một hơi hết luôn. Thiếu nữ lại châm chén khác, cười hỏi:

- Tiểu nhị, ở đây có phách gà không?

Tên tiểu nhị đáp:

- Có chứ, thưa cô! Quán chúng tôi không chỉ có mỹ tửu hay sơn hào hải vị, mà còn có đủ mọi loại nhạc khí.

Đoạn đi lấy một đôi phách bằng gỗ đàn hương đem đến cho thiếu nữ. Cô ta đưa sang cho Lương Tiêu. Lương Tiêu tiện tay đón lấy, nhưng rất ngạc nhiên:

- Để làm gì đây, cho ta mượn thước quạt vào mông người hả?

Thiếu nữ phì mũi, rồi cười khanh khách:

- Người đã hầu rượu cô nương, thôi thì hát thêm một bài gì đấy để cô nương nghe cho vui. Hừm, hay là cái bài “Đài áo rộng dần không để ý, Vì ai gây héo thân mang bệnh” ấy!

Hán tử áo lam nghe đến đây thì “hà” một tiếng, nói to:

- Nha đầu tai quái thật!

Lương Tiêu tức giận, bẻ cặp phách gãy đánh rắc, lông mày dựng ngược, dần giọng:

- Ả đầu trộm đuôi cướp kia, người tưởng ta không dám nện người ư?

Thiếu nữ vẫn ngồi im, nói kháy:

- Sao thế? Người bắt đám con gái ấy hầu rượu rồi đàn ca hát xướng làm đẹp lòng người thì được, mà ta không thể sai người hầu rượu hát hò mua vui cho ta ư? Người hát không nào? Nếu không hát thì đừng hòng lấy lại túi tiền.

Lương Tiêu căm giận nghiến răng nghiến lợi, sắp sửa nổi nóng, chợt nghe bên ngoài có một giọng khàn khàn cất lên:

- Chúa công, Túy Dã Bất Quy lâu¹ đây này!

Lương Tiêu thót tim, không kịp được ngẩng đầu nhìn ra, tức thì giật nảy mình. Người đứng ngoài cửa vận bộ áo đỏ sẫm, tóc búi đeo chup vàng, chẳng phải Hòa Chân Nhân thì còn ai vào đây? Bên cạnh hần lần lượt là Thoát Hoan, Cáp Lý Tư và A Than tôn giả. Tim Lương Tiêu đập thình thịch: “Chết rồi, đúng là oan gia ngõ hẹp. Chúng có bốn mạng, ta một thân một mình, chống cự sao nổi!”, nghĩ đoạn nhìn ngang liếc dọc, tính trước đường lui.

Hòa Chân Nhân trở vào đôi câu đối trước cửa, cười hỏi:

¹ Lầu Say cũng không về.

- Chúa công xem thử hai vế đối này hay ở đâu?

Thoát Hoan nhìn câu đối, đầu lắc lư, ngâm:

- *Rượu thêm một chén ta mời khách, Sầu bớt vạ niềm khách với ta...*

Hừm! Chữ viết rất ngay ngắn!

Hòa Chân Nhân cười nói:

- Chữ viết cố nhiên là ngay ngắn rồi, song đôi câu đối này còn có chỗ độc đáo khác nữa, chúa công xem kỹ lại đi!

Thoát Hoan chăm chú ngắm nghĩ một lúc, vỗ tay cười nói:

- Hay, quả nhiên là có chỗ độc đáo. Về trên là câu trước trong hai câu “Rượu thêm một chén ta mời khách, Xa bước Dương Quan vắng cổ nhân” ở bài *Dương Quan tam điệp* của Vương Duy. Về dưới là câu sau trong hai câu “Bảo con đem đối lấy vò rượu, Sầu bớt vạ niềm khách với ta” ở bài *Tương tiễn tửu* của Lý Bạch. Ha ha, không ngờ hai câu thơ nổi tiếng này kết hợp với nhau lại tạo thành một cặp đối chỉnh đến thế, hiếm có, hiếm có thật!

Nhận ra chỗ sâu xa của đôi câu đối, Thoát Hoan phe phẩy quạt, bộ dạng đắc ý.

Trong khi đó, để đối phó với cơn thịnh nộ sắp sửa bùng nổ của Lương Tiêu, thiếu nữ áo xanh đã ngấm ngấm phòng bị, sẵn sàng giao đầu một trận ra trò, nào ngờ Lương Tiêu chỉ cúi đầu chau mày, không mảy may hé răng. Thiếu nữ lấy làm lạ, tưởng Lương Tiêu đuối lý không còn biết cãi vào đâu nữa, liền cười khê:

- Thôi cũng được! Người cút đi. Hôm nay bản cô nương vui vẻ nên tha cho người một lần, nếu không ấy à, hừ... ta sẽ ném người xuống Thái Hồ làm mồi cho lũ ba ba!

Lương Tiêu ngược mắt lên, cười nhạt:

- Ba ba không phải ông nội người, sao người hiểu thảo với nó thế?

Thiếu nữ áo xanh hừ mũi:

- Đây này, đừng có cạnh khỏe!

Lương Tiêu nói:

- Tôi bảo nó không phải ông nội người, thế mà là cạnh khỏe à? Hay đúng người là cháu nó thật?

Thiếu nữ sức hiểu mình mắc lõm, liền quát lên:

- Khốn kiếp, ai là cháu nó?

Lương Tiêu cười rình rích:

- Ờ nói cháu không đủ, phải là cháu gái mới đúng.

Khi thiếu nữ chiếm thế thượng phong thì ung dung đường hoàng, vừa mất tiên cơ là lộ vẻ xốc nổi bột phát. Cô ta đứng phắt dậy, đập bàn thét:

- Thằng háo sắc kia, ngươi chán sống rồi ư?

Còn muốn động thủ, chột nghe ngoài quán có tiếng ngựa hí, thiếu nữ rùng mình, liền bỏ mặc Lương Tiêu đấy, phóng vèo ra cửa, la lối:

- Kẻ nào dám động vào ngựa của ta?

Nguyên là Thoát Hoan trông thấy con ngựa trắng rần ròi đẹp đẽ, bèn bảo A Than tôn giả dắt đến gần để xem cho kỹ. Nào ngờ con ngựa quá khỏe, A Than không dắt nổi, ngược lại còn bị nó hất sang một bên. Lão tôn giả bèn gồng mình lấy sức lần nữa, chột thấy một bóng xanh loáng lên trước mặt, nhìn kỹ thì ra là một cô gái bận áo màu lục chống nạnh đứng đó.

Thoát Hoan ngăn người một thoáng rồi cười khô khốc:

- Té ra là ngựa của cô nương. Ha ha, ta thấy con ngựa này thả rông, cứ tưởng là ngựa vô chủ!

Người Mông Cổ bình thiên hạ nhờ tài kỵ xạ nên rất chuộng lương câu bảo mã, Thoát Hoan thuộc dòng hoàng tộc, lại càng không phải là ngoại lệ. Chỉ hiềm đang giữa ban ngày ban mặt, không tiện sẵn số làm càn, hấn đành nhìn con ngựa trắng rồi nuốt nước bọt thêm thưởng, khen luôn miệng:

- Ngựa quý! Ngựa quý!

Đoạn cười ha ha, dẫn thuộc hạ đi vào trong quán. Vừa qua cửa là trông thấy ngay hán tử áo lam nọ, hấn như ngơ mây, mắt lộ nét kinh ngạc, kể đó lại giả cách tỉnh bơ như không có chuyện gì, ngồi sang chỗ khác. Hán tử áo lam vẫn giữ nguyên vẻ điềm nhiên, chỉ nâng cốc uống rượu mà thôi.

Bốn người khuất dạng trong cửa quán, thiếu nữ áo xanh liền ôm lấy cổ ngựa, ầu ỹm nói:

- Yên Chi, kẻ xấu vừa bắt nạt ngươi hả? Để ta giúp ngươi xả giận nhé!

Đoạn quay mình lại, gặp ngay Lương Tiêu đang lao ra khỏi quán:

- Định chuẩn phỏng?

Thiếu nữ sẵn bụng tức, cơn giận liền bùng ra, phát mạnh tay áo xanh mượt:

- Cút ngay!

Lương Tiêu cảm thấy hàn khí thấm vào người, thân thể bỗng nhiên lạnh toát đi, liền kêu lên “Ồi chà!” rồi giật lui nửa bộ, cầu nhau:

- Người... người giờ trò đánh lén!

Thiếu nữ cười nhạt:

- Người chưa đông cứng mà chết là may lắm rồi đó. Hừ, để ta biến người thành cây băng đá, xem người còn lâu bầu gì được đây?

Lương Tiêu tức mình, vung tay xuất chiêu, chọt một cánh tay trần tới chặn lại. Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn, nhận ra Minh Quy, bèn hăm hăm bảo:

- Minh lão nhi, để ta dạy y thị một bài học!

Minh Quy cười khuyên:

- Cái phát tay đó là *Băng hà huyền công*, nếu giao đấu thực thì người không địch nổi đâu.

Thiếu nữ áo xanh nghe được, ngoảnh đầu sang cười nhạt:

- Lão già này cũng có chút hiểu biết đấy!

Minh Quy cười khà khà, kéo tuốt Lương Tiêu sang chỗ khác, ngồi xuống. Thực ra ban đầu lão nói không đi, nhưng vẫn âm thầm theo sát Lương Tiêu, mãi cho đến khi nhận ra môn phái của thiếu nữ, sợ Lương Tiêu thiệt thòi, lão mới ra mặt.

Lương Tiêu âm ức lắm, nhưng bị Minh Quy nắm chặt quá, không sao cựa quậy được. Đang tức đầy một ruột thì thấy thiếu nữ áo xanh sải bước đến chỗ Thoát Hoan, ngồi xuống mé bên trái hắn, Lương Tiêu nghĩ bụng: “Xem chừng con ranh sắp gây gổ với tên vương tử Mông Cổ kia rồi. Hừ, cò trai đánh nhau, ngư ông đắc lợi!”.

Thoát Hoan gọi tiểu nhị lại, cười hỏi:

- Chỗ các người đặt tên Túy Dã Bất Quy, chắc rượu phải ngon lắm nhỉ?

Tiểu nhị cúi mình cười đáp:

- Rượu ngon chẳng thiếu, không biết khách quạn muốn uống rượu ngon bình thường hay... hay rượu ngon tuyệt sắc?

Thoát Hoan lấy làm lạ:

- Ta mới nghe nói đến rượu tuyệt hảo chứ chưa thấy ai gọi rượu tuyệt sắc cả. Lai lịch của nó thế nào vậy?

Tiểu nhị cười:

- Rượu... rượu tuyệt sắc là đặt theo tên mỹ nhân, ngoại... ngoại hiệu là Ngũ mỹ nhân tửu.

Thoát Hoan vỗ tay cười:

- Hay đấy, ta chỉ nghe kể ở Thái Sơn có Ngũ đại phu tùng, đây là lần đầu nghe đến Ngũ mỹ nhân tửu, đã uống rượu lại được thưởng thức người ngọc, ha ha, thống khoái, thống khoái quá! Cây tùng núi Thái được đặt tên ấy là nhờ che mưa cho Tàn Thủy Hoàng, vậy Ngũ mỹ nhân tửu có sự tích gì?

Tiểu nhị cười đưa đẩy:

- Kể ra thì cũng chẳng có gì ly kỳ lắm. Rượu này vốn... vốn cất theo phương thức cất Nữ Nhi Hồng của Thiệu Hưng, nhưng... nhưng Nữ Nhi Hồng cất mười tám năm, còn Ngũ mỹ nhân tửu thì khác, phải cất đủ năm lần mười tám năm. Thế chẳng phải là năm... năm cô gái đẹp điểm trang đợi ngày về nhà chồng là gì!

Theo phong tục Giang Nam, gia đình nào sinh con gái thì sẽ cất vài vò rượu và hạ thổ ngay lúc con chào đời, đợi con lớn gả chồng thì đào lên, uống chia vui cùng khách khứa, thời gian hạ thổ thông thường là mười tám năm. Thoát Hoan sinh trưởng trên đất bắc, không hiểu Nữ Nhi Hồng là gì, nhưng cứ vỗ tay khen hay, ra vẻ thông thuộc lắm. Thiếu nữ áo xanh thình lình chen vào:

- Năm lần mười tám năm tức là bà già chín mươi tuổi à? Ta thấy phải đặt tên là *Lão thái bà tửu* mới đúng.

Thoát Hoan cười ha hả:

- Vậy là cô nương chưa biết rồi! Người ta thường nói, "Rượu lâu năm, gái trắng rằm", tức là rượu cũ thì quý nhưng gái thì phải non mới ưa. Kể đâu xa, cô nương đây cũng đang ở cái thì được đàn ông yêu chuộng nhất đấy!

Dứt lời, cảm thấy mình nói năng ý nhị sâu sắc lắm, hần lại đắc ý phe phẩy quạt.

Vừa lúc tiểu nhị bưng hai bình Ngũ mỹ nhân tầu đến. Rượu chưa lại gần mà hương men đã tỏa lên nồng nàn. Khi tiểu nhị đi ngang qua thiếu nữ, cô ta vụt thò chân ngáng. Tiểu nhị vấp chân, làm tuột mâm rượu. Thiếu nữ liền giơ tay cuốn lấy. Tiểu nhị vừa kinh ngạc vừa giận dữ, nhòm dậy kêu:

- Cô... cô nương làm gì thế?

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Rượu này chỉ dành cho đàn ông thôi à? Ta không được uống sao?

Tiểu nhị phân trần:

- Nhưng cô... cô đâu có dặn lấy rượu!

Thiếu nữ nói:

- Vừa rồi ta không thích uống, bây giờ mới thích.

Tiểu nhị vốn ăn nói vụng về, gặp cảnh khó xử lại càng lắp bắp tợn:

- Cô... cô... sao cô vô... lý thế?

Thoát Hoan cố ý ra vẻ rộng lượng, phe phẩy quạt cười bảo:

- Không sao, không sao! Bình rượu ấy coi như tại hạ mời cô nương. Kết bạn kết bè cũng có cái hay mà!

Thiếu nữ xoay xoay bình rượu, nói:

- Ai bạn bè với người? Ta không uống nữa, trả này!

Đoạn phất tay áo, ném vò rượu về phía A Than. Nhìn đà bay vừa mạnh vừa gấp, hần chỉ mỉm cười, vận khí vào lòng bàn tay rồi xòe chưởng ra đón, nào ngờ mới chạm tới thì vò rượu đã vỡ tan làm muôn mảnh, bắn tung bắn tóe. A Than sợ bị rượu tưới vào mặt thì xấu hổ, vội nắm chưởng thành quyền, về ẩn quyết đẩy ra. Nếu là rượu thường thì một quyền cũng đủ đánh bật hết đi mà không tổn hại đến người, nhưng rượu này là rượu hàn băng, băng va quyền vỡ tan tành, bốn người ngồi quanh bàn không ai kịp tránh, đều bị vụn băng bắn vào da đầu đỉnh.

Nguyên là *Băng hà huyền công* của thiếu nữ có khả năng làm đông chất lỏng. Vừa rồi khi đoạt lấy bình rượu từ tay tiểu nhị, trong lúc nói cười cô ta đã ngầm vận chuyển nội công, biến rượu trong vò thành

hàn băng, chân võ bình sứ, lại đẩy gió từ ống tay áo ra khiến mảnh võ rơi rã, A Than không biết tất cả những điều đó nên mới mắc lõm.

Thiếu nữ áo xanh cười khê:

- Người thấy bình Băng đông lão thái bà này hương vị thế nào?

Cô ta vừa nói vừa tung mình lên, nhân lúc chưa ai kịp phản ứng lao luôn ra khỏi cửa. Thành linh một bóng người xẹt đến chắn trước mặt, chính là Lương Tiêu. Thiếu nữ không ngờ bị Lương Tiêu phá đám ngay vào lúc cốt yếu, tức quá quát:

- Đồ cầu trệ, dám chặn đường à! - Rồi nhẹ nhàng vỗ đơn chương ra, sử chiêu *Lưu phong hồi tuyết*.

Mình Quy nhắc:

- Cần thận đây, đây là lộ *Phiêu tuyết thân chương* của phái Đại Tuyết Sơn.

Lương Tiêu đã từng ném mùi đòn, biết rõ mức độ lợi hại, lập tức vận dụng *Mai hoa bộ* trong *Tam tài quy nguyên* để tránh khỏi đường chương, cười nói:

- Chớ khôn canh cửa, chớ đại can người!

Cô gái rít lên:

- Khốn kiếp! Chính ngươi là đồ chó ghê! Tránh ra mau!

Lương Tiêu cười hì hì:

- Chó ghê cũng được!

Đoạn tránh khỏi đường chương của đôi phương rồi chao người lao đảo theo đúng tư thế *Nhân tâm hoàng hoàng* trong *Tam tài quy nguyên chương*, động tác đột ngột mà khéo léo, thiếu nữ thoáng sơ ý liền bị Lương Tiêu nhào vào lòng, phải giật lui liên tiếp. Lương Tiêu theo đà ngã luôn xuống đất, lăn về phía cô ta, thiếu nữ vừa co chân đá vừa mắng:

- Tên chó ngã nước, ta đá chết ngươi!

Lương Tiêu không lăn theo lối bình thường mà theo chiêu thức *Chúc Long nhập miên* trong *Thái thần cảnh*¹ ở thạch trận. Theo truyền

¹ Khu tượng các nhân vật thần thoại, ví dụ Hy Hòa ngự nhật (Hy Hòa - cha Phục Hy - cưỡi mặt trời), Chúc Long nhập miên (Chúc Long thiếp ngủ), Trần Đoàn cao ngọa (Trần Đoàn nằm chon von), Chung Ly túy chẩm (Chung Ly say nằm)...

thuyết, Chúc Long là vị thần lo việc chuyển đổi giữa ngày và đêm, nằm ở nơi sâu nhất của âm ti, khi mở mắt tỉnh dậy thì thời gian chuyển sang ngày, còn nhắm mắt thiếp ngủ thì thời gian là ban đêm, nhịp thở hóa cuồng phong, tiếng ngáy thành tiếng sấm. *Chúc Long nhập miên* mô phỏng ý nghĩa đó nên uy lực cực lớn, mỗi vòng lăn đều ngấm ắt sát cơ. Thiếu nữ áo xanh mới nhắc chân, đã cảm thấy kinh lực của đối thủ phủ chụp suốt từ đầu gối mình trở xuống, liền vội vã rút chân về.

Lương Tiêu cười ha hả, liên tiếp biến chiêu, từ *Trần Đoàn cao ngạo* sang *Chung Ly túy chầm*, từ *Trang Sinh mộng điệp* sang *Thích Ca nhập diệt*, lăn vừa nhanh vừa mạnh, thiếu nữ đá không được, cúi đánh không xong, càng không thể cùng lăn theo Lương Tiêu, tạm thời chưa biết đối phó với thứ võ công đệ tiện này thế nào.

Thoát Hoan dẫn tùy tùng theo ra xem đã một lúc lâu mà không ai trong bọn nhận ra Lương Tiêu, bởi Lương Tiêu lớn lên nở nang cường tráng, mặt mũi thay đổi nhiều, khác hẳn với thằng bé con sáu năm về trước. A Than, Hòa Chân Nhân và Cáp Lý Tư thấy Lương Tiêu đã xuất thủ nên tự trọng thân phận, chỉ khoanh tay đứng xem. Mấy người này đều có kiến thức võ học sâu rộng và bản lĩnh cao cường, theo dõi đến màn lăn lộn của Lương Tiêu thì cùng ngấm ngấm kinh hãi: “Thằng nhóc xuất chiêu có phần khôi hài nhố nhăng, thực chất đều là võ học thượng thừa, đáng tiếc công lực còn non nên khó bề giành phần thắng”.

Thiếu nữ áo xanh xoay trở lung tung trước thể võ càn quấy của Lương Tiêu, cuối cùng bí quá liền nhảy phốc ra sau, mắng:

- Có giỏi thì đứng dậy mà đường hoàng giao phong! Đừng giở mấy miếng võ đệ tiện đó!

Lương Tiêu đáp: “Được!”, đoạn cười hì hì, chống tay trái, dùng hai chân làm trụ, rướn thân trên lên khỏi mặt đất, xoay vù vù mấy vòng, từ nằm chuyển thành đứng, chiêu này là *Đà loa công* của phái Hắc Thủy, mô phỏng nguyên lý trò chơi đánh quay của trẻ nhỏ, con vù thoạt tiên nằm nghiêng, khi bị quất dây vào mình thì nó bắt đầu xoay, mỗi lúc một nhanh cho đến khi đứng thẳng dậy. Chứng kiến màn phô diễn thân thủ của Lương Tiêu, bất kể địch, ta hay đám tửu khách châu rìa quanh đấy đều hết sức hào hứng, cùng ồn ào khen ngợi.

Lương Tiêu mỉm cười, chấp tay cúi chào tứ phía, khi nhìn đến Thoát Hoan và đồng bọn thì thầm nghĩ: “Hồng, tại sao ta cứ mãi giằng co với con bé này nhỉ? Khăng khăng ngăn trở nó khác nào tiếp tay cho bọn xấu xa kia làm điều ác!”.

Cô gái áo xanh cũng tỏ ra hứng thú với võ công của Lương Tiêu, bật cười khúc khích, rồi châm chọc:

- Chó cũng biết đứng thẳng như người cơ à?

Lương Tiêu cười đáp:

- Ồ ta quên đấy!

Rồi lại làm ra vẻ như sắp sửa nằm xuống. Thiếu nữ bực tức kêu lên:

- Thôi đừng giờ cái trò mắt mặt đó nữa!

Sợ Lương Tiêu diễn lại bài quyền nhăng nhít ban nãy, cô ta vội vàng vung chưởng vỗ xuống, xuất chiêu *Tuyết mãn Yên Sơn*. Chiêu này chứa đầy hàn khí, kinh lực mạnh mẽ vô song. Chương còn cách mình tám thước, tóc và áo Lương Tiêu đều đã bị hất bay lỏng lẻo, cảnh tượng giống hệt cảnh Lý Bạch đã từng mô tả trong một bài thơ:

Nhật nguyệt giận gì không rọi tới,

Gió bắc tới bởi mãi nơi đây.

Yên Sơn tuyết ngập tầng mây,

Cuồng quay trút xuống nền đài Hiên Viên¹.

Trước uy thế hung mãnh đó, mọi người mới hiểu từ đầu tới giờ thiếu nữ chưa hề dốc toàn lực mà để dành tuyệt kỹ đến tận lúc này, ai nấy đều biến sắc mặt. Minh Quy cũng từ từ đứng dậy, lông mày cau rúm. Lương Tiêu thì chẳng vội vàng gì, cứ vẫy tay cười:

- Mát quá, mát quá!

Rồi sử chiêu *Thiên toàn địa chuyển* nghênh đón luồng chưởng phong đang cuốn cuộn đổ tới.

Đột nhiên, thiếu nữ áo xanh chạy ào ào quanh Lương Tiêu, hai tay múa tít như tuyết xoay trên cao, lần lượt vỗ ra sáu chưởng. Lương Tiêu không né tránh, cũng mặc nhiên đón lấy loạt chưởng ấy. Ngay lập tức, thiếu nữ nhận ra trong chưởng lực đối thủ có lồng một thứ âm kinh

¹ Đoạn trích từ bài Cổ thi *Bắc phong hành* của Lý Bạch.

cùng nguồn gốc với nội kinh của mình, bất giác ớn lạnh: “Tiểu tử này cũng biết *Phiêu tuyết thần chương* hay sao?”. Thực chất, *Thiên toàn địa chuyển* là chiêu thể mượn đà và lực của đối thủ, thành ra mười phần hàn kinh của thiếu nữ bị Lương Tiêu đẩy chệch đến hai, đồng thời nương đà bay xoay, đẩy trả hàn kinh lại theo đường cũ.

Chỉ hiềm nội lực của cô gái quá mạnh mẽ, Lương Tiêu dù có môn pháp mượn lực cũng nhanh chóng lâm cảnh lao đao, vừa đánh vừa lùi, chẳng mấy chốc chỉ còn cách Hòa Chân Nhân chừng sáu thước. Thiếu nữ áo xanh bị Lương Tiêu giở trò trêu ngươi này giờ, càng đánh càng tức, bèn dồn hết công lực bình sinh xuống chương thứ bảy. Võ chương ra xong thì nghe tiếng Lương Tiêu cười khế, nhìn kỹ lại thấy gã đã mất tâm mất dạng tự bao giờ, khổ nỗi chương lực đẩy ra khó lòng thu về được nữa, mà đánh tiếp thì thể nào cũng trúng Hòa Chân Nhân. Cô gái xoay chuyển ý định nhanh như chớp, cú thể giáng chương vào lão đạo sĩ. Hòa Chân Nhân đang đứng chặn cổng đề phòng cô gái chạy trốn, tự dưng bị tấn công thì quá sức bất ngờ, vội vàng giơ chương lên đỡ, nhưng do tình thế cấp bách, chỉ vận được đến bốn phần mười nội lực bình thường. Kinh lực của đối phương như băng đao tuyết kiếm xuyên chương đâm vào mình lão, Hòa Chân Nhân buột kêu “Ồi!”, đoạn bật người lộn nhào ra sau. Mặc dù lấy hiệu là “lửa”, nhưng sau một chương ấy, “ngọn lửa” Hòa Chân Nhân cũng bị dội tắt ngấm, hơi lạnh thấu cả vào tim, mặt mày lão trắng nhợt, răng va cầm cập như đánh đàn.

Thiếu nữ xuất chương trúng địch, cười hì hì tung mình ra khỏi cổng, đang định phóc lên ngựa thì chợt nghe thấy bên tai có tiếng “vù”. A Than tôn giả đã lao quyền tới, thể mạnh như trời giáng. Thiếu nữ kinh hoàng cúi đầu né, lại thấy một bóng người nháng lên trước mặt, Cáp Lý Tư cũng tổng quyền tới, trên nắm tay lấp lóe một viên kim cương ngũ sắc. Thiếu nữ múa chương đánh dứt rồi co mình cúi xuống, không ngờ Cáp Lý Tư sử công phu *Cố Du già*, cánh tay duỗi ra kêu đánh rắc, tràn lên phía trước thêm nửa thước, nắm đấm chỉ còn cách đầu mũi cô ta chưa đầy hai tấc. Thiếu nữ áo xanh trở tay không kịp, đành dồn sức nhảy về phía sau, gặp ngay *Minh vương ấn*¹ của A Than nện tới gáy. Hai người bọn họ bất chấp danh dự, hung hãn giáp kích, thiếu nữ áo xanh

¹ Tên gọi quyền pháp của A Than.

lại không rõ hư thực, mau chóng bị dồn vào tử lộ. Đang lúc hoang mang, chợt nghe có tiếng cười khê bên tai, rồi bị Lương Tiêu nắm tay kéo thốc sang một bên. Thiếu nữ hoảng hốt, lướt theo mạnh quá đâm mất đà, ngã chúi đầu vào lòng Lương Tiêu. Gã thiếu niên không nghĩ quán tính của cô ta dồi dào như vậy, chỉ sợ cô nhân cơ giờ trò xảo trá, bèn nhảy cẳng ra sau nửa thước. Đám đông bỗng cùng thốt lên kinh ngạc. Lương Tiêu thắc mắt nhìn sang, tự dưng dờ dẩn cả người, hai mắt nhìn như gắn chặt vào mặt cô gái, không sao dời đi được nữa.

Thì ra chiếc nón liễu bị hất rơi, để lộ một gương mặt tươi trẻ điểm lệ vô song. Lương Tiêu đã gặp khá nhiều mỹ nhân nhưng chưa ai trong số đó sánh được với cô gái này, y như thể linh khí và anh hoa trời đất đều bị cô ta chiếm làm của riêng vậy. Mọi người xung quanh cũng nín thở ngấm nhìn, tâm hồn ngơ ngẩn, không sao tỉnh trí được. Cô gái áo xanh vừa giận vừa thẹn, vung tay tát Lương Tiêu một cái nảy lửa. Lương Tiêu lắc mình tránh, đồng thời vận kinh xuống tay, thiếu nữ áo xanh tê dại cả người, la lên:

- Thả ta ra!

Lương Tiêu cười nhạt:

- Ừ thì thả!

Thoát Hoan vốn háu gái, đến đâu cũng nạp tù thiếp, nhưng chưa gặp ai xinh đẹp thế này. Khó khăn lắm mới gom được ba hồn bảy vía về, cảm thấy trong người rạo rực, hần vội vàng đưa mắt ra hiệu cho A Than và Cáp Lý Tư. Hai người hiểu ý, nhất tề xông lên, một người tấn công Lương Tiêu, một người bắt cô gái. Lương Tiêu đảo mắt, rồi thình lình buông tay. Cáp Lý Tư vung trao Chop ào xuống, thiếu nữ không kịp nghĩ ngợi nhiều, lập tức xòe tả chưởng hóa giải trao thế, đoạn giờ hữu chưởng vỗ lên ngực hần. Cáp Lý Tư tưởng ai cũng toan tính như mình, khi nào ngờ rằng Lương Tiêu đã bắt giữ được giai nhân tuyệt thế rồi mà còn buông ra. Hần khí ồ ạt tràn tới, Cáp Lý Tư kinh hãi toan biến chiêu, bỗng thấy một bóng người nữa lạng tới trước mặt, chính là Lương Tiêu, không hiểu đã thoát khỏi tay A Than bằng cách nào, đang xấp lại gần. Cáp Lý Tư bị tấn công cả hai bên trái phải, chưa kịp hóa giải chưởng pháp tinh diệu của thiếu nữ áo xanh thì đã trúng một đòn *Tam tài quy nguyên chưởng* vào bụng dưới. Cáp Lý Tư ứng biến thần tốc, vừa chạm chưởng là vận *Cổ Du giả*, gập mình xuống để tiêu giảm một

phần chương lực của đối thủ, tuy thoát được bên Lương Tiêu nhưng cuối cùng cũng không thể tránh được ngọn chương của thiếu nữ. Hấn giật lui liền năm bước, ngã đè lên cái bàn bát tiên làm nó gãy nát, khuôn mặt trắng chuyển sắc đỏ bầm.

A Than đang hoang mang nhìn theo Cáp Lý Tư thì Lương Tiêu và thiếu nữ áo xanh đã nhất tề đánh tới. A Than một mình địch hai người, liên tiếp dụng hiểm chiêu! Thiếu nữ áo xanh vừa ra đòn sát thủ vừa hề hả cười nói:

- Háo sắc ơ, không ngờ ngươi còn tinh ranh hơn ma! Trước tiên thì lừa ta đánh bị thương lão đạo sĩ, sau lại bày mưu dồn lão râu vàng xoay sở không kịp. Đánh sướng tay quá, nhất định phải nện chết cả tên hòa thượng này mới được!

Lương Tiêu cười cười:

- May mà ngươi cũng không phải là hạng ngốc nghếch, bỏ công ta đá mất ra hiệu lúc này!

Thiếu nữ nguýt:

- Đá đưa cái gì? Hừ, trơ trẽn, bảo háo sắc cũng không sai mà!

Nói đoạn phá lên cười, rạng rỡ như hoa, khiến đám đông đứng xem đều ngơ ngẩn thần hồn.

Ở đằng kia, Hòa Chân Nhân đã trực được quá nửa hàn khí, bèn đưa mắt trông sang, ánh nhìn dừng lại trên mặt Lương Tiêu, lão bất giác biến sắc, kêu lên thất thanh:

- Thằng nhãi ranh, thì ra là mày!

Lúc lão dứt lời cũng là lúc A Than hứng trọn một chiêu *Tam tài quy nguyên chương* của Lương Tiêu, người lão đảo xiêu vẹo, không ngờ đầu bên này lại có thiếu nữ áo xanh đứng đón lõng, thành thử trúng tiếp một chiêu *Tuyệt măn Yên Sơn* vào lưng. Sau đợt tấn công này, A Than không trụ nổi nữa, ộc máu mồm lẫn lông lốc ra xa, rồi "tùm" một tiếng, rơi tòm xuống sông.

Thoát Hoan muốn câu cá mà cuối cùng mất cả chì lẫn chài, thấy ba đại hộ vệ bị giải quyết quá mau lẹ, hấn sợ đến tái cả người, vừa may nhận ra Hòa Chân Nhân vẫn còn phần nào sức lực, hấn vội ra lệnh:

- Chân Nhân mau hộ giá!

Hòa Chân Nhân gắng gượng cầm kiếm đứng dậy:

- Chúa công còn nhớ gã thiếu niên này không?

Nghe hắn nói, Thoát Hoan nhìn lại, cũng nhận ra Lương Tiêu, lòng vừa hối hận vừa tức giận: “Biết thế thì từ đầu cả bọn cứ ủa lên phanh thây nó ra là xong, làm gì đến nỗi bị nó đánh hạ từng người như bây giờ?”.

Thiếu nữ áo xanh vỗ tay cười:

- Tuyệt quá, bốn tên đã diệt được ba rồi, chỉ còn một tên. Gã háo sắc, ngươi hãy vờn hắn đi, bản cô nương không phụng tiếp lần này! - Rồi bước về phía Yên Chi.

Lương Tiêu lập tức ào tới trước, giơ tay ngăn cản:

- Đừng vội! Bây giờ không còn kẻ nào làm vương tay vương chân, chính là lúc thích hợp nhất để chúng ta tính sổ với nhau. Ngươi có bậc thang lên trời cũng không chuồn được đâu!

Thiếu nữ nhướn mày, cười nhạt:

- Tính thì tính, nhưng ngươi định tính kiểu gì đây?

Lương Tiêu nói:

- Trao đổi công bằng thôi. Ngươi ăn cắp túi tiền của ta, nhất định phải hoàn trả. Ngươi quất ta một roi, vậy thì hãy ngoan ngoãn lại đây để ta đáp lễ cho đủ số.

Thiếu nữ thét:

- Đừng hòng!

Hai bên chẳng ai chịu ai, cứ gườm gườm nhìn nhau. Thoát Hoan và đám tùy tùng vốn định đánh bài chuồn, nay thấy hai người lục đục bên đứng lại xem, cùng nghĩ: “Bọn chúng mà choảng nhau cho liếng xiếng cả đôi thì hay quá!”. Hòa Chân Nhân hờm sẵn mấy mẩu ám khí, chỉ đợi hai người kia động thủ là sẽ đánh trộm từ mé bên vào.

Đúng lúc ấy, Minh Quy bật cười ha hả tiến ra:

- Ta hỏi khí không phải, chắc cô nương họ Hàn?

Thiếu nữ áo xanh nhìn lão, ngạc nhiên:

- Ai bảo ta họ Hàn?

Minh Quy cười đáp:

- Lão phu đoán bừa vậy thôi. Công phu của cô bắt nguồn từ Đại Tuyết Sơn, ắt hẳn cô có quan hệ nào đó với Tuyết hồ Hàn Ngưng Tứ!

Thiếu nữ áo xanh cau mày, hừ mũi:

- Người quen sư thúc ta à? Bà ấy bây giờ ở đâu?

Minh Quy nhú mày:

- Khéo chưa, ta cũng đang tìm Hàn Ngưng Tử!

Thiếu nữ áo xanh ra chiều thất vọng, chỉ hừ khế một tiếng.

Lúc này người đứng xem vây kín vòng trong vòng ngoài, ai cũng nhìn thiếu nữ chòng chọc, cô ta áng chừng không vui, liền gẩy mũi chân móc lấy chiếc nón liễu đội lên đầu. Thật chẳng khác nào “mây đen lấp ánh dương, gió cần xua hoa lá”, đám đàn ông cùng thờ dài, tạo thành một làn âm thanh rền rĩ.

Thiếu nữ áo xanh giậm chân quát:

- Tên háo sắc kia, tránh đường mau kẻo trách ta độc ác!

Lương Tiêu chỉ khoanh tay cười khẩy.

Mọi người thấy vậy đều sinh lòng tiếc ngọc thương hương. Một thư sinh nháy ra, trở Lương Tiêu mắng:

- Người đường đường là một tu mi nam tử mình cao sáu thước mà đi tranh hơi với cô nương đây à? Tiểu sinh phải bắt người lên quan... ối cha...

Lương Tiêu nhẹ nhàng túm lấy ngực áo thư sinh, giơ lên quá đỉnh đầu, hô:

- Cút này!

Đoạn lẳng xuống sông Tô Châu, thư sinh chỉ kịp la lên một tiếng là đã rơi ùm xuống nước. Trước cảnh ấy, những tay anh hùng sắp cứu mỹ nhân đều sồn lòng sợ hãi.

Đúng lúc đó bỗng có tiếng chuông vang lên, tiếng đầu chưa dứt, tiếng tiếp đã nổi theo, tiếng sau gối tiếng trước, mỗi nhịp một rền to hơn, chỉ thoáng chốc, tường chừng mười mấy chiếc chuông đại được thỉnh gõ cùng lúc trong thành Cô Tô. Lương Tiêu thắc mắc ngoái đầu nhìn, chỉ thấy đám người sau lưng mình tỏ vẻ sợ sệt, giã ra một lối đi. Cuối lối đi có một chiếc chuông đồng khổng lồ đường kính cỡ tám thước, cao cỡ hai trượng với một đôi chân dài nghêu đang băng băng chạy về phía gã.

Lương Tiêu ngạc nhiên quá đỗi, định thần nhìn kỹ thì mới nhận ra không phải chuông mọc chân mà là một người đội ngược chiếc chuông lớn chạy đi, chỉ hiềm chuông to người bé, thành ra thân mình bị che lấp gần hết.

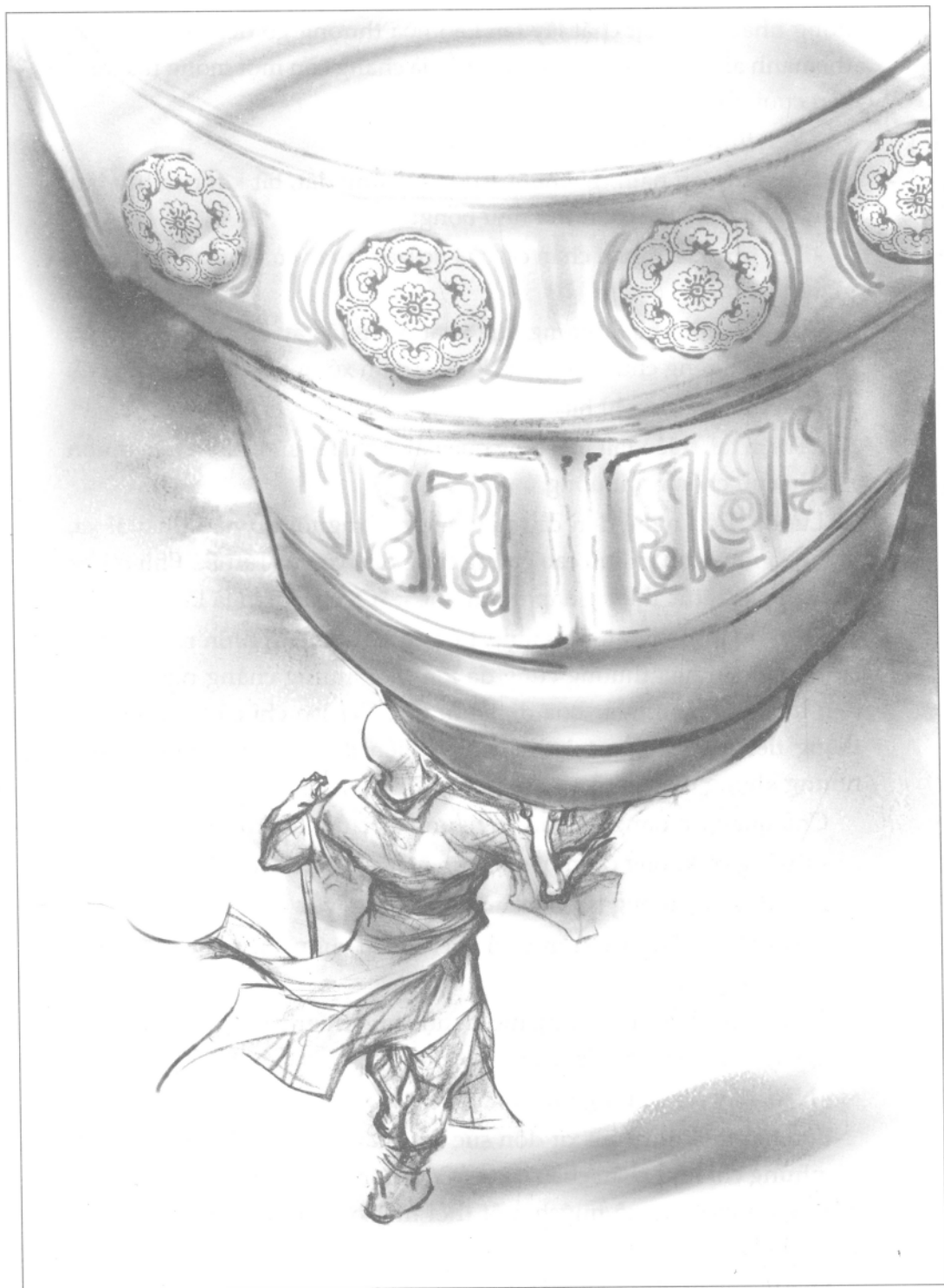
Chiếc chuông lao cực nhanh, xẹt thẳng đến quán rượu. Gần tới nơi, người đội chuông hạ chuông xuống, phô ra nguyên hình một hòa thượng trọng tuổi, vóc dặc cao lớn vạm vỡ, khuôn mặt đỏ hồng, mày râu bạc phơ, mặt mũi đầy đặn cân đối, thần sắc thư thái ung dung, tay cầm cây gậy gỗ trắc. Lương Tiêu thấy dáng vóc rất quen, nhưng tạm thời không thể nhớ ra được là đã gặp ở đâu.

Hòa thượng đứng vững rồi đưa mắt nhìn quanh, bật cười, giọng to và vang:

-Ồn ào, ồn ào quá!

Nói đoạn giơ gậy gõ vào chuông. Một tiếng “boong” vang rền, đám

¹ Giữa muôn trùng vậy.

đông nháo nhác bịt chặt lấy tai. Lão hòa thượng gõ đến tiếng thứ ba thì mạnh ai nấy chạy, chỉ thoáng chốc là chẳng còn một mống nào nữa, bèn cười tủm tỉm:

- Yên tĩnh hơn rồi đấy!

Đoạn trở tay nắm cái chuông động xuống đất, bít kín cửa tửu lâu. Chủ quán thấy thế than trời như bộng:

- Tên trọc kia, người chần cái của nợ này trước cửa thì ta còn làm ăn gì được nữa?

Hắn vẫn nhớ hòa thượng vừa xuất hiện đã gây náo động thế nào nên chỉ lớn tiếng chửi mắng mà không dám xông lên đánh đấm gì cả.

Hòa thượng cười hì hì:

- Thiện tai, thiện tai! Bần tăng qua đây nghỉ lấy sức, nhân tiện muốn xin thí chủ chén rượu uống.

Lương Tiêu nghe đến câu này, sức nhớ người nợ nào phải ai xa, chính là nhà sư bản lĩnh cao cường từng đấu cờ với Tần Bá Phù ở khe núi năm xưa, tức thì tim đập thình thịch: "Ồi chà, té ra là lão ấy!".

Đêm đó trời tối đen như mực, Lương Tiêu không nhìn rõ mặt mũi lão, tuy đoán hòa thượng cũng đã lớn tuổi nhưng chẳng ngờ lão già đến thế. Nổi kinh ngạc qua đi, lại tự hỏi: "Vì sao chỉ có lão thôi nhì, thằng tiểu béo ú đầu tròn đầu rồi?", liền đó đưa mắt ngó quanh, nhưng không thấy ai cả.

Chủ quán trọ đang tức sắn, bị người khác đòi hỏi thì sưng sía bảo:

- Không có không có, một giọt cũng chẳng nặn đâu ra!

Hòa thượng không lấy thế làm phiền lòng, vẫn cười nói:

- Bần tăng uống rượu mới có sức. Thiếu rượu thì nhắc sao được chiếc chuông này!

Chủ quán thấy nhà sư ngang ngược quá thế thì tức bầm gan tím ruột, vẫy bọn chạy việc lại bảo:

- Nào, đẩy cái chuông ra, đẩy ra!

Bốn tên tiểu nhị xúm xít dồn sức đẩy, gắng gượng đến đỏ mặt tía tai, nhưng chỉ như châu chấu đá xe. Có hai thực khách cũng đến giúp, mỗi người một tay xô huých một thôi một hồi, nhưng chiếc chuông đồng chỉ lắc lư chút ít.

Một tên chạy việc tinh mắt thì thảo vào tai chủ quán:

- Hình như đây là cái chuông đồng chùa Hàn Sơn!

Mặt chủ quán tức thì tái mét. Chiếc chuông đại ở chùa Hàn Sơn nổi danh thiên hạ, tương truyền trọng lượng trên ngàn cân, được thiền sư Thập Đắc đúc dưới thời nhà Đường. Trương Kế từng viết: “Hàn Sơn đêm vắng chuông chùa dóng, Từ phía Cô Tô vọng tới thuyền”, đủ thấy tiếng chuông vang xa tới độ nào. Vấn đề là chùa Hàn Sơn cách thành đến mấy chục dặm, thế mà hòa thượng lại vác được cái vật nặng nề cồng kềnh ấy tới đây, sức khỏe khác nào người thần! Chủ quán cứ thế thảm thờ than không dứt.

Thoát Hoan tận mắt chứng kiến sức vóc của hòa thượng, nảy ý muốn chiêu nạp, bèn vỗ tay cười lớn:

- Thôi khỏi làm phiền tới nhà hàng, ta mời đại sư uống rượu nhé?

Hòa thượng liếc hẳn:

- Người quen bản tăng đây à?

Thoát Hoan ngẩn người, nhưng lại cười ngay:

- Bây giờ làm quen. Xin hỏi pháp hiệu của đại sư?

Hòa thượng vặn hỏi:

- Người đã không quen bản tăng, cơn cố gì muốn mời bản tăng uống rượu? Người xưa thường nói: “Chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ!”.

Thoát Hoan nóng mặt, cười khan:

- Đâu có, đâu có... tự cổ anh hùng mến anh hùng...

Hòa thượng già cười ha hả cắt ngang:

- Nực cười thật, một trăm năm nay đạo tặc nhiều nhưng gian thương hoành hành, lấy đâu ra anh hùng?

Thoát Hoan nghe vậy rất ảm ức, bèn cao giọng phản đối:

- Đại sư nói sai rồi, Nguyên Thái tổ hùng tài đại lược, chinh phục vô vàn bờ cõi bắc nam, chẳng phải anh hùng thì là gì đấy?

Hòa thượng già cười bảo:

- Thiết Mộc Chân ấy hả? Chẳng qua chỉ là chó đại trọi lông, chạy không đớp bậy, anh hùng ở chỗ nào?

Thoát Hoan hăng kính ngưỡng cụ tăng tổ này như thánh thần, đến đây không dần được cơn thịnh nộ, quên bẵng bản lĩnh kinh nhân của hòa thượng, thét toáng lên:

- Con lừa trọc kia, người dám sỉ nhục tổ tiên...

Sực nhận ra lời, hấn nín bật. Hòa thượng chỉ nhìn Thoát Hoan cười khà khà, chẳng nói chẳng rằng. Cáp Lý Tư thấy tình thế không ổn, gắng chịu đau tiến lên chấp tay chào hòa thượng:

- Xin hỏi, đại sư có phải là Cửu Như thiền sư không?

Hòa thượng nhìn chiếc nhẫn kim cương to tướng trên ngón tay giữa của hấn, cười bảo:

- Xà Nhân ma toan¹? Người là con trai của Hạ xú xà đấy à? Hừ, cái tên thân lừa ưa nặng ấy muốn vào Trung Nguyên ăn roi phải không?

Cáp Lý Tư kìm giận, cơ mặt hấn giật giật, cuối cùng chỉ lạnh lùng đáp:

- Gia phụ vẫn định ninh bên lòng những gì năm xưa đại sư ban cho nên thường dặn dò vãn bối, nếu gặp đại sư thì chuyển hộ một lời: mau thì ba năm, lâu cũng chỉ năm năm, cha tôi sẽ vào trung nguyên yết kiến người.

Ngừng một lát, hấn tiếp:

- Gia phụ còn nói, đại sư có tấm lòng rộng lượng, không đòi co chấp nhất với hạng vãn bối!

Cáp Lý Tư hiểu rõ lão hòa thượng thần thông quảng đại nên thông thêm câu này cốt để kiểm chế, tránh việc lão gây chuyện rầy rà cho mình và đồng bọn.

Cửu Như cười ha hả, vụt thò cây gậy gỗ trắc ra điểm lên ngực Cáp Lý Tư. Cáp Lý Tư không ngờ lão ta bắt chấp thân phận, mặt dày ra tay với cả hạng con cháu, đang định lắc mình né tránh thì thấy có gì động đập dưới chân. Nguyên là cây gậy hạ thấp xuống, rê tới bàn chân hấn thì xóc vào rồi móc lên. Cáp Lý Tư mất đà, ngã ngửa ra. Cây gậy lại vung lên, chọt vào gáy hấn. Cáp Lý Tư cảm thấy lực đạo trầm nặng, mất khả năng tự kiểm soát, bị cây gậy ấn cộp xuống đất, toét máu đầu. Thoát Hoan và hai tên tùy tùng thấy vậy, mặt mày cùng xám ngoét.

Cửu Như vẫn tươi tắn như cũ, cười hì hì bảo:

- Cha người nói thì đúng, chỉ tội người nhớ nhầm. Bàn tăng rất khoái bắt nạt đám vãn bối vô dụng, đúng như câu mà người đời hay nói “mềm nắn rắn buông” ấy!

Đoạn trở cổ tay, kê đầu gậy vào cằm Cáp Lý Tư, hất hấn bay vù về phía Thoát Hoan. Hỏa Chân Nhân và A Than tôn giả cùng băng tới đỡ

¹ Kim cương ma hình mất rấn, tên cái nhẫn của Cáp Lý Tư.

đồng bọn, không ngờ dư kinh của cú hất quá nặng, đầu là người khỏe cũng không giữ được, huống hồ hai người còn đang bị thương, vừa chạm tay vào mình A Than là cả bọn cùng ngã bật ra sau. Tức thì có tiếng rú vang thê thảm, Thoát Hoan rống lên oai oái như lợn bị chọc tiết. Thì ra ba tên tùy tùng với sức nặng hơn bốn trăm cân đã đổ cả xuống người hắn. Ba lão kia sợ tái mặt, gắng gượng bò dậy đỡ chủ nhân lên, soát xét kỹ thì thấy gãy mất hai dẻ sườn, ba người không dám chậm trễ, vội khiêng Thoát Hoan chạy học tốc đi tìm thầy thuốc.

Chủ quán thấy Cửu Như ghé góm quá mức thì càng thêm hoảng hốt, liền lấy ra một bình rượu, run run bảo:

- Cho người đó! Uống xong thì đi đi!

Cửu Như cười, uống một hơi sạch bách như cá kình hút nước, xong liếm mép hỏi:

- Rượu ngon đấy, còn nữa không?

Chủ quán vốn nổi tiếng hà tiện, thấy nhà sư uống hết một bình rượu to đến thế thì đã đau lòng lắm rồi, nghe hỏi thì không kìm nổi giậm chân gào:

- Có nhẽ đâu thế, có nhẽ đâu thế...

Cửu Như cười nói:

- Bần tăng đã bảo rồi, uống bao nhiêu rượu thì khỏe lên bấy nhiêu. Bây giờ giỏi lắm ta mới lưng lửng sức, làm sao vẫn nổi cái chuông kia?

Chủ quán giận dữ trợn trắng con mắt, trỏ Cửu Như mà ghen ngào không thốt được nên lời. Lương Tiêu ngửa mặt nói to:

- Lão hòa thượng, người bản lĩnh cao cường, nên đi tìm cao thủ vô học mà phô diễn, bắt nạt một chủ quán rượu thì tài cán gì?

Chủ quán rượu nghe lọt tai, luôn miệng khen phải. Lão hòa thượng liếc nhìn Lương Tiêu, đoạn kê bình rượu lên miệng dốc dốc, nhưng không còn giọt nào chảy ra nữa. Lão thở dài, vung gậy khều cái vòng trên núm chuông. Sau một tiếng "uông", cái chuông khổng lồ tức thì bật lên hơn ba trượng rồi lại rơi ập xuống, kinh phong dữ dội tấp vào mặt mọi người đau rất, ai nấy thốt lên kinh hãi, ôm đầu chạy tán loạn. Cửu Như sải bước chạy tới, đỡ lấy cái chuông đặt vững trên vai, rồi cười ha hả hỏi Lương Tiêu:

- Nhóc con, từ đây đến quán rượu nào là gần nhất?

Lương Tiêu phì cười:

- Gớm thật, lại còn định đi lừa rượu uống tiếp nữa kia!

Cửu Như cười đáp:

- Người lắm to rồi! Bàn tăng không lừa, mà là hóa duyên! Không thể thì ai cho nhà tu hành uống rượu bao giờ?

Lương Tiêu nghe ngồ ngộ, thầm nhủ: "Hòa thượng này cũng thẳng thắn lắm!".

Chủ quán nấp sau lưng Lương Tiêu, bạo gan chõ vào:

- Ai hóa duyên kiểu ấy? Rõ ràng là ăn trộm ăn cướp...

Chưa nói dứt câu đã bị thiếu nữ áo xanh túm lưng áo đẩy ra chỗ khác. Cô ta cười hỏi:

- Lão hòa thượng, ta mời người uống rượu nhé?

Cửu Như ngấm nghĩa cô gái một hồi rồi lắc đầu cười:

- Con bé này, có phải người lại nhắm sẵn mưu đồ gì như tên vương tử Nguyên triều kia không? Ta giao hẹn trước, uống rượu là uống rượu, bàn tăng không nghe một lời nào khác của người đâu.

Thiếu nữ gắt:

- Thấy người thèm khát đáng thương thì ta mời, chứ người vừa già vừa xấu, ai thèm mưu với chả mẹo!

Cửu Như nhướng đôi mày bạc, mừng rỡ nói:

- Hay, hay lắm! Người đã nói vậy thì ta phải uống mới được.

Thiếu nữ áo xanh đổi giận làm vui:

- Cái lão hòa thượng này, được lợi mà còn cảnh về, làm như ta ép người uống không bằng!

Cửu Như cười nói:

- Ờ ờ, vậy coi như bàn tăng ép người!

Thiếu nữ nghiêm chỉnh nói:

- Ta đã mời ai thì đâu không muốn người đó cũng phải uống. Còn kẻ ta đã không mời thì đâu có đánh có giết ta cũng chỉ hoài hơi mà thôi! - Nói đoạn liếc Lương Tiêu, nhếch mép cười nhạt.

Cửu Như gật đầu:

- Thiện tai! Người nói phải lắm, vừa rồi bàn tăng cư xử không thật lòng.

Cô gái mỉm cười đáp:

- Lão hòa thượng đây hào khí ngút trời, bản cô nương rất lấy làm mến. Nhất định phải mời người uống mấy vò rượu mới được.

Nói đoạn moi trong ngực áo ra một túi tiền, cởi giải rút, bên trong lấp lánh ánh châu ngọc. Cửu Như khen:

- Người giàu quá nhỉ!

Thiếu nữ cười:

- Hòa thượng kia, ta phải nói trước, số tiền đây là do ta ăn trộm. Người có dám uống không?

Cửu Như ngẩn người, nhúu mày đáp:

- Nha đầu này càng lúc càng thú vị. Thôi không sao, lừa đảo cướp giết gì bản tăng cũng làm hết rồi. Mặc kệ trộm vàng hay cắp bạc, hể có rượu thì ta cứ uống.

Thiếu nữ áo xanh bật cười khanh khách, chỉ hiềm cô ta đội nón sụp thấp, mọi người đành hặn phận mình hẩm hiu, không được ngắm nhìn gương mặt rạng rỡ của giai nhân.

Thiếu nữ đưa một thoi vàng cho chủ quán, nói giọng giòn giã:

- Mang mười vò Lão thái bà tửu ra đây!

Chủ quán ngơ ngác:

- Lão thái bà tửu ư?

Tên tiểu nhị cà lăm đang đứng ngay bên, nghe vậy liền nói nhỏ:

- Chính... chính là... Ngũ... ngũ mỹ nhân tửu đây ạ.

Chủ quán nghe mãi mới hiểu ra, vội vội vàng vàng đi dọn rượu. Thiếu nữ áo xanh cười bảo hòa thượng:

- Chúng ta vào thôi!

Lương Tiêu vốn đã xám xanh mặt mày vì tức giận, đến lúc ấy gần giọng nói:

- Quân ăn cắp kia, trò lường gạt của ngươi thật quá đáng! Dám thó tiền ta đi đãi đằng người khác, không biết thẹn à?

Thiếu nữ cười nói:

- Nhỏ mọn thế? Tà chủ trì, ngươi chủ chi, chẳng phải đã nể mặt ngươi lắm rồi hay sao?

Cửu Như ngạc nhiên:

- Hóa ra nạn nhân ở ngay đây! Nha đầu này bị bắt tận tay giày tận trán, kể cũng hậu đậu quá nhỉ!

Thiếu nữ áo xanh cười:

- Thế thì đã sao? Ta ăn trộm đem mời người uống rượu còn tốt hơn là để hấn phung phí vào chốn thanh lâu.

Cửu Như gật đầu:

- Nói hay lắm, phải lắm! Nói phải củ cải cũng nghe.

Lương Tiêu chực cãi, song kìm lại được. Gã vốn nóng tính, dễ nổi nóng, nhưng là người trọng nghĩa khinh tài chứ chẳng hề nhỏ mọn. Thêm nữa, sau khi chứng kiến võ công và khí khái của lão hòa thượng, Lương Tiêu đã đem lòng kính phục vô cùng, chưa nói ra nhưng đã định bụng kết giao, nhân đây tự nhủ: "Kể cả người không mời lão, nếu ta có tiền cũng phải mời lão mấy ly", nghĩ tới đây, liền bảo:

- Thôi cũng được! Quân ăn cắp kia, người uống rượu với lão hòa thượng xong chúng ta lại tiếp tục tính toán công nợ với nhau.

Thiếu nữ áo xanh những tưởng Lương Tiêu bị làm nhục đến độ này thì sẽ nổi điên lên mà liều đánh với mình, không ngờ hấn thậm chí không tức giận, thật khác xa dự liệu. Cô ta nhìn Lương Tiêu một lúc, lòng đầy nghi ngờ: "Phải chăng hấn e sợ võ công của lão hòa thượng nên không dám đường hoàng bước ra? Hứ, mềm nắn rắn buông, cái đồ vô dụng!". Từ đó thiếu nữ khinh bỉ Lương Tiêu không biết đến đâu mà kể.

Cửu Như nhắc:

- Cô nương ơi, bữa rượu này uống hay thôi đây?

Thiếu nữ áo xanh liếc mắt sang Lương Tiêu, cười nhạt:

- Cố nhiên là phải uống chứ. Không uống thì uống lăm.

Dứt lời liền cùng Cửu Như tiến vào Túy Dã Bất Quy lâu. Lương Tiêu định đi theo, Minh Quy bèn bảo:

- Thôi cho qua. Lão hòa thượng ấy có *Đại Kim cương thần lực*, thiên hạ này chưa dễ tìm được đối thủ. Người có giỏi bằng trăm bằng mười cũng không đánh nổi lão ta đâu.

Lương Tiêu hừ mũi:

- Ta không đánh họ, chỉ quan sát thôi.

Đoạn gạt tay lão bước vào tửu lâu. Minh Quy đành đi theo.

Lúc ấy Cửu Như đã đặt chiếc chuông đồng xuống giữa sảnh và vào ngồi đối diện với cô gái áo xanh, mỗi người ôm một vò rượu Ngũ mỹ

nhân. Hán tử áo lam và nhóm người đi theo đã biến mất từ lúc nào, chắc hẳn bỏ đi nhân lúc nhón nháo ban nãy, để lại hai cái bàn trống, Lương Tiêu và Minh Quy liền ngồi xuống đây.

Cô gái áo xanh đập vỡ bầu niêm vỡ rượu, cười nói:

- Hòa thượng, ta là chủ, xin cạn trước cho đúng lễ!

Đoạn kẻ vỡ vào miệng, uống một hơi cạn sạch, sau đó chùi mép, bảo:

- Ta uống hết...

Thay cho phần còn lại của câu nói là vẻ sừng sốt không giấu giếm. Trước mặt Cửu Như đặt hai cái vỡ rỗng. Thiếu nữ kinh ngạc ra mặt:

- Hòa thượng tài thật! Uống giỏi quá!

Nhân hơi men bốc lên, cô ta gỡ chiếc nón liễu xuống quăng sang một bên, đôi má mịn màng hây hây đỏ, trông càng thêm kiều diễm. Cửu Như bật một vỡ rượu nữa, cười bảo:

- Cô nương xinh đẹp nhỉ, nhưng tứ lượng đến đâu? Ha! Không bằng bản tăng!

Thiếu nữ tỏ vẻ âm ức:

- Từ ngày rời khỏi Thiên Sơn chưa từng có ai uống rượu hơn ta được! - Dứt lời cũng nâng một vỡ rượu lên.

Cửu Như cười bảo:

- Khoan đã, rượu thiếu thịt thì khác nào tướng thiếu quân, chẳng làm nên trò trống gì cả.

Thiếu nữ cầu nhàu:

- Muốn ăn thịt thì nói thẳng ra, vì sao phải vòng vo Tam quốc thế?

Đoạn cô bảo chủ quán:

- Quay cho chúng ta một con dê!

Cửu Như cười nói:

- Dê quay à? Khoái quá, khoái quá!

Lão uống hết nửa vỡ rượu dờ, rồi bảo:

- Cô nương, ăn uống chán chê mà quên chưa hỏi tên ngươi là gì?

Thiếu nữ mỉm cười:

- Ta họ Liễu.

Cửu Như nhướng mày âm ừ.

Chủ quán gặp được khách sang, vội vàng giục mọi người động chân động tay cho mau. Chỉ thoáng sau, con dê quay thơm phưng

phức đã được khiêng lên bàn, thiếu nữ tiện tay xé luôn một miếng bỏ vào miệng, xuýt xoa:

- Dê quay ở đây khác chỗ nhà ta, cắn rất giòn, nhai rất mềm, khử được mùi hôi, lại đậm đà thơm ngọt hơn.

Chủ quán cười mơn:

- Có nhiên rồi, khi quay dê, mỗi độ chín cần phải thoa một loại mỡ khác nhau cho thích hợp, chẳng hạn mỡ gà, mỡ vịt, mỡ lợn, mỡ bò, trong bụng dê lại nhồi thêm mười hai thứ mứt quả như dâu, long nhãn, hạnh nhân, đào khô...

Thiếu nữ ngạc nhiên:

- Cầu kỳ thế cơ à!

Cửu Như xé một đùi dê, nhai nhồm nhoàm:

- Đúng là đàn bà con gái thường sành ăn hơn. Hờ hờ, bản tăng cũng ăn mà không phát hiện ra những điều ấy.

Hai người vừa nói cười rôm rả, vừa uống cạn thêm mấy vò rượu nữa. Cửu Như cầm vò bằng tay trái, bốc thịt bằng tay phải, tay trái hạ xuống thì tay phải đưa lên, tay trái đưa lên thì tay phải hạ xuống, ăn uống năng suất gấp chục lần người bình thường, uống sạch năm vò rượu ngon, ăn đến chín phần mười con dê. Thiếu nữ ăm ục lẩm, cũng gắng uống nhẩn hai vò rượu cất, đôi má hồng rục, mắt hạnh mơ màng, hàng mi rợp bóng, khuôn miệng chúm chím xinh xinh.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa có tiếng thét gọi, rồi mười mấy hòa thượng xồng xộc đi vào, ai nấy đều lăm lăm gậy gộc. Người đi đầu là một nhà sư già mặt mày nghiêm khắc, lão ta đưa mắt nhìn quanh trong quán, trông thấy Cửu Như thì giận đến run cả người, trỏ gậy quát:

- Đồ nghiệt chướng, ngươi đến nhà chùa tá túc rồi đánh cắp chuông đồng đã là quá lắm, giờ còn ngồi đây rượu thịt say sưa với đàn bà con gái. Thanh quy giới luật của Phật tổ đều bị nhà ngươi hủy hoại hết rồi!

Người này là Hoảng Ngộ đại sư, trụ trì chùa Hàn Sơn. Chủ quán nhận ra liền chạy đến, chưa kịp phân trần thì đã bị lão ta bạt tai ngã bổ chửng rồi mắng:

- Ngươi cũng thật là bừa bãi, dám bán rượu bán thịt cho người xuất gia, định để Phật tổ ở Tây Thiên phải mang thẹn hả? - Nói rồi khua côn lên nện Cửu Như.

Cửu Như tránh khỏi đường cơn, đứng dậy. Các nhà sư múa may gậy gộc quây kín lấy lão. Cửu Như vẫn giữ nguyên vẻ ung dung, cười hì hì bảo:

- Hoàng Ngộ, người cứ mở miệng ra là Phật tổ thế này, Phật tổ thế nọ. Nhưng có biết Phật ở đâu? Tổ ở đâu không?

Hoàng Ngộ ngậy người, rồi nghiêm khắc đáp:

- Phật ở trên đỉnh đầu, Tổ ở giữa hai khe mắt. Phật giáng sấm sét, xẻ đứt trái tim ngoan cố của người, Tổ phóng kim quang, đâm mù đôi mắt lú lẫn của người!

Cửu Như cười:

- Ta thấy chính người mới có cái đầu ngoan cố và đôi mắt lú lẫn ấy!

Hoàng Ngộ nổi nóng:

- Xằng bậy!

Cửu Như cười ha ha:

- Người không trông thấy ư?

- Thấy gì? - Hoàng Ngộ hỏi.

Cửu Như trỏ chóp mũi, cười nói:

- Người không nghĩ ra ư?

- Nghĩ gì? - Hoàng Ngộ lại cau mày hỏi.

Cửu Như ngửa mặt cười:

- Chào đời không có Tổ, lia đời không có Phật, chúng sinh mê muội bước bình, Phật là gì chứ? Tổ là gì chứ? Tổ là ta, ta chính là Phật!

Ba mươi mốt từ đó rành rọt buông ra như tiếng chuông đồng Đại Lữ, gây chấn động vào tận tâm can người nghe. Hoàng Ngộ choáng váng cả người, liền hung dữ kêu lên:

- Tên cuồng tăng táo gan kia! Người chỉ nói láo, người đánh cắp chuông đồng, lừa ăn lừa uống, có tư cách gì mà tự xưng Phật tổ?

Cửu Như cười lớn, giơ cây gậy gỗ trắc ra móc chiếc chuông đồng lên, gánh trên vai, sải chân đi ra cửa. Có hai nhà sư vùng gậy lao lại đánh, nhưng gậy vừa quật vào người Cửu Như thì gãy luôn.

Cửu Như gõ chuông, ngửa mặt cười lớn, tiếng chuông hòa với tiếng cười vút lên tận chân mây. Lão cất giọng sang sảng ngâm nga:

Cạn hết vạn vò rượu Thái Hồ,

Hương thiền chín buổi vẫn còn đưa.

Say nằm trần thế thân nhân nhã,
Cười ngấm nhạn hồng bóng hút xa.
Khua khoắng càn khôn ôm đầy ngực,
Thập thò trí huệ giấu trong ta.
Ma ha bát nhã ba la mật¹,
Nào ngại ai bàn vào tán ra.

Các nhà sư đuổi theo, nhưng Cửu Như bước thoăn thoắt, chỉ thoảng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Hoảng Ngộ ngấm nghĩ những lời Cửu Như nói, bỗng thấy ánh sáng lóe lên trong óc, tự nhiên buột miệng “Ồi chà”, thầm nghĩ: “Hòa thượng này giả ngậy giả ngọng, nhưng nói câu nào cũng sáng suốt sắc bén, chẳng phải là đã chỉ dẫn cho ta phá bỏ được chướng ngại trong lòng hay sao?”. Nghiền ngấm một hồi, cảm thấy nếu không theo kịp Cửu Như để hỏi cho rõ ràng thì uổng công cả đời làm sư, tức thì kêu lên:

- Đuổi theo, đuổi theo mau!

Rồi cuống cuống lao đi. Các hòa thượng đều tưởng lão muốn giành lại chuông đồng, nên ai nấy lại cảm gậy gộc thực mạng chạy theo.

Lương Tiêu thấy hòa thượng đã mất dạng, liền đứng dậy tiến đến gần thiếu nữ, cười nhạt hỏi:

- Viện thủ của người chạy trốn rồi, bây giờ ai cứu người đây?

Thiếu nữ áo xanh chống tay vào cằm, nghe hỏi cũng không buồn ngẩng đầu lên. Lương Tiêu cho rằng ả ta khinh thường mình, bèn đẩy một cái:

- Ta đang nói chuyện với người đây, sao lại thờ ơ thế là thế nào?

Thiếu nữ bị đẩy, chao người suýt ngã, liền ngẩng đầu lên, phơ ra đôi mắt lim dim và khuôn mặt đẹp như hoa đào. Cô ta vận mình đứng dậy, lầu bàu:

- Đồ... đồ háo sắc... ờ, người... người muốn chết ư?

Lương Tiêu nhú mày, chìa tay ra kéo cô ta, bụng đã tính kỹ năm bảy chục dự bị cho chiêu này, bảo đảm thiếu nữ không sao chạy thoát được. Không ngờ chụp trúng ngay cánh tay thiếu nữ mà chẳng phải vận dụng đến chiêu thức dự phòng nào. Lương Tiêu đang ngơ ngác

¹ Ma ha bát nhã ba la mật: (tiếng Phạn, lời nhà Phật) trí huệ sẽ đưa ta qua bờ bên kia.

thì thấy thiếu nữ ngã nhào vào lòng mình. Sợ cô ta giờ trò nguyệt trá, Lương Tiêu bèn né tránh, nhưng thân hình thiếu nữ mềm rũ như bông cứ dính sát vào ngực gã. Lương Tiêu luống cuống, không dám nhúc nhích, đẩy cô ta ra bảo:

- Ở kìa, người làm sao thế? Đứng dậy mau, chúng ta đầu thêm ba trăm hiệp! Nghe thấy không... ối... người ngủ đấy à?

Mặc Lương Tiêu la hét mắng mỏ, thiếu nữ áo xanh vẫn nằm yên trong lòng gã, hai má đỏ bừng, đôi mắt đẹp khép chặt, hàng mi dày cong vút, vàng trán như vương sầu.

Minh Quy đứng dậy cười:

- Nha đầu liều lĩnh thật, rượu cất cả trăm năm mà nó uống ào ào. Mỹ nhân cổ nhiên ai cũng thích, nhưng nhiều quá lại hại đến thân. Ngũ mỹ nhân tẩu uống thì êm nhưng ngấm vào thì nặng, lão hòa thượng thần công cái thế nên tự có cách hóa giải. Con bé này công lực chẳng được bao lắm mà dám độ rượu với lão ta!

Lão vừa nói vừa lộ vẻ hí hứng, Lương Tiêu thì dở khóc dở cười, cúi đầu nhìn cô gái, chỉ thấy dáng vẻ say sưa xinh đẹp thật khiến người ta rung động, bất giác tự nhủ: "Hóa ra con bé rất dễ coi. Hừ, nhưng mà dễ coi hay không thì cũng chẳng liên quan gì đến ta cả". Lương Tiêu đang ngập ngừng chưa biết xử trí thế nào, Minh Quy chợt cười khà khà:

- Lương Tiêu ơi là Lương Tiêu, người đời thường có câu "Mỹ nhân sánh đôi anh hùng", cô nương này phong tư tuyệt thế, rất xứng với người đấy!

Lương Tiêu ngẩn người đỏ mặt, xì một tiếng, đi ra cửa tháo cương dắt ngựa. Chắc là do thấy Lương Tiêu ôm chủ mình, Yên Chi cũng tỏ ra ngoan ngoãn để gã dắt đi. Lương Tiêu tuy ghét cô gái nhưng lại rất thích con ngựa, cảm lòng không dậu bèn giơ tay vuốt ve nó, thoát đầu Yên Chi còn nguẩy mình né tránh, nhưng lần thứ hai, nhận ra Lương Tiêu không có ác ý thì nó không tránh nữa, cho Lương Tiêu vuốt ve bộ lông mịn như nhung của mình.

Lương Tiêu thích quá, định cưới thử xem, nhưng thấy Yên Chi vươn cao cổ nhìn quanh, dáng điệu hùng dũng phi phạm, bất giác tự nhủ: "Cưỡi lên lưng một con ngựa kiêu hãnh thế này chẳng phải là sỉ nhục nó lắm ư!", rồi gắng sức dần lòng ham muốn. Minh Quy nhìn bộ dạng nén chịu khổ sở của Lương Tiêu, tưởng gã mê thích sắc đẹp của thiếu

nữ áo xanh, thầm lấy làm mừng: “Tốt quá rồi, thằng ranh đã có ý dòm ngó con bé. Hà hà, lão tử đây cũng nên giở đôi chút tiểu xảo để hai đứa các người gần gũi thân mật, khăng khít gần bó. Khi nào nhà người say mùi tình tứ ôn nhu, lão tử sẽ dùng con bé để gây sức ép, vừa đấm vừa xoa như thế thì người còn giữ mồm giữ miệng vào đâu được!”.

Lương Tiêu và Minh Quy thi triển khinh công đến một nơi vắng người thì dừng lại. Minh Quy trở ra xa bảo:

- Đằng kia có một quán trọ, chúng ta lại đó nghỉ.

Lương Tiêu thuận tình. Minh Quy lại bảo:

- Nha đầu này uống hết ba vò rượu trăm năm, say tít cung thang rồi, người hăng điều nó vào trong quán, ta đi mua ít thuốc cho nó uống già rượu.

Lương Tiêu nhìn Minh Quy, ngờ vực hết sức: “Lão cáo già tự nhiên tỏ ra ân cần, có gì đó không ổn lắm”.

Đọc được sự ngờ vực ấy, Minh Quy cười xòa:

- Đừng đa nghi! Ta chỉ mong chúng ta có thể sớm lên đường đi lo việc lớn nên muốn giúp người giải quyết chóng vánh chuyện này thôi mà!

Lương Tiêu vốn chẳng bận tâm với “việc lớn” của lão, chỉ hiềm mất tự nhiên vì cô gái cứ lẩn qua dạo lại trong lòng, lại thêm tuổi trẻ, huyết khí chưa định, ôm một giai nhân óng ả say lịm trong tay thì không tránh khỏi nóng máu toát mồ hôi, nay nghe Minh Quy giải thích vậy cũng không cần nhắc gì nhiều, bèn bước về phía quán trọ.

Minh Quy nhìn theo bóng Lương Tiêu, cười nhạt rồi quay mình thông thả đi lên phố, tìm một tiệm thuốc hỏi mua vài ba vị dược liệu. Thầy lang thắc mắc vô cùng, không bốc thuốc ngay mà hạ giọng nhắc:

- Mong khách quan thứ lỗi, lão hủ xin mạo muội thưa, mấy vị thuốc này phối với nhau sẽ tạo thành một loại xuân dược ghê gớm lắm đấy!

Minh Quy xăng giọng:

- Bảo người kê thì người kê, sao phải nói năng lôi thôi như thế?

Thầy lang vâng vâng dạ dạ, nghĩ bụng: “Lão này trông già, không ngờ còn khỏe thế, cũng chẳng sợ quá liều nữa chứ!”.

Minh Quy chọn thuốc, bảo thầy lang nghiền nhỏ thành bột, lấy

giấy gói lại. Trên đường về lão cứ miên man nghiền ngẫm nào là cách lừa hai người uống thuốc, cách chấp mối cho họ, rồi cách khống chế cô gái làm con tin, ép Lương Tiêu khai ra mọi bí ẩn võ công. Minh Quy càng nghĩ càng khoái trá, không kìm được bật cười ha hả. Chưa cười dứt, chợt nghe thấy tiếng dặng hắng:

- Minh huynh gặp chuyện gì mà cao hứng thế?

Minh Quy giật thót, ngoảnh đầu lại, trông thấy ngay Tần Bá Phù đang đứng cách mình chừng năm trượng. Lão cười:

- Tần lão đệ không ngại vất vả, truy đuổi một mạch đến tận Tô Châu rồi cơ đấy!

- Lương Tiêu đâu? - Tần Bá Phù hỏi.

Minh Quy cười lớn, ánh mắt đầy vẻ chế nhạo:

- Không có Lương Tiêu, nhưng có một đồng xương khô. Lão đệ cần không?

Tần Bá Phù trợn mắt, gầm vang, lác minh tổng song chưởng tới. Minh Quy đón đỡ bằng đơn chưởng. Kinh lực hai bên chạm nhau, người Minh Quy giật mạnh, bật bay lên mấy trượng. Tần Bá Phù không ngờ lão chịu thua dễ thế, ngẩn người ngạc nhiên, rồi sức hiểu:

- Đồ xảo quyệt, té ra muốn mượn chưởng lực của lão phu để chạy trốn!

Minh Quy theo đà nhảy phốc lên mái lầu, chợt thấy kinh phong từ mé bên áp tới, liền giật mình xoay sang thì đón ngay một chưởng, nội lực rất dồi dào. Lão liếc mắt nhìn, nhận ra khuôn mặt y tái xanh của Hoa Thanh Uyên. Y kêu lên:

- Người... người đã sát hại Tiêu nhi, hôm nay không giết chết người thì thực phải tội với trời.

Nói đoạn phóng ào ào một loạt sáu chưởng, chưởng nào chưởng nấy đều chứa đầy nội khí, uy lực mạnh mẽ vô song. Minh Quy giật lui liên tiếp, khó khăn lắm mới trụ vững được, xong bắt đầu chuyển sang phản kích. Võ công hai người suýt soát nhau, cứ thế thoát tiến thoát lui trên mái lầu, giao đấu kịch liệt bất phân thắng phụ.

Tần Bá Phù cũng tung mình lên theo, nhưng lo nghĩ cho danh dự của Hoa Thanh Uyên nên chỉ đứng bên lước trận. Đấu được chừng hai

mười chiêu, Minh Quy thỉnh linh võ ra một chương, Hoa Thanh Uyên chưa kịp hóa giải, Minh Quy đã vung tả thủ ném thẳng gói bột xuân được vào mặt y. Hoa Thanh Uyên biết tính lão hiểm trá, e sợ là bột độc nên nín thở lùi lại. Tần Bá Phù thấy Minh Quy giờ chiêu ám toán nên bất chấp quy củ giao đấu giang hồ, hét lên một tiếng múa chương xông vào tấn công. Minh Quy đá móc ra sau, gậy mây viên ngói xanh về phía họ Tần, *Cự linh huyền công* quả thực lợi hại, ngói xanh mới bay lên nửa chừng đã bị chương phong của Tần Bá Phù hất ngược lại. Minh Quy vội vàng cúi mình né tránh, thành thử đám ngói vỡ lại bay đúng tầm lao tới của Hoa Thanh Uyên, y đành huơ chương vỗ bật đi. Minh Quy nhân cơ bay vòng qua mình y, tiện thể đánh y một chương. Hoa Thanh Uyên vừa phải đỡ ngói vỡ trước mặt, vừa phải chặn chương lực từ bên trái đổ sang, chân tay luống cuống cả lên.

Minh Quy vùng thoát được, lập tức toàn lực thi triển khinh công luồn vào hang cùng ngõ hẻm. Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên tức tốc đuổi theo. Ba người truy đuổi trong thành Tô Châu, Minh Quy tận dụng địa hình, liên tục giữ quý kế, Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên đuổi theo được chừng nửa canh giờ thì mất dấu. Tần Bá Phù nổi giận vung quyền nện vỡ luôn một cây cột đá dùng để buộc ngựa ở bên đường. Hoa Thanh Uyên vốn đã biết Lương Tiêu lành ít dữ nhiều, nhưng vẫn nuôi một tia hi vọng, vì thế mới kiên gan chạy đuổi suốt hàng ngàn dặm tới đây, nào ngờ ông trời không có mắt, để Lương Tiêu phải gặp nạn. Y càng nghĩ càng chua xót, đập tay lên bức tường đất bên đường, ngậm ngùi sa lệ:

*Trù tính huyền cơ cận kế,
Hạn kỳ tận số không hay.
Tình việc đời, việc mình lại quáng.
Trời già ghen ghét bưng tai.
Hồn phách lang thang khắp chốn,
Tìm nơi trú ẩn đêm dài.
Thế sự đảo điên bối rối,
Chuyến vân chẳng rõ ngày mai...*

Chưa đọc hết, nước mắt đã tuôn lã chã, không sao nói tiếp được thành lời. Trên đường người qua lại như mắc cửi, y cũng chẳng buồn để ý.

Tần Bá Phù cay cay mắt, lòng sầu não vô cùng, nhưng bấm tính cương nghị, y đè nén ngay lại, vỗ vỗ vai Hoa Thanh Uyên, thở dài khuyên giải:

- Thanh Uyên, khóc thì có tác dụng gì? Cách tốt nhất bây giờ là tìm lão gian tặc đó báo thù rửa hận cho Lương Tiêu!

Hoa Thanh Uyên nghe vậy, nghiêng rằng đáp:

- Tần huynh nói đúng lắm, chúng ta phải tìm bằng được tên gian tặc đó để báo thù!

Hai người bắt đầu đi lung sục, lòng bùng bùng lửa giận.

Minh Quy chạy thoát nhưng vẫn thầm thở than không ngớt, vì đoán chắc cao thủ Thiên Cơ cung sẽ lần lượt kéo tới. Lão đi lòng vòng thật xa rồi mới trở về quán trọ, chuẩn bị dẫn Lương Tiêu rời khỏi đây. Gần tới nơi thì thấy nhón nháo ầm ỉ cả một vùng, lão nheo mắt nhìn xem, nhận ra đằng quán trọ ngùn ngụt khói dày, nhiều người chạy tới chạy lui xách nước sông dập lửa. Minh Quy ngăn người, chỉ sợ Tần Bá Phù và Hoa Thanh Uyên lại lần theo hỏa hoạn mà tìm đến, vội rút đầu quay đi, bụng bảo dạ: “Ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, không biiu díu với thằng ranh ấy được nữa”. Lão vốn quyết đoán, nghĩ là làm, lập tức chạy một mạch ra khỏi thành Cô Tô, tiến lên phương bắc.

Lại nói, Lương Tiêu bẻ thiếu nữ áo xanh vào lấy phòng xong thì quẳng cô ta lên giường, sai tiểu nhị mang nước nóng đến rửa mặt rửa mũi, sau đó chẳng biết làm gì bèn đến ngồi bên cửa sổ. Nhớ lại cảnh ầm cô gái, gã cảm thấy tim đập nhanh hơn, vành tai nóng ran, thì thoảng đưa mắt liếc trộm về phía giường.

Lương Tiêu ngồi như thế rất lâu mà không thấy Minh Quy quay lại. Thành linh, từ chiếc cầu vòm bằng đá đằng xa có một con ngựa lông vàng điểm trắng nhong nhong phi tới, trên lưng nó là một lão già râu quăn tuối trạc ngũ tuần, hông giắt bảo kiếm, lưng đeo cánh cung dát bạc. Vừa nhìn thấy quán trọ, lão kinh ngạc ra mặt, rút ngay một mũi tên ra, dùng mũi nhũi châm lửa, đoạn gỡ cánh cung bạc xuống, cánh cung này cầm bình thường thì cong cong hình bán nguyệt, kéo căng thì tròn xoe như trăng rằm. Sau một tiếng bật mạnh, hỏa tiễn xé gió,

bung lên thành ngọn lửa sáu màu giữa vòm không. Lương Tiêu thú quá, nghĩ bụng: "Xin được lão ấy mũi tên chơi thì hay!".

Người nọ bắn xong, lại rút thêm một mũi tên bình thường, giương cung lấp tiển, lần này nhằm thẳng vào bảo mã Yên Chi đang đứng trước cửa quán trọ. "Xòe" một tiếng, cung đã nhả tên! Lương Tiêu phát hoảng, không biết làm thế nào, liền ném luôn một cái chén ra, vừa khéo trúng phóc mũi tên. Ngọn tên dài rớt xuống đất, lão già nọ ngược mắt nhìn, đúng lúc Lương Tiêu tà tà đáp xuống, thuận tay nhặt mũi tên lên, kêu to:

- Trả cho người đây!

Rồi ném mạnh mũi tên về phía lão già râu quăn. Lão ta giơ cung đánh bật đi. Tận dụng đúng tích tắc ấy, Lương Tiêu lom khom luồn đến trước ngựa, níu dây cương đu mình lên, tung chân đá theo thể *Hy Hòa ngự nhật thuộc Thái thần cảnh*. Lão già cũng chẳng phải tay vừa, lập tức lia bàn đập ngả người xuống, luồn qua bụng ngựa đá ngược lại Lương Tiêu. Lương Tiêu tránh cú đá, lật người qua yên cương, cúi xuống vận cổ đối phương. Lão kia vùng leo trở lên lưng ngựa rồi dọi gót chân xuống. Cứ thế, cả hai áp sát mình ngựa, một người ở trên, một người ở dưới, chiết liền sáu bảy chiêu. Lương Tiêu chẳng chiếm được chút thượng phong nào, không khỏi lấy làm lạ: "Lão già này lai lịch ra sao mà lợi hại quá!".

Đang định đối lới đánh, chợt nghe nhiều tiếng vó ngựa cùng dội lên, Lương Tiêu nhìn xéo ra, thấy từ hướng đông có mấy kỵ mã rầm rập phi lại. Người đi đầu gọi to:

- Sở lão đại, nữ tặc có đây không?

- Có ngựa, còn người thì...

Lão già vừa phân tâm đối đáp, lập tức bị ngón tay Lương Tiêu quệt sượt qua trán đau rát, liền kêu lên:

- Ôi chà, thằng ranh khó chịu thật!

Tận dụng khoảng dừng đó, Lương Tiêu lao trở ra, đưa mắt nhìn quanh, thấy bốn phương tám hướng có đến mười mấy kỵ mã đang tới tấp đổ về. Sở lão đại thoát được Lương Tiêu liền lật mình lên ngựa, lấp tên định bắn, không ngờ dây cung đứt phụt. Kinh ngạc một thoáng, lão sực hiểu trước lúc nhảy đi, Lương Tiêu đã dùng móng tay của đứt dây cung rồi.

Người kéo đến mỗi lúc một nhiều, khí thế hùng hực. Lương Tiêu rất lấy làm lạ, chợt lại nghe có tiếng lanh lảnh quát tháo, rồi một nữ nhân áo vàng tung mình khỏi lưng ngựa, phẩm phẩm chạy về phía quán trọ, Lương Tiêu lao theo, vung trảo chụp lấy thị quát:

- Đi đâu?

Người đàn bà trở mình phát chương chặn đứng trảo thế. Lương Tiêu định thần nhìn kỹ. Đó là một phụ nữ có nhan sắc. Thị hỏi:

- Người là ai?

Lương Tiêu nghe giọng quen quen, sức nhớ ra đây chính là “Nhị nương” ở bên bờ Đại Vận Hà lúc trước. Khi đó con trai thị bị thương vô phương cứu chữa, đành phải chặt một chân. Người đàn bà xem chừng đau khổ và oán hận chưa nguôi, sắc mặt hốc hác. Lương Tiêu đảo mắt, cười hì hì:

- Nhị nương, từ lúc lênh lang bị chặt chân, bệnh tình đã khá hơn chưa?

Chẳng mấy ai hay việc Lôi Tinh bị chặt chân, nay nghe Lương Tiêu hỏi, người đàn bà áo vàng chững lại, không khỏi kinh ngạc:

- Người... sao người biết?

Chớp đúng lúc thị ngơ ngác, Lương Tiêu chạy tạt qua đám người, lao vào phòng mình, ôm choàng lấy thiếu nữ trên giường, định bụng thoát ra qua cửa sổ. Người đàn bà áo vàng thét lên lanh lảnh, lao tới như tia chớp, kiếm lăm lăm trong tay, quát bảo:

- Buông con tiện nhân ấy xuống!

Trường kiếm bay lượn, kiếm pháp tinh diệu, khổ nỗi Lương Tiêu không rảnh tay đối địch, đành chỉ tránh né ba chớp ba nháng. Mới được hơn hai chiêu, chợt nghe bức tường phía đông đổ rầm, một người đàn ông to cao lực lưỡng như tháp sắt té ngựa chạy vào, tay cầm một cây thiết chùy nặng cỡ vài chục cân, cánh tay cuộn cuộn lông lá quấn một dây xích dày khoảng năm phân, miệng la hét:

- Nhị nương, nữ tặc ở đâu?

Giọng hần ồm ồm, chính là “Lôi Đại lang”, người đã chặt chân con trai trên kênh Đại Vận Hà.

Người đàn bà áo vàng đang bực tức vì Lương Tiêu lẩn như chạch, thấy chồng đến thì vô cùng mừng rỡ, nói:

- Thằng ranh này đang bế đây!

Người đàn ông “À” lên, vung thiết chùy khua một nhát, tường đổ giường sập, vụn vỡ mù mịt. Lương Tiêu không dám đón đỡ trực diện, liền duỗi chân điểm lên xích sắt theo thể *Ngư được Long môn*¹, định mượn đà bay ra khỏi cửa. Người đàn bà áo vàng nhận ra dụng ý của Lương Tiêu, liền trở kiếm đâm lên cao. Lương Tiêu đã dồn hết lực vào cú nhảy, hai tay lại đang vướng, không biết làm thế nào liền nhổ toẹt một bãi nước bọt vào mặt người đàn bà. Thị xưa nay ưa sạch sẽ, thấy thế vừa giận dữ vừa bất ngờ, vội vã lắc tránh, Lương Tiêu thừa cơ lao vọt ra khỏi phòng.

Ra đến cửa thì đụng ngay hai hán tử chặn đường. Lương Tiêu bật mình lên, tung chân đá theo đúng chiều *Tiếp Dư cuồng ca*, tư thế giống hệt rảo chân bước gấp trong cơn điên cuồng. Hai người nọ không đỡ được, vội vàng giật lui, Lương Tiêu rảnh rang chốc lát, lập tức xoay mình đập lên hòn giả sơn trong sân, lấy đà lao lên mái nhà, dừng lại trụ trên một chân, thân hình lắc lư. Toán người định đuổi theo, Lương Tiêu bèn hất ngói xuống tới tấp, khiến bọn họ nhốn nháo giật lùi.

Bỗng lại “rầm rầm” một hồi. Tường thủng nhà vỡ, Lôi Đại lang cười ngửa phóng ra, chửi mắng ầm ĩ:

- Đồ súc sinh!

Đoạn múa cây chùy sắt vù vù, căn phòng sụp đổ dưới thần lực của hắn. Lương Tiêu chạy dạt đi. Lôi Đại lang còn muốn tiếp tục múa chùy sắt, nhưng dây xích bị quẩn vào cột nhà, không sao kéo ra được, hắn phát câu lớn tiếng rủa xả. Lương Tiêu cười ha ha. Lôi Đại lang chửi một lúc rồi ra lệnh:

- Dừng hỏa lôi ép hắn xuống!

Ngay lập tức có ba vật hình cây pháo quăng vuu vuu tới gần, Lương Tiêu nghĩ chắc có sự gì khác lạ, vội vàng lạng người đi chỗ khác. Mấy cây pháo vừa chạm đất liền nổ vang như sấm, gạch ngói nhảy đom đom ra tứ phía, lửa rần rạt tràn lên trùm lấy dãy nhà rộng lớn.

Lương Tiêu hải hùng chưa nguôi, lại thấy ba cái hỏa lôi nữa xé gió lao tới, lập tức nhảy tránh, để lại đằng sau những tràng nổ liên tiếp, mảnh vỡ bay tới bờ, đập cả vào lưng đau điếng. Lương Tiêu nhìn xuống, thấy sáu bảy người tay kiếm tay đao đang bay lên nhà chính,

¹ Tung mình lên cao vượt qua chướng ngại vật.

Lương Tiêu đã mất địa lợi, lại phải cõng cô gái, hai tay vướng víu, chỉ biết luôn mồm than khổ.

Bỗng có tiếng lộp cộp, một bóng trắng lướt tới như gió, Lương Tiêu cả mừng, gọi to:

- Yên Chi!

Con ngựa đẹp đẽ rất tinh khôn, sức mạnh và tốc độ lại không thua gì một cao thủ võ học. Nó phi nước đại, bốn vó tung bay, hất chân đá hậu, đám người nọ vốn chỉ chăm chăm vào Lương Tiêu, thành ra có mấy người không cẩn thận bị ngựa đá trúng, ngã lăn lông lốc. Yên Chi xông pha mở một lối thông đến căn nhà, đỡ lấy Lương Tiêu rồi đảo vó lao vào một con ngõ nhỏ. Người ngựa chạy chưa được bao xa thì gặp một bức tường cao đến tám thước chặn đường. Lương Tiêu hoảng hồn muốn giật cương đổi hướng, nhưng thấy Yên Chi vẫn tung vó như bay không hề nao núng, tức thì sực hiểu, nhắm mắt cổ vũ:

- Yên Chi giỏi lắm, tao tin mày!

Yên Chi hí vang như đáp lời, lao băng băng đến trước bức tường cao, bốc mình lên vượt qua bờ tường, đáp xuống đất. Không hề chựng lại lấy một tích tắc, nó tiếp tục chạy. Lương Tiêu mở mắt mừng rỡ:

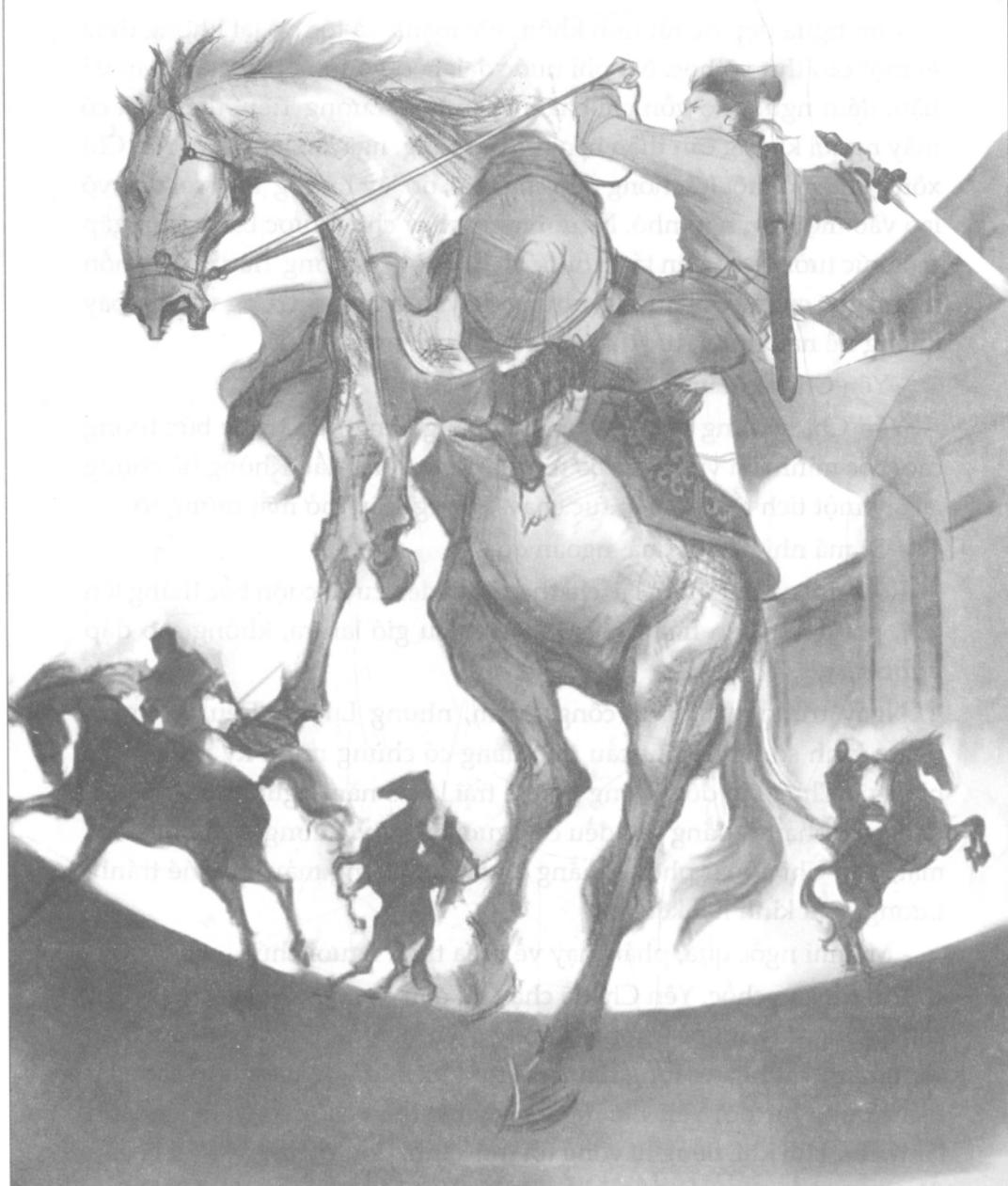
- Ôi mã nhi ngoan quá, ngoan quá!

Rồi ngoảnh đầu nhìn lại, chỉ thấy khói đen cuộn cuộn bốc thẳng lên trời, phòng ốc bên hòa lói, lửa theo chiều gió lan ra, không sao dập được nữa.

Ngay trước mặt đã là cổng thành, nhưng Lương Tiêu lại ngấm ngấm kinh sợ, vì từ đầu cầu treo đang có chừng mười kỵ mã phi về phía gã. Chưa kịp đổi hướng thì mé trái lại có năm người nữa tể ngựa đến, bên phải và đằng sau đều có người bao vây. Lương Tiêu bối rối ra mặt, Yên Chi thì cứ phóng thẳng tới trước, không mảy may né tránh, Lương Tiêu kinh hãi kêu lên:

- Mã nhi ngoan quá, phải chạy về phía thừa người chứ!

Chỉ thoáng chốc, Yên Chi đã chạy tới đầu cầu, khoảng cách hai bên còn không đầy mười trượng. Lương Tiêu nghiêng rãnh, đặt cô gái áo xanh nằm vắt ngang lưng ngựa rồi tuốt kiếm đánh keng, sẵn sàng cự địch. Đúng lúc đó, Yên Chi đang chạy bất thần chồm dậy, hí lên lanh lảnh như kim khí, tiếng hí vọng tới trời xanh. Con ngựa này vốn là đầu đàn trong bầy ngựa hoang ở bắc Thiên Sơn, bẩm tính ngang tàng, dạn

đầu với cả hổ báo, ngựa thường sợ nó một phép, về sau được sự phụ của cô gái áo xanh tìm cách thuần dưỡng. Lúc này cùng với tiếng hí, từ nó cũng hiển lộ một thứ thần uy áp đảo hàng vạn con ngựa khác. Mười mấy con tuấn mã phía trước vừa nghe tiếng hí đã lắc đầu quấy đuôi chạy thục mạng, không tài nào điều khiển được nữa, có con thậm chí không phân biệt dõ hay gài, mang theo cả chủ nhân nhảy ào xuống hào nước ven chân thành.

Thấy con ngựa uy phong như thế, Lương Tiêu vừa kinh ngạc vừa thích thú. Yên Chi đẩy lui được bảy ngựa rồi nhảy qua cầu. Toán kỵ sĩ biết nếu để con ngựa này chạy thoát thì mai sau có huy động toàn bộ binh mã trên đời đuổi theo cũng đừng hòng bắt kịp, ngay lập tức, từ Sở lão đại trở xuống, ai nấy vừa phi ngựa vừa kéo cung lắp tên. Tiếng tên bay rộ lên sà sạt sau lưng Lương Tiêu, nghe giống hệt tiếng mưa gõ mặt lá chuối.

Yên Chi cũng hiểu tình thế nguy cấp, liền lạng trái, lạng phải, cắt vó lao thật nhanh. Nhưng người bắn cung phần lớn đều là xạ thủ cao cường, cuối cùng Yên Chi vẫn bị trúng một mũi vào chân sau. Đầu mũi tên hình ba ngạnh, máu chảy túa xuống theo những rãnh lõm, Yên Chi đau quá rít lên. Lương Tiêu lo cuống cuống, bỗng có người quát vang:

- Đừng bắn, ta đã nói con ngựa đó là dành cho ta mà!

Tiếng quát to dần, khi buông đến từ "mà" thì giọng đã như lệnh vỡ, rền vang sát bên tai. Tiếng quát dứt, trận mưa tên cũng tạnh luôn.

Lương Tiêu ngoái đầu lại, trông thấy một nam tử áo xanh đang ruổi bước như bay, cách mình chưa đầy sáu thước. Lương Tiêu liền lật ngựa người về sau, đâm kiếm ra. Nam tử nọ cười lớn, chân vẫn bước thoăn thoắt, chìa tay phải búng đánh keng lên sống kiếm. Lương Tiêu suýt đánh tuột binh khí, hổ khẩu tê dại. Người nọ xuất thủ mà không búng rơi được bảo kiếm của Lương Tiêu thì hơi ngạc nhiên, lại dướn tay trái lên chộp đuôi con ngựa.

Yên Chi thành linh hí vang, lao vọt tới trước, cắt mình nhảy xa đến hơn bốn trượng. Người nọ chụp hụt, lập tức co chân đuổi theo. Yên Chi chạy cà nhấc nhưng tốc độ vẫn nhanh phi thường, chỉ chớp mắt đã cách hẳn ta đến hơn hai mươi trượng. Nam tử áo xanh không đuổi kịp, vừa ngạc nhiên vừa thích thú, ngạc nhiên vì con ngựa bị thương

mà cước lực còn thần tốc như vậy, thích thú vì thấy nó dũng mãnh vô song, càng nôn nóng muốn chiếm lấy làm của riêng.

Yên Chi tập tễnh chạy một hơi đến mấy chục dặm. Đã bỏ xa truy binh, Lương Tiêu không nỡ lòng nào bắt nó chạy tiếp nữa, bèn ghé vào lẽ đường nhỏ mũi tên, xé vạt áo băng bó vết thương cho nó. Lương Tiêu xem xét kỹ, thấy trên thân tên có khắc một chữ "Sở", bất giác nhìn lên cô gái áo xanh vẫn đang mê mết trên lưng ngựa, tự hỏi: "Phải chăng con giặc cái mà Lôi Đại lang và Nhị Nương nhắc đến chính là cô ấy?". Lại nhớ tới cảnh tượng thảm khốc lúc Lôi Tinh bị chính cha ruột của mình chặt chân, Lương Tiêu nghĩ ngợi: "Con ranh này tàn độc như vậy, bị kẻ thù truy đuổi cũng là đáng đời". Rồi thở dài, đặt cô ta nằm ngay ngắn lại trên lưng ngựa, đoạn dùng dây cương buộc thật chắc, dặn dò Yên Chi:

- Mãi khi này, tao không lo cho được nữa. Mày công cô ta chạy trốn đi nhé!

Xong xuôi quay mình bỏ đi, chợt nghe tiếng vó ngựa gõ khe khe sau lưng, bèn ngoái cổ lại nhìn, thấy Yên Chi đã ở sát sau lưng, Lương Tiêu bèn bảo:

- Ở kia, tao đã nói không lo nữa cơ mà. Có trách thì trách chủ mày tâm địa xấu xa, thù đoạn độc ác, gây thù kết oán khắp nơi.

Rồi tiếp tục đi, nhưng Yên Chi vẫn lảng nhảng bám theo. Lương Tiêu bước nhanh, nó bước nhanh, Lương Tiêu giảm tốc độ, nó cũng đi chậm lại. Lương Tiêu nghiêm mặt, chực quát mắng, nhưng thấy Yên Chi cứ vươn mũi thờ phỉ phỉ vào mặt mình thì động lòng, giơ tay ra vuốt ve nó. Nhìn sang cô gái áo xanh, tim bỗng đập nhanh hơn, Lương Tiêu nhăn nhó:

- Tao nán lại, nhưng tại tao nể mặt mày, chứ không liên quan gì đến chủ mày đâu nhé!

Lương Tiêu cống cô gái lên, khi da thịt hai người tiếp xúc với nhau lần nữa, một cảm giác lạ lùng chưa từng thấy len lén trong lòng Lương Tiêu, trái tim nảy càng mạnh. Gã chưa gặp tình huống này bao giờ, dẫu thông minh tuyệt đỉnh cũng không nghĩ ra tại sao lại như thế.

Người ngựa đi xuyên qua một khe núi hẹp thì ra tới Thái Hồ, trước mặt khói sóng mênh mang, chính là nơi Lương Tiêu muốn đến. Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa, rồi có người reo lên mừng rỡ:

- A đây rồi!

Lương Tiêu không kịp lánh mặt đành quay lại nhìn, người vừa lên tiếng là một thiếu niên dung mạo cực kỳ đẹp đẽ. Gã thúc ngựa tới gần, nhảy xuống cười khẩy, đoạn cao giọng thét:

- Tên kia, người quan hệ thế nào với con tiện nhân này? Hừ, à bị thương ư? Đúng là thân làm tội đời, thật là khốn...

Giọng gã lạnh lùng, mồm mép liến thoắng, nổ một thôi một hồi như pháo liên châu. Thấy Lương Tiêu không đáp lời, gã gắt:

- Người cầm hã thằng kia? Đặt con giặc cái ấy xuống rồi cút cho xa!

Lương Tiêu chẳng nói chẳng rằng. Gã thiếu niên đỏ bừng đôi má, lắc cổ tay đâm thật mạnh vào Lương Tiêu. Lương Tiêu phải giữ cô gái trên lưng, một tay đỡ bạn, trông thấy gã kia xuất chiêu, liền vung tay còn lại chặt xuống sống kiếm của gã ta. Mũi kiếm của gã thiếu niên bị đẩy chệch đi, để lộ một khoảng sơ hở rất lớn trước ngực, gã hoảng hốt thu kiếm lại che chắn toàn thân, xong xuôi nhìn kỹ mới thấy Lương Tiêu vẫn đứng nguyên chỗ cũ, trong lòng tức giận vô cùng, gã phóng kiếm đâm thêm nhát nữa, chiêu thức tàn độc hơn. Tới nơi, Lương Tiêu lại vung chưởng tát đánh bốp, đẩy phát kiếm đi. Chỉ trong nháy mắt, gã thiếu niên đâm liền năm nhát kiếm dữ dội, nhưng đều bị Lương Tiêu vận chưởng đánh bật cả. Đây vốn là chiêu *Chưởng vận thiên hạ* thuộc *Tung hoành bá hạp cảnh*¹, tiềm lực rất nặng mà vận dụng nhẹ nhàng, chính hợp với câu người ta thường nói “trị thiên hạ như trở bàn tay”, trông thì tưởng là một động tác tay bình thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa không biết bao nhiêu ảo diệu.

Đến đường kiếm thứ sáu, gã thiếu niên then quá hóa giận, vứt bỏ hết chiêu thức, người và kiếm như chập làm một lao bừa đến Lương Tiêu. Bình thường, đối phó với cao thủ lợi hại thì phải lựa được thân pháp thích hợp, gia giảm thêm biến hóa, nhưng với gã thiếu niên võ công kém cỏi này, Lương Tiêu chỉ đứng yên cũng kiếm chế được. Nay thấy gã ta nóng nảy liều mạng như thế, Lương Tiêu mỉm cười, sử chiêu *Dịch Thu đầu tử*, nhón hai ngón tay trái lên kẹp lấy thân kiếm đối thủ theo đúng tư thế gấp quân cờ. Dịch Thu chơi cờ vây thành thần, *Dịch*

¹ Khu tượng các giai thoại trị nước, ví dụ Chưởng vận thiên hạ (vận chuyển giang san như trở bàn tay).

Thu đầu tử chứa đựng nguyên lý đánh cờ, ngón tay kẹp kiếm đúng vào giao điểm của hai luồng lực đạo cũ và mới, lực đạo cũ đã tan, mà lực đạo mới lại chưa chảy tới. Gã thiếu niên đánh rơi trường kiếm ngay tức thì, hổ khẩu nóng rát. Lương Tiêu vùng trào phải chộp lấy ngực gã, tay chạm vào thấy mềm mại như bông, khác hẳn đàn ông con trai bình thường. Lương Tiêu ngỡ ngàng, hơi lỏng tay, gã thiếu niên vùng ra thật mạnh, không ngờ lại khiến mấy lần áo cùng rách toang, để lộ một chiếc yếm thêu hoa màu phấn hồng.

Lương Tiêu trông thấy, chưa kịp hiểu nết tẻ gì, gã thiếu niên đã rú lên, mặt mũi đỏ lựng, ôm mặt giật lui mấy bước. Lúc này Lương Tiêu mới nghĩ ra, buột miệng kêu:

- Á, người là con gái!

Cô thiếu nữ đóng giả đàn ông cần môi túm chỗ áo rách che ngực lại, sắc diện đỏ bừng, nước mắt mấp mé bờ mi, nhìn Lương Tiêu như muốn ăn tươi nuốt sống. Lương Tiêu toan cười nhạo thêm đôi ba câu, chợt nghe có tiếng hú dài trầm hùng vang rền từ đằng đông vắng tới. Thiếu nữ liền ngoảnh đầu nhìn, mừng rỡ kêu lên:

- Cha ơi, cha mau lại đây!

Lương Tiêu thấy cô ta cả mừng thì sinh ác tâm, cười nhạo bảo:

- Mẹ ngươi đến cũng chẳng được tích sự gì đâu!

Đoạn khua tay chộp lấy bộ ngực mây mẩy của thiếu nữ, cô ta đã bị chộp một lần, vừa tức vừa hận, đời nào lại để Lương Tiêu được như ý lần nữa, liền mắng:

- Đồ dâm dục!

Rồi một tay giữ áo, một tay chặn trào của Lương Tiêu. Nào ngờ Lương Tiêu chỉ chụp dứ, còn thực chất, đợi cô nàng chăm chăm che chắn phần ngực, vô tình để hở phần hông, gã mới cười khi khi, co tay búng vào huyệt Khí hải của đối phương. Kinh khí lập tức tiêu tan, thiếu nữ bị Lương Tiêu ôm luôn vào lòng.

Thế là Lương Tiêu, lưng công giai nhân, tay ôm một cô bé xinh xẻo khác, quả thực điểm phúc tày trời, Đẳng Đồ Tử trông thấy chắc cũng phải nổi lòng ghen tị! Nhưng Lương Tiêu đang rơi vào cảnh nguy nan, khi nào còn hơi sức hưởng thụ tư vị cận kề người ngọc. Nhân mã từ bốn bề đổ tới, Lương Tiêu nhận thấy hướng bắc thưa người, bèn di chuyển thật nhanh về hướng đó. Người đứng đầu toán phía bắc chính

là Nhị nương. Vừa trông thấy Lương Tiêu, mắt thị đã đỏ ngầu lên, thét lớn, bay mình khỏi lưng ngựa, vùng kiếm đâm liền. Lương Tiêu cười hì hì, đẩy cô bé ra làm lá chắn, đứng theo phương pháp sử dụng con tin đối phó địch thủ đã học ở Minh Quy.

Người đàn bà chém vù kiếm xuống, kiếm khí lao tới rất mặt cô bé, cô ta sợ hãi rú lên:

- Cô cô ơi!

Khi kiếm chỉ còn cách đường tơ kẽ tóc thì người đàn bà trông rõ dung mạo cô bé, vội vàng thu kiếm về, kinh ngạc kêu lên:

- Sở Uyển...

Trong một thoáng trù trừ ấy, Lương Tiêu đã nhảy vù ra xa mấy trượng, bốn người đón lõng phía đó liền hươ kiếm chặn đường, Lương Tiêu lại đưa Sở Uyển ra khua khoảng đỡ đòn. Mọi người chùn bước, bốn thanh kiếm sáng loe loe, nhưng đều kịp thời dừng lại, rung bần bật trước mình Sở Uyển, cô gái sợ hãi nhắm nghiền mắt, kêu la luôn miệng. Nhị nương vội vàng lao tới, vận kiếm thoăn thoắt, keng keng một hồi, bốn thanh kiếm đều bị thị đánh bật cả đi. Lương Tiêu cười nói:

- Đa tạ Nhị nương nhé!

Người đàn bà hừ mũi, đôi mắt hạnh trợn tròn. Nhân mã đổ đến mỗi lúc một đông, Lương Tiêu bèn vỗ Yên Chi, cười bảo:

- Mã nhi ngoan, mày lại vất vả thêm chút nữa vậy!

Đoạn tung mình lên ngựa. Yên Chi sải vó chạy vào trong núi. Mọi người nghe Nhị nương báo, biết tin Sở Uyển bị bắt nên không dám đuổi rất, chỉ bám đuôi xa xa. Đường núi quanh co, Lương Tiêu chạy ngoằn ngoèo, cứ thế cho đến sập tới, sợ vết thương của Yên Chi lở loét rồi nhiễm trùng, gã bèn cõng cô gái áo xanh xuống đi bộ. Sở Uyển bị đặt vắt ngang trên yên, tức giận dâng trào, dọc đường chửi Lương Tiêu không ngơi miệng, toàn là "súc sinh, khốn nạn". Lương Tiêu thoát đầu không rồi hơi mà bận tâm, lúc này rảnh rang được đôi chút, nghe mấy câu ấy thì phát cáu, trợn mắt nhìn cô ta, Sở Uyển cũng chẳng chịu lép, trừng mắt nhìn trả, chửi:

- Đồ dâm dục!

Lương Tiêu bảo:

- Ngoa ngoắt không, người mà còn chửi thêm một câu thì ta xé luôn cả quần người ra!

Sở Uyển sợ chết đuối, không dám hé răng, nước mắt chan hòa. Lương Tiêu tỉnh tâm lại, nghĩ bụng: “Ta vác con ranh trộm cắp kia theo đã đủ mệt, bây giờ lại thêm một đứa, chạy trốn càng bất tiện”.

Gã bèn tháo Sở Uyển xuống, giải huyết cho cô ta, quát:

- Thôi rút!

Nói rồi bỏ đi. Sở Uyển ngỡ ngàng, chợt nghiêng răng như đã hạ quyết tâm, chạy theo gọi:

- Đồ... tên kia... Hừm, đứng lại! Ta có chuyện muốn nói.

Lương Tiêu cau mày:

- Còn muốn bị ăn đòn nữa sao?

Sở Uyển chạy ào đến trước mặt Lương Tiêu, chống nạnh nhướn mày:

- Vì sao ngươi thả ta?

Thấy cô gái mới được tự do đã lại nổi tính hung hăng, Lương Tiêu vừa giận vừa buồn cười, bèn bảo:

- Ngươi đã xấu, lại lắm lời. Ai gặp phải ngươi, kẻ đó xúi quẩy. Thôi thì thả mau cho nó lành!

Sở Uyển đỏ bừng mặt, trợn mắt nhìn sang cô gái áo xanh, nhằn nhằn môi:

- Ai xấu? Cô... cô ta xinh hơn ta chắc?

- Đúng rồi! - Lương Tiêu cười - Cô ấy xinh hơn ngươi!

Sở Uyển vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng nghe Lương Tiêu thẳng thừng xác nhận thì không kìm nổi chua chát bất mãn, liến chửi, giọng lặc cả đi:

- Đồ dâm dục... hừ, ngươi nói láo!

Cô ta vốn là mỹ nhân đẹp nhất trong gia tộc, được yêu chiều nâng niu hơn hẳn mọi người, khi nào ngờ rằng mình còn thua kém thiếu nữ áo xanh này. Thói thường con gái càng đẹp thì càng hay ghen ghét so bì nhan sắc với người khác. Sở Uyển uất ức nói:

- Đẹp bằng mấy thì cũng chỉ là loại tất mất chứ có ra gì đâu?

Lương Tiêu vốn cũng muốn làm rõ hành trạng của Liễu Oanh Oanh, bèn hỏi:

- Tất mất à, thế cô ta đã ăn trộm cái gì của ngươi?

Sở Uyển cười nhạt:

- Ăn trộm báu vật giữ nhà của gia tộc ta!

- Báu vật gì? - Lương Tiêu hỏi.

Sở Uyển ngập ngừng một thoáng, rồi cũng đáp:

- À chưa kể với người ư? Đây là... mà không thể nói cho người biết được.

Lương Tiêu nhớ tới những lời của Nhị nương bên kênh đào Vận Hà, sự nghĩ ra một chuyện, liền buột miệng hỏi:

- Thuần Dương thiết hạp chứ gì?

- Ủi chà, - Sở Uyển kinh hãi la lên. - Quân trộm cắp, sao người biết? Người... người đang cầm cái hộp ấy phải không?

Lương Tiêu mừng quýnh: “Đúng là đi vệt gót giày tìm không thấy, ngồi chơi xơi nước lại vào tay. Trời đã định là ta sẽ lấy được cái hộp sắt này mà”. Sở Uyển nhìn bộ dạng hờ hững ấy, càng chắc mẩm chiếc hộp sắt đang ở trong tay Lương Tiêu, bụng bảo dạ: “Phải nghĩ cách dụ hắn đưa ra”, bèn cười nhạt:

- Ăn cắp thôi thì đã đi một nhẽ, nhưng lúc chạy trốn, ả ta còn giết ba người làm vườn của Thiên Hương sơn trang, đốt cháy một cánh đồng hoa của Tam thúc công. Hừ, nghe nói dọc đường ả ta còn giờ trò đạo chích ở các nhà quan lại phú hộ, ngay cả Đại nội của Hoàng đế cũng bị ả khoáng mắt khá nhiều báu vật. Đáng giận nhất là mỗi lần ăn cắp xong đều lưu lại danh tính “Liễu Oanh Oanh ở Thiên Sơn”, thực táo tợn cùng cực!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Thì ra nha đầu tên là Liễu Oanh Oanh”, rồi mỉm cười nói:

- Ăn trộm xong còn để lại tên, quả là gan dạ!

Sở Uyển tức giận:

- Hứ! Người thì biết cái gì! Tam thúc công lâu rồi không bước chân ra khỏi cửa, vậy mà sau đận ấy người giận đến nỗi quyết định hạ sơn chỉ để đi tìm con ăn trộm. Tam thúc công võ nghệ siêu quần, nếu người không giao nộp ả thì khó mà giữ được cái mạng nhỏ nhoi của người!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Trong những nhân vật ta đã gặp, chỉ có Tiêu Thiên Tuyệt và Cửu Như hòa thượng đáng gọi là võ nghệ siêu quần. Tam thúc công nhà người chưa chừng cũng chỉ là hạng khoe mẽ, hữu danh vô thực, mèo khen mèo dài đuôi mà thôi”, bụng nghĩ như vậy nhưng không nói ra, chỉ cười cười. Sở Uyển nghe giọng xem nét mặt, tưởng đã lay chuyển được Lương Tiêu, bèn tiếp tục:

- Nếu người thềm muốn nhan sắc ả, ta khuyên người nên bỏ ý nghĩ đó đi. Biểu huynh của ta là Lôi Tinh bị ả hồ ly này quyến rũ, kết quả đã mất một chân, chịu cảnh què cụt suốt đời đây.

Cô nàng nhắc đến ông anh họ bất hạnh bằng một giọng hí hửng, chừng như vui mừng trước nỗi đau của gã, ngừng một lát cho Lương Tiêu ngấm, cô ta lại tiếp:

- Còn nhiều chuyện chắc người chưa biết. Thiên Hương sơn trang nhà ta và và Lôi Công bảo nhà Lôi Chấn cô phụ¹ là hai đại thế gia về võ học thời nay. Ngay cả Tham thiên toan ghé Phương Lan và Thần Ưng Môn chủ Cận Phi đến nhà chúng ta cũng phải tỏ vẻ kính trọng. Hơn nữa, quan phủ đã nổi cơn thịnh nộ, phái bộ khoái hàng đầu Giang Nam là Hà Tung Dương đi bắt Liễu Oanh Oanh. Người giúp đỡ ả là đối địch với toàn bộ thiên hạ đây.

Lương Tiêu nghe đến ba từ “Hà Tung Dương” thì hừ mũi, nghĩ bụng: “Hà Tung Dương là hạng dê tiện, hần muốn bắt kẻ nào, lão tử nhất định phải bảo vệ kẻ đó an toàn”.

Tâm ý đã quyết, Lương Tiêu liền mím môi thật chặt, không nói năng gì nữa. Sở Uyển lấy làm tự phụ về khả năng biện luận trơn tru của mình, ngày thường cô ta vùi vịnh gì cũng được người lớn trong nhà ưng thuận, lúc này đây lại muốn học theo Tô Tần, Trương Nghi, đem khoa ăn nói ra thuyết phục Lương Tiêu. Nếu có thể khiến Lương Tiêu giao nộp Thuần Dương thiết hạp và con bé đầu trộm đuôi cướp kia thì coi như lập được công lao to lớn rồi. Thấy Lương Tiêu chẳng nói chẳng rằng, cô ta càng tưởng lời lẽ của mình đã phát huy tác dụng, bèn bồi thêm:

- Người còn trẻ mà đã giỏi võ thể, nếu cứ kiên trì theo chính đạo thì nhất định sẽ trở thành đại hiệp vang danh một thời, không nên thông đồng làm bậy với con ranh này!

Lương Tiêu cau mày:

- Làm đại hiệp có gì là hay?

- Làm đại hiệp là được người đời kính ngưỡng, - Sở Uyển đáp.

Lương Tiêu lại hỏi:

- Văn Vạn Trình có thể coi là đại hiệp không?

¹ Cô phụ là chồng của cô.

Sở Uyển ngạc nhiên:

- Ái chà, người cũng biết Văn đại hiệp ư?

Cô ta nhắc đến ba từ “Văn đại hiệp” bằng một giọng thân thiết đặc biệt, khiến Lương Tiêu bất giác phải liếc mắt nhìn sang. Khuôn mặt Sở Uyển biểu lộ một nét gì thực kỳ quái, như âu yếm, lại như mơ màng, ánh mắt xa xăm, cô ta lẩm bẩm:

- Văn đại hiệp là nhân vật hiên ngang của võ lâm phương nam. Ngay Tam thúc công nhắc đến ông ấy còn phải gật gù tán thưởng. Người biết không? Tam thúc công rất hứng hờ với thể sự, người được thúc công để mắt đến, rá khắp thiên hạ cũng không quá ba bốn mạng đâu.

Lương Tiêu lạnh lùng nói:

- Văn Vạn Trình thì có gì là tài? Chết cũng chẳng yên lành.

Sở Uyển tái mặt nạt:

- Nói bậy nói bạ, cứ thế rồi chính người mới không được chết yên lành!

Lương Tiêu phát cáu, nhưng Sở Uyển không để ý đến, chỉ thần thờ dôi mắt vào màn đêm xa xăm, bao nhiêu u ám trên khuôn mặt tan biến cả, thay vào đó là nét mơ mộng êm đềm. Cô thở dài, dịu dàng nói:

- Song theo lời Tam thúc công, Văn đại hiệp tuy không tệ, nhưng còn kém xa Văn công tử.

Lương Tiêu hỏi:

- Văn công tử là ai?

Sở Uyển liếc mắt nhìn Lương Tiêu, cười nhạt:

- Văn công tử là công tử nhà Văn đại hiệp chứ ai! Hừ, người thậm chí chẳng xứng để nghe đến tên công tử nữa kia!

Lương Tiêu giễu:

- Ôi giời, chắc là cái thằng nhãi thút thút sứt sứt ấy đây!

Sở Uyển không hiểu Lương Tiêu muốn nhắc đến chuyện gì, nhưng Văn công tử vốn là nhân vật mà cô ta đem lòng ái mộ, đời nào cho phép kẻ khác sỉ nhục, liền mắng:

- Chính người mới là thằng nhãi!

Mắng xong lại thở dài:

- Mà thôi, tóm lại một trăm tên trộm vặt như người cũng chẳng bèn gót một mình Văn công tử. Đạo trước công tử theo Cận Môn chủ đến Thiên Hương sơn trang mời cha ta xuất sơn. Tiếc thay cha ta hẹp lượng

không nhận lời, còn bảo Đại Tổng đáng tồn tại thì sẽ tồn tại, phải diệt vong thì sẽ diệt vong, Thiên Hương sơn trang chỉ biết lo bản thân thôi, không màng đến thế sự.

Lương Tiêu cười thầm: “Đúng là cha nào con nấy, lòng dạ người thì rộng rãi gì cho cam!”.

Sở Uyển kể:

- Văn công tử nghe vậy liền đứng phắt dậy nói: “Lâu nay thiên hạ vẫn đồn đại *Phản hương kiếm thuật* của quý sơn trang hết sức độc đáo, trên đời có một không hai, Văn mỗ lấy làm ngưỡng mộ lắm. Hôm nay được vinh hạnh đến đây, mong trang chủ chỉ dạy vài chiêu”. Mọi người thấy công tử còn trẻ mà mạnh miệng như vậy thì đều cho là hạng ngựa non háu đá. Nào ngờ mấy biểu huynh đệ của ta luân phiên lên đấu mà không ai đỡ nổi một nhát kiếm...

Lương Tiêu cười khẩy:

- Tại vì mấy gã anh họ người là thứ bị thịt, chứ tên họ Văn kia giỏi giang hay không đã lấy gì làm chắc!

Sở Uyển hừ mũi, tựa hồ không thèm tranh luận chuyện đó, lại tiếp:

- Hai vợ chồng Vũ cô cô vừa khéo đều ở đây, nhận thấy có thể cha ta buộc phải ra mặt, cô cô bèn đứng dậy bảo: “Ta xuất giá đã lâu, kiếm pháp nhà mẹ đẻ thế nào chỉ còn nhớ lờ mờ, chưa chắc hiển lộ được hết, mong công tử rộng lòng tứ giáo”.

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Vũ cô cô nhắc đến ở đây chắc là người đàn bà áo vàng nọ. Võ công bà ta rất khá, kiếm pháp đặc biệt cao cường, nếu đấu thì có khi ta không thắng được”, nhân đó theo dõi chăm chú hẳn lên.

Sở Uyển kể:

- Văn công tử liền đáp: “Xin tiên bối đừng khách sáo, đôi bên không cần đấu lực, chỉ so chiêu thức thôi, gần chạm tới điểm thì dừng”. Vũ cô cô cười nói: “Văn công tử đã thể tình như thế, ta từ chối sao được?”. Hai người cùng cầm trường kiếm chuẩn bị giao thủ, bỗng có tiếng thờ dài vọng ra từ sau tấm bình phong bằng sa trắng, rồi tiếng nói: “Sở Vũ, người sử chiêu *Ngọc dịch hoành xuy* đó, nếu y đâm vào huyết Thiên tông ở vai thì người chống đỡ thế nào?”. Vũ cô cô cứng cả người, một lúc lâu sau mới hỏi: “Làm... làm sao y đâm được vào đó?”. Người nọ bác đi: “Khoan thắc mắc, cứ nói cho ta biết người đỡ cách nào?”. Vũ cô

cô ngẫm nghĩ, rồi trả lời: “Con sẽ dùng *Quốc sắc thiên hương* điểm vào huyệt Tinh minh của y”. Người nọ bèn nói: “Tấn công địch là phải để chùa chỗ tự cứu, miễn cưỡng lắm mới dùng đến cách lương bại câu thương. Nhưng nếu y xuất kiếm từ vị trí quẻ Khôn, từ bên trái đâm vào huyệt Kỳ môn của ngươi, thì ngươi chống đỡ thế nào?”. Vũ cô cô la lên: “Có thứ kiếm pháp như thế hay sao? Con... con sẽ dùng chiêu *Lạc hoa kinh thiên* tấn công huyệt Giác tôn của y”. Người nọ thở dài: “Chiêu đó cũng tạm tạm, nhưng nếu y phát kiếm từ vị trí Tiểu súc, nhằm vào huyệt Hội tông của ngươi thì ngươi xử trí ra sao?”. Hừ, bản cô nương không kể chi tiết nữa, kiếm pháp này ảo diệu phi thường, người nghe cũng không hiểu đâu. Tóm lại là người sau màn hỏi câu nào, Vũ cô cô trả lời câu ấy, mọi người và Văn công tử đều ngạc nhiên. Văn đáp như thế đến chiêu thứ mười hai, người đó giả định: “Nếu y xuất kiếm từ vị trí Đại hữu, từ mé phải đâm vào huyệt Quan xung của ngươi, ngươi sẽ dùng cách gì hóa giải?”. Vũ cô cô nghe xong câu này thì trợn mắt, không trả lời được nữa. Người đó bèn cười buồn, thở dài bảo: “Đến đây cũng là đến tận cùng rồi. Thôi vậy, Sở Vũ à, ngươi hãy tận tâm tận lực đỡ cho đủ mười hai chiêu kiếm, đừng khiến người cha quá cố của ngươi phải mang tiếng xấu”. Vũ cô cô tái mét mặt, các ngón tay cầm kiếm siết chặt đến nổi trắng bệch cả ra, rồi cô hít một hơi, bắt đầu xuất chiêu, chiêu đầu tiên quả thực là *Ngọc địch hoành xuy*. Nói thì bảo là lạ, nhưng Văn công tử cũng đỡ chiêu ấy bằng cách đâm vào huyệt Thiên tông của Vũ cô cô.

Lương Tiêu kinh ngạc:

- Có nhẽ đâu thế? Ất là người bốc phét!

Sở Uyển cười nhạt:

- Không tin hả? Chuyện sau đó còn li kỳ hơn. Trước lúc tỉ thí, Văn công tử và Vũ cô cô đã thỏa thuận là không đấu sức, chỉ so chiêu thức. Cứ xem trường kiếm hai bên trao qua đổi lại thì thấy các chiêu thức xuất hiện lần lượt y như người sau màn đã liệt kê. Đến chiêu thứ mười hai, Văn công tử thành linh đâm kiếm ra từ Đại hữu vị, mũi kiếm dừng lại ngay chóc huyệt Quan xung của Vũ cô cô.

Lương Tiêu kêu lên:

- Đúng là phét lác mà!

Sở Uyển cười nhạt:

- Người không tin thì thôi vậy! Nhưng mà chuyện này đã được đồn đại rộng khắp trong giới võ lâm phương nam rồi, người cứ đi hỏi thì rõ.

Lương Tiêu nghe vậy, không bàn vào tán ra gì nữa. Sở Uyển kể tiếp:

- Khi đánh ra đường kiếm ấy, Văn công tử hoàn toàn không có vẻ gì là vui mừng, ngược lại sắc mặt xám xịt như tro tàn, mắt nhìn trùng trùng về phía tấm bình phong sa trắng, chậm rãi hỏi: "Rốt cục các hạ là ai?". Người kia cười: "Sư phụ người chưa nói với người sao?". Văn công tử thờ dãi: "Quả thực là Sở tiền bối đây ư? Văn bối to gan, mong được tiền bối ra chỉ giáo đôi chút". Người sau màn nói: "Lão phu bây giờ như tro tàn củi mục, đã lâu lắm rồi không động đến gươm đao, thật không dám nhận hai chữ "chỉ giáo". Tuy vậy, chẳng mấy khi các hạ tới đây, lão phu nghỉ ngơi đã lâu, bây giờ cũng muốn nhúc nhích xem sao. Thế này vậy, ta ngồi đây giờ tài hèn viết vài ba chữ nguệch ngoạc, nhờ Văn công tử đánh giá cho". Bút mực lập tức được đưa đến, người đó ở yên sau tấm bình phong sa trắng, viết ba câu tiểu từ "Lá đào xanh, Nhánh liễu dài, Nhà vắng chẳng ai tìm đến".

Lương Tiêu xen vào:

- Chả có gì lạ, nghe như nói vo ấy!

Sở Uyển mỉm cười:

- Bài từ này cố nhiên rất uyển chuyển hàm súc, nhưng chữ viết mới thực là đáng chú ý, bút lực trầm hùng, sức nặng ngàn cân, các nét phẩy, móc, móc, gấp đều sắc như trường kiếm, mạnh như muốn đâm toạc giấy mà lao ra. Ôi, trình độ ta kém cỏi, không nhận ra đạo lý của nó, nhưng Văn công tử tinh thông kiếm thuật, vừa trông thấy là thần trí đã để hết vào những con chữ. Công tử đứng nhìn trân trân như thế hồi lâu, sắc mặt mỗi lúc một bọt bọt, thỉnh linh giật lui ba bước, ộc máu, khuỵu một gối xuống đất...

Kể tới đây, Sở Uyển nghẹn ngào không nói tiếp được, đôi mắt đẹp thần thờ nhìn ra xa, dáng điệu âu sầu.

Lương Tiêu đang mê mải nghe, thấy vậy liền hỏi:

- Thế là hấn chết phải không?

Sở Uyển trừng mắt tức giận:

- Người mới chết ấy! Văn công tử điều hòa hơi thở một lúc là bình phục, nói rằng: "Văn bối ngu độn, không hiểu được hết kiếm ý trong chữ viết của tiền bối, hôm nay xin nhận thua tâm phục khẩu phục". Người

sau màn lại thở dài: “Người mới lĩnh hội được hai ba phần bản lĩnh của lệnh sư mà đã xem thường khắp các lộ anh hùng trong thiên hạ. Ha ha, chưa đủ sức đâu! Hơn nữa người phải hiểu, kiếm pháp chẳng qua là vật vô tri, chỉ con người mới có ý thức, *Phần hương kiếm thuật* hay dở đến đâu đều tùy ở người sử kiếm, kiếm pháp của người cũng thế thôi!

Lương Tiêu tán thưởng:

- Chí lý!

Sở Uyển bật cười kể tiếp:

- Văn công tử nghe xong thì nín lặng một lúc rất lâu. Người sau màn lại bảo: “Tuy vậy, phải thừa nhận là Văn Vạn Trình tốt số lắm mới sinh được đứa con trai như người. Y chính trực có thừa, chỉ vì không đủ khôn khéo mà bỏ uổng hóa hầu cả đời luyện võ. À đúng rồi, tên sư huynh họ Cận này cũng thừa hưởng tác phong của Văn lão điều, bề ngoài tựa hồ điềm đạm lắm, bên trong lại chẳng thâm trầm gì, chỉ là hạng giả áo túi com, không thể thành tài được”. Cận Môn chủ nghe vậy thì sa sầm mày mặt, Văn công tử cũng tỏ ra lúng túng. Người sau màn lại tiếp: “Nhưng người thì khác, cốt cách đẹp đẽ, tướng mạo sáng sủa, giọng nói sang sảng, đối đáp đường hoàng, tiền đồ thênh thang không thể nào tiên lượng được...”. Nói rồi người cười lớn, ung dung bỏ đi.

Sở Uyển kể tới đây thì ngừng lời, nheo mắt liếc Lương Tiêu ra đáng đắc ý.

Lương Tiêu tự nhủ cô gái kể chuyện gây gọn khúc chiết như thế, chắc chắn không phải là bịa đặt, trong bụng nửa tin nửa ngờ, lại hỏi:

- Người đứng sau tấm bình phong là ai thế?

Sở Uyển hừ mũi, vênh vang không đáp. Lương Tiêu trầm ngâm:

- Phải chăng chính là Tam thúc công nhà cô?

Sở Uyển cười nhạt:

- Đúng vậy, chuyện này Tam thúc công cũng tới đó! Người biết điều thì mau đầu hàng đi.

Lương Tiêu bỗng phân vân: “Liễu Oanh Oanh chẳng phải bằng hữu thân thích gì của ta, hai bên lại đã từng xung đột, ta chẳng nên trêu vào cường địch vì một kẻ như thế, không đáng chút nào!”.

Sở Uyển thấy nét mặt Lương Tiêu tỏ ra dao động thì mừng thầm, lại cười bảo:

- Người nghĩ mà xem, Văn công tử còn không thắng nổi Tam thúc công ta, chắc người không muốn đem thân trúng chọi đá chứ?

Lòng kiêu hãnh bị động chạm, Lương Tiêu bực tức đáp:

- Tên họ Văn đó chẳng là cái thá gì cả! Lương Tiêu ta có kém sút đi hàng mươi lần cũng không thua hần đâu.

Sở Uyển vốn định nói năng sao cho vừa ngụ ý khoe khoang, vừa ngấm ngấm đe dọa, ai ngờ khéo quá hóa vụng, khiến Lương Tiêu tuôn ra những lời hạ thấp ý trung nhân của mình đến thế, cô ta bửng bửng nổi giận, không thêm cân nhắc lời lẽ nữa, nhieác mắng:

- Cái thứ bản lĩnh còi cọc nhà người xách dép cho Văn công tử còn không đáng nữa kia!

Lương Tiêu nổi nóng, vung nắm tay lên đấm. Sở Uyển thấy gã hung hăng thế thì tim đập thình thình, mắt rơm rớm lệ. Lương Tiêu không nỡ xuống tay trước bộ dạng đáng thương ấy, chỉ hừ mũi tức giận, quay mình nhảy lên ngựa, phi như bay đi xa.

Lương Tiêu thúc ngựa chạy một thôi một hồi, cảm thấy lửa giận nguôi bớt, lại sợ vết thương của Yên Chi tái phát, bèn ghìm cương. Đúng lúc Liễu Oanh Oanh trở mình ú ớ, Lương Tiêu ngoái đầu ra sau, thấy cô ta vịn người trên yên, đôi mày thanh mảnh cau cau, tựa hồ có chỗ không thoải mái. Lương Tiêu bèn bế cô ta xuống đất, cho tựa vào lòng mình. Chỉ thấy người đẹp như ngọc, ánh trắng rập rờn trên đôi lúm đồng tiền trông thật tươi xinh, Lương Tiêu cảm lòng không đậu, cúi đầu áp mặt lên trán nàng, cảm nhận sự trơn mát từ làn da trắng mịn, thần trí bay bổng, tâm trạng băng khuâng. Đang lúc lâng lâng ngỡ ngẩn, một cơn gió lạnh ủa tới, Lương Tiêu bắt giác rung mình: "Ta đang làm cái gì thế này?". Lại nghĩ: "Ồ phải rồi, công việc là quan trọng, nhân lúc cô ta say sưa chưa tỉnh, ta phải xem Thuần Dương thiết hộp ở chỗ nào". Gã đứng lên lục lọi túi thỏ vắt trên lưng Yên Chi, không thấy hộp sắt nào hết, chỉ có một cái hộp bạc, bên trong toàn là son với phấn nước, nắp hộp gắn một cái gương thủy tinh sáng choang, soi rõ cả chân tơ kẽ tóc. Thời bấy giờ, gương thủy tinh đều được sản xuất bên Tây Vực, rất hiếm gặp ở trung thổ, chiếc hộp bạc trang điểm gắn gương này chắc chắn rất đắt tiền.

Lương Tiêu lật đi lật lại cái hộp một lúc lâu, không thấy có gì khác lạ, đành ủ rũ nhét trả vào túi thỏ, đảo mắt nhìn Liễu Oanh Oanh, bụng

bảo dạ: “Chắc là ở trên mình cô ta rồi, phải tìm xem”. Ý đã quyết mà khi sắp thực hiện thì tim đập thình thình, hai tay run run, Lương Tiêu sức nghĩ: “Lợi dụng cái khó của người khác thì đâu phải là hảo hán. Đợi lát nữa cô ả tỉnh dậy, ta sẽ giao đấu đường hoàng, buộc cô ta phải dâng nạp cái hộp”.

Gã trấn định tinh thần, công Oanh Oanh lên đi về phía bắc. Được một thôi đường, bỗng ngửi thấy mùi thịt thơm phức, bụng sôi ùng ục, Lương Tiêu ngược mắt nhìn, thấy trong khu rừng ở mé bắc lấp ló một ngôi miếu nát, thấp thoáng ánh lửa bập bùng.

TIÊN PHẬT TRANH PHONG

Lương Tiêu đi đến trước miếu. Trong miếu có một pho tượng Thổ địa, chính giữa điện là một đồng lửa đang cháy bùng bùng. Quanh đồng lửa là ba gã người làng ở trần vừa nói cười rôm rả vừa đang xoay đều một con chó thui trên đồng càn cây khô, ngọn lửa đỏ tía liếm vào lớp thịt, mỡ rịn vòng quanh, rỏ xuống xèo xèo. Mùi thơm phưng phức xộc vào mũi Lương Tiêu, gã nuốt nước bọt ừng ực, bước ào vào trong miếu, quát:

- Ba thằng táo tợn, dám bắt trộm chó của ta à? Mau cùng ta lên quan!

Lương Tiêu hành tẩu giang hồ từ nhỏ, chẳng lạ gì trò trộm chó thó gà, thoáng nhìn bộ dạng ba tên là biết bọn chúng thuồng con chó ở đâu về. Gã muốn chiếm lấy phần thịt nên cố ý làm già dọa cho bọn chúng sợ mà chạy.

Ba gã giật nảy mình, nhưng thấy Lương Tiêu thân cô thế cô thì yên lòng lại. Tên cầm đầu hiểng mắt nhìn lên, cười hỏi:

- Thằng nhãi trộ ai thế? Đây là chó rừng ông mày bắt được đấy!

Nhìn đến vai Lương Tiêu, mắt hắn bỗng sáng lên:

- Ô lại còn đem cả gái theo nữa.

Rồi quay sang hai tên đồng bọn, bảo:

- Thì ra thằng ranh con này là một gã chài gái.

Một tên khác nước dãi chảy ròng ròng, cười ám muội:

- Gặp được đây rồi, thôi thì mỗi người hưởng một tí!

Đột nhiên hắn thấy bị bợp gáy, liền đó đầu nặng chân nhẹ, bị hất vù ra khỏi miếu theo hai tên đồng bọn. Cả ba ngã vớ đầu chảy máu, lập tức hôn mê bất tỉnh.

Lương Tiêu ra đòn thật nặng đánh ngất ba người, xong xuôi định hạ Liễu Oanh Oanh xuống, chợt nghe phía xa có tiếng vó ngựa đập dồn xôn xao, ánh chùng phải đến mười kỵ mã. Lương Tiêu cau mày, bước ra cửa miếu, trông thấy thấp thoáng mười mấy bóng đen đang phi nước đại lại đằng này. Gã bèn vỗ Yên Chi, con ngựa hiểu ý, lẳng lẳng vòng ra vạt rừng đằng sau miếu, bản thân gã thì công Oanh Oanh, lắc mình vào sau pho tượng Thổ địa.

Một lúc sau, tiếng vó ngựa dừng lại ngoài miếu, tiếng bước chân tiến dần vào trong, một giọng ồm ồm cất lên, chính là giọng Lôi Đại lang:

- Thằng lỏi giáo hoạt quá sức, chẳng hiểu mang con tiện nhân ấy trốn đi đằng nào rồi? A, trong miếu hình như có người?

Một giọng cứng rắn nói theo, nghe như là Sở lão đại:

- Không ngờ con ranh có một viện thủ đắc lực đến thế, thật vượt xa ý liệu của người ta.

Lôi Đại lang cười nhạt:

- Viện cái gì? Để nghĩ nó thấy gái đẹp thì tít mắt vào đấy thôi. Hừ, không hiểu bây giờ hai đứa chúng nó tỉnh tự ở đâu rồi?

Một người cười:

- Nghe giọng thì hình như Lôi huynh cũng xao xuyến vì con giặc cái đó phải không?

Tiếng cười rất quen tai. Lương Tiêu giật mình, rồi mau chóng nghĩ ra: "A, Hà Tung Dương!".

Hỏi nhỏ gã từng đụng độ với tên bộ khoái đệ nhất Giang Nam ấy, vì vậy vừa nghe là nhận ra ngay.

Lôi Chấn hừ mũi, chưa đáp lời thì một người khác lại xen vào:

- Ai mà không xao xuyến? Con ranh đó tuy hay tắt mắt, nhưng dung mạo thì chẳng chê vào đâu được.

Hà Tung Dương cười:

- Chúng ta có thể xồn xang, nhưng Lôi huynh mà cũng rạo rực rung động thì chỉ e tiếng gấm của bà sư tử Hà Đông Sở Nhị nương sẽ khiến huynh ngã bổ chửng, chống chân lên trời không lật lại được ấy chứ.

Mọi người cười rộ, một kẻ nói:

- Thế chẳng phải là rùa rồi hay sao? Bảo ai là rùa thì còn được chứ Lôi huynh uy phong thế này, có gì giống loài rụt cổ ấy đâu?

Lôi Chấn không kìm mình được nữa, ngoác mồm ra cười:

- Tên họ Hà khôn kiếp! Nhị nương mà nghe thấy thì sẽ lột da ngươi ra! Có người đùa:

- Lột da Hà Bộ khoái chán lắm, bảo Nhị nương lột da con ranh trộm cắp kia thì mọi người mới được một bữa no mắt.

Toàn một lũ đàn ông với nhau, giọng điệu đùa cợt càng lúc càng đều cang.

Đang khi nói cười, chợt Lôi Chấn kêu lên:

- Ô, ba thằng này làm sao vậy?

Lương Tiêu giật mình, thoát nhớ lại một điều sơ suất, tức thì trán nhom nhớp ướm, lưng toát mồ hôi. Trong miếu bóng lạng hắc đi, một tên thôn dân "À" lên, chắc hẳn vừa được cứu tính. Lôi Chấn hỏi:

- Ai đánh ngã các ngươi thế?

Tên lưu manh đáp:

- Hừ, chúng tôi đang... đang quay thịt chó, đột nhiên có một thằng mất dạy, không, một thằng chài gái, công một đứa con gái...

Mọi người ồ lên, Lôi Chấn tức giận thốt:

- Đúng nó đấy, - đoạn hỏi tiếp - Nó đi đằng nào rồi?

Chắc do sốt ruột quá nên hắn có mạnh tay, khiến tên lưu manh rên lên đau đớn:

- Ôi chà, không biết, tôi hoa mắt, bị nó đánh ngã bật ra...

Sở lão đại thét:

- Lên ngựa! Nhất định chúng chưa đi xa được!

Tiếng bước chân rộ lên ồ ào, Lương Tiêu thở phào nhẹ nhõm, bóng Hà Tung Dương cười khà khà:

- Khoan đã, hình như con chó quay quá lửa rồi!

Lương Tiêu thất ruột, lưng lại đầm đìa mồ hôi.

Lôi Chấn thắc mắc:

- Hà Tung Dương, đang lúc gấp rút thế này, người còn bận tâm đến thịt chó nữa à?

Hà Tung Dương cười khà khà:

- Sở dĩ thịt chó quá lửa, là vì ba đứa này bị ngắt, không ai trông nom. Nhưng nhìn mức độ khô nát của chỗ cháy này, rõ ràng là mới chưa lâu, trong thời gian ngắn ngủi đó, thằng ranh chẳng dễ gì bỏ đi im lìm thế được.

Lôi Chấn vỡ lẽ, cười ha hả:

- Hà Tung Dương, nhiều người nói người hay rình mò lẩn lút, quả nhiên là đúng. Gừng càng già càng cay, so cáo con với cáo già thì cáo già vẫn quý quyết hơn.

Hà Tung Dương nghe lời lẽ Lôi Chấn có hàm ý xiên xỏ, biết họ Lôi vẫn còn căm mình vừa nói kháy, hấn giận lắm, nhưng bấm tính nham hiểm, hấn không tiện trở mặt ngay, chỉ cười xòa:

- Nếu là ta, không chạy được xa thì nhất định...

Bỗng nhiên, tượng Thổ địa đổ rầm xuống người Hà Tung Dương, hấn bật kêu, lắc mình tránh khỏi.

Lương Tiêu cũng Oanh Oanh nhảy ra. Bọn kia đã kết thành một vòng vây xáp tới. Lôi Chấn trông thấy Oanh Oanh thì hai mắt đỏ ngầu, quát lớn:

- Chạy đâu cho thoát?

Thiết chùy đang gác trên lưng ngựa, lúc này không kịp lấy, hấn bèn chập hai nắm đấm tung ra *Bôn lôi quyền pháp* của Lôi Công bảo. Kinh phong nổi lên ào ào, Lương Tiêu vẫn chưa tiếp đất, thấy quyền kinh dữ dội liên tung chân móc tảng thịt chó tước mỡ, đá hất về phía hấn. Thịt chó bóng rẩy, Lôi Chấn không dám đỡ thẳng bèn lạng mình né sang một bên, vung tay áo quạt con chó to tướng bắn ra ngoài miếu. Lương Tiêu định lợi dụng sơ hở xông ra, đã thấy bóng người ló nhỏ xẹt đến trước mặt, một người rút kiếm vàng, mũi kiếm lảy ra chín điểm sáng, loá loá đâm tới. Lương Tiêu biết đó chính là lão già râu dài giương cung bắn ngựa hồi chiều, vội vàng lắc mình tránh đi, chỉ chậm trễ một thoáng, vòng vây đã lại khép chặt. Lôi Chấn khen ngợi:

- Sở Cung! Chặn giới lắm!

Lương Tiêu bị hãm giữa trùng vây, nhưng tỏ ra bình tĩnh lạ thường. Gã rút kiếm cầm tay, hú dài, đem đao thể phổ vào kiếm, sử chiêu *Sơn băng hải khiếu*, một chiêu thức thuộc lộ đao pháp *Tu La diệt thể đao*. Tiếng hú và tiếng đao hòa vào nhau, tạo uy thế áp đảo người đối diện. Sở Cung sầm mặt, lập tức giật lui, biến chiêu sang *Thất tâm hải đường*, kiếm vàng quay thành bảy vòng sáng. Tiếng leng keng rộ lên, Lương Tiêu đánh một hơi tan sáu vòng kiếm, thể tấn công dần dần giảm sút, cuối cùng bị vòng thứ bảy chặn lại. Giả sử người thi triển *Tu La diệt thể đao* lúc này là Tiêu Lãnh thì nhất định gây được uy thế áp đảo quần hùng, nhưng vào tay Lương Tiêu thì uy lực hư hao quá nửa.

Lôi Chấn cầm hận Oanh Oanh đến tận xương tủy, bất chấp thể diện xáp vào phóng quyền. Kinh phong ồ ạt, đường quyền chứa tiếng sầm ran rền rĩ. Trong lúc gấp gáp, Lương Tiêu hươ kiếm đâm xéo ra, Lôi Chấn đập tay xuống, lướt mạnh dọc sống kiếm. Áo Nguyên rền lên oong oong, lao vút ra khỏi miếu. Lôi Chấn thét:

- Chịu ba cú đâm nữa đi!

Song quyền của hắn cùng phóng ra dồn dập như sấm sét. Sở Cung cũng đâm liên mấy nhát vào các đại huyệt trước ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu hai bẻ cự địch, trong lúc cấp bách xuất chiêu *Huyền lương thích cổ*, lộn ngược người lên không trung, lần lượt tránh khỏi đòn độc của cả hai. Thành linh, một sợi dây xích to cỡ cổ tay quét tới đánh "soạt", trên xích gắn bảy mũi dùi sắt, chính là Thất tinh đoạt mệnh tóa. Năm xưa Tản Bá Phù đã từng dụng lực phá hủy sợi xích này, về sau Hà Tung Dương lại đúc một sợi khác, nhưng sợ Tản Bá Phù báo thù nên trốn một mạch suốt năm năm, cũng may Tản Bá Phù hoàn toàn không để tâm đến việc đó. Mãi cho tới nửa năm trước, Hà Tung Dương mới dám lộ diện, và gần đây lĩnh nhận vụ Oanh Oanh. Hắn xa chốn sai nha đã lâu, cũng hằng hái muốn lập công nên dồn rất nhiều công sức săn đuổi.

Hà Tung Dương là người giáo hoạt, trước sau chỉ ẩn nấp một bên, đợi Lương Tiêu thể cùng lực kiệt mới xông ra.

Thấy sợi xích quét tới, Lương Tiêu lập tức vận dụng *Cửu tiêu thừa long*, một trong ba chiêu thuộc *Lăng hư tam biến*, xoay mình trên không, lẩn lướt qua xích sắt. Hà Tung Dương gầm lên, nắm lấy điểm giữa Thất

tinh tảo, chập đôi sợi xích dài trượng tám quãng lên. Hai đầu xích rung rung tràn tới như song long xuất hải. Lương Tiêu gấp rút giờ *Niệp tự quyết*, một trong hai mươi tư quyết của *Như ý ảo ma thủ*, thọc tay vào giữa quãng xích loang loáng. Sau một tiếng “keng”, hai đầu xích bị Lương Tiêu nắm chùm, rồi hất chéo tay lên, sợi xích nhận lực quét ngược trở về. Chiêu này là *Thủy Hoàng huy tiên*, bắt nguồn từ *Đế vương cảnh* trong thạch trận Thiên Cơ cung, khí thế đúng như câu “Tần Vương quét sạch thiên hạ, như hổ hùng dũng biết bao”. Hà Tung Dương cảm thấy trái tim trĩu nặng, nằm xua trong khe núi bàn cờ, hẳn đã bị Cửu Như đánh cho liểng xiểng, đến giờ còn ám ảnh, chỉ sợ xích sắt quấn mình nên vội vàng buông tay, lông lốc lẩn đi.

Lương Tiêu chưa tiếp đất, đã thấy Lôi Chấn, Sở Cung xô tới. Gã lập tức điểm mũi chân, với tay bắt lấy sợi xích Thất tinh, mượn đà quay thi triển *Thiên toàn địa chuyển*. Thất tinh tảo vốn đã hết đà, nay đón lực mới lại trở nên linh hoạt, đánh văng đi các hướng.

Hà Tung Dương thấy sợi xích của mình vùng vẫy nhanh mạnh như thể trên tay Lương Tiêu thì vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Những người khác không tài nào áp sát được, tức giận kêu la ầm ĩ, Lương Tiêu tận dụng binh khí hộ thân, từ từ lùi ra ngoài cửa miếu. Sở Cung cau mày, gọi giật giọng:

- Lôi Chấn!

Lôi Chấn nhìn sang, thấy Sở Cung trở mình bay ngược lại sau, nhắc pho tượng Thổ địa nặng hơn hai trăm cân lên, lập tức hiểu ra ý hắn, cũng xông tới nắm lấy một đầu, hét lớn:

- Một, hai, ba, nào!

Hai người đồng thời vận lực quăng đi, Thổ địa liền lao về phía Lương Tiêu như thiên thạch. Lương Tiêu quay dây xích vù vù, định cuốn lấy pho tượng, nhưng pho tượng chứa kinh lực của hai cao thủ, trở nên mạnh mẽ vô song, Thất tinh tảo không những không cuốn được nó, mà còn bị pho tượng kéo dắt, quét ngược lại Lương Tiêu.

Lương Tiêu đành nhảy tránh, pho tượng cứ thế lao thẳng đến tường đất, húc thủng một lỗ. Vì một thoáng lơ nhịp đó, Thất tinh tảo thành ra mất phương hướng. Lôi Chấn lao tới nắm lấy đuôi xích, Lương Tiêu không cự được thần lực của hắn, đành vứt dây xích đi, chạy ào sang mé phải. Mé ấy vụt lấp lóe kiếm quang, Sở Cung đã đâm

trường kiếm tới. Hai mặt đều có địch, Lương Tiêu bèn giật lui, nào ngờ đằng sau có tiếng gió nổi dậy, Lương Tiêu liếc mắt trông, thấy Hà Tung Dương vung song trảo, tay trước tay sau vung tới cào Liễu Oanh Oanh. Lương Tiêu thót tim, chưa biết đối phó cách nào, bỗng nghe Hà Tung Dương kêu lên “Ồi chà”, liền đó là một tiếng “thịch” như có ai đó đổ xuống đất. Cảm thấy luồng trảo phong sau lưng đã tan biến, Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi nhiều, liếc thấy không ai đứng chắn chỗ cái lỗ vừa bị tượng Thổ địa húc thủng, gã bèn thừa cơ xuyên qua nó, lao vào cánh rừng phía sau.

Lương Tiêu lợi dụng đêm tối, chạy một hơi đến ba mươi bộ trong rừng, đột nhiên choáng người, dừng bước thét:

- Xuống mau!

Không ai đáp lời. Lương Tiêu tức giận nói:

- Người mà còn gan lì, ta sẽ đánh người đó!

Sau một thoáng tĩnh lặng, Liễu Oanh Oanh trên lưng gã uể oải thờ phù, hình như là ngáp, rồi cười khê:

- Mã nhi ngoan chạy mau đi, đám ngu ngốc kia sắp đuổi đến nơi rồi đấy!

Lương Tiêu xì một tiếng:

- Quả nhiên là người đã tỉnh. Hà Tung Dương là do người đánh bị thương, đúng không? Mau xuống đây!

Liễu Oanh Oanh vòng hai tay vào cổ gã, cười khanh khách:

- Cái gã nóng này này, chẳng phải người rất thích công ta đó ư? Con ranh họ Sở hết ngọt ngào đến đe dọa mà người cũng không chịu rút ta xuống, ta vui lắm.

Lương Tiêu ngăn người, rồi nhảy dựng lên:

- Gớm thật, ra là người đã tỉnh từ lâu rồi?

Liễu Oanh Oanh cười khúc khích:

- Chạy mau đi, đằng sau có người đó!

Lương Tiêu giật mình, bèn vất chân lên cổ chạy, được một lúc là lại quay trở về bên miếu Thổ địa. Oanh Oanh cười nói:

- Đúng là ngựa ngoan, chạy nhanh hơn cả Yên Chi!

Lương Tiêu tức giận nói:

- Hóa ra người giả say để lừa ta, đúng không?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Ta đâu có thủ đoạn đến thế?

Lương Tiêu tức giận hừ mũi, Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Háo sắc ạ, lần này ta không lừa ngươi đâu. Ta say thật đấy, say mãi đến khi về quán trọ mới tỉnh tỉnh một chút, vận công ép rượu suốt nửa canh giờ, trong thời gian đó...

Nói đến đây, cô ta nở nụ cười bí hiểm, vươn cổ lên, ghé vành môi anh đào vào sát tai Lương Tiêu. Gã trẻ tuổi bỗng thấy người rạo rực khác thường. Oanh Oanh nói:

- Những việc ngươi làm, những lời ngươi nói trên đường ta nghe rõ cả. Hi, thì ra cái đồ háo sắc nhà ngươi cũng không tệ lắm.

Lương Tiêu đỏ mặt, nói nhanh:

- Ta... ta chỉ muốn đợi ngươi tỉnh lại, đấu một trận công bằng. Chứ còn lợi dụng cái khó của người khác thì không phải là hảo hán.

Oanh Oanh nhảy xuống đất, chấp hai tay sau lưng, cười nói:

- Bây giờ ngươi muốn sao đây? Quất ta một trận phải không? Được rồi, ngươi lại đây!

Nói đoạn cô ta nhắm mắt, dáng vẻ mặc - chàng - chém - giết, Lương Tiêu trông thấy lại ngập ngừng, đành bảo:

- Thôi, coi như ngươi say, nhưng đã tỉnh dậy rồi mà sao còn muốn lừa ta nữa?

Oanh Oanh cười:

- Nếu tỉnh sớm thì làm gì nghe được những lời chân thật của ngươi!

Lương Tiêu lườm cô ta một cái sắc lém, bỗng thấy bốn bề lơ lửng bóng người. Sở Cung và Lôi Chấn đã mang mười mấy tay hảo thủ đến, mặt mày hăm hực, từ bốn phía khép vòng vây vào, Hà Tung Dương cũng ở trong đám ấy, nhưng mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, hiển nhiên đã bị thương vào nội phủ.

Lương Tiêu cau mày:

- Quân trộm cắp kia, ta không lo việc ngươi nữa, ai chạy thân nấy thôi!

Liễu Oanh Oanh cười bảo:

- Đã dẫn thì vác cả càn, đã đàn thì lặn tròn vành mới thôi chứ! Háo sắc, ngươi giúp thì giúp cho trót đi, ta vẫn muốn ngươi cống ta, ngươi cống hay không đây?

Lương Tiêu phát câu:

- Công cái con khỉ! Người tương ta là đồ gỗ chẳng?

Oanh Oanh vỗ tay:

- Đúng rồi, người là một tên đại gỗ chính hiệu!

Cô ta vừa dứt lời, bỗng có tiếng cười ha hả:

- Phải, phải, không chỉ người gỗ, mà bản tăng chạy theo khắp nơi cũng gỗ luôn rồi!

Ai nấy giật mình, cùng ngoái đầu lại nhìn thì thấy Cửu Như đang ngồi ngay ngắn dưới gốc cây, chuông đồng đặt bên cạnh, tay trái cầm con chó đã thui vàng, tay phải cầm thanh kiếm Áo Nguyên của Lương Tiêu, cười hì hì xẻo thịt chó ra ăn. Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Từ đầu tới giờ lúc nào người cũng chạy theo bọn ta đấy hả?

Cửu Như cười:

- Không phải là “lúc nào cũng”, hai đứa cười ngựa đi nhanh, bản tăng còn phải vác chuông nên chạy chậm lắm. Ha ha, nếu thằng bé này không tinh tứ đưa đẩy với con nhóc họ Sở thì bản tăng làm sao mà bắt kịp được!

Lương Tiêu tím mặt, bực tức phản đối:

- Ai tinh tứ đưa đẩy chứ?

Oanh Oanh nhìn gã, cười cười, Lương Tiêu biết lúc đó cô ta đã tỉnh rồi, nên càng thêm luống cuống.

Cửu Như cười bảo:

- Bản tăng đã chuốc say cô nương, tất nhiên phải chịu trách nhiệm chút ít. Nhưng mà...

Ngừng một lát, lão gật đầu nhìn Lương Tiêu:

- ...tiểu tử này không lợi dụng cái khó của người khác! Tốt lắm, tốt lắm!

Thấy Lương Tiêu và Oanh Oanh bốn mắt nhìn nhau, nét mặt đan xen bao nhiêu tình cảm, lão tổng một miếng thịt chó vào mồm, cười bảo:

- Các người đừng ngại, cứ tiếp tục ôm ấp, chàng chàng thiếp thiếp đi. Mấy đứa này giao cho bản tăng là được rồi!

Đoạn lão liếc mắt nhìn Sở Cung và toán người:

- Các người muốn về bằng hai chân hay bốn chân?

Sở Cung đã nhận ra Cửu Như, mặt mày tái mét, nhưng không chịu bỏ cuộc dễ dàng, liền nói to:

- Võ lâm có tôn ti trật tự, đại sư ở vai trên, đâu thể đánh đồng với bọn vân bối chúng tôi? Gia thúc sẽ đến ngay bây giờ, đại sư ngại gì không có đối thủ?

Cửu Như đáp:

- Lôi thôi như vậy là muốn bỏ lê bỏ cày về rồi. Được, bản tăng nhất định sẽ giúp các người thỏa nguyện!

Sở Cung tái mặt la lên, giọng lạc cả đi:

- Đại sư phải hiểu quy củ võ lâm chứ?

- Quy củ võ lâm là gì, mấy đồng một cân? Người mua tạm vài cân để bản tăng thưởng thức xem sao?

Nói xong, Cửu Như quăng tảng thịt chó cho Lương Tiêu:

- Chỗ thịt này chưa đủ lửa, nửa chín nửa sống, ăn nhạt thêch, nếu hai đứa không bận tình tự thì quay thêm nữa đi. Xong việc bản tăng sẽ đánh chén.

Rồi lão hất tay phải lên, chiếc chuông khổng lồ bên cạnh bay ra, chụp xuống đầu một tên trong bọn. Cú chụp thần tốc vô cùng, tên kia chỉ kịp thấy hai mắt tối sầm là đã bị chụp kín trong chuông. Cửu Như sải bước tiến tới, vung quyền giáng mạnh lên thành chuông, âm thanh vang rền, nhưng phần lớn sóng âm lại ngưng tụ và bùng kín trong chuông, vang đi vọng lại, người bị chụp hoa mắt chói tai, miệng sùi bọt, ngã ngất đi.

Đòn phủ đầu thật dữ dội, ai nấy cùng la hét, chạy dạt ra tứ phía. Cửu Như cười:

- Lúc này dể dứ không chịu chạy, bây giờ quá muộn rồi!

Lão tóm chiếc chuông nhắc lên, chụp tiếp một người nữa, làm hấn hôn mê bất tỉnh. Cứ rập theo cách thức như thế, đuối đường này dần dần kia, chỉ trong khoảnh khắc đã có bảy tám người nằm la liệt trên bãi đầu, chỉ còn ba người đứng được. Cửu Như cười khà khà, tóm chiếc chuông đồng lên, đột ngột úp xuống Hà Tung Dương. Tên bộ khoái ban nãy trúng chưởng của Liễu Oanh Oanh nên bị thương khá nặng, không còn sức để tránh đi nữa. Cửu Như nhìn cử động ì trệ của hấn, cau mày:

- Người bị thương ư? Bản tăng không đánh kẻ sa cơ!

Cái chuông chao đi, bỏ qua Hà Tung Dương, tiến tới úp Sở Cung. Chuông lớn đổi hướng trên không, trong khoảnh khắc trùng trùng đó, Sở Cung đã kịp đề phòng, trợn mắt hô lớn, vung kiếm chọc vào chuông đồng, sau một hồi keng keng, kiếm và chuông chạm nhau, thanh kiếm vàng gãy làm đôi, hổ khẩu Sở Cung tóe máu, nửa người tê dại đi, nhưng nhờ đó mà thoát được cái nạn bị úp trong chuông.

Cửu Như úp một lần không trúng thì cười cười, không để ý đến Sở Cung nữa, lại chuyển sang Lôi Chấn. Lôi Đại lang thấy thế địch to quá không dám đỡ, đang định chạy thì cái chuông kêu ừng một tiếng, như từ trên trời rớt xuống, úp gọn cả người hắn. Cửu Như giơ quyền đâm lên tang chuông, sau đó nhấc chuông lên, không ngờ Lôi Chấn lăn ra ngay lập tức, vung song quyền đâm đúng vào bụng dưới Cửu Như. Nhà sư già thấy hắn vẫn chưa hôn mê bất tỉnh thì buột miệng tán thưởng:

- Ô, nội lực gã này khá quá!

Lão cũng chẳng nhúc nhích, cứ để Lôi Chấn đâm trúng bụng mình. Tay Lôi Chấn chạm tới, thấy bụng Cửu Như mềm lún, hắn kinh ngạc đẩy thêm bốn luồng kinh, nhưng chỉ như chuồn chuồn lay cột, Cửu Như không mấy may động dậy.

Lôi Chấn phát hoảng, lập tức thu thế. Cửu Như phá lên cười, cơ bụng bật lên. Nãy giờ Lôi Chấn đẩy sang bao nhiêu lực đạo, bây giờ lão bật trả bấy nhiêu. Chỉ khác là, bụng dưới Cửu Như giống như nước chứa trong hồ lớn, tích trữ đủ bốn luồng nội kinh của Lôi Chấn, rồi đột nhiên phá đê thả nước, trả đủ lực đạo cho đối phương. Lôi Chấn trúng đòn, hự lên, văng ra xa đến hơn một trượng. Sở Cung chạy đến gần, đẩy vào lưng hắn, nhưng không hóa giải được lực đạo hùng hậu của Cửu Như, ngược lại cả hai cùng giật lui ba bước, ngã phệt xuống, mặt mày tái nhợt.

Lúc đó những tay hảo thủ khác đã lần lượt tỉnh dậy, ai nấy ôm đầu rên rầm. Cửu Như nhìn quanh, xua xua tay:

- Thôi, cút hết đi cho ta nhờ!

Sở Cung đỡ Lôi Chấn đứng dậy, trừng trừng nhìn Cửu Như, hậm hực nói:

- Đại sư có gan thì hãy chờ ở đây.

Cửu Như cười, nhướng đôi mày bạc trắng:

- Bần tăng cái gì cũng nhỏ, nhưng gan thì to.

Sở Cung hằm hằm cái mặt. Cả lũ dìu nhau, thất thểu đi ra khỏi rừng.

Đợi bọn họ đi hết, Cửu Như quay vào miếu. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh mới chụm xong củi khô, vẫn chưa châm được lửa. Oanh Oanh ngẩng đầu lên, trông thấy lão thì nhoẻn cười:

- Hòa thượng vất vả quá!

Cửu Như lắc đầu:

- Tiểu cô nương tử lượng cũng khá, nhưng hành sự lóng ngóng lắm!

Lão xé hai đoạn vải đỏ dùng để tế thần xuống mỗi lửa, lại nhặt mấy thanh củi khô chất lên trên, cuối cùng lấy ra một chiếc hồ lô đỏ thẫm, hớp một ngụm, phun phì vào ngọn lửa, lửa bùng lên rồi cháy rất to. Chắc hẳn rượu trong bầu là thứ rượu cực mạnh. Lương Tiêu không kìm được, nói:

- Đại hòa thượng, ông ăn thịt uống rượu và phí báng thần linh như thế, không sợ Phật tổ trách tội, phạt đầy địa ngục ư?

Cửu Như nuốt một ngụm rượu, cười bảo:

- Người chẳng hiểu gì! Trên trần gian này vốn không có Phật tổ, còn những kẻ mà thiên hạ gọi là Phật tam thể thì bị bần tăng nuốt chửng cả rồi! Đã không có Phật tổ, thì còn hạn chế gì nữa?

Lương Tiêu cau mày im lặng.

Oanh Oanh cười:

- Ta hiểu, người đã nuốt chửng Phật tổ vào bụng, nhốt kín lại rồi. Bây giờ người có ăn uống nhồm nhoàm, họ cũng không trông thấy nữa chứ gì?

Cửu Như lắc đầu:

- Không phải, không phải. Người nói giống hệt bần tăng ba mươi năm về trước.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Vậy phải nói thế nào?

Cửu Như giải thích:

- Thế này chẳng đơn giản hơn ư? Đã ăn uống thì phải bài tiết, ta ăn Phật tổ xong, lẽ nào không thải ra? Vì vậy các Phật trong tam thể đều đã hóa thành phân gio từ lâu rồi!

Nhìn bộ dạng sừng sốt của hai người, lão tùm tùm:

- Trong bụng bản tăng hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn hư không rộng lớn mà thôi!

Oanh Oanh cau mày, bĩu môi:

- Hòa thượng nói chuyện nghe lợm giọng quá!

Lương Tiêu bấm tính mẩn tiệp, cảm thấy lời Cửu Như tuy thô tục nhưng vẫn ẩn chứa một đạo lý rất sâu xa. Gần như ngay lập tức, gã nhớ tới câu chuyện truyền kỳ cha từng kể về sự đắc đạo của Lục tổ Thiền tông Huệ Năng, một tia sáng lóe lên trong óc, gã buột miệng kêu:

- *Bồ đề chẳng có, Gương sáng cũng không, Thế gian trống rỗng, Bụi trần đâu vương.*

Đây là bài kệ nổi tiếng do Lục tổ Huệ Năng làm, nhờ bài này mà người được Ngũ tổ Hoàng Nhẫn truyền y bát, về sau khai sáng ra phái Đốn ngộ¹.

Cửu Như tươi mặt, vỗ đùi đánh đét, kêu lên:

- Nói rất hay, *Thế gian trống rỗng, Bụi trần đâu vương.* Ha ha, hay quá, tuyệt quá!

- Người điên à? - Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi.

Cửu Như cười:

- Nếu trên đời chỉ toàn kẻ điên, bỗng dưng này ra một kẻ không điên thì người nghĩ sao?

Lương Tiêu tùm tùm:

- Thế thì gay go to, bọn điên sẽ cho rằng kẻ đó điên!

Cửu Như vỗ tay cười:

- Tinh lắm!

Liễu Oanh Oanh nhặt một cành củi khô gõ cành cạch xuống đất, nổi nóng:

- Hai người các người đã ý hợp tâm đầu, vào hòa chửi xiên chửi xéo ta tự khi nào thế?

Cô nhìn chiếc hồ lô đỏ trên tay nhà sư:

¹ Đốn ngộ tức là giác ngộ ngay tức thì. Đối lập với phái này là phái Tiệm ngộ (giác ngộ dần dần nhờ suy luận giáo lý).

- Lão hòa thượng, người chỉ mãi uống một mình, chẳng thêm mời ta ư?

Cửu Như cười:

- Bần tăng đang trí.

Lão ném hồ lô sang, Oanh Oanh uống một ngụm, cảm thấy cổ họng miệng lưỡi rất như dao cứa, bất giác chau mày:

- Rượu mạnh quá!

Cửu Như nói:

- Đây là bảo bối của bần tăng, chẳng dễ mà cho người khác uống đâu.

Lương Tiêu cười nhạt:

- Quân trộm cắp kia, người còn dám uống nữa sao?

Liễu Oanh Oanh liếm cặp môi đỏ thắm, cười hi hi:

- Ta cứ uống, uống say thì còn bắt người công!

Lương Tiêu giằng lấy hồ lô:

- Không được uống nữa!

Liễu Oanh Oanh sầm mặt:

- Người là cái gì mà dám trông chừng cả việc uống rượu của ta?

Cô ta giơ tay cướp lấy, Lương Tiêu bèn lùi sang một bên, hít thử, hơi rượu nồng nàn xộc thẳng vào mũi, không nhịn được bèn hớp luôn một ngụm, tức thì nhãn mặt nhỏ ra:

- Nóng như lửa ấy!

Liễu Oanh Oanh thừa cơ cướp lại hồ lô, uống một hơi thật lớn, nhoén miệng cười, gương mặt rạng rỡ xinh tươi. Cô ta cũng không màng gìn giữ phong thái yếu điệu thực nữ, xé luôn một miếng thịt chó nhấm rượu, khề khà đánh chén với Cửu Như. Lương Tiêu đứng đực ra, chẳng biết làm thế nào.

Cửu Như lắc đầu cười:

- Thằng nhóc này, nói thì khoáng đạt hay ho mà làm chẳng bằng một góc con bé.

Lương Tiêu hừ mũi:

- Ai không bằng!

Rồi gã ngồi ngay xuống, xèo một miếng thịt, nhai nhồm nhoàm. Cửu Như lắc đầu:

- Thế là giả vờ rồi, đâu phải khoáng đạt thật!

Lương Tiêu ngăn người. Cửu Như lại tiếp:

- Người ôm sở học của ba nhà, gặp được cơ duyên, ngộ tính cao, võ công lại uyên thâm, e rằng ngoài Đông hải Thích Thiên Phong thì trên đời này không còn ai sánh kịp nữa!

Lương Tiêu ngấm ngấm kinh ngạc: "Lão ấy đã nhìn ra chân tướng của ta rồi ư?". Gã buột miệng hỏi:

- Thích Thiên Phong là ai?

Cửu Như cười nhạt:

- Tiếc thay người cũng giống y ở chỗ sống rất gò bó, bởi vậy sẽ không bao giờ đạt tới cảnh giới tuyệt đỉnh được đâu.

Lương Tiêu nghe vậy đâm bực:

- Nói thế ai mà tin!

Cửu Như nhướng đôi mày bạc trắng, cười khà khà, ném chiếc hồ lô đỏ cho Oanh Oanh, đoạn giơ cây gậy gỗ trắc đập vào giữa ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu hoảng hồn, nhịch tay xuống đất, lộn mình ra sau.

- Hay!

Cửu Như găm lên, vươn người dậy, khẽ lắc tay một cái, cây gậy gỗ trắc điểm tới đỉnh đầu Lương Tiêu. Lão không dùng một chiêu thức màu mè nào hết, nhưng mỗi nhát gậy phóng ra đều như thác đổ, uy thế ồ ạt khó lường. Sau một tiếng "bốp", đỉnh đầu Lương Tiêu trúng đòn. Cửu Như ra tay rất nhẹ mà vẫn khiến da đầu gã đau tê. Lương Tiêu cả kinh, định giơ tay lên thì cánh tay bị quật, định giơ chân lên thì bắp chân dính ngay một gậy. Cây gậy gỗ trắc đeo sát cử động gã như bóng theo hình, bất kể Lương Tiêu lắc tránh thế nào cũng đều vô ích. Hai người và một cây gậy xẹt tới xẹt lui nhanh như chớp, nhô lên hụp xuống, bay lượn xoay trở trong ngôi miếu nát, trông hoa cả mắt. Liễu Oanh Oanh phục quá, nghĩ bụng: "Háo sắc luyện võ tới mức này kể cũng ghê gớm, còn lão hòa thượng thì đúng là thần tiên!". Cô ta chống tay vào má, ngây người theo dõi, không để ý đến điều gì khác nữa.

Hai người xuất thủ thần tốc. Sau một trăm chiêu, Lương Tiêu hứng đủ một trăm gậy. Tuy Cửu Như xuống tay rất nhẹ, không gây đau hay tê, nhưng Lương Tiêu cảm thấy chẳng còn chút thể diện nào trước mặt Oanh Oanh cả. Sau gậy thứ một trăm, gã vụt đứng sững, tức giận hô:

- Đừng đánh nữa!

Cửu Như thu gậy về, cười hỏi:

- Chịu thua rồi hả? Học đến một quang gánh mà chẳng vận dụng nổi một vi một mảy nào.

Lão ngồi trở lại bên đồng lửa, tợp một ngụm rượu, vẩy tay bảo:

- Nào nào, ngồi xuống đây!

Lương Tiêu vẫn đứng im không nhúc nhích.

Liễu Oanh Oanh biết Cửu Như muốn chỉ vẽ cho Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu ăn đòn nặng quá, tự thấy không còn mặt mũi nào nữa, cô kéo gã lại, vừa cười vừa mắng:

- Háo sắc, sang đây ngồi đi!

Lương Tiêu vùng vằng, rồi hằm hằm ngồi xuống. Cửu Như chép miệng:

- Gì thì gì, mỹ nhân kế vẫn có tác dụng nhì!

Lão ném hồ lô cho Lương Tiêu:

- Còn dám uống không?

- Sao không dám!

Lương Tiêu đáp, rồi giơ bầu lên tợp một ngụm. Rượu mạnh chảy xuống bụng cồn cào, nhưng ngoài mặt gã không chịu tỏ ra yếu đuối, gắng sức cầm cự, còn uống thêm mấy hớp nữa.

Cửu Như cười bảo:

- Ngộ tính của người cũng cao, đáng tiếc học thì nhiều nhưng chẳng hành được bao nhiêu. Chịu khó bắt chước người khác, luyện tái luyện hồi, nhưng cuối cùng chữ thầy trả thầy, chính mình lại chẳng còn chút bản lĩnh gì!

- Thế nào là “chữ thầy trả thầy”? - Lương Tiêu thắc mắc.

- Người hỏi đúng trọng điểm rồi đấy. - Cửu Như đáp - Chữ thầy trả thầy tức là học công phu của ai thì chỉ giới hạn ở mức hiểu của người ấy, giới hạn ở chỗ mô phỏng, không biết vượt qua, luyện tới luyện lui vẫn còn nguyên vết tích của người khác. Tóm lại cũng chỉ đạt đến cảnh giới “kỹ thuật”, kẻ địch mà lợi hại thì chỉ cần một chiêu là họ sẽ nhận ra thực lực của người đến đâu.

Liễu Oanh Oanh nghe nói thú quá, chen vào:

- Vậy công phu của chính mình thì phải như thế nào?

- Công phu của mình chính là sự vỡ vạc của bản thân. Mỗi người

phải có cách hiểu riêng, kẻ khác mới không dò ra đầu mối, cũng tức là tùy cơ ứng biến, nông sâu tại tâm, khoáng đạt thoải mái, biến hóa khôn cùng, vươn tới cảnh giới “đạo”. Kỹ thuật hữu hạn, còn Đạo thì khôn cùng.

Lão nhìn Lương Tiêu, tủm tỉm:

- Kỹ thuật của người không phải là kém, nhưng quanh người có một cái vòng ràng buộc quá to, nếu hiểu được cội rễ của nó thì có thể cười mây vượt gió, mặc sức biến hóa, nếu không hiểu được thì luyện tập cả đời cũng khó mà chạm tới Đạo, chỉ mãi loay hoay trong cái vòng ấy mà thôi.

Lương Tiêu băn khoăn:

- Cái vòng đó là gì?

Cửu Như trả lời:

- Bần tăng không nói được. Nói toạc ra thì đây lại thành công phu của bần tăng chứ không phải của người nữa. Cảnh giới Đạo như trăng sáng vòm không, nước tràn mặt đất, chẳng đâu không thấm thấu, cứ để nó tự nhiên thôi. Những điều bần tăng nói hôm nay, chẳng qua chỉ là trồng xuống một cây bồ đề, còn bồ đề có sinh ra hàng vạn bông hoa Bát nhã hay không, ha ha, đó không phải là việc của bần tăng nữa!

Cửu Như là cao tăng của phái Thiền tông, nói năng hành xử đều kín đáo sâu xa. Thiền đạo đề cao sự khoáng hoạt thoải mái. Đối với họ, kể cả giáo lý Phật tổ ở Tây thiên cũng chỉ là một thứ lỗi thời, dựa vào mỗi mình nó thì không đủ, phải vượt qua Phật tổ mới là bản lĩnh. Vì vậy về mặt võ công, họ cũng tích cực cố gắng trờ giỏi hơn thầy, khuyến khích mỗi người tạo ra một cảnh giới mới. Đó thực là đại trí đại huệ. Lương Tiêu đang nôn nóng làm sao mà lĩnh ngộ được điều ấy, cứ ngồi chống má nhẩn nha suy nghĩ. Liễu Oanh Oanh hớp một ngụm rượu, cười khanh khách:

- Hòa thượng ơi, ông cứ nói cảnh giới này nọ, vậy ta hỏi ông, ông thì đang ở cảnh giới nào?

- Cảnh giới của bần tăng ấy hả?

Cửu Như mỉm cười, đón lấy vò rượu uống một ngụm rồi gõ gậy xuống đất, đồng đạc ngâm:

- Vung gậy đánh nát mười phương đất, há miệng thổi tốc cửa nhà

trời, đang tay khuấy nước biển khơi. Khà! Lãng chân ta đá sập đôi
Tu Di!¹

Liễu Oanh Oanh đã ngà ngà say, nghe vậy bưng miệng cười:

- Há miệng bốc phét thì có!

Cửu Như vỗ tay:

- Há miệng bốc phét, nhận xét hay lắm!

Lão chưa dứt lời, ngoài cửa bỗng có tiếng nói vọng vào:

- Há miệng bốc phét, nhận xét hay lắm!

Cửu Như cười ha hả:

- Lão ba phải, người đến rồi đây à?

- Lão nghiện rượu, ta đến rồi đây!

Cửu Như phì một tiếng, đập đất hát:

*Sư tử rồng hồ ly bất chước,
Chi lưu đồn chín khúc Hoàng Hà.
Khắp trời tuyết trắng bao la
Hạo Thiên² chết công ở nhà Nhị Lang.*

Người nọ cười hà hà, cũng hát:

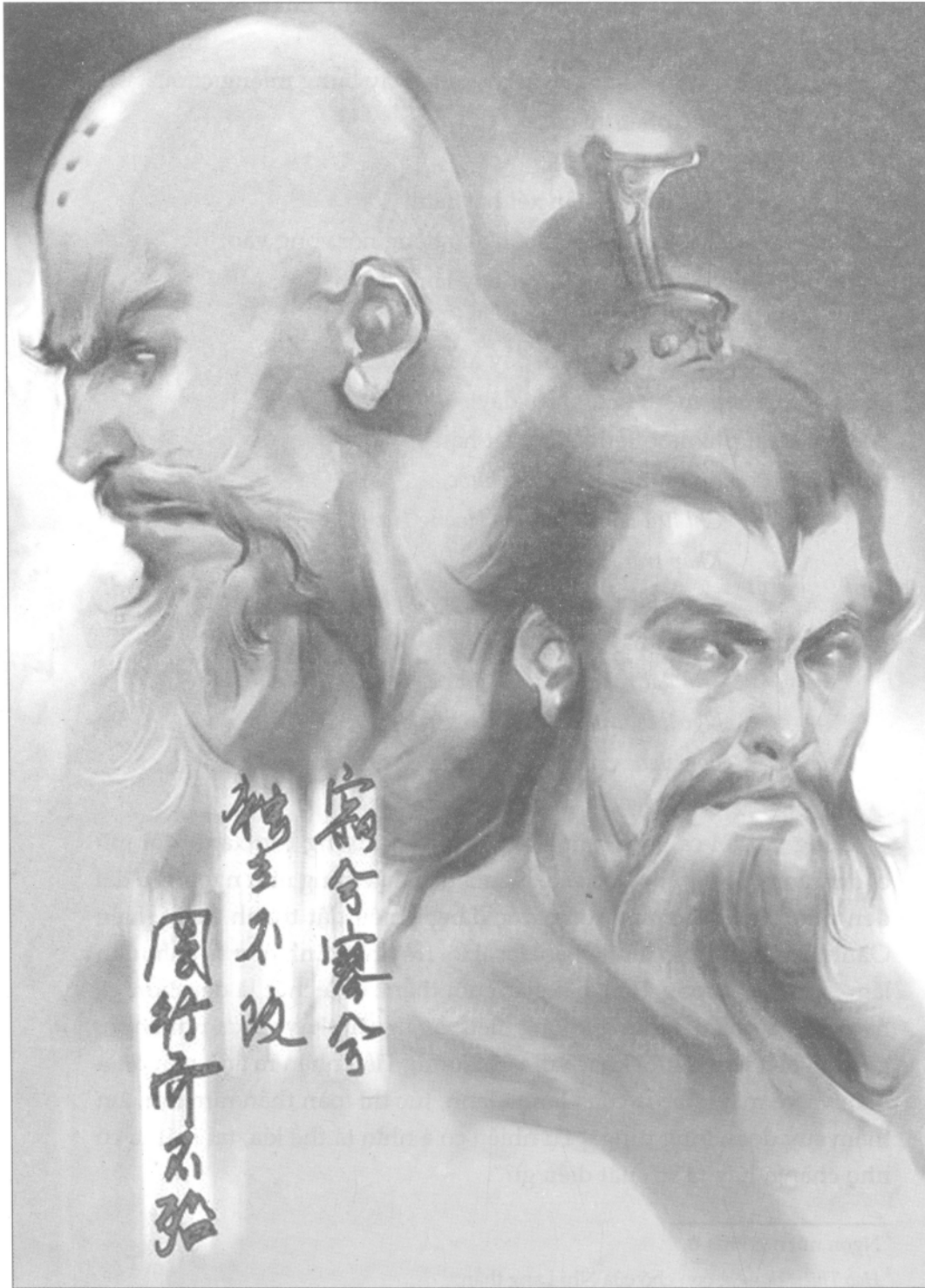
*Trời đất rộng, ngổ đầy đủ cả
Ngoài đầu nhìn tường có hóa không.
Bốn chân giẫm vỡ ngói hồng,
Hồ ly chạy tọt vào chuồng mãnh sư.*

Cùng với lời ca, một người lớn tuổi vận trường bào xanh đội mũ chòm cao phất tay áo bước vào. Người này mặt trắng như ngọc, râu dài đen muốt, mắt sắc mày cong, vóc dáng phiêu dật thanh thoát. Liễu Oanh Oanh sững sờ, bụng bảo dạ: "Hồi trẻ nhất định ông ta anh tuấn lắm". Cô liếc Lương Tiêu, bất giác cười thầm: "Và chắc là đẹp hơn gã háo sắc kia nhiều. Nhưng không hiểu sao ta vẫn thấy gã ưa nhìn hơn, gã luôn biết làm người khác vui vẻ". Lương Tiêu nhận ra ánh mắt dăm dăm và vẻ mặt khác lạ của Oanh Oanh, tức thì toàn thân râm ran, âm thầm suy đoán lung tung: "Tự nhiên cô à nhìn ta thế kia, tại mặt ta có nhỏ chẳng, hay ta sơ suất điều gì?".

¹ Ngọn núi nơi Phật ở.

² Hạo Thiên khuyến: con chó của Nhị Lang thần.

竊兮竊兮

終生不改

周行所不殆

Cửu Như xì mũi:

- Sao không phải là “Mãnh sư chạy tọt vào chuồng hổ ly”? Lão háo sắc, người nhu nhược ba phải quen thói rồi không sửa được nữa hả?

Ba từ “lão háo sắc” vang lên đầy bất ngờ, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đều kinh ngạc. Ông già đội mũ chòm cao thần nhiên đáp:

- Gầm rống bốn phương, chém giết tám hướng là cảnh giới của hòa thượng nhà người. Sở mỗ lo cho bản thân còn chưa xong, làm sư tử sao được?

Cửu Như nhỏ toẹt:

- Thối lắm!

Ông già mũ cao cười:

- Thối thật!

Cửu Như hừ mũi:

- Chưa giao thủ đã nhụt khí thế, chẳng trách lão háo sắc nhà người tàn đời vẫn chỉ là thiên hạ đệ nhị kiếm, không bao giờ vươn lên hạng nhất được.

Lương Tiêu nghe nói tò mò, ngấm nghĩa nhân vật mới đến, nghi bụng: “Lão háo sắc này là thiên hạ đệ nhị kiếm, chẳng rõ ai chiếm ngôi đầu?”.

Ông già nhếch mép:

- Người nói năng chán quá. Làm người tối kỵ tham lam, cần gì đệ nhất thiên hạ? Người nào lên đến đỉnh cao tuyệt đối, tiền thì gặp vực sâu thăm thẳm, lui thì hụt bước vì xa đất xa trời, cuối cùng cũng chỉ là “hoàn toàn nhưng vẫn khiếm khuyết”¹ mà thôi.

- Ha ha ha, hoàn toàn khiếm khuyết cái con khi! Bần tăng chỉ thích trên trời dưới bể có mỗi mình mình là nhất.

Ông già giễu, giọng nhạt nhẽo:

- Hót lại lời Thích Ca, chả có gì là giỏi!

Cửu Như cười:

- Nếu Thích Ca Mâu Ni cả gan phát ngôn như người thì cũng bị bần tăng nện một gậy chết tốt rồi ném cho chó ăn.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nhìn nhau ngơ ngác, cùng nghĩ: “Thích Ca Mâu Ni mà cũng coi thường, nhà sư này ngông cuồng quá!”.

¹ Nguyên văn là *đại thành nhược khuyết*, câu trích trong *Đạo Đức Kinh* của Lão Tử.

Theo kinh Phật, Thích Ca Mâu Ni thuộc dòng dõi hoàng tộc Thích Ca. Lúc ngài chào đời, ánh sáng trí tuệ bùng chiếu khắp mười phương thế giới, dưới đất nảy lên hai cột sen vàng, hóa thành chân ngài. Sau đó ngài đi từ đông sang tây bảy bước, lại đi từ nam sang bắc bảy bước, giơ tay chỉ trời chỉ đất, gầm lên như sư tử mà rằng: "Trên trời dưới bể khắp tứ duy chỉ có ta là lớn". Câu ấy về sau trở thành tuyên ngôn Thiền tông. Đệ tử phái này đều đặt cho mình nhiệm vụ phải vượt qua Phật, qua thầy, độc lập hành tu, không núp mình dưới bóng bất kỳ ai. Đức Sơn thiền sư đã từng "phỉ báng Phật", Đan Hà thiền sư cũng có hành động "đốt bỏ Phật", đều là muốn phá vỡ những chương ngại trong tâm niệm, tìm đến sự viên mãn, vượt lên trên người đi trước. "Trong cái hoàn toàn vắng chừa khiếm khuyết" là thuyết lánh đời cầu an của Lão Tử và Trang Tử, Cửu Như nghe vậy, cổ nhiên không vui.

Hai người nói chuyện đều có hàm ẩn tư duy sắc bén, đều chứa đựng trí tuệ siêu việt. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh còn trẻ, kiến thức nông cạn, nghe cũng chỉ hiểu lơ mơ. Cửu Như bỗng quay lại họ, trỏ ông già mũ cao, cười khà khà:

- Lão này họ Sở, tên là Tiên Lưu. Chữ Tiên trong thần tiên, chữ Lưu trong hạ lưu, hàm ý rằng bề ngoài đẹp đẽ như thần tiên nhưng tính tình thì đê tiện như bọn hạ lưu. Trông cao ráo dễ ưa thế này thôi, thực chất là một lão háo sắc khét tiếng, chuyên dụ dỗ con gái nhà lành, chia uyên rã thúi gia đình người ta. Trên từ phi tử phủ phiên vương, dưới đến gái rượu nhà thường dân, hễ lọt vào mắt lão ấy thì chẳng một ai chạy thoát được. Người xinh xẻo như thế thì phải cẩn thận đấy, đừng để lão ấy lừa...

Sở Tiên Lưu sa sầm mày mặt, mắng:

- Đồ trọc lóc kia, tự bao giờ ngươi mọc ra lăm mồm thế, chi giỏi nói nhăng!

Cửu Như liếc ông ta, cười khà khà:

- Bần tăng hiểu mà, ngoài mặt ngươi làm ra vẻ giận dữ, nhưng trong bụng thì khoái chí hời hợt lắm.

Liễu Oanh Oanh nén cười, đẩy Lương Tiêu, bảo nhỏ:

- Người ta là háo sắc già, ngươi là háo sắc trẻ. Có phải ngươi là đồng bọn của lão ấy không?

Lương Tiêu nói giận trừng mắt nhìn Oanh Oanh, cô ta cười:

- Giận làm gì? Ta trêu ngươi ấy mà! Tuy ngươi cũng một phường háo sắc nhưng chưa phải loại thành tinh, chưa làm gì phi lễ với ta.

Lương Tiêu thấy cô gái mặt hoa rạng rỡ, lại nghe giọng thánh thót như ngọc khua, tức thì cơn giận tiêu tan cả. Gã thầm mắng mình hèn yếu, ngoảnh đầu nhìn ra. Sở Tiên Lưu đang ngẩn ngơ trông lên trần miếu như nghiền ngẫm chuyện gì, một lúc lâu sau mới thở dài:

- Tuổi trẻ nông nổi, hối không kịp nữa.

Cửu Như cười nhạt:

- Buông một câu tuổi trẻ nông nổi là xong hả, vậy bao nhiêu đàn bà con gái khổ đốn vì ngươi thì tính sao đây?

Một thoáng đau đớn hiện lên vàng trán Sở Tiên Lưu:

- Đừng nhắc đến những tội nghiệt gió trăng ấy nữa.

Cửu Như cười:

- Ô, lạ thế? Không ngờ một kẻ như ngươi cũng có lúc hồi tâm chuyển tính, năm xưa thì quất ngựa chạy nhanh, xông cuồng đến thế, bây giờ lại thờ ra toàn những câu tiu nghỉu. Chẳng phải là...

Sở Tiên Lưu ngắt lời:

- Lão hòa thượng, ngươi đừng dây cà ra dây muống khiến ta phân tâm nữa. Ta đến đây vì việc gì chắc ngươi cũng rõ rồi.

- Rõ cái gì? Bần tăng mù tịt.

Sở Tiên Lưu không nhìn được, mắng:

- Ngươi đúng là cái đồ vô lại đếu giả nhất trần đời!

Cửu Như xua tay lia lịa:

- Sai, sai rồi! Nói đến vô lại đếu giả, bần tăng chỉ xếp hạng nhì thôi.

Sở Tiên Lưu thảm kinh ngạc, tự nhủ lão hòa thượng này ngạo nghễ kiêu căng, xưa nay chưa từng chịu nhún trước ai, hôm nay sao lại tự nhận mình là thứ hai? Ông ta cười hỏi:

- Ngươi tự nhận mình là đệ nhị thì còn ai dám làm đệ nhất?

Cửu Như thông thả uống một ngụm rượu, điềm nhiên nói:

- Thiên hạ đệ nhất vô lại đếu cáng chính là tên đồ đệ ương hèn của bần tăng.

Sở Tiên Lưu phì cười:

- Ngươi cô độc như thế mà cũng có đồ đệ ư?

Cửu Như nghiêm chỉnh nói:

- Đáng cười lắm à? Bản tăng có cha có mẹ, tại sao không thể có đồ đệ?
Sở Tiên Lưu ngăn người:

- Cũng phải, Sở mỗ nông cạn quá rồi. Nhưng bảo học trò ngươi còn vô lại đến cằng hơn thầy thì ta thật không tin được.

Cửu Như giật chồm râu trắng, lộ vẻ khổ não chưa từng thấy, than thở:

- Đúng là quả xanh thì nanh sắc, vỏ quýt dày có móng tay nhọn. Bản tăng phận mỏng phúc bạc, vốn định thu nạp đồ đệ để nương cậy lúc tuổi già, nào ngờ nó háu ăn lừa làm, không hiểu kính sư tôn, ngược lại còn bắt ta lân la xin xỏ dọc đường cung phụng cho nó phung phí. Thử nghĩ ta tung hoành suốt nửa đời người, đã bao giờ tỏ ra hèn yếu chưa? Thế mà cuối cùng lại bị một thằng trẻ con cười lên đầu lên cổ, giết không được, vứt bỏ không xong, chẳng khác nào cầm củ khoai bỏng trên tay. Ôi, lão háo sắc, theo ngươi nó chẳng phải là kẻ vô lại đến cằng nhất trên đời thì còn là gì?

Sở Tiên Lưu bán tín bán nghi, bụng bảo dạ: "Lão hòa thượng này nói năng lấp lửng, giương đông kích tây, ta không tin lời ngươi một chút nào cả", đoạn nói:

- Ngươi chẳng cần viện dẫn những chuyện dông dài này ra làm gì. Tìm cách trì hoãn thời gian chỉ vô ích, việc gì phải đến sẽ đến thôi.

Rồi đưa mắt nhìn sang Oanh Oanh, ông ta lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là Liễu Oanh Oanh?

Oanh Oanh cười đáp:

- Phải, ngươi tìm ta có việc gì?

Sở Tiên Lưu lạnh lùng hỏi:

- Chính ngươi ăn cắp hộp sắt Thuần Dương phải không?

Oanh Oanh lắc đầu:

- Ta chẳng biết hộp sắt hay hộp vàng, Đản Dương hay Đản Ngưu nào hết.

Sở Tiên Lưu sa sầm nét mặt, cao giọng nói:

- Vậy ta hỏi ngươi, có phải ngươi giết mấy người làm vườn và đốt đồng hoa của ta không?

Liễu Oanh Oanh lộ vẻ lạ lùng, lắc đầu:

- Không hề có chuyện đó!

Sở Tiên Lưu càng xạm mặt, chậm rãi nói:

- Con bé kia, người đã dám chấm máu viết lại tên tuổi trên bức tường chắn cổng ở Thiên Hương sơn trang mà bây giờ lại chối ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Lão già này lời lẽ kỳ quái quá, ta chẳng hiểu người đang nói gì nữa.

Sở Tiên Lưu hừ mũi:

- Thế người có đột nhập Đại nội hay ăn trộm trong các nhà giàu Giang Nam không?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Việc đó thì có.

Sở Tiên Lưu gật đầu:

- Được, còn những hành động dâm dăng tàn độc, chắc cũng có chứ?

Liễu Oanh Oanh đang đối đáp rất ung dung, nghe thấy câu này thì nhướn đôi mày liễu, to tiếng:

- Sở lão nhi, người đừng ngậm máu phun người!

Cửu Như gật đầu lia lịa:

- Đúng rồi, đúng rồi! Bốn chữ “dâm dăng tàn độc” đó ai nói ra đều được, riêng hạng háo sắc nhà người nói ra thì chẳng ai phục đâu.

Sở Tiên Lưu xua tay, mặt lạnh hằn đi:

- Hòa thượng đừng phá đám! Nha đầu kia, ta hỏi người, chính người đánh Lôi Tinh bị thương phải không?

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Quả có việc đó!

Sở Tiên Lưu lạnh lùng tiếp:

- Thế thì đúng rồi, mới nứt mắt mà đã dâm tà tàn độc đến thế! Ké nào trong bọn Tuyết Sơn cũng bại hoại như vậy cả!

Nghe sư môn bị sỉ nhục, Liễu Oanh Oanh giận run người, hầm hầm nói:

- Tại sao người chỉ tra vấn ta mà không hỏi tên họ Lôi kia đã gây ra những gì?

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Nhà người bộ dạng hồ ly, tâm địa độc ác như rắn rết. Mặc người bẻm mép đến đâu, ta cũng không tin. Hừ, nể mặt lão hòa thượng, ta mở cho người hai đường thoát, một là giao nộp tang vật, tự phé võ công, hai là để lão phu nhọc công định đoạt giúp.

Liễu Oanh Oanh cười khẩy:

- Vẫn còn một con đường nữa, là đánh ngã người rồi đi tiếp.

Sở Tiên Lưu nhìn Oanh Oanh thật kỹ, phì cười:

- Hay đấy! Người có giỏi thử xem sao!

Ông ta dang rộng hai tay, để trống hoàn toàn phần ngực. Liễu Oanh Oanh toan nhóm dậy, Lương Tiêu bèn túm lấy cổ tay trắng mịn của cô, nói khẽ:

- Chắc lão già này trách lắm người rồi!

Sở Tiên Lưu liếc mắt nhìn gã, cười nhạt:

- Vậy ư, tiểu tử kia, hãy nói xem ta trách làm ả chỗ nào?

Lương Tiêu đáp rành rọt:

- Ta đây không hiểu rõ lắm nội vụ giết người đốt nhà, lừa đảo hãm hại. Nhưng ta tuyệt nhiên không tin cô ấy quyến rũ Lôi Tinh.

Liễu Oanh Oanh ngẩn người, chăm chú nhìn Lương Tiêu.

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt hỏi:

- Có gì làm bằng đây?

Lương Tiêu nhìn sang Liễu Oanh Oanh:

- Ta đã gặp cái gã họ Lôi đó. Hắn là một kẻ đón hèn vô liêm sỉ, bêu nhục tổ tiên. Liễu nha đầu thà quyến rũ chó mèo chứ không bao giờ để mắt đến hạng người như thế.

Liễu Oanh Oanh tức điên, dậm mạnh vào mu bàn tay Lương Tiêu, mắng:

- Có người đi quyến rũ chó mèo ấy!

Lương Tiêu bị đau rút tay lại, cau mày hỏi:

- Ta chỉ lấy ví dụ so sánh thế, việc gì mà người đánh ta?

Liễu Oanh Oanh giận dữ:

- Ví dụ gì không lấy, chỉ tào lao!

Trong bụng cô ta thì thầm nghĩ: "Gã háo sắc này nói năng đều đặn, nhưng suy xét rất thấu đáo. Hừ, Lôi Tinh là hạng vút đi, lau giày cho bản cô nương còn không đáng!".

Sở Tiên Lưu lạnh lùng quan sát hai người một lát, rồi nói:

- Hừ, hai đứa các người là loại ngu tằm ngu, mã tằm mã, kéo bè kéo cánh làm bầy, đương nhiên phải nói đỡ cho nhau rồi. Con ranh

kia, dừng quanh co dềnh dàng nữa, hai ngã đường đó, người chọn đường nào?

Liễu Oanh Oanh được Lương Tiêu ủng hộ, cảm thấy bình tâm hơn nhiều, cười đáp:

- Ta đã nói rồi đấy thôi, ta chọn con đường thứ ba.

Sở Tiên Lưu nhượng mày, khuôn mặt tối sầm lại. Cửu Như cười khà khà:

- Sở Tiên Lưu, người tưởng bản tăng bình chân như vại hay sao?

- Thế người định dung túng cho kẻ xấu à?

Cửu Như xua tay:

- Khoan khoan, ai dung túng, ai là kẻ xấu, khó nói lắm!

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Nữ tử này dối trá quanh co, không chịu thừa nhận là đã sát nhân phóng hỏa chỉ vì sợ ta đòi lại hộp sắt Thuần Dương đấy thôi. Cái tội thâm đả ác độc cũng không phải do lão phu đặt điều cho nó. Người chưa biết hết đâu: nó chuyên mời chào đàn ông rồi hành hạ họ. Từ khi xuống phương nam, nó đã hãm hại không biết bao nhiêu người mà kể, nhẹ thì chém tay chặt chân, nặng thì chọc mắt cắt lưỡi. Hừ, thủ đoạn hết sức nham hiểm tàn độc!

Cửu Như nói:

- Kể ra thì số đàn bà con gái bị người hại cũng chẳng ít chút nào!

- Hai việc khác nhau chứ! - Sở Tiên Lưu cự nự.

Cửu Như thùng thảng:

- Khác cái gì, con bé dùng dao cứng chặt chân tay người ta, người thì dùng dao mềm đâm nát trái tim người ta. Cách thức có khác nhưng tính chất giống nhau thôi.

Sở Tiên Lưu nhượng mày:

- Cửu Như hòa thượng, người nhất định gây khó dễ cho ta phải không?

Cửu Như cười đáp:

- Bản tăng đốt nát thật nhưng hai con mắt còn chưa lòa. Con bé có hơi buông thả, nhưng còn tốt chán so với cái hạng háo sắc thâm tà tàn độc như người.

Sở Tiên Lưu phì nhò:

- Mắt người sáng, dễ thường mắt ta mù chắc? Ba tên làm vườn

của ta bị chết bởi *Băng hà huyền công* đấy, đó là võ công của phái Đại Tuyết Sơn.

Cửu Như lắc đầu:

- *Băng hà huyền công* thì có gì ghê gớm? Chưa chắc chỉ mình con bé luyện được.

- Ngoài ra lão phu còn có bằng chứng khác!

Cửu Như cười hì hì:

- Đâu nói thử nghe!

Sở Tiên Lưu cau mày, bụng bảo dạ: "Từ lúc gặp lão lừa trọc này, ta đã nổi nóng đến mấy lần rồi, cứ thế mãi thì khác nào bị lão ta dắt mũi đi?", rồi hừ một tiếng, ông ta quay sang Liễu Oanh Oanh:

- Nghe nói người giết người đốt nhà, ăn trộm lừa đảo xong đều viết chữ lưu lại để dương danh. Ta đã xem rồi, chữ máu viết trên tường Thiên Hương sơn trang và vết mực trên cột hành lang ở Đại nội hoàng cung giống hệt nhau. Con ranh kia, người thừa nhận có đến Đại nội ăn cắp châu báu, dòng chữ "Liễu Oanh Oanh ở Tuyết Sơn" có phải do người viết không?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn sang, thấy Liễu Oanh Oanh cau mày, thần trí dễ dãi đâu đâu. Sở Tiên Lưu phật ý:

- Con bé kia, người không nghe thấy à? Ta hỏi người đấy!

Liễu Oanh Oanh giật mình, cau mày lắm bầm:

- Quái lạ, chữ ở hoàng cung đúng là ta viết để lại, nhưng chữ ở Thiên Hương sơn trang thì do ai viết?

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Việc đã đến nước này mà người còn chối quanh ư?

Liễu Oanh Oanh tỏ vẻ bực bội:

- Làm là làm, không làm là không làm, chối quanh gì chứ?

Sở Tiên Lưu nói:

- Tội chúng rành rành, ai mà tin người được?

Liễu Oanh Oanh đưa mắt đi chỗ khác, vừa vận chạm phải cái nhìn của Lương Tiêu. Không hiểu vì đâu, Lương Tiêu cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, buột miệng nói:

- Ta tin người!

Sở Tiên Lưu chưng hửng. Liễu Oanh Oanh thì mỉm cười với gã

thiếu niên, nụ cười rạng lên dưới ánh lửa đỏ, Lương Tiêu ngậy người ra ngắm.

Sở Tiên Lưu thấy đôi nam nữ đăm đăm nhìn nhau, rõ ràng chẳng coi mình vào đâu cả, dù là đọc sách Đạo đã lâu, ông ta cũng không kìm được tức giận:

- Thằng nhãi gớm thật, mày tên là gì?

Lương Tiêu vòng tay cười đáp:

- Lương Tiêu bắt tài!

Liễu Oanh Oanh nhoén cười nghĩ: "Lương Tiêu? Tên kỳ cục quá! Lương Tiêu, Lương Tiêu...". Nhất thời quên bằng cương địch đang ở trước mặt, nàng cúi đầu vờ vờ tà áo, lẩm nhẩm tên Lương Tiêu, ngơ ngẩn một lúc.

Sở Tiên Lưu lạnh lùng nói:

- Thằng nhỏ, bấy hồng nhan vào rất dễ, đẩy ra lại khó lắm đấy. Mai sau người có lao đao vì con yêu nữ này thì cũng đừng hối hận!

Cửu Như cười ha hả:

- Cao luận, cao luận! Quả nhiên là đại soái trên chiến trường son phấn, là trạng nguyên nữ quốc Tây Lương! Nếu không phải là đã từng ngụp lặn trong bấy hồng nhan thì làm sao thốt ra được câu răn đời ấy? Ha ha, Sở Tiên Lưu ơi, người đừng dạy bảo ai cả, hãy tự lo cho bản thân đi thì hơn!

Sở Tiên Lưu bị nhà sư già chế giễu, lại bắt đầu nổi nóng, phát tay áo quát:

- Lão trọc khốn kiếp! Khua môi múa mép chẳng phải tài cán gì đâu!

Cửu Như cười:

- Ừ, không thích khua môi múa ép thì động tay động chân vậy!

Dứt lời, lão phát áo, đập vào cái chuông đồng bên cạnh, sau một tiếng "boong", cái chuông nặng nghìn cân bay ra, gió chuông rú rít nổi lên. Sở Tiên Lưu tức giận:

- Gớm thật, cuối cùng cũng trở mặt rồi!

Ông ta đứng yên không nhúc nhích, tay trái xòe năm ngón, ấn lên chiếc chuông, sau một tiếng "bóc", cái chuông lớn bắt đầu xoay lục cục trước lòng bàn tay ông ta. Sở Tiên Lưu áp nốt tay phải lên, chiếc chuông xoay càng gấp, được một lúc thì bắn vù ra khỏi hai tay họ Sở,

đánh một vòng rộng rồi trở lại trước mặt Cửu Như, kinh phong quạt ra bốn phía khiến than củi bắn tung tóe, ánh lửa chập chờn. Nhìn Sở Tiên Lưu thi triển chiêu này, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh cùng thót tim kinh hãi.

Cửu Như ngồi vững, không nhúc nhích, tay trái đón lấy chuông. Sau một cú phát tay, củi than vừa bắn lên được gom trở xuống, đồng lửa tiếp tục cháy sáng, lão cười:

- Được lắm, chiêu này tên gì ấy nhỉ?

Sở Tiên Lưu lãnh đạm trả lời:

- Phát chiêu tùy ý, nên đặt tên là *Tịch hê liêu hê*.

Cửu Như cười:

- *Tịch hê liêu hê* tức là yên lặng, trống không. Lấy ý từ câu "Yên lặng, trống không, đứng một mình mãi không di chuyển, chạy khắp vũ trụ không hề ngừng" ấy hả?

Dứt lời, lão khua tay áo, lại hất chuông đồng ra. Sở Tiên Lưu buột miệng khen ngợi:

- Khá đấy, đọc cả Lão Tử, Trang Tử hả?

"Yên lặng, trống không, đứng một mình mãi không di chuyển, chạy khắp vũ trụ không hề ngừng" là câu trích trong sách của Lão Tử, ý chỉ Đạo là một thứ vô thanh, vô hình, không hề biến đổi, chỉ cần thuận theo tự nhiên thì sẽ lăn tròn như ý, vĩnh viễn không ngưng nghỉ. Nội công của Sở Tiên Lưu bắt nguồn từ *Huyền môn*¹, chiêu vừa rồi tá lực đả lực, thuận theo nội kinh của Cửu Như, dùng kinh xoay dẫn hướng chuông và đẩy trả, thi hành nguyên tắc tự nhiên đã nói ở trên, vì vậy gọi là *Tịch hê liêu hê*.

Lại nói, Cửu Như dùng *Đại Kim cương thần lực* phát lên chuông đồng, Sở Tiên Lưu bèn đối phó bằng *Tịch hê liêu hê*, chiếc chuông nặng ngàn cân ùng ùng bay qua bay lại giữa hai người, không đáp được xuống đất. Cửu Như vận thủ kinh xuất chiêu, mồm mép vẫn liên thoảng:

- Sở Tiên Lưu, sao ngươi không dùng kiếm? Nếu dùng kiếm thì có thể khiến bản tăng di chuyển một chút đấy.

¹ Huyền môn là môn học về bản thể của Đạo, về nguyên lý khởi đầu của càn khôn vũ trụ và vạn vật.

Sở Tiên Lưu lạnh lùng nói:

- Kẻ đáng để ta rút kiếm đối địch trên đời này chỉ vốn vẹn có một người, hòa thượng nhà ngươi chưa xứng đâu!

Lương Tiêu nghe chối cả tai, cắt ngang:

- Nói ngoa thế!

Cửu Như lắc đầu cười khà khà:

- Nhóc con, ngươi không hiểu rồi. Việc này không liên quan gì đến ngoa ngoắt hết! Hắn ta dùng kiếm rất kỹ tính, tương tự Bá Nha khó lòng chơi đàn khi thiếu tri âm. Dù thế nào, hắn luyện *Phản hương kiếm thuật* đến trình độ hiện nay thì cũng có thể coi là vô tiền khoáng hậu rồi.

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Ngươi nói thế thật chẳng lọt tai!

Cửu Như nói:

- Phải thừa nhận đi! Thử nghĩ với bản lĩnh ấy, liệu ngươi có tìm được truyền nhân không?

Sở Tiên Lưu tức thì im bật, sắc mặt u tối. Hai người tuy nói chuyện nhưng vẫn đều đặn ra chiêu, chiếc chuông đồng to tướng càng lúc càng quay tít, kéo theo kinh phong rất mật, buộc Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh phải giật lùi liên tiếp, miếu Thổ địa cũng không trụ vững được trước luồng gió xoáy mạnh mẽ ấy, tường vách xà nhà rên lên, lắc lư rồi gãy sụp.

THUẦN DƯƠNG THIẾT HẠP

Sở Tiên Lưu nổi danh thiên hạ nhờ kiếm pháp, còn khí lực không phải là sở trường của ông ta, lúc này bỏ sở trường, dùng sở đoản, chừng một canh giờ là cảm thấy đuối sức, lại đấu thêm mấy chiêu nữa, thành linh quất trả chuông đồng, cao giọng bảo:

- Gươm đã!

Cửu Như đặt chuông xuống bên cạnh, cười hỏi:

- Sao nào, nhận thua chưa?

Sở Tiên Lưu cau mày:

- Người ngoan cố đứng ra can thiệp vụ này là vì hộp sắt Thuận Dương phải không?

Đáp lại, Cửu Như chỉ cười khì khì. Trước điệu cười khoái trá ấy, Sở Tiên Lưu càng chắc mẫm nhận định của mình là đúng, bèn lắc đầu nói:

- Đáng tiếc tính toán của người đã sai, chiếc hộp sắt đó là của giả.

Cửu Như gật đầu:

- Bản tạng cũng từng dùng đến dạng mưu mẹo vụng về ấy rồi.

Sở Tiên Lưu thờ dài:

- Không phải mưu mẹo đâu, hộp sắt đó đúng là của giả đây.

Nhận thấy ánh giễu cợt trong mắt Cửu Như, ông ta bổ sung:

- Người có biết lai lịch của Thuần Dương thiết hạp không?

- Nghe đồn là do Lã Động Tân để lại, bên trong chứa đan thư hỏa phù, lấy được cái hộp ấy thì có thể khai thông con đường tu luyện thành tiên, nhưng từ khi Lã Động Tân rời bỏ trần thế đến nay, chưa có ai mở được cái hộp ấy cả.

Sở Tiên Lưu xua tay:

- Đây chỉ là lời đồn nhảm nhí trên giang hồ, thực ra không có cách nào để khảo nghiệm xem ai đã để cái hộp ấy lại nữa, chỉ vì Lã tổ đạo danh vang bốn cõi nên người ta cứ lấy tên ông ra nói thác thệ thôi. Nhưng mà, hơn một trăm năm trước thì chiếc hộp này quả đã được mở ra một lần.

Cửu Như nhướn đôi mày rậm. Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu cũng nãy tính tò mò, đều nhìn Sở Tiên Lưu chăm chăm.

Sở Tiên Lưu vuốt râu, trầm ngâm:

- Lão hòa thượng, người đã nghe đến tên Tử Dương chân nhân bao giờ chưa?

- Ý người là Bá Đao Trương Tử Dương phải không? Từ sau đời Tĩnh Khang, Đạo môn chia thành hai phái là Nam tông và Bắc tông: Vương Trùng Dương là người sáng lập Bắc tông, Trương Tử Dương khai sáng Nam tông. Bắc tông chủ trương cứu nhân độ thế; Nam tông thì lấy việc tĩnh tâm tu hành làm tôn chỉ. Xét cho kỹ, Vương Trùng Dương lập ra Bắc tông, bên dưới còn có Toàn Chân thất tử trợ giúp. Trong khi đó Trương Bá Đao độc lực lập ra Nam tông, thế mới thực là tài!

Sở Tiên Lưu phì cười:

- Lão hòa thượng, chẳng mấy ai được người khen bằng ba từ “thực là tài” ấy đâu nhỉ! Nhưng gì thì gì, Tử Dương chân nhân cũng thuộc vào dạng nhân vật đệ nhất cổ kim. Tam giáo cửu lưu¹, chư tử bách gia

¹ Tam giáo tức Nho giáo, Phật giáo và Đạo giáo. Cửu lưu tức chín học phái: Nho gia, Pháp gia, Tung hoành gia, Đạo gia, Binh gia, Tạp gia, Âm dương gia, Mặc gia và Nông gia.

chẳng gì không thông, võ học cũng tu luyện tới mức xuất thần nhập hóa, siêu việt một thời.

Cửu Như cau mày:

- Người lan man gì thế? Đang nói chuyện Thuần Dương thiết hạp cơ mà, cái hộp sắt ấy thì có dính dáng gì đến Trương Tử Dương?

Sở Tiên Lưu vuốt râu cười nhạt. Lương Tiêu để vào:

- Chắc Tử Dương chân nhân là người mở hộp sắt Thuần Dương chứ gì?

Sở Tiên Lưu nói:

- Thằng nhỏ này không đến nỗi đàn!

Cửu Như cười khẩy:

- Người bảo nó không đàn, tức là chửi xéo ta đàn phải không?

Sở Tiên Lưu tóm ngay lấy sơ hở của đối phương, cười lớn:

- Lão phu không nói thế nhé!

Cửu Như hừ mũi:

- Nói như vậy là chiếc hộp sắt ấy cũng có ý nghĩa. Trương Tử Dương mở được hộp rồi, việc gì lại phải đóng vào nữa?

Sở Tiên Lưu thở dài:

- Kể ra, Trương chân nhân thần thông quảng đại, tài trí đều cao, đáng tiếc lại thu nạp được ba đồ đệ chẳng ra gì, nói quá lên thì đó cũng là một sự tiếc hận trong đời. Trong cuốn *Ngộ chân thiên lưu* truyền hậu thế, ông đã từng nói "truyền cho ba mà cuối cùng chẳng có ai" chính là để chỉ sự việc này.

Cửu Như lầu bầu:

- Lão háo sắc, người càng lúc càng dẫn câu chuyện đi xa. Trương Bá Đoan thu nạp lắm người thì có liên quan gì tới người?

Sở Tiên Lưu lắc đầu:

- Liên quan chặt chẽ đấy! Đại đồ đệ là một người họ Sở.

Cửu Như vỗ tay:

- Khéo nhỉ! Phải chăng cái tên đại đồ đệ hư đồn ấy là ông tổ nhà các người?

Sở Tiên Lưu thở dài:

- Đáng thẹn, quả đúng là tổ tiên nhà ta. Người thứ hai họ Lôi.

Cửu Như chớp mắt, cười nói:

- Chắc là tổ tiên Lôi Công bảo đây thôi!

Sở Tiên Lưu gật đầu:

- Đúng đây. Đồ đệ thứ ba họ Phương, người này không có con cháu, luyện được một môn nội công rất nổi tiếng, tên là *Băng hà huyền công*.

-Ồ! - Liễu Oanh Oanh kêu lên kinh ngạc - Người, người nói gì thế?

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Bỏ cái kiểu giả vờ ấy đi, người họ Phương chính là sư tổ Đại Tuyệt Sơn nhà ngươi đây! Câu chuyện quá khứ này hẳn ngươi biết rõ.

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Sư phụ chưa bao giờ kể cho ta nghe cả.

Sở Tiên Lưu nghe mấy lời ấy, càng chắc chắn rằng Oanh Oanh chỉ chuyên điều né tránh, không thật thà một chút nào, ông ta càng thêm tức giận trong lòng, bèn nói to lên rằng:

- Người họ Phương ấy xấu tốt gì thì cũng là sư tổ của ngươi. Vì một cái hộp sắt còn con mà ngươi chối bỏ cả tổ sư gia ư?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Sư phụ ta có kể, tổ sư gia đúng là đàn ông, nhưng lâu quá rồi, tên họ là gì chẳng ai biết cả.

Sở Tiên Lưu nhìn mặt cô gái không có vẻ gì là dối trá, thậm chí làm lạ: "Nếu đứa con gái này biết mà làm ra vẻ không biết như thật thế kia thì đúng là hạng đại gian đại ác ít thấy trên đời. Nhưng xét kỹ ra, câu chuyện quá khứ này là do tổ tiên ta đến cuối đời ân hận nên mới viết vào kiếm phổ gia truyền để tự sám hối và răn bảo con cháu. Chưa chừng lão họ Phương cũng tự thẹn trong lòng, không muốn để bọn vân bối biết những hành động xấu xa thời trẻ". Cân nhắc hồi lâu, Sở Tiên Lưu nói:

- Được rồi, ta kể tiếp. Hăng thuật lại chuyện Trương chân nhân lần lượt truyền thụ võ công cho ba đồ đệ. Dần dần, mỗi người tinh thực một môn. Đại đồ đệ sở trường về kiếm, nhị đồ đệ sở trường về quyền, tam đồ đệ thì chuông pháp cao cường, nhưng khi võ công tấn tới thì bản chất cả ba bắt đầu bộc lộ. Trương chân nhân phát hiện ra phẩm cách học trò không ngay thẳng thì rất lấy làm tức giận, vốn định phế bỏ võ công của họ, nhưng một là nặng tình thầy trò, hai là Trương chân nhân bẩm tính hiền hòa lương thiện, đã mấy lần nhen nhóm ý định, nhưng cuối cùng đều không nỡ xuống tay. Một hôm, ba đồ đệ lạm sát người vô tội, Trương chân nhân thất vọng buồn bực vô cùng, nhân lúc đêm tối, lặng lẽ bỏ đi.

Sở Tiên Lưu kể tới đây, lại thở dài:

- Chỉ vì Trương chân nhân đã để bụng để phòng, nên chưa truyền chính pháp *Huyền môn* cho ba người. Thành thử cả ba đệ tử luyện tập suốt mười năm trời mà võ công không hề tinh tiến, đại đồ đệ bèn gọi hai đồng môn lại bàn bạc. Ba người đều biết Trương chân nhân đã phá giải được bí mật ẩn giấu trong Thuần Dương thiết hạp nên mới ngộ đạo thành chân, khai tông lập phái, còn sở học truyền thụ cho học trò chẳng qua chỉ là hạng hai, vì vậy cùng nhận định rằng: phải học được võ công trong hộp sắt thì mới có thể tung hoành thiên hạ. Ngay lập tức, họ ráo riết lùng tìm sư phụ. Ôi, cũng bởi trời khéo ghẹo người, ba đệ tử kiên nhẫn tìm kiếm Trương chân nhân suốt ba năm ròng rã, cuối cùng cũng tìm thấy người ở Thê Hà lĩnh. Trương chân nhân gặp ba đồ đệ, cố nhiên là rất kinh ngạc, vốn định từ chối tiếp kiến, nhưng ba người khóc rưng rức, giọt vắn giọt dài, luôn mồm hứa hẹn sẽ sửa chữa những điều không hay không phải khi trước, chấn chỉnh lại môn hộ. Trương chân nhân tuy không vui vẻ gì lắm, nhưng thấy ba người có lòng hướng thiện, cũng không nỡ cự tuyệt. Nào ngờ họ nói một đằng làm một nẻo, đã rắp tâm cướp đoạt từ đầu, nhân lúc Trương chân nhân lơ lửng cảnh giác, bèn nhất tề nổi dậy hạ độc thủ. Trương chân nhân không may may để phòng nên bị thương nặng, cũng may võ công cái thế, vẫn gượng đánh ngã được ba đồ đệ rồi phá vòng vây chạy đi. Đại đồ đệ và nhị đồ đệ đuổi theo sát rạt không rời, cuối cùng bắt kịp Trương chân nhân ở một sơn cốc. Lúc đó chân nhân đã sức tàn lực kiệt, không kịp chôn hộp sắt, lại không muốn hộp sắt bị rơi vào tay đám học trò độc ác để chúng gây hại cho người đời, bèn đóng hộp sắt lại như cũ, rồi đột ngột tọa hóa.

Liễu Oanh Oanh nghe đến đây, không nhịn được kêu lên:

- Ba tên vong ân bội nghĩa, cái đồ không bằng cả chó lợn!

Sở Tiên Lưu sững người, rồi gật đầu thừa nhận:

- Đúng, những điều mà tổ tiên đã làm thực không ổn!

Liễu Oanh Oanh cười gằn:

- Không ổn thôi à, thực là khốn nạn hết mức, tên họ Phương đó không có dính dáng gì với bản cô nương hết. Ta không bao giờ nhận hắn làm sư tổ đâu.

Những lời nói này quả đúng là khiến người nghe bàng hoàng sững

sốt. Nên biết vô lâm lấy tôn sư trọng đạo làm đầu, Liễu Oanh Oanh phát ngôn như vậy chẳng khác nào khi sư diệt tổ. Sở Tiên Lưu biến sắc mặt, Lương Tiêu tưởng ông ta sắp nổi nóng, bèn ngấm ngấm phờng bị, nhưng nét mặt Sở Tiên Lưu dần dần dịu đi, cuối cùng ông ta thở dài:

- Người nói đúng. Tổ tiên ta quả thực là khốn nạn hết mức, khiến con cháu phải xấu hổ lây.

Cửu Như gật đầu:

- Lâu lắm rồi cái lão háo sắc này mới nói được một câu tử tế.

Sở Tiên Lưu trừng mắt nhìn nhà sư. Lương Tiêu rất muốn biết Thuần Dương thiết hạp hiện ở đâu, bèn hỏi:

- Sau khi Trương chân nhân tọa hóa, hộp sắt Thuần Dương cố nhiên là rơi vào tay hai đồ đệ đúng không?

Sở Tiên Lưu nhăn mặt:

- Thì còn thể nào nữa! Dầu đã có được hộp sắt, nhưng hai người cũng không làm sao mở nổi. Họ bèn nghĩ, chiếc hộp sắt này đã khó mở như thế thì bên trong nhất định phải có một bí mật gì kinh thiên động địa lắm, thế là lòng tham nổi lên, lời qua tiếng lại biến thành đấu đá. Hai người tương đương về võ công, lại xuất thân từ cùng một lò, hiểu thấu căn cơ của đối phương, tạm thời không ai thắng được ai, giao đấu đến lúc không thể phân được thắng bại nữa, đại đồ đệ đột ngột nháy ra khỏi vòng chiến, nói rằng: "Lôi sư đệ, chúng ta đều nông cạn quá, nếu cứ đấu đến khi một chết một sống, Phương sư đệ trị thương xong tìm đến thì chẳng phải trai cò đánh nhau để ngư ông đắc lợi, dằng không thành quả cho hấn ư?". Người họ Lôi nghe vậy sực tỉnh ngộ, hai người liền ngưng đấu, cùng chụm đầu nghiên cứu chiếc hộp.

Trong suốt quá trình thuật chuyện, Sở Tiên Lưu chỉ dùng danh xưng đại đồ đệ, nhị đồ đệ để chỉ hai tiền bối, không có ý tôn trọng kỳ hủ ý gì cả, ba người kia nghĩ bụng: "Sở Tiên Lưu nhìn nhận trắng đen rất rạch ròi".

Sở Tiên Lưu tiếp tục:

- Hai người sợ tin tức về hộp sắt tiết lộ ra ngoài, bèn lén lút ẩn trong núi sâu, nghiên cứu cách khai mở, nhưng trước sau chỉ tốn công vô ích. Cả hai cùng dè chừng đối phương lấy hộp chạy trốn, càng ngày càng thêm hiểm khích thù ghét nhau, đến một hôm lại đấu đá âm ỉ, khiến cả hai cùng khốn đốn. Đại đồ đệ nhận thấy cứ tiếp diễn như thế

thì chẳng đi tới đâu, bèn bàn với nhị đồ đệ rằng: “Cái hộp sắt này mà không mở ra được thì huynh đệ ta đấu đá nhau cũng chỉ hoài hơi tốn sức, chỉ bằng chúng ta bắt thăm, người thắng sẽ được giữ cái hộp, nghiên cứu tìm hiểu trong ba năm. Trong ba năm ấy ai mở được nắp thì hộp sắt sẽ thuộc về người đó, còn nếu không thu hoạch được gì thì sau ba năm phải đổi cho người kia tìm hiểu”. Nhị đồ đệ nghĩ một lúc rồi bảo: “Nhỡ cả đời chúng ta cũng không lần ra được bí mật trong chiếc hộp thì làm thế nào?”. Đại đồ đệ đáp: “Nếu số chúng ta hẩm hiu đến thế thì cũng đành chịu, chỉ còn nước giao việc mở hộp cho lớp con cháu lo liệu mà thôi”. Nhị đồ đệ không còn cách nào hay hơn, đành đồng ý, hai người lập tức làm lễ thề độc. Thề xong, họ bắt thăm, đại đồ đệ kém may mắn, nên nhị đồ đệ giành lấy chiếc hộp sắt trước, vì đã có thỏa thuận, đại đồ đệ đành nén lòng để sư đệ giữ hộp, ba năm sau mới lấy về được.

Lương Tiêu cau mày:

- Nếu nhị đồ đệ giờ trò đánh tráo thì làm thế nào?

Sở Tiên Lưu đáp:

- Hỏi câu này không sáng ý mấy. Nếu nhị đồ đệ mở được cái hộp, luyện thành võ công giấu bên trong và chiến thắng đại đồ đệ thì tự mình còn cần phải giờ trò gì? Nhưng nếu không mở được thì cái hộp chỉ là một thứ bỏ đi, có giữ cũng vô dụng, chưa kể sự bội tín bội nghĩa sẽ dẫn đến rất nhiều hệ lụy. Chẳng may đại đồ đệ nổi giận lên thông cáo cho toàn thiên hạ biết, đánh động những cao thủ thèm khát chiếc hộp trên thế gian thì từ đó trở đi người giữ Thuần Dương thiết hạp còn ngày nào được yên thân? Thậm chí chỉ tam đồ đệ biết thôi cũng đã không ổn rồi. Huống hồ hai người hành sự tuy độc ác, nhưng đều là tông sư một phái, không thể nói lời lại nuốt lời được.

Lương Tiêu lộ vẻ nửa tin nửa ngờ, Sở Tiên Lưu cũng chẳng buồn chú ý, kể tiếp:

- Sau khi chia tay, cả hai đều mai danh ẩn tích, lần lượt sáng lập ra Thiên Hương sơn trang và Lô Công bảo, ba năm gặp một lần để trao đổi hộp sắt. Máy chục năm nay, Thuần Dương thiết hạp đã đổi chủ nhiều lần lắm rồi, chất liệu của nó thật là kỳ lạ, đao bén kiếm sắc đến đâu cũng không làm nó trầy xước, hai người định dùng lửa nung, nhưng sợ làm tổn hại vật bên trong, gần ấy năm trôi qua vẫn chưa thể mở được.

Cửu Như cười:

- Nhớ cái hộp ấy là một khối sắt cứng mà người xưa bày ra để ghẹo người nay thì sao?

Sở Tiên Lưu lắc đầu thờ dài:

- Có thể lắm, nhưng lòng người còn cứng rắn ngốc nghếch hơn cái hộp sắt ấy, không tài nào đả thông được. Nói ngay như người đây, trông bề ngoài thì tưởng là quang minh chính đại, nhưng chẳng phải trong bụng cũng háo hức nôn nao, lầy được nó mới vui đấy ư?

Cửu Như cười khà khà, vuốt râu không đáp.

Sở Tiên Lưu lại nói:

- Lớp con cháu đầu tiên của hai sư huynh đệ ấy đã giữ gìn giao ước, cứ ba năm trao hộp sắt một lần, không mấy may giả trá. Nhưng sau khi họ qua đời, võ công thế hệ sau rất phập phù, được người này thì hồng người kia, dần dần phân ra cao thấp, mạnh yếu, những người có võ công cao cường thì không chịu giao hộp sắt, những người võ công thấp cũng chẳng chịu nhún, buông lời cãi cọ đe dọa, hai phe tranh chấp không thôi, đành lập thế lại từ đầu, ba năm gặp một lần, tỉ võ giành hộp sắt, người có võ công cao thì được giữ rất lâu, mãi cho đến khi thua cuộc mới thôi.

Cửu Như nói:

- Lại, đã đấu võ rồi thì vì sao còn có hộp giả?

Sở Tiên Lưu nhăn mặt:

- Hồi còn trẻ ta phiêu bạt giang hồ, chìm đắm trong xướng ca tửu sắc, hoàn toàn hờ hững với việc nhà, dù biết được lai lịch của Thuần Dương thiết hạp cũng không muốn can dự vào việc tranh đoạt nó. Hiềm nỗi anh trai ta, dạo còn trẻ đấu võ thua Lôi Hành Không, ôm hận mà thác, lúc lâm chung nhờ người gọi ta về trang, dặn dò bằng mọi cách phải đoạt lại hộp sắt. Ta không nỡ để ông ấy ra đi mà còn canh cánh bên lòng, nên đành nhận lời...

Cửu Như bật cười:

- Tạm ngưng! Để bản tăng đoán thử nhé. Năm xưa lão háo sắc nhà ngươi tiếng tăm lừng lẫy lắm, múa thanh Thiết Mộc kiếm áp đảo thiên hạ. Lôi Hành Không tự nhủ đấu không lại ngươi, nhưng lại tiếc cái hộp, vô kế khả thi, đành phải làm một cái hộp giả để che mắt ngươi cho qua chuyện, đúng không nào?

Sở Tiên Lưu gật đầu:

- Lần này thì hòa thượng thông minh hơn rồi đó. Lôi Hành Không tham lam ngu xuẩn lại tự phụ khôn khéo hơn người, tưởng rằng cứ thế là có thể lấp liếm cho xong, thực ra làm sao che mắt thiên hạ được? Khi phát hiện hộp sắt là của giả, ta định tìm y hỏi tội, nào ngờ lúc ấy ta lại gặp phải một biến cố ghê gớm đến nỗi bài hoài thất vọng, mất hết ý chí, nảy sinh ham muốn lìa xa thế tục. Hỡi ơi, kiếp phù thế chẳng mấy mà hết, có ai biết mình chết lúc nào, hà tất để ý xem cái hộp ấy là giả hay thật? Ta bèn dẹp bỏ mọi dự định gây sự, đã sai thì để cho sai luôn, giữ hộp sắt giả ấy lại bên mình. Cứ như thế, con cháu trong nhà đều tưởng cái hộp ở chỗ ta, Lôi gia thì hí hửng tưởng lão phu trúng kế. Ròng rã ba mươi năm nay, mọi tranh chấp giữa hai nhà giảm hẳn. Thậm chí cháu gái ta là Sở Vũ còn nên vợ nên chồng với Lôi Chấn bên ấy, đúng là một hi sự bất ngờ.

Cửu Như lơ đãng hỏi:

- Người kể những chuyện bí mật này cho bản tăng với mục đích gì?

Sở Tiên Lưu nhăn mặt:

- Sở mỗ kể ra để người hiểu không thể mở được chiếc hộp sắt ấy, chưa hết, nó còn là nguồn gốc của đủ mọi thị phi. Nhà người vốn là bậc trí huệ siêu thoát, hà tất giẫm chân vào vũng bùn này?

Cửu Như cười:

- Người lên lớp cho ta đây à? Có điều người đoán cũng đúng, bản tăng đến đây chuyển này quả thực là vì Thuần Dương thiết hạnh.

Lương Tiêu thót tim, ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Liễu Oanh Oanh mím chặt môi, khuôn mặt trắng nhợt đi. Cửu Như lại cười:

- Hôm nọ, ta đi hóa duyên trên kênh Vận Hà, bất đồ nhìn thấy cô cháu gái Sở Vũ của người. Đạo thị còn cập kê ta đã từng gặp một lần nên nhận ra ngay. Lúc ấy thị đang đứng thút thít trên bến, luôn mồm nhắc đến Thuần Dương thiết hạnh, lại réo tên con ăn trộm họ Liễu nào đó, bản tăng không muốn nghe lén nhưng lời thị nói cứ xoáy vào tai, đành vậy. Nhớ năm xưa, ta đã từng dùng hộp giả lừa Huyền Thiên Tôn, lão khốn đó bị lừa là đáng đời, thôi cũng cho qua, nhưng Tản Bá Phù đồ đệ hấn lại là một hán tử chân chính, sáu năm trước bản tăng bắt cần làm y bị thương, trong lòng áy náy khôn nguôi, vẫn muốn đoạt cái hộp ấy đem tặng y coi như quà đền bù, nhân đó bám theo cháu

gái người đến Cô Tô. Nhưng vừa tới chân núi Hàn Sơn thì dạ dày sôi gào đòi rượu, ta không sao chịu nổi, đành phải tranh thủ giờ chút mảnh khoe để xoay, ha ha, buồn ngủ vớ chiếu manh thế nào lại gặp ngay con bé họ Liễu này!

Liễu Oanh Oanh cắn môi, mắt đỏ hoe, vụt nói to:

- Thì ra lão hòa thượng đã rắp tâm từ đầu rồi, bây giờ ông cũng... cũng muốn đổi phỏ với ta phải không?

Lương Tiêu siết chặt nắm tay, nghĩ bụng: "Nếu lão hòa thượng định làm gì cô ta, dù đánh không lại, ta cũng phải quyết một phen sống chết".

Cửu Như nhìn người thì thút thít, người thì hung hăng, bèn xua tay bảo:

- Đừng khóc, đừng khóc. Bắn tăng trước đây quả có ý ấy, nhưng không ngờ nhà người thông minh nhanh nhẹn lại khí khái hơn người, rất hợp tính bắn tăng. Ta nghĩ ngợi mãi, theo chân người đến một trăm tám mươi dặm mà không tài nào hạ thủ được.

Lương Tiêu thở phào, Liễu Oanh Oanh thì vẫn mắng:

- Ông nói một đằng làm một nẻo, ta không thèm chơi với ông nữa.

Cửu Như dỗ dành:

- Đừng nói thế, người không chơi với ta thì chắc chắn ta bị con sâu rượu trong bụng nó cắn xé đến chết mất thôi.

Liễu Oanh Oanh gạt nước mắt, lườm nhà sư, hừ khê:

- Cho đáng kiếp!

Việc hai người hòa thuận trở lại khiến Sở Tiên Lưu rất không vui, ông ta cau mày hỏi:

- Lão hòa thượng! Có bao nhiêu lời tử tế ta đã bọc bạch bằng hết, vậy mà người vẫn muốn dẫm mình vào vũng nước đục này ư?

- Đúng vậy! - Cửu Như cười đáp.

Sở Tiên Lưu nổi nóng:

- Ta đã cảnh báo rồi đấy, cái hộp mà con ranh này ăn cắp là của già, còn hộp thật ở bên Lôi Công bảo kia kìa!

Cửu Như lắc đầu:

- Ta vốn đến đây vì cái hộp sắt, nhưng bây giờ ta thay đổi dự định rồi.

- Thay đổi thế nào? - Sở Tiên Lưu cau mày.

Cửu Như mỉm cười:

- Những thứ Sở Tiên Lưu không thèm ghé mắt đến mà ta lại đi xoắn xuýt lấy thì chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Một tia kinh ngạc thoáng qua trong mắt Sở Tiên Lưu. Ông ta nhìn Cửu Như một lúc, lắc đầu bảo:

- Lão hòa thượng, ta khác người. Sở mỗ đã tắt lửa lòng, đã thờ ơ với tất cả mọi sự mọi vật trên đời, sá gì Thuần Dương thiết hạp. Nếu không phải vì đồng hoa bị đốt, thợ vườn bị giết thì ta cũng chẳng rời khỏi sơn trang đến hứng lấy những câu gât vô lối của người!

Cửu Như tủm tỉm:

- À đúng, biến cố gì xảy ra với người đây? Để bản tăng đoán thử nhé. Ha ha, trông cái bộ dạng ỉu xiu này, liệu có phải ả nhân ngãi nào chết không?

Sở Tiên Lưu trợn tròn hai mắt đầy sắc giận, mặt thoát xanh thoát đỏ, Cửu Như mặc kệ ông ta trợn trừng, cứ cười hì hì. Sở Tiên Lưu thỉnh linh rũ tay áo, đánh giọng bảo:

- Sở mỗ vẫn kính người vài phần, nhưng bây giờ không nhẫn nhịn thêm được nữa. Được rồi, ngôi miếu này hơi khó xoay trở, xin ra ngoài, Sở mỗ sẽ nghênh tiếp!

Cửu Như giữu cột:

- Có chuyện không vừa ý là nổi điên lên ngay được. Mở miệng là khoe tắt lửa lòng lửa dạ, hóa ra chỉ toàn những câu tào lao. Người muốn bản tăng ra, bản tăng càng không ra.

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Vậy thì cứ liệu hồn, chống mắt mà đợi đi!

Rồi hừ một tiếng, phất tay áo bước ra cửa.

Liễu Oanh Oanh nhìn theo, nói với Cửu Như:

- Lão hòa thượng, ai làm người ấy chịu, ông không nên gây thù kết oán vì ta.

Cửu Như cau mày lắc đầu:

- Bản tăng chẳng sợ thù oán. Nhưng quả thực người không làm những chuyện táng tận lương tâm đấy chứ?

Liễu Oanh Oanh ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Không hề.

Cửu Như phá lên cười:

- Tốt! Bắn tăng không ngại gì nữa thì đánh nhau mới có khí thế!

Thình lình, ngoài miếu có tiếng dây cung bật, hai ngọn hỏa lôi bay vào. Cửu Như dướn mình lên, giờ gậy gạt đi, hỏa lôi bị kinh phong gãy trúng, chệch hướng đánh vào tường, tức thì xoi thủng hai lỗ. Cửu Như cười nói:

- Lão háo sắc, càng ngày ngươi càng suy đồi, không dám đối đầu thẳng thắn lại chơi đốt pháo với bắn tăng à?

Sở Tiên Lưu lạnh lùng đáp vọng vào:

- Việc của Lôi Công bảo không dính dáng gì đến Sở mỗ, mà nói cho cùng mấy trò trẻ con này đâu bõ bèn gì với ngươi? Nếu sợ rồi thì ra đây!

Cửu Như cười:

- Còn lâu mới sợ! Bắn tăng đã bảo không ra là không ra!

Trong lúc hai bên đối đáp, mười mấy ngọn hỏa lôi khác lần lượt bắn vào trong miếu. Cửu Như khua cây gậy gỗ trúc gạt bay cả. Tiếng động rầm rầm vang dội bốn bề, vụn vỡ bắn tung tóe, ngôi miếu đất lác lư muốn sụp, Liễu Oanh Oanh lo lắng xông ra, Cửu Như bèn túm lưng cô ta lại, cười bảo:

- Người lớn ầu ẩu, trẻ con đừng can dự!

Nói đoạn lão lừa cô ta vào trong chuông đồng, nhắc thầy Lương Tiêu siết thanh Áo Nguyên chực chờ lao ra, lão cười bảo:

- Ngươi cũng vào luôn đi!

Rồi túm lấy Lương Tiêu. Gã thiếu niên chỉ kịp giẫy một cái là đã thấy trước mắt tối sầm, bị nhét chung vào chuông đồng với Liễu Oanh Oanh. Hỏa lôi văng tới đánh lên thành chuông nổ ầm ỉ.

Liễu Oanh Oanh bị nhồi cứng với Lương Tiêu, vừa thẹn vừa cuồng, bèn vận chân lực nội gia lên quyền, đâm Lương Tiêu hông đẩy gã ra ngoài chuông. Lương Tiêu đau điếng, liền huých khuỷu tay phản kích. Lòng chuông hẹp, tay chân hai người vướng vào nhau, không sao ra đòn được. Đột nhiên người họ giật lên, trời xoay đất chuyển, hóa ra Cửu Như vừa đẩy chuông, khiến nó lăn cù. Hai người bên trong đều trở tay không kịp, Liễu Oanh Oanh bật ngửa ra, Lương Tiêu thì bị đẩy thốc lên trước, nằm úp sấp lên người cô gái, Liễu Oanh Oanh hét:

- Gã háo...

Chữ "sắc" chưa kịp buột ra thì miệng Lương Tiêu đã gắn chặt lên đôi môi anh đào của nàng.

Hai người cùng hoảng hồn, Liễu Oanh Oanh giãy giụa, kêu ú ớ, chỉ thoáng chốc toàn thân bỗng mềm nhũn đi, hết như hàn băng tan thành nước chảy vào lòng Lương Tiêu. Còn Lương Tiêu, từ khi công Oanh Oanh tháo chạy, hai bên má tựa vai kề, gã đã bị kích thích mạnh, nhưng ôm ấp trực diện thế này thì đây là lần đầu. Thân thể Oanh Oanh êm ái nóng bỏng, mềm mại như không xương, mùi hương thiếu nữ khiến gã thiếu niên đắm đuối. Người Lương Tiêu như muốn nổ tung, trái tim đê mê rạo rực. Cứ thế, hai người trẻ tuổi điên đảo thần hồn, cảm thấy trời có sụp xuống cũng không rời nhau ra được nữa.

Đột nhiên có một tiếng động thật lớn, chiếc chuông khổng lồ vụt giật mạnh. Lương Tiêu lại bật ngựa, lần này đến lượt Oanh Oanh đè lên người gã. Cả hai hoảng loạn, lại ôm chặt lấy nhau. Lương Tiêu lòng chớm xuyên xao, Oanh Oanh cũng thắm ưng thuận, trong chiếc chuông tù túng, tình ý bỗng nồng nàn.

Cửu Như không biết đến việc ấy, cứ tập trung toàn bộ tinh thần vào việc đối địch, tay trái lăn chuông, tay phải cầm gậy quát đánh, những âm thanh soạt soạt vang lên liên miên, phần lớn hỏa lôi đều bị đánh bật ra ngoài miếu, nổ rầm rầm không dứt, kể đó là những tiếng kêu thảm thiết, thì ra chính các đệ tử vừa ném hỏa lôi lại bị hỏa lôi bắn trở ra nổ vào người. Một giọng rờn rợn vang lên:

- Lôi Công bảo hết cách rồi! Mong được xem bản lĩnh của Tiên Lưu công!

Cửu Như nhận ra giọng, cười hỏi:

- Lôi Hành Không, ngươi cũng đến rồi đấy à? Ha ha, tục ngữ nói rất đúng: mặt trời trán bóng, chẳng gì là không dám làm.

Lôi Hành Không không hiểu Cửu Như ngụ ý chuyện gì, chỉ cười nhạt. Cửu Như gạt tiếp một ngọn hỏa lôi, bỗng hít mũi, tái mặt kêu lên:

- Hông, nguy rồi! Lão háo sắc, ngươi dùng cách này thật quá vô liêm sỉ...

Cửu Như vừa kêu la vừa hít mũi liên tục, hít thật sâu thở ra thật chậm, vẻ mặt say sưa và bất lực, lão giẫm chân tại chỗ một hồi, bỗng hạ quyết tâm, ngừng chân gọi:

- Thôi thôi, bản tăng không cự nổi nữa, kể như lão háo sắc nhà ngươi cao tay!

Nói đoạn vừa lăn chuông đồng vừa chạy rầm rầm ra khỏi miếu.

Lôi Chấn đã chực sẵn, trông thấy Cửu Như liền múa tít đại chùy lao đến tấn công. Nhà sư già cười lớn, khuỷa gậy gõ lên thân chùy. Hồ khẩu Lôi Chấn nứt toác, cây chùy sắt quần lại, bay vù khỏi tay hắn, quật gãy hai thân cây lớn bên đường. Lôi Chấn cũng bị luồng thần lực dội văng đi, bắn vút ra đằng sau như sao sa.

Thình lình, một bóng người từ mé bên nhảy ra, đỡ lấy Lôi Chấn, tốc độ không hề giảm sút, lại là là lướt đi. Sau khi thả tay ném Lôi Chấn sang một bên, người đó khẽ lắc mình lao đến trước mặt Cửu Như, đám quyền trái ra, nắm đấm chưa tới nơi nơi, kinh phong đã bắn vào chuông tạo nên tiếng động rền vang lạ thường. Hai người trong chuông đều văng đầu buồn nôn, mọi ham muốn tiêu tan, cùng nghĩ: "Ta đang làm gì thế này?". Chợt nghe bên ngoài chuông có tiếng "hự", tiếp đó là tiếng Cửu Như mắng:

- Lôi Hành Không, mười năm không gặp, ngươi chẳng tiến bộ lắm nhỉ!

Rồi lão vỗ chuông, cười lớn:

- Hai đứa nhóc con, ra mau đi!

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đang tên tò vô cùng, nhưng nếu không ra thì khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Lương Tiêu đành bò ra trước, Liễu Oanh Oanh chinh sớ y phục rồi chui ra sau. Bốn bề thưa thớt, có chừng vài chục người vây quanh.

Cửu Như nhìn hai người đỏ mặt tía tai, quần áo xộc xệch thì rất lấy làm kinh ngạc, lại thấy Liễu Oanh Oanh vòng xô trâm lịch, khuôn mặt còn vương nét đê mê, lão sực hiểu, cười bảo:

- Là quá, bản tăng nhớ tay một cái mà thành người mai mối. Ha ha, hai đứa sau này nên vợ nên chồng thì bản tăng phải đến uống chung rượu chấp nối tơ duyên mới được!

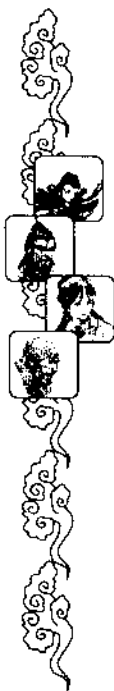
Liễu Oanh Oanh then thùng, giậm chân la:

- Lão trọc xấu xa, tất cả tại ngươi hết, lại còn khuỷa môi múa mép, ta... ta vả vào miệng bây giờ!

Cửu Như lắc đầu:

- Có câu "quân tử phải đứng đắn", còn có câu "yếu điệu thực nữ phải tự giữ tôn nghiêm". Xem ra thằng bé họ Lương này không phải là quân tử, mà con nha đầu nhà ngươi càng không phải là thực nữ. Ha ha, định lực non kém mà còn trách bản tăng ư?

Lão không giữ kē, nói tông tặc ra trước đám đông. Liễu Oanh Oanh giận tái mặt, nhưng có tật giật mình nên không dám mắng mỏ, càng không dám giải thích, chỉ bậm môi chẳng nói chẳng rằng. Lương Tiêu liếc sang, thấy đôi má cô nàng mịn màng bùng đỏ, nghĩ lại tình cảnh trong chuồng đồng, lại cảm thấy toàn thân phát sốt, tim đập dữ dội.

Mọi người nhìn cảnh ấy, nghe những lời ấy, cũng lảng máng đoán hiểu sự tình. Sở Vũ nhớ tới cảnh ngộ thê thảm của con trai, cặp mắt tức thì nảy lửa, nghiến răng nói:

- Con tiện nhân trơ trên, chỉ giỏi mỗi chài nam nhân!

Liễu Oanh Oanh biến sắc mặt:

- Người chửi ai?

Sở Vũ cười nhạt:

- Chửi người đó, thoát tiên thì người dụ dỗ Tinh nhi nhà chúng ta, bây giờ lại đầu gối tay ấp với tiểu tử này.

Lương Tiêu uốn ngực tiến lên, nhưng Liễu Oanh Oanh giơ tay đẩy xuống, lạnh lùng bảo:

- Được rồi, Lôi Tinh là con trai người, vậy chúng ta nói một lần cho mình bạch. Thằng con quý báu của người ý có chút võ công mèo quào, giữa thanh thiên bạch nhật cưỡng đoạt con gái nhà chài bên bờ Thái Hồ, khá khen hấn vẫn còn nhạy bén, ném phải *Thoa la chỉ* của ta liền nhảy luôn xuống nước thoát thân. Hừ, ta hẵng hỏi người, người đẻ con ra, có phải chuyên dạy nó đi làm ô uế tấm thân con gái nhà lành không?

Sở Vũ tức quá, mặt đỏ bầm lên, đánh giọng quát:

- Người... người ngậm máu phun người, đã đánh con ta bị thương còn dám huy hoại thanh danh của nó nữa sao?

Liễu Oanh Oanh chống tay vào thắt lưng, giọng vút lên lạnh lốt như chuông:

- Việc này xảy ra bên bờ Thái Hồ, số nhà thuyền chúng kiến nhiều thì một trăm, ít cũng đến tám chục! Nếu người chưa điếc và lười còn nguyên vẹn thì hãy đi hỏi thăm xem thanh danh quý tử của người thuộc loại gì?

Sở Vũ cứng họng, đưa mắt nhìn Lôi Chấn, lòng thấp thỏm bất an. Tính khí con trai thế nào vợ chồng họ còn lạ gì? Lôi Tinh được mẹ cưng nựng từ bé, lớn lên giăng hoa thành tật, đã cưỡng gian không biết bao nhiêu a hoàn thị nữ, tán tỉnh đủ mặt chị em họ trong Bảo, hể gặp rắc

rồi là được Sở Vũ thu xếp cho êm chuyện. Đối với gã, hành động như thế trên Thái Hồ kể là một sự rất thường. Nếu Oanh Oanh nói thực thì có đi hỏi thăm cũng chỉ chuốc thêm điểm nhục gia phong mà thôi.

Hai vợ chồng không biết đối đáp ra sao. Hà Tung Dương bèn rẽ đám đông, tiến lên cười ha hả, vòng tay nói:

- Liễu cô nương, Hà mỗ gần đây túng bấn, muốn xin cô nương ít bạc để tiêu!

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Được, người cần bao nhiêu?

Hà Tung Dương cười:

- Ít thôi, bảy tám trăm vạn lạng là được rồi!

Mọi người nghe vậy, ai cũng ngạc nhiên.

Liễu Oanh Oanh chìa hai tay:

- Người thấy ta có nhiều bạc như thế không?

Hà Tung Dương vẫn cười ngọt xớt:

- Cô nương khoét vách đào tường, đến hoàng cung đại nội còn không bỏ qua, vàng bạc châu báu phải chở hàng xe ấy chứ, riêng mười mấy chiếc vạc quý và tranh vẽ cũng là một tài sản vô giá rồi. Lắm tiền nhiều của như thế mà còn hà tiện à?

- Lúc trước thì quả là có nhiều vật báu thật đấy, - Liễu Oanh Oanh đáp. - Nhưng dọc đường gặp lũ lụt ở Giang Tây, gặp nạn châu chấu ở Huy Châu, cần cho bao nhiêu ta đã cho bấy nhiêu, đến được Cô Tô...

Nói tới đây, Oanh Oanh ngừng lại một lát, rồi mỉm cười tiếp:

- ... thì không còn mẩu bạc nào nữa!

Hà Tung Dương sùng sốt, miệng lưỡi khô khốc:

- Ha ha, cô nương đùa tại hạ ư? Giao bạc ra đây, bằng không sẽ gánh tội cướp bóc, là tội danh lăng trì tòng xẻo đấy nhé!

- Người nói sai rồi. - Liễu Oanh Oanh cười - Ta không phải là cướp, có chăng là một tên trộm vặt thôi.

Hà Tung Dương không tin cô ta đã tiêu hết bạc, nhưng cũng nôn nóng vô cùng, đành giọng hỏi:

- Cô nương khiêm tốn quá rồi. Quan lại mất tiền bạc, đại nội mất vật báu, nếu cô nương không phải kẻ cướp thì còn ai trên đời đáng làm kẻ cướp nữa đây?

Liễu Oanh Oanh lắc đầu:

- Không phải! Trang gì đó chẳng đã nói rồi đấy ư? “Kẻ trộm cắp đồ lật vật thì bị giết, kẻ trộm cắp một nước thì thành chư hầu”, hừ, Trang gì ấy nhỉ?

Cô ta nhúu mày, cố gắng lục lợi trí nhớ. Sở Tiên Lưu đế vào:

- Trang Chu!

Liễu Oanh Oanh vỗ tay reo:

- A đúng, chính là Trang Chu. Lão háo sắc này, không ngờ người cũng vô vẽ dăm ba chữ!

Cửu Như bằng vai với Sở Tiên Lưu, thường khi vẫn gọi đùa ông ta là “lão háo sắc”, nhưng Liễu Oanh Oanh vai dưới mà cũng dám tình bơ dưng danh xưng ấy trước mặt bao nhiêu người. Sở Tiên Lưu giận quá vằn mắt lên, nghĩ bụng: “Lão phu học khắp năm xe, tài trí đong không vừa tám đầu thì cũng đến ba giành. Hừ, ranh con nhà người thì hiểu gì?”.

Liễu Oanh Oanh nhếch mép, nói to:

- Sư phụ thường dạy, hoàng đế ngu si độc ác cướp lấy sơn hà xã tắc, là kẻ ăn không cả thiên hạ; thứ đến bọn tham quan ô lại nhiều như ong đục khoét, tranh đoạt công danh lợi lộc, là kẻ ăn không xương máu nhân dân; dưới nữa là bọn gian thương cự phú bắt nhân thủ đoạn chuyên đầu cơ tích trữ, là kẻ ăn không tính mệnh tài sản người nghèo. Thường nghe câu, “kẻ cướp có lý của kẻ cướp”, phái Tuyết Sơn chúng ta tuy đời đời hành nghề ăn trộm, nhưng xưa nay chỉ đánh cắp nhỏ, không phải là kẻ cướp.

Cô ta nói những câu ấy một cách hào sảng hùng hồn không kém gì giới mây râu, Hà Tung Dương miệng lưỡi vốn sắc bén mà cũng chỉ biết há hốc mồm không đáp lại được tiếng nào.

Cửu Như cười nói:

- Lý luận hay đấy, có điều nói thiếu mất một loại trộm nên chưa được toàn mỹ.

- Loại trộm nào? - Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi.

Cửu Như cười đáp:

- Chính là cái loại háo sắc chuyên ép liễu nài hoa ấy.

Sở Tiên Lưu hừ mũi:

- Sao không kê nốt loại hòa thượng nhớ bản lừa ăn trộm uống nữa đi?

Hai người trừng mắt nhìn nhau, cùng cười khẩy.

Sở Tiên Lưu quay sang bảo:

- Tiểu nha đầu, lý luận hay lắm, nhưng có nhiều việc người không thể tránh né nổi đâu.

Một giọng lành lạnh tiếp lời:

- Tiên Lưu công dạy rất đúng, ngay như việc cái hộp cũng khó biện bạch lắm!

Người vừa lên tiếng đứng lẫn trong bóng tối, chỉ thấy mờ mờ thân hình cao lớn, tóc dài phất phơ, tướng mạo nhang nhác Lôi Chấn, chắc là Lôi Hành Không, chủ nhân Lôi Công bảo. Liễu Oanh Oanh nghe trái tai, khó chịu nói:

- Dễ thường Bảo chủ thì biện bạch được đây? Đã vắt đầu cá vá đầu tôm, lấy kèo thay cột, giành được phần tốt, nay lại còn khoe tài?

Lôi Hành Không thốt tim: "Nguy tai, phải chăng cái hộp giả rơi vào tay nó, đã bị nó nhận ra chân tướng rồi?". Mắt lão ta lộ hung quang, nhìn như xoáy vào cô gái.

Liễu Oanh Oanh nhân đà định nói toạc ra cả chuyện hộp giả hộp thật, bất thần Cửu Như xen vào:

- Nha đầu, lọ là thét mắng cặp rên, một lời siết cạnh bằng nghìn roi song. Cao thủ đấu đấu chỉ nên tới điểm là dừng thôi.

Liễu Oanh Oanh nghe giọng lão rất nghiêm túc, liền nín bật. Sở Vũ thì không hiểu rõ nguyên cớ, vẫn chửi:

- Con tiện nhân, mau giao cái hộp người đã ăn cắp ra đây!

Liễu Oanh Oanh liếc mắt, đáp:

- Ta còn chưa nhìn thấy cái hộp bao giờ, lấy gì mà giao?

Sở Vũ cười nhạt:

- Khẩu thiệt vô bằng, người dám để ta soát người không?

Liễu Oanh Oanh nhú mày:

- Soát thì soát, nhưng nếu không tìm ra thì sao?

- Không tìm ra thì coi như người gặp may.

Mặt Oanh Oanh sắt lại:

- Không được, nếu không tìm ra, người phải tự chặt hai cánh tay mình!

Sở Vũ ngó người, tức giận quát:

- Có lý đâu thế? Ai biết được người đã giấu nó vào chỗ khác hay chưa?

Liễu Oanh Oanh chỉ cười nhạt.

Lương Tiêu mấy lần chực nói lại thôi, cuối cùng không kìm được, đành lên tiếng:

- Ta lấy tính mệnh ra đảm bảo, trên mình cô ta không có hộp sắt ấy.

Sở Vũ nạt:

- Người thì biết cái gì? Hay là, người đã soát người thì rồi chẳng?

Người nói vô tình, người nghe hữu ý. Sở Vũ vừa dứt lời, Liễu Oanh liền trợn mắt hằm hằm nhìn Lương Tiêu, hai má nóng bừng, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Trong rừng tranh tối tranh sáng, Lương Tiêu không nhận ra vẻ mặt khác lạ của Liễu Oanh Oanh, đáp luôn:

- Trên người cô ấy có vật gì, ta đều biết cả. Tóm lại là không có hộp sắt, ta mà dối trá mảy may thì trời tru đất diệt.

Một thoáng tĩnh lặng, rồi những tiếng ha ha, khà khà, hí hí dồn dập vang lên. Liễu Oanh Oanh nổi nóng, chỉ muốn vật dứt cổ cái gã háo sắc kia, đâm cho mấy nhát.

Nguyên là ban nãy, khi hai người ở trong chuồng, thần trí mê loạn, tay chân đung chạm chẳng còn thiếu chỗ nào. Nếu trên người Liễu Oanh Oanh có hộp sắt thì Lương Tiêu tất biết. Mọi người ở đây đều già dặn sự đời, liên tưởng tới bộ dạng hai người lúc chui ra khỏi chuồng cũng đã đoán được đôi ba phần. Sở Tiên Lưu vốn là người trăng gió đa tình, sành sỏi chuyện nam nữ, nghe câu ấy cũng buồn cười, bụng bảo dạ: "Thằng nhãi họ Lương này thật chẳng biết lựa lời, không thèm cân nhắc đến thể diện con gái nhà người ta. Nhưng bọn nó đã va chạm đến mức ấy, trừ phi thằng này dối trá, còn thì hộp sắt không ở trên người con bé thật. Kẻ trộm hộp không phải là nó, vậy thì là ai đây?". Ông ta đang miên man suy nghĩ thì Cửu Như giục:

- Lão háo sắc! Đừng láo liên né tránh nữa, đã lấy Bách Hoa tiên tử như ta ra đây thì cũng nên có trước có sau, cho bản tăng nhảm chút hơi men đi!

Giọng lão vang rền, vọng khắp rừng núi, át đi những tràng cười rúc rích nhỏ to.

Sở Tiên Lưu tùm tùm:

- Cái lão lang bạt này, nếu không chiều ý người thì Sở mỗ hẹp bụng quá rồi.

Ông ta nhắc tay áo lên, để lộ một vò rượu. Dầu niêm đã mở, hương thơm nồng nàn khiến người ta say sưa. Cửu Như nuốt nước bọt đánh ực, cười khan:

- Rượu ngon, rượu ngon! Hồi xưa có uống một lần, miệng lưỡi vẫn còn nhớ vị, đến nay chưa tan!

Dứt lời, lão chìa tay ra đón, Sở Tiên Lưu ngăn lại, cười bảo:

- Người không sợ trong rượu có độc, uống vào là chết ư?

Cửu Như cười khi khi:

- Sợ quái gì, nếu có rượu thịt đánh chén thì chết cũng đáng.

Rồi lão giằng lấy vò rượu, há miệng uống ừng ực. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh muốn cản, nhưng không kịp nữa.

Sở Tiên Lưu lặng thinh hồi lâu, thở dài nói:

- Khá lắm, ta không bằng người!

Cửu Như ngừng uống, cười bảo:

- Ta tuy khá, nhưng không bằng rượu!

Hai người nhìn nhau cười, mọi hiềm khích đều tan biến. Sở Tiên Lưu hỏi:

- Lão hòa thượng, còn muốn đấu không?

Cửu Như đáp:

- Đấu hay không đấu đều do suy nghĩ của người! Bản tăng chỉ lo bồi tiếp thôi.

Sở Tiên Lưu lắc đầu than:

- Tình thế bất buộc, muốn buông xuôi cũng chẳng được!

Mọi người nghe đối đáp, đều lấy làm lạ.

Cửu Như hiểu rằng Sở Tiên Lưu đã đoán biết Liễu Oanh Oanh không cảm hộp sắt, nhưng ông ta là cao thủ một thời, dừng tay ở đây thì sẽ khiến mọi người bất mãn. Lão đảo mắt, cười ha hả:

- Cũng được. Vậy thì đấu thanh hay đấu tục?

Sở Tiên Lưu hỏi:

- Giao đấu mà còn chia thanh tục ư?

Cửu Như nói:

- Đấu tục tức là bất chước kiểu ẩu đả của bọn vô lại, cứ nhào vào

đánh nhau. Các người người đồng thể mạnh, bản tăng đánh cũng thấy đã tay!

Sở Tiên Lưu lắc đầu:

- Ý đồng hiệp yếu không phải là việc quân tử nên làm! Thế đấu thanh thì sao?

Cửu Như cười nhạt:

- Còn giả bộ quân tử kia đấy? Hừ, đấu thanh là người bên người lần lượt lên độ khinh công, quyền cước, binh khí, ám khí, nội lực, ngoại lực với bản tăng. Miễn là võ công, người chọn môn gì cũng được, nếu có kẻ nào trong các người chiến thắng bản tăng, ta đây sẽ phải dứt bỏ đi, quyết không dây dưa lằng nhằng.

Lão liếc mắt nhìn Lôi Chấn, cười khà khà:

- Lôi Đại lang, người dùng ngọn thiết chùy trăm cân, thiên hạ vẫn gọi là Thiên chùy. Lại đây, hai chúng ta độ sức trước đã.

Lôi Chấn đã bị lão đập một gậy bay cả chùy sắt, khi nào còn dám nhận lời, nhưng nếu không ứng chiến thì lại chuốc nỡ cho tiếng tăm gia đình, hai đảng tiến thoái đều lưỡng lự, mặt hết trắng lại đỏ. Cửu Như cười lớn:

- Trê không ra, già thay thế. Lôi Hành Không, người ta vẫn đồn quyền pháp của người cao cường bậc nhất khu vực phía tây Nhục Dương Lâu, có dám so nắm đấm với bản tăng không?

Lôi Hành Không hừ mũi, rút sâu vào bóng tối.

Sở Tiên Lưu cười:

- Lão hòa thượng, đừng có bỏ nặng tìm nhẹ! Sở Vũ, đưa kiếm cho ta!

Sở Vũ đang rầu lòng vì chồng, nay thấy thúc phụ ra mặt thì vô cùng mừng rỡ, vội vàng tháo trường kiếm dâng lên. Sở Tiên Lưu nhận kiếm, đứng thẳng dậy. Cửu Như biết rõ kiếm pháp của Sở Tiên Lưu rất cao cường, giao phong mà muốn phân thắng phụ thì cũng phải mất ít nhất trăm hiệp, nhưng lại nghĩ người này đã có bụng bỏ qua, nhất định không đấu thật, có lẽ chỉ đánh chừng trăm chiêu thì sẽ nhận thua cho vẹn toàn. Sở Tiên Lưu là người đứng đầu ở đây, một khi đã hàng phục thì những người còn lại có tư cách gì mà khi dễ nữa. Tính đầu vào đó rồi, Cửu Như chống cây gậy gỗ trúc, vươn vai cười nói:

- Lão hảo sắc, chúng ta so binh khí nhé!

Sở Tiên Lưu lắc đầu:

- Nhà ngươi tinh thông bổng pháp, Sở mỗ cam bái hạ phong!

Cửu Như không ngờ họ Sở nhận thua sớm thế, rất lấy làm kinh ngạc. Sở Tiên Lưu nói tiếp:

- Ngươi đã nhường ta ra đề, thế thì Sở mỗ hăng tạt ra một đầu bài để khảo ngươi xem sao!

Cửu Như cảm thấy có điều không ổn, nhưng giao hẹn rõ ràng rồi, đành cười khà khà đáp:

- Tùy ngươi!

Sở Tiên Lưu chậm rãi đến gần một thân cổ thụ to vừa một vòng tay ôm. Ánh kiếm lóe lên, thân cây gãy luôn làm ba đoạn, Sở Tiên Lưu lắc kiếm gãy đoạn giữa ra đất, cổ tay rung khễ, kiếm quang lập lòe, đoạn gỗ tròn bị chặt thành ba khoanh đều tăm tắp. Cửu Như vỡ lẽ:

- Ngươi muốn thi chẻ củi với bản tăng hả?

Sở Tiên Lưu chỉ cười không đáp, trường kiếm lại lóa sáng, khúc gỗ tròn đường kính cỡ ba thước liền tách ra chín phần đều nhau. Cửu Như không cười được nữa, mắt tròn lên. Sở Tiên Lưu nhip nhàng vung tay áo rộng, trường kiếm liên tục lách ra những vết bạc, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng rồi, kiếm quang lóa mắt người nhìn. Được một lúc, ánh kiếm vụt tắt, Sở Tiên Lưu thu kiếm lui lại, đoạn gỗ tròn đã được chặt thành một bó que dài cỡ một thước, mảnh như ngọn đũa, ôm khít nhau chứ không rải ra. Xung quanh mọi người đều nín thở, như thể sợ một luồng hơi cũng sẽ khiến bó que nhỏ ấy rời rã vậy.

Cửu Như cười:

- Thi ra không phải chẻ củi mà là vót tằm. Lão háo sắc, lộ kiếm pháp này tên là gì?

Sở Tiên Lưu cười:

- Tên là *Xuân sắc tam phân*.

Cửu Như gật đầu:

- *Vẻ xuân ba phần, hai theo đất bụi, một trôi xuôi*¹. Danh tự thanh nhã, kiếm pháp hoa lệ. Xuân chia ba phần, kiếm chém ba nhát, hay lắm hay lắm! Vậy là bản tăng cứ rập khuôn cách thức này hả?

Vô công Cửu Như đã tới mức xuất quỷ nhập thần, lớn nhỏ nhanh

¹ Câu trích trong bài từ *Thủy long ngâm* của Tô Đông Pha.

chậm đều tùy ý, đã thấy Sở Tiên Lưu thì triển kiếm pháp, nay theo mẫu mà làm cũng chẳng có gì là khó.

Sở Tiên Lưu cười đáp:

- Không phải, ta chỉ muốn hỏi lão hòa thượng, đồng gỗ này có mấy thanh?

Cửu Như há hốc miệng, vừa rồi lão tập trung toàn bộ tinh thần theo dõi kiếm chiêu, hoàn toàn không chú ý đến số que gỗ, nghe vậy thì tắc họng. Sở Tiên Lưu lạnh lùng nói:

- Nếu người không nhìn ra thì cứ lại mà đếm, đếm được thì kể như ta thua.

Mọi người nghe vậy đều kinh ngạc: "Lão ta mà đếm thì Sở Tiên Lưu thua chắc rồi còn gì?"

Cửu Như vuốt râu cười khẩy, bụng chửi thầm: "Bần tăng tái ra đếm thì dầu có thắng cũng chẳng còn mặt mũi nào. Hừ, cái tên háo sắc này gian xảo quá, phải thua cũng muốn thua cho rạng rỡ vinh quang". Lão còn ngáp ngừng chưa biết tính sao, chợt nghe tiếng Lương Tiêu:

- Cửu Như đại sư, cái câu *Xuân chia ba phần, kiếm chém ba nhất* có nghĩa gì vậy?

Cửu Như lơ đãng đáp:

- Ba phần, có nghĩa là cứ mỗi kiếm lão ấy chém ra, bất kể mấy đôi thủ cũng đều bị chặt thành ba khúc. Nhưng gỗ thì vô tri, người thì hoạt động, ai mà chịu đứng yên cho lão ấy chém cơ chứ? Và chẳng giết người thì một nhất kiếm là đủ, cần gì phải chặt thành ba khúc? Vì vậy trong giao đấu lộ kiếm pháp này chẳng đắc dụng đâu, đem vót tằm làm đũa thì hợp hơn.

Lão bị trúng kế đối phương, đang cơn bực tức, chỉ còn nước khích bác châm chọc mấy câu cho hả, nhưng cũng nhờ kiến thức sâu rộng, nói câu nào trúng câu ấy, khiến Sở Tiên Lưu không cách gì phản bác được, chỉ sầm mặt cười nhạt mà thôi.

Lương Tiêu nói:

- Đã vậy thì bất kể bao nhiêu tằm, cứ mỗi nhất kiếm ông ta chặt xuống đều phải đứt làm ba đoạn?

- Đúng vậy! - Cửu Như gật đầu.

Lương Tiêu nói:

- Không tính nhất kiếm đầu tiên chặt cây lấy gỗ, thì từ đó kể về sau,

mỗi chiều kiểm chặt ba phần, hai chiều là thành chín phần, ba chiều là thành hai mươi bảy phần. Xin hỏi đại sư, Sở Tiên Lưu chém ra tất cả mấy chiều?

Cửu Như nhướng mày:

- Điều này thì bản tăng theo dõi rất kỹ, tổng cộng sáu chiều.

Nói rồi lão bấm đầu ngón tay đếm, khổ nổi cơ phong bén nhọn, thần thông vô địch, nhưng vì ngày thường hay tuế tóa cho qua nên không thạo chi li tính toán. Sở Tiên Lưu quen biết Cửu Như đã lâu, hiểu rõ nhược điểm ấy của lão, vì vậy mới sắp đặt bẫy rập, dụ lão mắc mưu.

Cửu Như nhăn trán bấm tay, tính toán hồi lâu, cuối cùng cũng không ra, cứ xoa mãi cái đầu trọc, cười bảo Lương Tiêu:

- Nhóc con, đề bài dễ quá mà, bản tăng chẳng buồn tính nữa. Theo người thì có mấy thanh tất cả?

Lương Tiêu thầm cười ngất: "Dạng toán này đơn giản quá sức, trẻ ranh ba tuổi ở Thiên Cơ cung cũng nhắm ra được". Nhưng ngoài mặt gã không tỏ lộ gì, chỉ đáp:

- Xuân sắc tam phân, tính ra ba chiều hai mươi bảy phần, chia thêm lần nữa thành bốn chiều tám mươi một phần, cứ thế suy ra, năm chiều là hai trăm bốn mươi ba phần, sáu chiều là bảy trăm hai mươi chín phần.

Cửu Như vỗ tay:

- Đúng rồi, bảy trăm hai mươi chín thanh! Lão háo sắc, nếu con số này không đúng thì tức là kiểm pháp của người chưa đủ hóa hầu. Xuân sắc tam phân phải sửa thành Đầu óc hăm hăm mới chuẩn.

Sở Tiên Lưu cười nhạt:

- Đắc ý cái gì? Người khác tính ra chứ phải lão sao?

Cửu Như cười:

- Tóm lại lão có nhận thua không?

Sở Tiên Lưu mắng:

- Lão phu thua cũng không lưu manh như người!

Cửu Như bật ngón cái đánh chóc, khen ngợi:

- Hay lắm, quả nhiên là Sở Tiên Lưu, hành xử nói năng đều cơ cảnh hơn người!

Sở Tiên Lưu không buồn đếm xỉa đến nữa, nhìn sang Liễu Oanh Oanh, cao giọng bảo:

- Việc này rất bất bình thường, lão phu phải tra xét lại, hôm nay hẵng dừng ở đây thôi. Nếu hung thủ quả thực là người, thì dù người có chạy tới chân trời góc bể cũng không thoát khỏi tay ta được!

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên, nhưng đành nín thinh. Tất cả đã chứng kiến tài phép Cửu Như, thiếu Sở Tiên Lưu thì chẳng ai trong số họ cáng đáng được việc này nữa.

Liễu Oanh Oanh mỉm cười:

- Xin các hạ cứ tự nhiên!

Sở Tiên Lưu nhếch mép, phất tay áo định đi, chợt có tiếng cười vang:

- Khoan đã!

Mọi người liếc mắt trông, thấy một người áo xanh lướt ra khỏi đám đông, chân không chạm đất, vòng tay nói:

- Văn bối Thích Hải Vũ không tự lượng sức, xin được thỉnh giáo khinh công của Cửu Như đại sư!

Lương Tiêu nhận ra người đó chính là hán tử trung niên đuổi bắt Yên Chi ở ngoại thành Cô Tô. Người này cao gầy, mắt to môi mỏng, gò má nhô cao. Cửu Như thấy thân pháp y nhẹ thênh thênh, bất giác chợt dạ:

- Người họ Thích ư?

Hán tử áo xanh đáp:

- Vâng ạ, văn bối bất tài tên là Thích Hải Vũ. Chữ Thích trong Thích Ca Mâu Ni, chữ Hải trong Bài Sơn Đảo Hải, chữ Vũ trong Hô Phong Hoán Vũ.

Vừa nói vừa đảo đầu, vẻ đắc ý.

Cửu Như cười khà khà, chợt thốt:

- Hay đấy, chắc bố ngươi là lão rùa phải không?

Thích Hải Vũ sầm mặt bực mình:

- Đại sư là bậc bề trên, xin thận trọng lời ăn tiếng nói.

Cửu Như cười:

- Được rồi, nhà họ Thích ngươi xưng hùng xưng bá ở đảo Linh Ngao, vì sao cũng thờ chân sang đây? Hay con bé này đến cả đảo Linh Ngao nằng nết thứ gì của nhà ngươi rồi?

Thích Hải Vũ đánh mặt:

- Có muốn ăn cắp cũng chẳng ra được đến đảo. Nha đầu này gây

nhiều tội ác, vãn bối giữa đường thấy chuyện bất bình không tha được nên phải rút đao tương trợ.

Liễu Oanh Oanh bĩu môi:

- Cứ như ý ta thì người gặp ngựa quý giữa đường, đi cũng dở ở không xong đấy thôi.

Thích Hải Vũ nóng mặt, cười khò lấp.

Cửu Như tỏ vẻ chú ý:

- Tiểu cô nương, người nói thế là thế nào?

Liễu Oanh Oanh kể:

- Tên khốn này trông thấy ngựa của tôi, nằng nặc đòi mua, tôi không chịu bán, hắn cứ nhằng nhẵng đi theo không rời.

Cửu Như quan sát Thích Hải Vũ, hừ mũi:

- Lão rùa xấu tốt gì cũng là một hảo hán, sao có thằng con hèn hạ đến thế?

Thích Hải Vũ không hề lộ vẻ ngượng nghịu, cười hi hi:

- Đại sư nói sai rồi, vãn bối tróc nã kẻ xấu giúp mọi người, có lấy chút thù lao cũng là hợp tình hợp lý. Thôi không nói chuyện tầm phào nữa, đại sư có dám độ cuộc lực với vãn bối không?

Cửu Như hỏi:

- Độ sao đây?

Thích Hải Vũ nói:

- Cùng đi về phía cửa Đông Cô Tô, ai tới trước là thắng.

Cửu Như nghĩ bụng: "Thằng rùa con này chân cẳng nhanh nhẹn đấy, chắc chắn đã được chân truyền của lão rùa bố. Phải như bình thường bản tăng cũng có thể tỉ thí với nó, nhưng bây giờ mà đi về Cô Tô thì không phải là một hành động hay ho. Chỉ sợ khi ta đấu khinh công với nó ở chỗ khác thì đằng này lại có kẻ đối phó với con bé con. Nhưng nếu mang cả con bé đi thì mệt quá nhỉ, làm sao chạy thắng hắn được. Hừ, võ công của tên này không bằng cha nó, nhưng lòng dạ tính toán thì sâu xa hơn hẳn. Kể điếu hổ ly sơn đây mà, hiểm quá!". Lão âm thầm hồi hận, khổ nỗi ban đầu đã tuyên bố như đinh đóng cột trước mặt bao nhiêu người, bây giờ không tiện nuốt lời, chỉ biết than thở: "Bản tăng bấy nhận nhiều quá, cuối cùng bị nhận mớ mắt, sớm biết thế này thì đấu võ cho nhàn thân!".

Sở Tiên Lưu thua một trận, sẵn cơn bức bối bèn móc máy:

- Lão hòa thượng, người xuất gia không được lật lọng. Lời nói ra như mũi tên bắn đi, chắc không tìm cách đánh tháo đấy chứ?

Cửu Như bị nói trúng tim đen, tự ái nổi lên:

- Ai đánh tháo? Đấu thì đấu!

Lương Tiêu thình lình chen vào:

- Gươm đã!

Cửu Như đang rầu rĩ, nghe vậy đổi ra phần chấn: "Thằng nhóc này thông minh nhanh nhẹn, xem chừng nó có mưu mẹo gì đây!", bèn hỏi:

- Chuyện gì?

Lương Tiêu đề xuất:

- Quân đầu quân, tướng đầu tướng. Đại sư là chủ soái của phe chúng ta, làm sao có thể tùy ý xuất chinh? Trận này để văn bối đàm đương đi.

Mọi người nghe vậy đều ồn ào bàn tán, thậm chí có người còn bật cười. Cửu Như xoa xoa đầu trọc, cũng cảm thấy khó xử:

- Nhóc con, khinh công của đảo Linh Ngao độc nhất vô nhị thời nay, không phải chuyện chơi đâu.

Lương Tiêu cười:

- Không hề gì, tôi nguyện làm hòn đá thử vàng, thử xem tài cán của người này, xem hắn có xứng làm đối thủ của đại sư không. Nếu tôi không thắng được thì đại sư ra mặt cũng không muộn mà!

Rồi nhìn sang Thích Hải Vũ:

- Thích huynh thấy sao?

Thích Hải Vũ đứng chống nạnh, nhếch mép nhìn trời:

- Ai là huynh của ngươi? Ta đang nói chuyện với Cửu Như đại sư, có chỗ để ngươi chõ miệng vào ư?

Lương Tiêu cười ha ha:

- Chí khí không đợi tuổi, rất nhiều người tuy lớn mà chẳng làm nên cơm cháo gì!

Thích Hải Vũ nhướn mày, mắt đầy sắc giận. Cửu Như nghĩ bụng: "Tên tiểu tử này khiêu khích như thế, phải chăng đã có cách giành thắng lợi? Hừm, cứ để hắn thử xem, đằng nào con rùa con cũng không dám giờ trò gì trước mặt ta". Lão gật đầu:

- Cũng được, rùa con, người chơi với thằng nhóc này đi, thắng được hẳn thì bản tăng sẽ tỉ thí với người.

Đôi phương đã quyết, Thích Hải Vũ chẳng biết làm thế nào, mặt mày tím rìm, thỉnh linh phá lên cười, tiếng cười vang đến đâu, lá cây rụng rào rào đến đó. Cười dứt, hần lạnh lùng nói:

- Theo lời đại sư vậy. Có điều Thích mổ tung hoành bốn bể, xưa nay chưa bao giờ chịu lỗ. Đã đấu phải có đặt cược. Hừ, thằng kia, chẳng may người thua thì cho ta cái gì đây? Nếu không có vật gì đáng giá thì đặt tay đặt chân cũng được.

Mọi người nghe thấy đều kinh ngạc, người sáng ý là đoán ra ngay Thích Hải Vũ tự phụ, không thèm động thủ với Lương Tiêu, nói ra câu này cốt để Lương Tiêu sợ khó mà rút lui.

Lương Tiêu còn đang phân vân, Liễu Oanh Oanh đã lạnh lùng bảo:

- Tên họ Thích kia, nếu hần thua, ta sẽ trao Yên Chi cho người!

Lương Tiêu choáng váng. Thích Hải Vũ lại mừng rỡ nở nang mặt mày, chỉ sợ đôi phương đổi ý, vội vàng nói luôn:

- Người nói thật chứ?

Liễu Oanh Oanh dứt khoát:

- Quyết không hai lời.

Lương Tiêu ngoảnh sang, thấy Oanh Oanh mím chặt môi, ánh mắt rực sáng. Khi gặp mắt Lương Tiêu, cô ta hừ khê một tiếng, hằm hằm quay đầu đi. Lương Tiêu không hiểu vì sao cô gái bỗng trở nên lạnh đậm thế, trong dạ rất hoang mang, lại nghĩ nhớ mình thua thì cô ta sẽ mất con ngựa cung, lúc ấy càng đau lòng hơn nữa, mà làm cô ta đau lòng thì mình sống trên đời này cũng chẳng còn hứng thú gì. Nghĩ đến đây, hào khí bùng bùng trong người, gã đồng dục nói:

- Thỏa thuận như vậy đi, nhưng quy củ cuộc đấu phải do ta quyết định.

Thích Hải Vũ cười:

- Quy củ gì? Đấu quyền đấu cước cũng được, nội công cũng xong, binh khí ám khí Thích mổ đều hần tiếp cả.

Lương Tiêu phì cười:

- Cái đó bất tất, nói là thi khinh công thì thi khinh công thôi. Chỉ có điều đường xa chạy mất thời gian quá, hai chúng ta đấu ở đây được rồi.

Thích Hải Vũ bình sinh rất thích kỳ trận dị bảo, lần này thêm muốn ngựa quý cũng chỉ mong đánh nhanh thắng nhanh, hần suy nghĩ: “Nội hai bước là lão tử tóm được cái thằng nhãi miệng còn hôi sữa này rồi, chạy đường xa cũng bằng thừa”, bèn gật gù:

- Đồng ý, làm theo lời người đi!

Lương Tiêu đi đến chỗ đồng que, quay lưng về phía mọi người, chọn lấy bốn mươi lăm thanh, cắm lần lượt xuống đất, chỉ trong nháy mắt đã cắm đầy một khoảnh chừng mười trượng vuông. Mọi người đều lấy làm lạ, không hiểu tiểu tử này toan tính những gì. Liễu Oanh Oanh lén nhìn, thấy những que nhỏ xếp ra trông như hình con rùa, bất giác phiền não: “Làm cái trò tầm phơ gì thế, lúc này mà còn bụng dạ để cắm hình rùa rắn. Hừ, nếu hần làm mất Yên Chi, ta... cả đời này ta cũng không ngó ngang tới hần nữa”.

Lương Tiêu cắm xong bốn mươi lăm thanh gỗ thì nhảy lên, khéo léo đứng lựa trên một thanh ở mặt phía đông, cười hi hi:

- Thích tiên sinh, xin mời!

Thích Hải Vũ trố mắt ngạc nhiên, cau mày hỏi:

- Trận thế gì đây?

Lương Tiêu nhe răng:

- Các hạ là con rùa nhỏ, nên ta cũng dùng trận thế rùa để hầu tiếp.

Thích Hải Vũ sầm mặt, tức giận:

- Thằng khốn này, đầu quách đi cho xong, lại còn quàng xiên?

Lương Tiêu khoát tay:

- Được rồi, trở lại việc chính. Chúng ta sẽ chạy trên các đầu que, nếu người tóm được ta thì người thắng. Ngoài ra ai sa chân xuống đất cũng kể là thua!

Thích Hải Vũ nhìn loạt cọc yếu ớt, tưởng chừng khế đạp lên là gãy, hần trầm ngâm một thoáng rồi bay mình đáp xuống một đầu cọc ở mặt tây, vừa chạm tới điểm là lập tức đạp liên tục trên các đầu cọc, băng lên phía trước ba bước, dừng lại giữa trận, đây là trận nhần, có thể với tới bất kỳ thanh gỗ nào xung quanh.

THƯƠNG KHIÊU ĐÔNG NAM

Thích Hải Vũ bước nhanh như gió, những cọc gỗ dưới chân vẫn đứng thẳng, đám đông liền hò reo khen ngợi.

Sở Tiên Lưu liếc Cửu Như, định nói lại thôi. Cửu Như vuốt râu, bình thản xác nhận:

- Người đoán đúng lắm!

- Thế thì lạ đấy, - Sở Tiên Lưu cau mày. - Lễ nào lão Cùng Nho có hai truyền nhân?

Cửu Như nhướn cặp mày bạc vẻ chú ý:

- Còn một người nữa à?

Sở Tiên Lưu gật đầu:

- Ừ, nhưng kể về võ công thì tên đó giỏi hơn tên này nhiều.

Trong lúc họ trao đổi, hai đấu thủ đã bắt đầu tỉ thí. Thích Hải Vũ tiến lui cực nhanh, không bước nào ngắn hơn một trượng. Lương Tiêu bước chậm hơn hẳn, lạ là cất bước từ tốn mà di chuyển được rất xa, rõ

ràng đang ở bên đông, thế mà chỉ khoan thai dịch ba bước là gã đã vượt qua mười trượng sang đến đầu bên tây.

Hai người một chậm một nhanh, chỉ thoáng chốc đã chạy được mười mấy vòng, lúc như bướm lượn muôn hoa, lúc như én liệng tầng trời. Đã mấy lần Thích Hải Vũ sắp tóm được Lương Tiêu, vậy mà cuối cùng đều để tuột mắt trong đường tơ kẽ tóc. Thời gian cứ thế kéo dài, không chỉ họ Thích hoang mang mà người xem cũng bồn chồn ngơ ngác. Liễu Oanh Oanh tròn xoe mắt, lòng đầy nghi hoặc: “Vì sao khinh công của hắn bỗng trở nên lợi hại như vậy?”. Ở bên cạnh, Sở Tiên Lưu nhận xét:

- Nội lực của Lương tiểu tử cũng bình thường thôi, nhưng khả năng tính toán đường đi nước bước thì thật hiếm thấy. Mọi diễn biến trong phạm vi bốn mươi lăm bộ này đối với nó cũng rõ ràng như đường chỉ trên tay. Trong khi đó Thích hiển diệt lại bỏ uổng năng lực khinh công vốn có, cầm đầu cầm cổ chạy theo người khác, tiến thoái đều rập khuôn Lương Tiêu, chưa kể còn phải nơm nớp gượng nhẹ những thanh gỗ dưới chân, thành thử không vận dụng được đến ba phần mười thân pháp ngày thường.

- Ta không nghĩ vậy, - Cửu Như nói. - Tại con rùa con kia công lực còn non, kiến thức nông cạn nên mới thế, giả sử bây giờ mà cha hắn ở đây thì đầu một trăm Lương Tiêu cũng bị lừa gọn trong nháy mắt.

Sở Tiên Lưu gật đầu:

- Có lý!

Liễu Oanh Oanh căng tai nghe hai người nói chuyện, nhưng càng nghe càng khó hiểu, bỗng chốc lại thấy Lương Tiêu suýt trúng đòn độc thì lo lắng, bèn chú tâm vào trận đấu, quên hẳn cuộc đối thoại ấy đi.

Thích Hải Vũ đấu đã lâu mà không hạ được Lương Tiêu, lại nghe xung quanh xì xào bàn tán, đâm ra nôn nóng sốt ruột: “Khinh công nhà họ Thích ta vô địch thiên hạ, nay bất mãi không được một thằng ranh non nớt thì thanh danh gia đình chẳng phải bị đập đổ một cách ngớ ngẩn lắm sao?”. Hắn lập tức đẩy kinh chạy suốt xuống chân, đập mạnh một cái khiến cọc gỗ lún sâu thêm cả tấc rồi vọt người lên, chuyển thế lao bổ xuống đầu Lương Tiêu như chim ưng bắt mồi. Lương Tiêu đảo chân xoay sang trái theo tư thế *Tam tam bộ*. Thích Hải Vũ vẫn ở lưng chừng không, trở mình chém chương phải ra, thét lớn:

- Ranh con, xuống này!

Chương phong ồ ạt đổ xuống đầu Lương Tiêu. Mọi người đều ngạc nhiên, đoán ra Thích Hải Vũ đánh lâu không thắng nên muốn dùng chương lực mạnh mẽ để ép Lương Tiêu rời khỏi đầu cọc, sau đó đầu bản thân hẳn có chạm chân xuống đất thì cũng coi như thắng.

Tiếng thét vọng vang chưa dứt, Lương Tiêu đã trở gót, giơ đơn chương sử chiêu *Thiên toàn địa chuyển*. Chương hai bên vừa chạm nhau, Thích Hải Vũ liền nhận ra dòng lực của mình bị kéo lệch đi hướng khác, lòng thầm than bất diệu, quả nhiên chương phong hất xuống quét gãy một vạt cọc con, phát tiếng kêu răng rắc. Thích Hải Vũ hô lớn, lấy đà bật cao đổi tư thế, toan lộn người đáp xuống cọc gỗ khác ở phía sau. Lương Tiêu xác định rõ ràng vị trí, lập tức tổng hai tay ra trước, vận *Tam tài quy nguyên* đưa chương phong xô đổ cọc gỗ mà đối phương đã chọn. Họ Thích cả kinh thất sắc, cuống quýt khua tay áo loạn xạ để kìm đà rơi, đồng thời tìm chỗ hạ chân, không ngờ Lương Tiêu liên tục phát *Tam tài quy nguyên*, lúc bên trái, lúc bên phải, chương nổi chương kêu u u, xô đổ hoàn toàn các cọc gỗ trong vòng một trượng sau lưng Thích Hải Vũ.

Thấy mình sắp thua đến nơi, Thích Hải Vũ vụt hú lên một tràng dài, song chương đánh lung tung, kinh phong ồ ạt tràn ra tứ phía, các cọc con dưới đất ngã rào rào. Hẳn chủ tâm không ăn được thì đập đổ, bản thân mình mà mất chỗ đứng thì cũng không để Lương Tiêu đặt chân vào đâu được, chưa kể lúc này hẳn đang ở trên không, Lương Tiêu lại trụ trên cọc gỗ. Cọc mà đổ thì chắc chắn Lương Tiêu sẽ chạm đất trước, chẳng may hai người cùng tiếp đất vẫn có thể tính là hòa. Thích Hải Vũ không chỉ giỏi khinh công mà chương lực cũng rất hùng hậu, các cọc gỗ trong bãi đều bị quét trúng. Lương Tiêu giật lùi liên tục, cọc gãy răng rắc. Đến lúc không đứng vững được nữa, gã bèn lộn người lộn ra sau.

Lương Tiêu rút lui đến đâu, trái tim Oanh Oanh trối nặng đến đấy, tới giờ nàng nhắm nghiền đôi mắt đẹp, không nở nhìn nữa. Mắt nhắm nhưng tai vẫn mở, chột nghe đám đông thở hắt ra, sau đó là một bầu tĩnh lặng, Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên, hé mắt lên nhìn, chỉ thấy Thích Hải Vũ đang đứng dưới đất, Lương Tiêu thì trông cây chuối, hai tay chống xuống, bộ dạng thật kỳ cục.

Thích Hải Vũ mĩa mai:

- Tư thế gì vậy nhãi con? Hừ, lần này cả hai chúng ta đều chạm đất, chưa phân thắng phụ nên chắc phải thi lại lần nữa thôi!

Lương Tiêu vẫn đứng lộn ngược, cười ha hả:

- E rằng Thích huynh đã sai!

Thích Hải Vũ cau mày:

- Thích mỗ sai ở đâu?

Lương Tiêu cười nói:

- Theo giao hẹn ban đầu, như thế nào thì tính là thua?

Thích Hải Vũ đáp ngay:

- Hễ bị ta bắt được thì người thua. Ngoài ra bất cứ ai sa chân xuống đất...

Tới đây, hắc há hốc mồm, hai mắt tròn trối nhìn Lương Tiêu, không thốt được nên lời. Lương Tiêu cười bảo:

- Đúng đúng! Hai chân chạm đất tính là thua, vậy hai tay chạm đất thì sao nhỉ?

Đoạn gã lộn người đứng xuôi trở lại, cười híp mắt nhìn đối thủ. Đám khán giả nhao nhao cười mắng Lương Tiêu là đồ xảo trá.

Thích Hải Vũ trừng mắt nhìn Lương Tiêu, mặt thoát xanh thoát đỏ, thành linh hừ một tiếng, quay mình phất tay áo lao vút vào rừng cây như một làn sương. Lương Tiêu thở phào: "Tên này thắng thua rạch ròi, không nhập nhằng ăn không nói có".

Sở Tiên Lưu nhếch mép, cũng phất tay áo:

- Lão hòa thượng! Ta đi đây, giờ Ngọ ngày mai ta đặt rượu ở Túy Dã Bất Quy mời người, chúng ta không say không về nhé.

Cửu Như nuốt nước bọt đánh ực, cười đáp:

- Hội chẳng phải hội, hề chẳng phải hề, đừng hòng lấy rượu thịt mua chuộc bản tăng!

Sở Tiên Lưu lạnh nhạt bảo:

- Khỏi phải nhiều lời, quá trưa không đợi nữa!

Nói đoạn quay mình chực đi, Sở Cung vội hỏi:

- Tam thúc đi thật ạ?

Sở Tiên Lưu không đáp, chỉ phá lên cười rồi trôi vèo về hướng nam.

Cửu Như nhìn sang Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh:

- Đi thôi!

Rồi lẫn chuông đồng lộc cộc về hướng bắc. Thế là hai đại cao thủ vừa cười vừa lướt theo hai hướng khác nhau, giống như cặp đại bàng xòe cánh bay, khó phân cao thấp.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đi theo Cửu Như. Lên tới đường cái, Liễu Oanh Oanh lấy một ống sáo đồng ra thổi mấy tiếng, âm thanh lạnh lạnh vang đi xa. Chẳng bao lâu có tiếng ngựa hí, liền đó Yên Chi phi nước kiệu ra khỏi bụi cỏ. Liễu Oanh Oanh mừng rỡ ôm choàng lấy cổ ngựa cười khanh khách, chợt nhìn thấy chân sau nó trúng tên bị thương thì xót xa, nghẹn ngào nói:

- Yên Chi, tại ta không ra gì nên làm khổ người!

Lương Tiêu bồi thêm:

- Phải đấy, người đừng uống rượu thì nó cũng chẳng đến nỗi bị thương.

Liễu Oanh Oanh phát bực, bụng bảo dạ: “Á à, ta không hỏi tội người, người lại dám buông lời châm chích ta”. Cô trừng mắt:

- Đây là ngựa của ta, liên quan đến người đấy à?

Lương Tiêu chực cự lại, Cửu Như bèn can:

- Thôi đi, tranh chấp những chuyện vớ vẩn như vậy làm gì? Hai đứa này, tiền chân ngàn dặm cuối cùng cũng phải chia tay, chúng ta từ già ở đây vậy!

Liễu Oanh Oanh kêu lên kinh ngạc, quên hẳn cả nỗi bực với Lương Tiêu:

- Hòa thượng, ông định đi à?

- Ủ. - Ta đánh cắp cái chuông này ở chùa Hàn Sơn, nếu không đem trả thì Hoàng Ngộ ăn thịt ta mất!

Liễu Oanh Oanh phụng phịu:

- Có mỗi một cái chuông, trộm thì đã trộm rồi, ghê gớm gì đâu? Ông mà đi thế nào bọn kia cũng đến nhúng nhiễu tiếp. Chi bằng ông đi với tôi, chúng ta cùng ăn thịt uống rượu, tiện đường dạy tôi chút ít công phu, sau này nếu có gặp lão háo sắc đó thì tôi cũng không phải sợ nữa.

Cửu Như cười:

- Tính toán kín kẽ quá, ha ha, học công phu ấy há? Dễ thôi! Người chỉ cần cạo trọc đầu làm ni cô thì bản tạng sẽ dạy người. Còn không thì miễn bàn.

Liễu Oanh Oanh không nỡ lìa xa Cửu Như nên viện cớ để giữ lão đi cùng thêm mấy ngày, nay nghe vậy đâm ra phân vân.

Cửu Như nói:

- Biết ngay là ngươi không bằng lòng mà, trông hoa nhường nguyệt thẹn lại có đức lang quân như ý thế kia, bảo đi làm ni cô thì còn gì hoang đường bằng?

Liễu Oanh Oanh ngượng chín người, gất:

- Xấu xa! Chỉ nói bậy nói bạ, liệu hồn ta cho một cái bạt tai bây giờ!

Cửu Như lầu bầu:

- Đúng là con gái thất thường mưa nắng, vừa rù đi ăn thịt uống rượu, thoáng cái đã trở mặt ngay được. Nhóc con này, sau khi ta đi, ngươi phải chú ý đề phòng hơn nữa, cẩn thận đừng lơ lơi mà mất đầu đấy!

Lương Tiêu không hiểu gì cả, nghi bụng: "Ta với Oanh Oanh đang tử tế với nhau thế này, khi nào cô ấy lại lấy đầu ta?". Liễu Oanh Oanh thì tức bực giậm chân, mắng mỗ:

- Đồ lừa trọc, cút đi, mau cút đi!

Cửu Như cười ha hả, vỗ lên thân chuông. Cái chuông chuyển động, lặn lội cọc làm bụi bốc mù mịt, lượn dần đi xa.

Liễu Oanh Oanh chưa nguôi giận, nhưng thấy Cửu Như bỏ đi thực, nghi bụng vừa gặp mặt đã phải chia tay, hành tung nhà sư lại bí ẩn như thế, chỉ e không còn ngày tái ngộ nữa, bất giác mắt đỏ hoe, hai hàng lệ lăn dài.

Lương Tiêu hiểu tâm trạng của cô ta, định an ủi đôi câu, Liễu Oanh Oanh thỉnh linh vung tay gạt phắt gã đi, tức giận quát:

- Cút ra chỗ khác!

Cô ta xuất thủ khá nặng, đẩy Lương Tiêu giật lui đến ba bước rồi tung mình lên yên thúc ngựa cắm đầu chạy thẳng. Yên Chi phi rất nhanh, chỉ nháy mắt đã biến mất ở cuối con đường.

Liễu Oanh Oanh phi nước đại đến hơn hai dặm mới ngoái cổ nhìn, không thấy Lương Tiêu đuổi theo thì bực bội, cũng sợ vết thương của Yên Chi lở loét thêm, đành dừng lại. Cô ta ngồi ngây ra trên một tảng đá ở vệ đường, chợt nghĩ: "Ta vút gã háo sắc lại đằng sau, ngộ nhớ Sở Tiên Lưu chưa nguôi ý đồ, tiếp tục đến tìm hắn thì chẳng phải là gay go lắm ư?". Cô định giục ngựa quay trở lại nhưng sợ mất mặt, bèn

nghiên rằng tự nhủ: “Cái hạng chuyên ức hiếp người khác như thế, chết cũng đáng”. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Oanh Oanh vẫn đưa mắt nhìn về con đường vừa đi qua, ngẩn ngơ trào lệ.

Hồi lâu, qua làn nước mắt nhòe nhoẹt, cô trông thấy Lương Tiêu, bộ dạng uể oải bước chân lúng thững, đang đi tới phía này. Vừa lúc gã thiếu niên cũng nhận ra cô gái, rào bước chạy tới như bay, reo mừng:

- Oanh Oanh, ta cứ ngỡ không còn gặp được cô nữa!

Liễu Oanh Oanh nhìn Lương Tiêu, lòng lặn lội bao cảm xúc, lại nghe gã gọi thẳng tên mình, trái tim cô mềm hẳn đi, tuy vậy ngoài mặt vẫn lên gân, lạnh lùng nói:

- Ta tưởng người không đến kia đây!

Lương Tiêu cười:

- Yên Chi bốn chân, ta có mỗi hai, cố nhiên phải chạy chậm hơn nó chứ.

Liễu Oanh Oanh phát tức:

- Người không hề chạy!

Lương Tiêu nhú nhú mày, gãi đầu nói:

- Ta nghĩ cô giận ta, bỏ mặc ta hẳn rồi!

Liễu Oanh Oanh nghe vậy, tức thì nổi tửu thân dâng lên, gục luôn xuống hòn đá oà khóc. Lương Tiêu ngày thường khôn ngoan lanh lợi, bây giờ đầu óc bỗng dưng trì trệ, không sao khôi phục được sự tỉnh nhanh vốn có. Oanh Oanh nức nở, gã chỉ biết luống cuống:

- Đừng khóc, đừng khóc mà! Ta có gì không hay không phải, cô cứ đánh, ta không đánh trả đâu.

Liễu Oanh Oanh vẫn khóc, vừa khóc vừa nói:

- Sư phụ bỏ rơi ta, lũ khốn kiếp kia đổ vấy cho ta ăn trộm hộp sắt của chúng, cái gã háo sắc nhà người không giúp ta thì thôi, còn vào hùa với chúng chọc tức ta, ta chết rồi người mới bằng lòng phải không... Ta chết là xong, không còn phiền não gì nữa!

Cô gái khóc lóc thảm thiết, Lương Tiêu mũi lòng, buột miệng bộc bạch:

- Nếu cô chết, ta cũng chết theo.

Liễu Oanh Oanh run lên, cảm giác ngọt ngào dâng đầy trong ngực, cô khẽ hừ mũi, nói qua kẻ răng:

- Muốn chết thì người tự chết đi, ai thèm chết với người!

Lương Tiêu cười bảo:

- Chỉ cần cô đừng khóc, dầu ta chết một lần cũng chẳng hề gì!

Liễu Oanh Oanh lườm gã:

- Hừ, còn chết được mấy lần hay sao?

- Được chứ, - Lương Tiêu kể. - Đạo bé ta rất nghịch nên thường bị cha đánh, đánh dữ lắm. Ta bèn trốn trốn mắt giả chết, thế là cha ngưng roi. Tính ra cũng chết được mấy chục bận rồi.

Liễu Oanh Oanh bật cười khúc khích, nhưng lại nghĩ: “Không ổn, gã này vô lại lắm, nếu hôm nay không giáng đòn phủ đầu, sau này đừng hòng chế ngự được”. Cô ta liền đánh ngay mặt, chẳng nói chẳng rằng.

Lương Tiêu nhắc chuyện cũ, nhân đó nhớ tới người cha quá cố, lòng buồn rầu vô hạn, cũng không còn tâm trạng đấu mà cười nói nữa. Liễu Oanh Oanh thấy gã im lặng hồi lâu thì sốt ruột, lại hừ mũi:

- Người kể những chuyện đó làm gì? Thiên hạ vẫn đổ oan cho ta đó thôi!

Lương Tiêu nhú mày:

- Ta không tin cô ăn trộm cái hộp. Ông sư già cũng không tin, đúng chưa? Người khác thì bận tâm làm gì? Còn nếu thích giao đấu thì thanh hay tặc, ta đây xin chiều hết!

Liễu Oanh Oanh nguýt:

- Người ghê gớm quá nhỉ!

Cô cúi đầu cười vụng, rồi lại ngẩng lên:

- Háo sắc, ta muốn giao hẹn với người ba điều.

Lương Tiêu nhìn thấy đôi mắt cô ta đỏ hoe, gương mặt trắng mịn vẫn còn vương ngấn lệ thì xót xa vô cùng, thở dài bảo:

- Ba điều có đáng gì? Ba mươi điều ta cũng đồng ý.

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Ta không nói chơi đâu, người tuân thủ ba điều này thì ổn, ngược bằng không chấp nhận thì ai đi đường nấy, đỡ trông thấy nhau thêm phiền ra.

Lương Tiêu nghĩ bụng nếu không gặp nàng nữa thì chẳng biết mình sẽ buồn bã đến đâu, nghe giọng nghiêm túc quá liền bằng lòng:

- Ừ, cô nói đi, ta sẽ làm theo hết.

Liễu Oanh Oanh bắt đầu liệt kê:

- Thứ nhất, từ nay về sau, ta chưa cho phép thì người không được đụng vào ta, chạm tay nào ta chặt tay ấy!

Lương Tiêu nghĩ bụng: “Nhớ bắt cần mà chạm vào thì oan uổng quá nhỉ!”. Nhưng không tiện cãi cự, đành nói:

- Được!

Liễu Oanh Oanh nhìn như đóng đinh lên mặt gã, thấy gã ưng thuận mới thắm thờ phào nhẹ nhõm, liền tiếp:

- Thứ hai, từ nay về sau không được phép đặt chân vào lầu xanh, thò chân nào vào ta chặt chân ấy!

Lương Tiêu ngạc nhiên:

- Sao lại thế?

Liễu Oanh Oanh đỏ bừng mặt, mắng:

- Hừ, trơ trên, còn hỏi nữa ư?

- Ta vào nhưng không gọi người hát, thế có được không?

Liễu Oanh Oanh nóng tiết:

- Thế cũng không được!

Lương Tiêu tiu nghiu:

- Ừ, ta không vào nữa!

Oanh Oanh mừng thầm, nén cười nói:

- Thứ ba, từ nay về sau không được phép cởi quần áo phụ nữ. Nếu dám như thế, ta sẽ giết cô ở đó trước rồi giết đến người, cuối cùng tự tử.

Cô ta ngược lên, thấy Lương Tiêu trở mắt nhìn mình thì cau kính hỏi:

- Giả ngây hả? Người mà không ưng thuận là ta cưới ngựa đi ngay bây giờ!

Nói chưa dứt lời, mắt lại hoe đỏ.

Lương Tiêu nghe lần lượt ba điều giao ước, cứ điều sau lại khắc nghiệt hơn điều trước thì rất chán nản, nhưng không nỡ làm Oanh Oanh đau buồn, đành bảo:

- Ta đồng ý.

Liễu Oanh Oanh vô cùng hài lòng, đổi giận làm vui, kéo tay Lương Tiêu. Gã thiếu niên hoảng hồn rút tay lại. Liễu Oanh Oanh không nhịn được, phì cười:

- Đại ngốc, ta kéo người, nên không tính là vi phạm giao ước.

Lương Tiêu lấy làm lạ:

- Thế là thế nào? Có nghĩa là cô được phép vào lầu xanh? Cô được phép cởi quần cởi áo đàn ông?

Liễu Oanh Oanh biến sắc, tức giận hỏi:

- Con có gì mà ta cởi quần cởi áo đàn ông?

Lương Tiêu chỉ muốn cô ta được vui, đành bảo:

- Thôi được, chiều ý cô. Thích gì cứ làm vậy, ta không xét nét đâu.

Liễu Oanh Oanh nghiêm chỉnh nói:

- Lương Tiêu, chỉ cần người thực hiện đúng ba điều giao kèo, ta cũng quyết không làm gì làm lỗi với người.

Câu nói ấy khiến Lương Tiêu cảm thấy cô ta coi mình đặc biệt hơn hẳn những người khác, một chút gì dịu ngọt đơm lên trong hồn, gã chẳng nghĩ ngợi nhiều, đáp luôn:

- Ta cũng vậy.

Hai người đắm đắm nhìn nhau, những hờn oán khi trước đều tiêu tan cả.

Lương Tiêu ngồi xuống:

- Oanh Oanh, sau đây chúng ta đi đâu?

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm:

- Lão Sở đã đổ oan cho ta lấy cắp cái hộp Đản Dương gì đó, hừ, bản cô nương sẽ ăn cắp thật cho lão ấy xem!

Lương Tiêu vỗ tay:

- Đúng, nên như vậy.

Được gã phụ họa, Liễu Oanh Oanh rất vui thích, mặt mày rạng rỡ hẳn lên, nhưng không lâu cô lại nhíu mày:

- Ta bỏ quên cái nón liễu ở quán rượu rồi.

Lương Tiêu can:

- Đội cái của khi ấy làm gì? Khiến người ta không nhìn thấy mặt cô, thật phát chán!

Liễu Oanh Oanh bật cười:

- Háo sắc này, người rất thích nhìn ta ư?

Lương Tiêu gật đầu, mặt đỏ dừ. Liễu Oanh Oanh nghe lòng êm đềm, mỉm cười:

- Được! Chỉ cần người ở bên ta, ta sẽ không đội thứ ấy nữa, để người nhìn cho no mắt.

Lương Tiêu mừng rỡ:

- Phải rồi, cô xinh đẹp thế này, nên để cho mọi người ngắm.

Gã cầm dây cương:

- Ta dắt ngựa nhé!

Liễu Oanh Oanh được tán tụng thì rất vui vẻ, mỉm cười đi bên cạnh.

Hai người chọn đường hoang vắng mà đi, dần dà đi hết một ngày, màn đêm buông xuống, chợt nghe đâu đó có tiếng nước rì rào, họ trèo lên đồi, dõi mắt ra xa thì thấy một dòng sông dào dạt dưới trăng. Lương Tiêu cười:

- Ra tới Trường Giang rồi!

Liễu Oanh Oanh nói:

- Lôi Công bảo ở bờ bắc, đêm nay chúng ta hăng nghỉ ngoài trời, sáng sớm mai sẽ tìm thuyền qua sông.

Lương Tiêu tán thành. Liễu Oanh Oanh bỗng nghiêng tai lắng nghe:

- Đằng kia có suối.

Lương Tiêu cũng cố sức nghe, quả nhiên nhận ra tiếng nước róc rách, gã mỉm cười:

- Tai cô thính hơn cả tai thỏ.

Liễu Oanh Oanh lườm gã:

- Ta là thỏ thì ngươi là cò.

Lương Tiêu cười:

- Sai rồi, ta là con chó vô loài chuyên cắn thỏ.

Liễu Oanh Oanh ngó quanh, cười nửa miệng:

- Được rồi, giỏi thì cắn ta thử xem!

Lương Tiêu nhìn thiếu nữ má phấn mặt hoa, da dẻ nõn nà, môi nhỏ tươi mọng, bất giác nhớ lại cảm giác ngây ngất trong chuồng đồng, miệng lưỡi khô rang, chỉ muốn ôm ghì cô ta vào lòng mà ngấu nghiến cho thỏa, nhưng nhớ đến giao kèo thì cụt hứng, bèn ngoảnh đầu đi:

- Vừa may, ta cũng đang khát đây!

Nhận ra nét khác lạ trên mặt Lương Tiêu, Liễu Oanh Oanh hỏi hột quá, tìm đập thành thích. Khi gã quay mặt đi, cô ta phần nộ nghĩ: “Đồ đàn nhát gan, ngươi mà ôm ta, hôn ta thật, ta nợ trách tội ư? Không cho ngươi máy mó tay chân thì ngươi có thể dùng miệng mà, thế đâu có phải là vi phạm giao kèo...”. Nghĩ tới đây, người Oanh Oanh nóng

ran lên, tim đập dữ dội, mồ hôi rịn thành giọt trên trán, cô ta xấu hổ tự trách: “Con bé ngốc này, người si ngậy gì thế?”. Đoạn hít một hơi thật sâu rồi bước đến cạnh Lương Tiêu.

Hai người sóng bước đi vòng qua mé đồi thoải thoải, đến gần một vách núi thì thấy có dòng nước nhỏ từ trên cao rù rì chảy xuống, đổ vào một đầm sâu, quanh đầm có cây cối bao bọc nửa kín nửa hở, nước đầm tuôn đi thành một dòng suối quanh co, chảy ra sông lớn bên ngoài. Liễu Oanh Oanh lấy lương khô chia cho Lương Tiêu, cùng chấm nước suối ăn. Ăn xong, cô nói:

- Mấy hôm nay chạy đến toát mồ hôi, người ngộm hôi rình, ta muốn tắm rửa thay y phục. Người ra bờ sông đi, cấm không được nhìn lên.

Rồi đứng dậy lục khăn gói tìm quần áo.

Lương Tiêu nhìn tám lưng mềm mại thon mảnh, cần cổ trắng ngần như mỡ đông, động tác yếu điệu hớp hồn người, vội vàng nhắm nghiền mắt, nào ngờ cảnh tượng tuyệt vời trong chuồng đồng lại hiện ra, miệng lưỡi gã khô khốc. Thấy Lương Tiêu vẫn đứng đực ra đấy, Liễu Oanh Oanh liền gắt:

- Đi mau đi!

Lương Tiêu nén lòng quay ra bờ sông ngồi, ruột gan ngổn ngang bao ý nghĩ, mãi mà không bình tâm lại được. Gã chỉ muốn trở vào nhìn trộm, nhưng lời hứa còn ghi rành rành, đành chặt vật kiềm chế bản thân, vừa sung sướng vừa khổ não, người ngoài cuộc chắc chẳng thể nào hiểu được cảm giác này.

Một lúc, có tiếng bước chân vang lên, Lương Tiêu ngoảnh đầu nhìn, thấy Oanh Oanh thướt tha đi lại, áo mới xanh mượt, mái tóc mượt mà loáng nước buông xuống bờ vai tròn trặn càng tôn thêm làn da mịn màng. Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu đắm đuối nhìn, ánh mắt xoáy vào người mình thì hơi thẹn, xẵng giọng hỏi:

- Người đang nghĩ chuyện gì bấy bạ nữa đấy?

Lương Tiêu buột miệng:

- Đang nghĩ đến cô.

Oanh Oanh đỏ bừng đôi má, cầu nhàu:

- Thế ra ta bấy bạ à?

Nói rồi ngồi xuống cạnh Lương Tiêu. Nhìn thiếu nữ tươi mát tinh

khôì sau khi tắm gội, máu trong huyết quản Lương Tiêu chảy rần rật, hầu như mất khả năng tự kiểm chế.

Liễu Oanh Oanh ngồi một lúc, chợt hỏi:

- Háo sắc này, người không nhìn trộm chứ?

Lương Tiêu tiu ngườì:

- Hừm, không nhìn!

Liễu Oanh Oanh mắng thăm: “Ngu ngốc, không có tí bạo dạn nào!”. Nghĩ đoạn đôi má nóng ran, cô xì một tiếng, không rõ thất vọng về Lương Tiêu hay bất bình với bản thân mình. Lại ngồi suông thêm một lúc nữa, Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Nhân lúc không có ai, ta hát người nghe một bài nhé?

- Hay đây! - Lương Tiêu tươi tỉnh hưởng ứng.

Liễu Oanh Oanh nhìn bộ dạng háo hức của gã, nhoen cười duyên dáng, hé môi son, khoe răng ngọc, nhìn ra mặt sông cuộn sóng, cất tiếng hát:

*Cỏ chăn tươi tốt bởi bởi,
Đi ngàn năm chẳng tới nơi tận cùng.
Nước hồ Hải Tử mệnh mỏng,
Muôn đời con cháu uống chừng không vơi.
Mây như cừ trắng một trời
Dưới đồng đồi núi thành thơ dân bờ.
Đèn lều dầu cạn tối mờ,
Bắn tên búng mặt trời to về dưng.*

Bài hát vốn thô tháp dân dã, nhưng vang lên qua giọng hát thánh thót của Oanh Oanh thì trở nên du dương lôi cuốn, giai điệu thấm thía, dư âm hồi vọng mãi không thôi. Lương Tiêu chưa nghe giọng ai hay đến thế, cứ ngơ ngẩn đắm đuối trong tiết tấu một lúc lâu mới ngẫm lại ca từ, gã hỏi:

- Ai viết bài này mà khoa trương thế?

Nụ cười rạng trên gương mặt trắng mịn của Oanh Oanh:

- Đây là một bài ca dùng thủ pháp nói quá mà dân du mục dưới chân Thiên Sơn hay hát. Họ nghèo lắm, chỉ mong có đồng cỏ xanh tươi trải rộng ngút ngàn, mong hồ Hải Tử to hơn cả trời, mãi mãi đầy ắp nước để chăn thả đến vạn đại thiên thu, không phải chịu nổi vất vả vì

di chuyển tìm bãi mới. Ngoài ra, phần lớn dân du mục đều làm công cho người khác chứ bản thân họ chẳng có gia súc gì hết, do đó trông thấy mây trắng là liên tưởng tới cừu, trông thấy núi là nghĩ tới bò. Đến đêm, trong lều không có đèn, vừa tối vừa lạnh, họ bèn ước mong bản rưng mặt trời, đem đặt vào lều để lấy hơi ấm và ánh sáng.

Liễu Oanh Oanh giải thích tới đây thì thờ dài, nụ cười tan biến.

Lương Tiêu tưởng tượng cảnh ngộ tăm tối ảm đạm của dân du mục, cũng không tươi tỉnh được nữa, lại thấy Oanh Oanh có vẻ không vui, bèn bảo:

- Cô hát hay lắm, hát thêm bài nữa đi!

Oanh Oanh bĩu môi:

- Ta không như mấy cô nương ở kỹ viện đâu. Cớ sao người bắt mình ta hát thôi, người cũng phải hát cho ta nghe chứ?

Lương Tiêu lúng túng:

- Ta không biết hát.

- Thế thì người biết làm gì?

Lương Tiêu ngẫm nghĩ một hồi rồi bảo:

- Ta biết đếm sao.

Liễu Oanh Oanh nhăn trán:

- Đây cũng được tính là bản lĩnh à, sao treo đầy ra trên trời, có ngốc mới không đếm được!

Lương Tiêu cười:

- Nhưng ta đếm khác với mọi người!

Cả trò tay lên trời:

- Cô nhìn xem, bốn ngôi sao kia nối lại với nhau thì giống cái gì?

Liễu Oanh Oanh trông theo hướng tay chỉ của Lương Tiêu, nói:

- Giống cái cối đá.

Lương Tiêu lại trò:

- Còn ba ngôi phía trên?

- Giống cái chày, - Oanh Oanh đáp.

- Bốn ngôi sao bên cạnh khiến cô liên tưởng đến cái gì?

Oanh Oanh sáng mắt, vỗ tay cười:

- Ái chà, giống người, kết nối lại thì đúng là một người cầm chày giã gạo phải không?

Lương Tiêu nói:

- Không phải gạo đầu, già thuốc đầy. Mấy ngôi sao này có một tên chung là Thần tiên già thuốc.

Kể đó, già lần lượt chỉ các chòm sao, giải thích:

- Tám ngôi sao kia nổi lại gọi là Hồ Thi, tựa tựa tên nằm trên dây cung. Chòm kia nữa mang tên Thiên Thuyền, rồi Thiên Quy, Hiên Viên, Ngọc Tinh, Thiên Dao, Hà Cố. Ừm, còn chòm đằng này? Chính là con trâu mà Ngưu Lang chăn đấy. Ngôi sao sáng nhất là Chức Nữ, hai vì sao nhỏ bên cạnh là hai đứa con của nàng, trông mờ hơn một chút...

Lương Tiêu chỉ trỏ vòm trời, Liễu Oanh Oanh nhìn theo không chớp mắt, hào hứng nói:

- Lạ quá! Trước kia ta nhìn sao chỉ thấy là sao, chưa bao giờ nhận ra nhiều nhân vật và trâu bò thế này, nhờ người nói ta mới biết đấy.

Lương Tiêu cười:

- Đây đều do người xưa nghĩ ra, không phải công lao của ta đâu.

Liễu Oanh Oanh nhìn già, bụng bảo dạ: "Tên háo sắc này không khoe khoang, không vơ công người khác làm của mình, thật hiếm có". Cô đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy trăng chiếu mặt sông, ánh sóng lấp lánh, vòm không yên tĩnh mênh mông, sao rơi nhấp nháy. Cảnh tượng này, niềm vui đây trước nay chưa từng có, tự nhiên cô nắm lấy tay Lương Tiêu. Già thiếu niên đang say sưa với trời sao, không để ý đến.

Hai người nắm tay đứng bên nhau ngắm trời đêm, nói chuyện lan man về tinh tú. Mãi cho đến khi bóng thò xế đằng tây, họ mới thấm mệt, đi đến bờ đằm, lấy đá tảng quây thành một vòng tường ngăn thú dữ, sau đó đắp tấm chăn dạ mà Liễu Oanh Oanh mang theo, nằm đầu chân vào nhau mà ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, Lương Tiêu choàng tỉnh vì những tiếng la gào. Già liếc sang Liễu Oanh Oanh, thấy cô gái nhắm nghiền mắt, hai tay khua khua trong không khí như muốn cầm nắm vật gì, miệng gọi: "Sư phụ, sư phụ...", rồi lại ôm ngực, khuôn mặt lộ nét đau đớn, nức nở khóc: "Sư thúc... đừng đánh nữa... đừng đánh nữa...". Giọng nói non nớt chói tai như của trẻ con, nghe kỳ dị khác hẳn bình thường.

Biết cô ta gặp ác mộng, Lương Tiêu bèn bắt chấp giao ước, lay gọi:

- Oanh Oanh...

Liễu Oanh Oanh bị đánh thức, cảm thấy khắp mình lạnh toát, tim

đập thình thình như muốn nhảy ra ngoài, chợt nhớ lại cảnh tượng trong giấc mơ, không cầm được nỗi đau, cô nhào vào lòng Lương Tiêu oà khóc:

- Sư phụ chết rồi... bỏ mặc Oanh Oanh... bỏ mặc Oanh Oanh!

Lương Tiêu ôm cô ta trong lòng, dỗ dành:

- Đừng khóc, đây là mơ thôi, không phải là thật mà!

Liễu Oanh Oanh lắc đầu quây quây, nghẹn ngào:

- Không phải mơ, sư phụ đã mất, đã bị chôn rồi, không gặp được nữa.

Lương Tiêu giật mình, tự nhủ Oanh Oanh bình thường rất lạc quan, vui tươi nhí nhảnh, không ngờ trong lòng cô ta cũng chứa chất những chuyện đau thương, gã liền nhớ lại việc chôn cha, ngực đau nhói, nước mắt giàn giụa, nhưng không tiện khóc oà, đành bầm bụng kìm giữ đau đớn, khuyên giải Oanh Oanh:

- Còn gặp được trong giấc mơ mà.

Liễu Oanh Oanh thô bạo xô gã ra:

- Mơ là mơ, đáng kể gì? Người ăn được bánh vẽ không? Hái được hoa trong gương không?

Nói rồi lại khóc. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Làm gì mà ta không hiểu? Chẳng phải ta vẫn thường mơ thấy cha mẹ đó sao!". Nhìn khuôn mặt cô gái đầm đìa nước mắt, nỗi thương xót trào lên trong lòng, gã cười bảo:

- Bánh vẽ ăn được chứ! Cô vẽ đi, ta nuốt cả hình lẫn giấy vào bụng cho cô xem.

Liễu Oanh Oanh dờ khóc dờ cười, mắng:

- Thế ta vẽ ra đất, người có ăn đất không?

Lương Tiêu đáp:

- Cứ vẽ đi, ta ăn hết!

Lương Tiêu tỏ ra rất nghiêm túc. Oanh Oanh hiểu gã đang nghĩ cách giúp mình khuây khỏa, liền cười khúc khích, khẽ mắng:

- Đồ ba hoa khoác lác!

Cô không khóc nữa, nhưng ủ rũ hồi lâu, lại hỏi:

- Háo sắc, lúc nằm mơ ta làm nhảm những gì vậy?

Lương Tiêu cứ tình thực kể ra. Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Ta vào trung nguyên chuyện này cốt để tìm sư thúc.

Lương Tiêu hỏi:

- Định nương nhờ bà ta ư?

- Không đâu, - Liễu Oanh Oanh lắc đầu. - Ta muốn tìm bà để đòi lại công bằng, hỏi xem vì sao bà ấy giết hại sư phụ ta.

Lương Tiêu ngạc nhiên, Liễu Oanh Oanh rầu rầu than:

- Ta thực không hiểu nguyên nhân gì khiến sư thúc biến thành một con người khác, khác hoàn toàn so với bà ngày thường...

- Khác thế nào? - Lương Tiêu buột hỏi.

Liễu Oanh Oanh đôi mắt ra xa, chậm rãi kể:

- Năm ta vừa chín tuổi, sư thúc đột nhiên trở về núi, mặt mũi nhợt nhạt hao gầy, hình dung mệt mỏi. Bình thường bà rất thương ta, mỗi lần trở lại Thiên Sơn đều đem cho ta vô khối đồ chơi thú vị và thức ăn ngon lành, bế ta đi chơi đùa khắp mọi chỗ. Nhưng lần ấy, ta chạy ào ra chào mà bà không cười, không ôm ta, cũng không nói năng gì cả...

Kể tới đây, Oanh Oanh cup mắt, im lặng một lúc. Lương Tiêu nghĩ ngợi, rồi nói:

- Chắc bà ấy gặp phải chuyện gì quá đau thương!

Liễu Oanh Oanh thở dài:

- Đúng đấy, ta cũng đoán vậy. Nhưng sư phụ không chịu nói rõ nguyên do, đến tận lúc qua đời vẫn chỉ bảo đó là một chuyện xấu xa khiến sư môn mang nhục, không nhắc tới thì hơn. Lại kể, ta thấy sư thúc lãnh đạm với mình thì rất buồn, ăn xong bữa cơm tối liền cụt hứng đi ngủ, nhưng không sao chợp mắt được. Một lúc sau có tiếng cãi cọ từ ngoài sảnh vọng vào, ta nổi tính hiếu kỳ, bèn rón rén đi ra, nấp bên cửa nghe lén. Trước sảnh, giọng sư phụ vang lên: "Một thầy người hai mạng sống, thật vô nhân đạo!". Sư thúc nói: "Ba mạng sống đi nữa thì đã sao? Đều đáng chết cả!". Sư phụ thở gấp, xem chừng giận lắm: "Được, đã vậy thì từ nay về sau, muội không còn là đệ tử của Đại Tuyết Sơn nữa. Muội làm gì cũng không dính dáng tới ta". Sư thúc cười nhạt: "Khỏi cần đuổi, chỉ cần tỳ truyền cho ta hai cuốn bí kíp *Thỏa la chỉ pháp* và *Tích dương thủ* thì ta sẽ đi ngay". Sư phụ cũng cười nhạt: "Truyền cho người để người lại đi ám hại người khác à? Ta còn sống thì người đừng hòng vọng tưởng. Và lại, hôm nay ta sẽ phế công phu của người để không bao giờ người còn động võ được nữa". Sư thúc nói: "Sư tỷ mà tàn độc thế à!". Ngay lập tức trong sảnh vọng ra tiếng gió rít.

- Thế là hai vị ấy đánh nhau hả?

- Đúng vậy. - Ta nhìn vào qua khe cửa, chỉ thấy bóng hai người nhoang nhoáng lại qua, cả hai đều sử *Phiêu tuyết thần chương*, xuất thủ cực nhanh. Lúc ấy ta ngờ nghịch lắm, còn tưởng họ chiết giải chương pháp như ngày thường. Đấu được một hồi, sư phụ dùng *Thoa la chi* đâm mấy nhát, sư thúc không đỡ được, chợt bật cười, lướt về phía ta, giơ chương lên đập vỡ cánh cửa, tóm lấy ta.

- Hiểm độc quá! - Lương Tiêu thốt.

Liễu Oanh Oanh nhướn mày mắng:

- Nói bậy gì thế, bà ấy có hiểm độc đến đâu cũng không tới lượt người được quyền si và!

Lương Tiêu phát uất, chẳng hiểu vì sao cô ta giận dữ, nhưng không muốn đấu khẩu lúc này, đành bầm bụng im lặng. Liễu Oanh Oanh mắng xong thì chống tay vào má, ngậy người nhìn vào đêm tối, khuôn mặt phảng phất nét ưu tư, một lúc lâu sau mới thở dài, kể tiếp:

- Sư thúc tóm được ta, cười nói: "Sư tỷ thân mến ơi, dùng *Thoa la chi* nữa đi, sao lại thôi thế?". Sư phụ sợ ta bị thương, đành ôn tồn bảo: "Người đặt con bé xuống, có gì từ tốn nói chuyện". Sư thúc cười: "Sư tỷ thẳng thắn lắm, hãy giao bí kíp ra đây trước đã". Sư phụ nhìn ta, vẻ mặt phân vân, nhưng rốt cục vẫn lấy trong tay áo ra hai cuốn sách ỏ vàng. Sư thúc nhận lấy, cắt xong đầu dây thì cười bảo: "Xin lỗi sư tỷ nhé!", rồi vung chương đánh thẳng vào ngực sư phụ, đoạn nói: "Nếu trượt sư tỷ thì chương này sẽ trút vào Oanh Oanh". Sư phụ vốn muốn tránh, nghe vậy đành hứng đòn, người bị đánh bật lại sau mấy bộ, lão đảo lắc lư. Sư thúc cười nói: "Quả nhiên thầy trò nặng tình, nhưng ngọc đại quá đối, làm người mà không tàn nhẫn thì suốt đời bị ức hiếp, cổ nhân có câu nói rất hay: kẻ ác làm triệt để, nhỏ cò nhỏ tận rể", nói rồi lại đẩy hai chương nữa lên người sư phụ. Sư phụ sợ liên lụy ta, cứ thế lĩnh liền ba chương, không may may đánh trả...

Liễu Oanh Oanh nói đến đây thì rơi nước mắt.

Lương Tiêu nôn nóng hỏi:

- Sau đó thì sao?

Liễu Oanh Oanh gạt lệ, ghen ngào tiếp:

- Ta tuổi nhỏ, chẳng hiểu biết gì, nhìn sư thúc cười híp mắt còn tưởng bà ấy đùa chơi. Mãi đến khi trông thấy máu ròng ròng ứa ra

mép sư phụ, ta mới choáng váng van vi: “Sư thúc, đừng đánh nữa, đừng đánh sư phụ con nữa”. Sư thúc nghe gọi, người hơi run run, cúi đầu nhìn ta một hồi, bỗng nhiên thở dài, thả ta xuống rồi đi ra cửa. Từ đó về sau, bà không quay lại Thiên Sơn nữa. Sư phụ trúng ba thương, bị thương quá nặng, không bao giờ bình phục lại được, đến năm ngoài thì nội thương tái phát, trở bệnh nằm liệt giường...

Nước mắt Oanh Oanh tuôn như mưa, Lương Tiêu thở dài, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nghĩ ngợi: “Kẻ xấu đó vẫn có chút lương tâm, nghe Oanh Oanh gọi còn biết ngừng tay”. Gã nghĩ mà khiếp sợ thay cho cô gái. Lúc này trời bắt đầu sáng, Liễu Oanh Oanh khóc mệt, tựa vào vai gã thiu thiu thiếp đi. Đúng lúc ấy mặt đất rung chuyển, kể đến là tiếng vó ngựa, Lương Tiêu bèn ngước mắt nhìn, trông thấy mười mấy kỵ mã phi tới như bay. Liễu Oanh Oanh cũng choàng tỉnh, hừ mũi:

- Lão họ Sở lại đến chứ gì?

Hai người kéo nhau nằm sấp xuống dưới tảng đá.

Chỉ thoáng chốc, một toán kỵ mã lao tới bờ sông. Nhờ ánh ban mai yếu ớt, họ nhận ra người dẫn đầu chính là hán tử áo lam đã gặp ở Túy Dã Bất Quy lâu, trông y mạnh mẽ, cười con tuấn mã rần rỏi, trên vai khoác cánh cung dài năm thước, thần uy lẫm lẫm. Người ngựa phi tới bờ sông thì dừng lại, trong bọn có kẻ gọi to bằng tiếng Mông Cổ, Lương Tiêu nghe ra là:

- Đại tướng quân, không có thuyền qua sông!

Hán tử áo lam dõi mắt nhìn dòng nước, nhăn trán rồi trầm giọng trả lời, cũng bằng tiếng Mông Cổ:

- Lên dốc, xoay lưng ra sông lập trận.

Mọi người dạ ran vâng lệnh, cùng phóng thốc lên một ngọn đồi thoải thoải, xuống ngựa chia làm hai đội, một đội quỳ gối giương cung, chia về phía con đường vừa đi qua, đội còn lại đứng đằng sau, cũng kéo cung lên. Hán tử áo lam xuống ngựa, cầm cung đứng sững, gió sông thì thút thối tung tà áo, nhưng thân hình y vững chãi, không mảy may nhúc nhích.

Qua đoạn đối thoại, Lương Tiêu đoán rằng có người đang truy đuổi họ. Vừa mới nghĩ thế thì đã nghe tiếng vó ngựa rộ lên ở con đường trước mặt, rồi mấy chục kỵ mã hò la phóng tới, ăn bận nhô nhô

đu dạng đu kiểu, nhưng đều là trang phục nhà Tống. Trông thấy toán người trước bị dòng sông chặn lại, họ reo lên mừng rỡ, phóng ào tới chân đồi như một cơn lốc. Hán tử áo lam định vị đâu đấy rồi, hô:

- Bắn!

Dây cung bật lên lách tách, loạt tên đầu tiên phóng thẳng tới đám người. Sau một tràng ngựa hí người la, mấy con chiến mã trúng tên khuyu vó trước, hất chủ nhân ngã nhào. Lúc ấy trên đồi, đội thứ nhất đã dừng tay bắn để lấp tên, đội thứ hai liền tiến lên một bước, tên giương sẵn, lần này ngắm thẳng vào người. Lại hàng loạt tiếng gào thảm thiết, mấy kỵ sĩ ngã dưới đất không tránh kịp, đều trúng tiễn mà chết.

Hai đội tiến lui rất nghiêm cẩn nhịp nhàng, trước bắn ngựa, sau bắn người, ít có phát nào sai trật. Chỉ nháy mắt họ đã bắn xong ba lượt tiễn, phía quân Tống đã có hơn hai mươi mạng tử thương. Một người cao giọng hét:

- Giặc bắn tên rất quá, tạm thời lui tránh đã.

Họ thu lượm xác đồng đội, rút thật nhanh lại sau, trong lúc rút lui còn tổn thất thêm mấy người nữa.

Quân Tống rút ra khỏi tầm xạ tiễn, ổn định đội hình, bàn bạc một hồi, rồi sắp một hàng cầm khiên đi trước, những người khác cấp thương cấp đao lần lần theo sau. Toán kỵ sĩ trên đồi bị hàng khiên ngăn trở, bắt buộc phải ngừng bắn, cùng tuốt đao ra khỏi thất lưng. Hán tử áo lam cười nhạt, đột nhiên giương cánh cung dài năm thước lên, găm vang một tiếng rồi buông tên. Mũi tên to gấp đôi tên bắn bình thường, thân tên bọc sắt nặng vô cùng, mặc dù thế, đà phóng của nó vẫn thần tốc và sắc bén khôn tả, lập tức bắn trúng bắp chân một người. Người đó hự lên đau đớn, khiên cầm tay hơi lệch đi, mũi tên thứ hai của hán tử áo lam nhân kẻ lệch đã bắn trúng luôn trán hắn, xuyên sâu vào não. Quân cả hai bên đều tận mắt chứng kiến uy thế lâm liệt ấy, không kim được cùng ỏ lên.

Hán tử nọ lại bật cung, nhắm tới yết hầu một người khác. Người này giờ khiên lên đỡ, nhưng không chống nổi luồng lực đạo mạnh mẽ trong tên, cũng kêu hự, lảo đảo trượt lại sau, thoắt thấy trước mắt lóe sáng, mũi tên thứ hai đã tới nơi, người này tinh mắt nhanh tay, liền rút cương đao ra cầm tay trái, chỉ nghe keng một tiếng, ngọn đao gãy luôn

ở chính giữa, đầu mũi tên cũng rung lên một tiếng rồi gãy rời, nhưng thân tên chưa hết đà, còn kịp đâm ngập vào cổ họng hắn.

Hán tử áo lam có cung cứng tên nặng, liên tiếp bắn chết hai người. Quân Tống khiếp đảm, chùng chình không tiến nữa. Đúng lúc ấy có tiếng hú dài, một người lướt ra khỏi hàng ngũ, tay trái cầm khiên, tay phải cầm thương, lao thẳng tới đồi. Hán tử áo lam phát tiễn liên châu, ba mũi bay ra soạt soạt, người nọ chần chờ, lần lượt đánh bật cả tên đi, trong lúc ấy vẫn phóng một mạch đến chân đồi, tốc độ chạy tới không hề suy giảm. Đám xạ thủ liền giơ đao, ào ào lao xuống.

Người đó liền thét:

- Cút!

Mũi thương rung rung lóe sáng, đâm ngã một xạ thủ, rồi lập tức chuyển hướng, cùng với tiếng thét của chủ nhân, đâm chết một xạ thủ khác. Hán tử áo lam nhìn mà choáng váng. Mười ba thuộc hạ của y đều là những cao thủ ngàn người tuyển một, từng trải hàng trăm trận chiến, không ngờ gặp phải người này đều buông tay bắt lực. Quân Tống thấy thủ lĩnh hiển lộ thần uy thì phần chần trở lại, khua trống rầm rộ tiến về phía ngọn đồi. Hán tử áo lam nhướng mày, thầm ra quyết định, không chú ý đến người cầm thương đó nữa, y giương cung lên, tên lại bay ra như sấm rung chớp giạt, trút hết về phía quân Tống đằng sau.

Người cầm thương nghe đồng đội gào la liên miên phía sau, vừa cả kinh vừa giận dữ, càng gấp rút muốn tiến lên đồi giao phong với hán tử áo lam. Nhưng bọn cao thủ xung quanh đều hung hãn liều mạng, cứ kẻ trước ngã xuống kẻ sau lại tiến lên. Người cầm thương lo lắng nóng nảy, thương pháp càng thêm dữ dội, cứ thét một tiếng là đâm chết một người, khi thét đến tiếng thứ mười ba thì cả đám xạ thủ đều đã gục ngã. Người đó bèn lao ngược lên đồi, khi ngoảnh lại nhìn thì đau thương xé ruột, dưới bãi thi thể ngổn ngang, không còn một mạng nào sống sót.

Trận tàn sát diễn ra quá nhanh. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh theo dõi đằng xa cùng táng đờm kinh hồn, không tưởng tượng nổi trên đời lại có thứ thương pháp tiễn thuật ghê gớm đến thế, người này đưa mắt nhìn người kia, cùng nhận thấy mồ hôi rịn ra ướt đầm trong lòng bàn tay nhau.

Trên đồi, hai đầu thủ đứng đối mặt một lúc khá lâu, người cảm thương đột nhiên hú lên bi phẫn, tiếng hú đánh động cả mặt sông, vang đi u u mãi không dứt. Hú xong, y sừng sộ nói:

- Tên cầm đầu kia, người bắn khá lắm!

Lúc này phương đông hùng sáng, nắng sớm chiếu rõ tướng mạo y, chỉ thấy mặt tím râu dài, lông mày mọc lan tới tận tóc mai, mắt cong sắc như hai lưỡi liềm, oai phong凛冽.

Hán tử áo lam quảng cung tên đi, rút đơn đao ra cầm tay, điềm đạm nói:

- Thương pháp của túc hạ cũng khá lắm! Xin hỏi hiện giữ chức gì trong quân Tống?

Người kia cười nhạt:

- Lão tử không thích gò bó, cũng không hào hứng với việc làm quan.

Hán tử áo lam lộ vẻ ngạc nhiên, khẽ nhủ đôi mày rậm:

- Nhân tài như túc hạ mà mặc cho lưu lạc giang hồ, đáng tiếc, đáng tiếc quá!

Người kia cười:

- Tiếc cái con khi, bọn tham quan ô lại đó thì có gì hay ho? Lão tử phiêu bạt nay đây mai đó, tự do thoải mái hơn nhiều.

Người áo lam không để tâm đến phản ứng dữ dội ấy, mỉm cười nói:

- Thương pháp của túc hạ tuyệt thế vô song, nếu đầu nhập Đại Nguyên ta thì có thể tung hoành bốn cõi.

Người cảm thương không ngờ đến lúc này mà đối phương còn dám mở lời lôi kéo mình, bất giác phì cười:

- Quân Thát khốn kiếp, ta không giết ngươi mà ngươi lại chọc giận ta. Đừng rơm rớm nữa, hôm nay một trong hai phải chết.

Nói đoạn người đó quảng khiên đi, dựng thương sang trái, rút một cái hồ lô ra khỏi thắt lưng, tu rượu ừng ực. Y ngửa cổ uống rượu khiến toàn thân sờ sờ, nhưng khí thể vẫn tràn đầy, khiến người ta không biết nên tấn công vào đâu. Hán tử áo lam nhìn cây thương vàng, thấy cao đến vai người, mũi lấp lánh hoàng kim, chỉ vì mới tàn sát xong nên loang lổ máu. Ngù thương cũng màu vàng kim, cán thương dát vụn vàng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm trông như vẩy rồng ướt nước. Hán tử áo lam chột dạ, bỗng nhớ tới một người.

Người kia uống rượu xong, khuôn mặt lộ vẻ say sưa, nhớ lại đồng

đội đều đã tận mạng, bỗng thấy lòng bị phần, bèn ném mạnh hồ lô đi, chậm rãi nói:

- Rượu trăm năm mới cất, thương vạn kiếp sát nhân!

Giọng y u buồn khôn tả, nặng nặng sầu bi. Hán tử áo lam cười ha hả:

- Rượu đã trăm năm sao gọi là “mới cất”? Người sống như cỏ mọc lúc xuân sang, người chết như lá rụng khi thu về, biến chuyển theo mùa, lấy đâu ra “vạn kiếp”?

Người nọ bật ngón cái, cười nói:

- Khá khen Thát tử hiểu biết rộng! Chỉ tiếc Long mỗ có ít rượu quá, không thì ta phải kính người một đấu.

Hán tử áo lam nhướng đôi mày rậm, buột miệng:

- “Long mỗ”? Túc hạ là Thương khiêu đông nam phải không?

Người kia cười nhạt:

- Phải, lão tử là Long Nhập Hải.

Lương Tiêu nghe cái tên quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra là đã nghe ở đâu.

Long Nhập Hải nói:

- Tuy thế ngươi biết một mà không biết hai. Nên biết đàn bà sinh được con trai, đàn ông nuôi được khuê nữ, trời thanh tịnh hư vô mà ôm vàng nhật nguyệt, đất ồn ào hiện hữu mà chứa vực huyền hư. Vạn vật vốn dĩ mang trong mình mâu thuẫn, vậy tại sao lại không có rượu mới cất đã trăm năm, thương giết người suốt vạn kiếp kia chứ?

Lời Long Nhập Hải nói thật phi phàm, nét nghi hoặc thoáng qua gương mặt hán tử áo lam. Chỉ một thoáng phân tâm ấy, môn hộ đã có phần sơ hở. Long Nhập Hải đang đợi chính khoảnh khắc này đây, liền hét to một tiếng, mũi thương bật ra, kiêu hãnh như vầng thái dương chói chang trên nền trời, mạnh mẽ như rồng thần hất đầu nhìn tới, khí thế hùng dũng, hừng chạt yết hầu của hán tử áo lam.

Người áo lam lập tức cử đơn đao, song đao bật vào mũi thương vang rền, hai người cùng bị đẩy lui ba bước, công lực tương đương, không phân cao hạ. Lương Nhập Hải đã trút bỏ bộ điệu điên cuồng, nhìn ngọn kim thương trong tay, lại nhìn hán tử áo lam, gật đầu nói:

- Đao pháp diệu lắm! Trông tưởng yếu, mà đánh lại mạnh.

Thì ra một thoáng ngơ ngẩn của hán tử áo lam chính là động tác cố ý, thực chất không hề sơ hở, cũng may Long Nhập Hải có bụng để

phòng, sắp sẵn chiêu số dự bị, bằng không đối thủ gạt được kim thương là sẽ đâm thẳng đơn đao vào mình y. Long Nhập Hải không ngờ người kia bề ngoài thô kệch mà toan tính thâm trầm đến thế, từ đó tập trung tinh thần, không dám coi thường địch thủ nữa. Hán tử áo lam thẳm than tiếc, nhưng ngoài mặt vẫn cười:

- Chắc các hạ cũng thông hiểu binh pháp?

Long Nhập Hải cười nhạt:

- Cũng vô vè.

Rồi vụt một cái nhanh như gió cuốn, y chạy ào tới trước ba bước, bước nào bước nấy đều ồ ạt uy hiếp đối phương.

Hán tử áo lam đặt ngang ngọn đao lên trước ngực, lạnh lùng nhìn mũi thương óng ánh, hai chân y như đã ăn rễ xuống mặt đất, vững như núi, sâu như biển. Long Nhập Hải hú dài, ngọn thương giắt một cái rồi đâm ra lay láy như chim vỗ tổ. Hán tử áo lam đợi cho mũi thương tới sát ngực mình mới khua đao lên chém ngang, keng một tiếng, đao chạm thương tóe lửa. Cứ thế, hai người cùng thi triển tuyệt kỹ, cuốn vào nhau mà đánh như cơn lốc trên đỉnh đồi.

Lương Tiêu đứng đằng xa nhìn lại, thấy hai người xuất thủ cực nhanh, lúc đầu hoàn toàn không nhìn rõ, nhưng xem một lúc lâu cũng lờ mờ nhận ra vài ba đường hướng, thương pháp của Long Nhập Hải trông thì màu mè rối rắm, nhưng thực ra thần khí ngưng tụ, dư thế tiếp nối khôn cùng. Đơn đao của hán tử áo lam vô cùng đơn giản, hầu như không biến hóa, đao quang bị nuốt chửng giữa bóng thương mịt mờ, nhưng mỗi đao đều gọn gàng chuẩn xác, phóng ra vào những lúc thích hợp nhất, đích đáng nhất.

Hai bên đấu đến bảy tám mươi hiệp, cơn hiểm liên miên, bóng người xẹt qua xẹt lại trên đồi. Thành linh Long Nhập Hải hô vang, bóng thương biến mất, hình thương tan vào sát chiêu, đâm thẳng tới ngực hán tử áo lam.

Hán tử nọ cười lớn, không đỡ chiêu, cũng không né tránh, ngược lại ném đơn đao đi. Lương Tiêu chưa kịp phân định, hán tử áo lam đã vung tay trái nắm chặt lấy ngọn thương vàng, tay phải xuất chiêu nhanh như chớp. Sức, khí và thần của Long Nhập Hải đã dồn hết vào mũi thương, đầu ngón đến khoảnh khắc quyết định, đối thủ lại ném đao phát chiêu, thậm chí sức mạnh của chiêu pháp còn vượt xa đao pháp. Long Nhập

Hải không kịp lắc mình tránh, hứng hai chưởng liên hoàn vào ngực, giật lui liền sáu bộ, ngã phệt xuống đất, mặc dù vậy, đối phương cũng không tránh nổi ngọn thương của y. Hán tử nọ bị mũi nhọn đâm vào ngực trái, tấm áo xanh lam mau chóng nhuộm đỏ máu tươi.

Long Nhập Hải ọc ra mấy ngụm máu, xong chống hai tay xuống đất định bò dậy, nhưng bất lực. Hán tử áo lam cũng lão đảo, lắc lư mấy lượt, không cất nổi tay mà nhổ thương, máu từ miệng vết đâm trào ra như suối, y cũng không buồn nhìn đến, chỉ chăm chăm nhìn ngọn thương, gật đầu:

- Thương quý lắm, có danh hiệu không?

Long Nhập Hải ho sù sụ một hồi mới ngước mắt lên, ánh nhìn rần rỏi:

- Có đây, tên là Long Nhập Hải.

Hán tử áo lam ngẩn người, rồi cười ha hả:

- Hay, người sao thương vậy, quả nhiên hùng tráng!

Long Nhập Hải hít hơi thật sâu, bỗng nghiêng rằng:

- Chương pháp của người vượt xa đao pháp, vì sao ban đầu bỏ chương dùng đao?

Hán tử áo lam thở dài, lắc đầu nói:

- Người đã biết câu *trông tướng yếu, đánh lại mạnh* mà không biết câu *có khả năng lại giả vờ không có, dùng được nhưng giả vờ không dùng* ư? Thương pháp của người thiên biến vạn hóa, ta chỉ lấy chương thay đao, một biến hóa là đủ rồi.

Hai câu trên trích từ *Bình pháp Tôn Tử*, đều ngụ ý ngụ ý trá trong việc dụng binh. Long Nhập Hải dờ người ra, nghĩ bụng: "Chưa rõ người này lai lịch ra sao, nhưng hẳn có tài cầm quân như thế, hôm nay không giết được sẽ để lại hậu họa vô cùng!". Long Nhập Hải bèn gắng sức vùng dậy, nhưng không nhắc nổi người, bất giác ngửa mặt cười ha hả, tiếng cười nhuốm nổi thê lương. Cười dứt, y lẩm bẩm:

Mưa phùn vừa ngưng,

Hoa rơi xao xác,

Rồng chìm biển bạc,

Tam kỳ tan danh.¹

¹ Tên của ba người trong Nam thiên Tam Kỳ là Long Nhập Hải (rồng xuống biển), Tề Vũ (mưa bụi), Lạc Hồng (hoa rụng).

Tiếng nói mỗi lúc một nhỏ, cuối cùng thân hình mềm rũ xuống, y tắt thở.

Long Nhập Hải vốn là người đứng đầu trong Nam thiên Tam Kỳ, hai kỳ nhân kia là Cơ Lạc Hồng và Mạc Tế Vũ, đều đã mất mạng về tay Tiêu Thiên Tuyết từ lâu. Hôm nay đến lượt họ Long chết, cái danh Nam thiên Tam Kỳ cũng bị chôn vùi từ đây.

Hán tử áo lam giành phần thắng, nhưng nhát thương sau cuối của Long Nhập Hải quá dữ dội, lòng bàn tay y trầy hết da mà vẫn không đỡ được đòn tấn công đoạt mệnh này. Lúc đầu y còn gắng chịu đựng, nhưng sau một lúc cảm thấy vết thương đau đớn quá đỗi, nóng rất như lửa hun, không khí trong phổi bị rút cạn dần, y lao đảo mấy cái, cuối cùng không gượng nổi, đành ngồi phệt xuống, thở hồng hộc.

Lương Tiêu quan sát từ đầu đến cuối, lúc này mới nhóm dậy, chợt nghe đằng xa có tiếng vó ngựa vọng lại. Chẳng bao lâu, phía cuối đường hiện ra bốn kỵ mã. Khi nhìn rõ diện mạo những người trên ngựa, họ kinh ngạc nhận ra nào phải ai xa, chính là bốn chủ tớ Thoát Hoan. Mặt tên vương tử vẫn còn nhợt nhạt, ba kẻ kia cũng chẳng khá hơn là bao, hiển nhiên đều bị thương chưa bình phục.

Bốn người nhìn thấy thi thể la liệt mặt đất thì đều lộ vẻ kinh nghi. Thoát Hoan ngó nghiêng một hồi, trông thấy hán tử áo lam thì cười lớn:

- Đại tướng quân khá lắm!

Hán tử áo lam lạnh lùng nhìn hán, mặt mày trắng bệch, không mấy may hé răng. Thoát Hoan thấy y bị thương nặng thì mừng thầm, cười ha hả:

- Chẳng ngờ đại tướng quân và bản vương, không ai hèn ai mà cùng xuống phương nam thám thính binh tình. Lần này xem ra tướng quân đã sắp xếp mọi việc đâu vào đó để nắm chắc cái ẩn nguyên soái rồi phải không?

Hán tử áo lam nghe tim lạnh toát. Thì ra Thoát Hoan đã bán rẻ y, khiến y bị cao thủ Nam triều truy sát, cảnh ngộ hiện nay so ra còn nguy hiểm hơn ban nãy vài phần, khổ nỗi y bị thương nặng quá, đừng nói là gượng đánh, mà nhắc tay giơ chân cũng không thể rồi. Y nén đau, lạnh nhạt bảo:

- Theo lệnh Thánh thượng, Thiên tuế và mặt tướng độc lập hoạch định sách lược, từ đó lựa ra người nắm cờ đại soái. Có câu trăm nghe

không bằng một thấy, mặt tướng đầu thể phán đoán bữa bãi, đành phải thân hành đến xem xét tận nơi, như thế kế hoạch mới sát sao thực tế.

Thoát Hoan nghe giọng y bình thản, sắc mặt ung dung không giống người bị thương, trong lòng cũng hơi nghi ngại. Hắn quan sát đôi phương một lúc rồi cười nói:

- Đáng tiếc, sau hôm nay e rằng tiểu vương sẽ chễm chệ trên cái ghế nguyên soái mất thôi. Đại tướng quân có lòng yêu mà nhường nhịn, tiểu vương xin khắc cốt lưu tâm, mai đây nam chinh chiến thắng, nhất định sẽ mổ dê mổ bò tế vọng tướng quân dưới hoàng tuyền.

Nói xong hắn đưa mắt cho ba tên tùy tùng. Cả ba lập tức rút binh khí, tung mình xuống ngựa. Người áo lam rất giỏi võ công, phải như bình thường thì ba tên này liên thủ cũng chưa chắc thắng được y, nhưng hiện tại y bị thương nặng, bất kỳ ai trong số họ cũng có thể lấy mạng y dễ dàng, chỉ hiềm Thoát Hoan không chắc thực hư ra sao nên phải cả ba người, phòng hờ sơ sảy.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Tên tứ vương tử này là kẻ xấu xa bạc ác, người đối địch với hắn chắc hẳn là người tốt". Gã tuổi trẻ non nớt, còn mơ hồ về thiện ác, bụng đã quyết bèn đứng phắt dậy, cười gọi:

- Tứ vương gia, sườn người khỏi đau chưa?

Liễu Oanh Oanh thấy gã đứng dậy, cũng đành nhòe lên theo.

Thoát Hoan nghe tiếng ngoảnh nhìn, mặt mày biến sắc. Lúc ở Cô Tô hắn bị Cửu Như giốn nghịch, gây mất hai giẻ sườn, tuy đã được thầy giỏi thuốc hay chữa trị nhưng vẫn còn ngâm ngấm đau, chỉ vì muốn trừ bỏ hán tử áo lam mà chưa đợi binh phục đã lao đi tìm. Cáp Lý Tư, Hòa Chân Nhân và A Than cũng đều biến sắc. Ba người đã bị Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh hành cho khốn khổ, cùng bị thương vào đến phủ tạng, nay mang thân bại binh, không đủ tư cách để lên tiếng, chưa kịp giao phong mà chí khí đã chùn nhụt đi nhiều.

Sắc mặt Thoát Hoan biến đổi liên tục, cuối cùng hắn cười:

- Các ngươi đây à? Nấp sau tảng đá làm gì thế, ha ha, hay là...

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Người thứ nói bậy một câu nữa xem...

Thoát Hoan định trêu chọc dăm ba câu, nghe vậy xịu mặt, không dám làm nhảm nữa. Hắn thầm cân nhắc lợi hại, tự nhủ có hai người

này ở đây thì khả năng thua lớn hơn thắng, không biết làm sao được, đành nén giận, nhìn hán tử áo xanh cười ha hả:

- Đại tướng quân, thôi thì chúng ta già biệt ở đây, mong đại tướng quân phúc duyên thâm hậu, yên lành quay về Đại Đô.

Hán tử áo xanh vẫn giữ vẻ thản nhiên, lạnh nhạt đáp:

- Thiên tuế đi đường bình an, tiểu tướng không tiễn được.

Thoát Hoan nín lặng, trừng mắt nhìn y rồi giật cương cho ngựa quay đầu, ba tên tùy tùng cũng hậm hực trèo lên yên. Cả bốn ra roi tể ngựa chạy trở lại con đường vừa đi qua.

PHONG BA HIỂM ÁC

Hán tử áo lam dõi mắt nhìn theo. Đợi bốn chủ tứ Thoát Hoan xa hẳn, y mới vòng tay nói:

- Đa tạ hai vị tương trợ!

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Háo sắc, chúng ta đi thôi!

Lương Tiêu bắn khoăn:

- Y bị thương nặng, không chữa trị sợ rằng không sống được đâu. Thấy chết mà khoanh tay đứng nhìn thì còn ra gì!

- Người muốn làm Bồ Tát chắc? - Liễu Oanh Oanh cần nhân. - Chưa kể hẳn cũng chẳng tốt đẹp gì, khi giao đấu toàn dùng mưu gian kế hiểm!

Lương Tiêu cười:

- Cô với ta chẳng phải cũng dùng mưu gian kế hiểm đấy ư?

Liễu Oanh Oanh phản đối:

- Nhưng hán đã giết bao nhiêu người!

Lương Tiêu nói:

- Long Nhập Hải cũng giết rất nhiều người mà! Y không giết người thì người ta sẽ giết y, đó là chuyện chẳng đáng dừng.

Lương Tiêu đã từng được hán tử áo lam bênh vực ở Túy Dã Bất Quy lâu nên rất cảm kích y. Hơn nữa thiếu niên có chí tiến thủ thường sùng bái kẻ mạnh, Lương Tiêu cũng không phải là ngoại lệ, thấy hán tử áo lam anh hùng như vậy thì khâm phục khôn nguôi, không muốn y phải chết tức tưởi nên nửa vô tình nửa cố ý bênh vực y. Liễu Oanh Oanh không tranh cãi được với gã, tức giận giậm chân nói:

- Nhưng hán là người Mông Cổ, mà người Mông Cổ đều là hạng vô loài, vừa hung dữ vừa xấu xa.

Lương Tiêu tái mặt, phẩy tay:

- Mẹ ta là người Mông Cổ đấy, vậy thì ta cũng là hạng vô loài!

Nói rồi gã đi tới chỗ hán tử áo lam. Liễu Oanh Oanh ngăn người, vội giải thích:

- Người đừng giận! Ta không quen biết mẹ ngươi, ngươi lại chưa bao giờ kể, ta làm sao biết được bà ấy là người Mông Cổ.

Cô ta lấy một lọ sứ nhỏ ra khỏi ống tay áo, nhét vào tay Lương Tiêu:

- Thuốc cầm máu đây, ngươi thử xem sao!

Lương Tiêu cũng không giận Oanh Oanh thật, bèn nhận lấy bôi cho hán tử áo lam. Thuốc này là thánh dược của Đại Tuyết Sơn, cầm máu hết sức hiệu nghiệm. Hán tử áo lam gật gật đầu, mỉm cười:

- Đa tạ hai vị!

Liễu Oanh Oanh vẫn còn bất bình chuyện đấu khẩu với y trong tửu lâu, nghe vậy bắt bẻ:

- Ngươi là nam tử hán đại trượng phu, thế mà rốt cục vẫn phải cầu cứu đến một đứa con gái nhỏ như ta đấy.

Hán tử áo lam không hề tức giận, chỉ cười:

- Cô nương nói phải lắm! Nhan Nhân Bạch cả đời không quên ơn cứu mạng của nhị vị.

Liễu Oanh Oanh lấy làm lạ:

- Ngươi rõ ràng là người Mông Cổ, tại sao lại có cái tên như người Hán thế?

Nhan Nhân Bạch bình thản đáp:

- Ở phương Bắc thì người Hán người Hồ đồng hóa cả rồi, hà tất phân biệt rạch ròi như vậy?

Liễu Oanh Oanh sinh ngờ, nhưng nghĩ rằng nếu vặn hỏi thêm cũng chưa chắc nghe được lời nói thực nên tạm thời nén lại, chỉ dặn mình phải cảnh giác mà thôi.

Lương Tiêu băng bó vết thương cho Nhan Nhân Bạch xong thì bảo:

- Nếu ông muốn qua sông thì chúng ta có thể cùng đi!

Liễu Oanh Oanh lên tiếng:

- Ta nghĩ rồi, không nên qua sông thì hơn.

- Thế thì đi đâu? - Lương Tiêu hỏi.

Liễu Oanh Oanh lè lưỡi:

- Hai nhà Lôi, Sở đều biết ta có ngựa truy phong, nhất định sẽ tương bản cô nương vượt sông lên đi đường bộ. Hừ, vậy ta không qua sông mà ngồi thuyền sang tây, đánh phá sào huyệt của Lôi Công bảo.

Nhan Nhân Bạch vỗ tay khen ngợi, mắt lóe sáng:

- Xuất kỳ bất ý, tấn công thành linh, dự tính hay lắm!

Liễu Oanh Oanh chỉ hừ mũi, không buồn đưa mắt nhìn y:

- Háo sắc! Ta hỏi ngươi, chúng ta sẽ mang cả người này đến chỗ Lôi Công bảo ư?

Lương Tiêu nói:

- Đã vo thì vo cho tròn, đã vót thì vót cho nhọn, lẽ nào lại cứu giúp nửa chừng rồi bỏ ngang không ngó ngang tới nữa?

Liễu Oanh Oanh cong môi:

- Vậy tùy ngươi!

Lương Tiêu thấy cô ta ưng thuận thì rất mừng, đi dắt một con chiến mã lại, đỡ Nhan Nhân Bạch lên lưng ngựa. Họ Nhan lướt mắt qua xác đồng đội, bỗng thở dài, sắc mặt u ám:

- Tiểu huynh đệ ạ! Mười ba thiết vệ này theo ta nam chinh bắc chiến lập được rất nhiều công lao hãn mã, hôm nay lại vì ta mà tử nạn, khiến lòng ta sầu thảm vô cùng. Bây giờ tại hạ không làm gì được, phiền cậu đào huyệt chôn cất họ họ ta.

Lương Tiêu trầm nghĩ: "Mười ba người này hi sinh thân mình để bảo vệ chủ, nghĩa khí như vậy cũng đáng giúp lắm". Gã bèn rút thanh

Ào Nguyên ra đào một cái huyết lớn mai táng cho họ. Xong xuôi, Nhan Nhân Bạch lại đưa mắt sang Long Nhập Hải, thở dài bảo:

- Người ấy hào khí can vãn, thương pháp tuyệt vời, bình sinh ta chưa gặp được đối thủ nào như vậy. Tiểu huynh đệ, cậu giúp ta an táng cho y đi.

Lương Tiêu cũng rất mến mộ võ công và hào khí của Long Nhập Hải, gật đầu đáp:

- Đúng, y cũng là một hảo hán.

Gã đào tiếp một cái huyết khác, chôn cất cẩn thận, gọt đá làm bia, khắc tên Long Nhập Hải lên đó.

Tự nhiên có thêm một người, Oanh Oanh không tiện cười đùa với Lương Tiêu nữa, nói năng quan tâm cũng tiết chế hẳn. Lòng bức bội nên thấy gã tất tả bận rộn cô ta cũng chỉ lạnh lùng quan sát chứ không xắn tay giúp đỡ gì hết.

Mai táng xong xuôi, ba người men theo sông mà đi. Chẳng bao lâu, đằng trước xuất hiện một bến cảng, cột buồm san sát, lá buồm trắng trắng giương lên như những chiếc vây. Họ chưa đến gần, đã có một ông già râu dê, vóc người gầy nhỏ, cánh tay nổi gân xanh chằng chịt, dáng vẻ như nhà thuyền đi lại. Lão lên tiếng cười chào từ xa:

- Ba vị muốn đi thuyền phải không? Thuyền của lão là thuyền lớn năm trượng, vừa nhanh vừa vững, ngồi rất êm.

Vừa nói, lão vừa trở một con thuyền lớn trên sông. Có một người trẻ tuổi đang ngồi đằng mũi thuyền, đưa mắt liếc về phía họ.

Liều Oanh Oanh hỏi:

- Ông à, chúng tôi đi Giang Lăng, giá cả thế nào?

Chủ thuyền không ngờ có một mối hàng hời thế, sung sướng nở nang cả mặt mày, xòe ra hai ngón tay¹:

- Lộ phí đến Giang Lăng là mười hai lạng bạc.

Liều Oanh Oanh nhoen cười:

¹ Người Trung Quốc biểu thị con số bằng các ngón tay như sau: ngón cái - 1, ngón trỏ - 2, ngón giữa - 4, ngón vô danh - 8, ngón út - 16. Theo quy luật như thế, ta dùng ngón cái và ngón trỏ biểu thị 3, ngón cái và ngón giữa biểu thị 5, ngón giữa và ngón vô danh biểu thị 12... Một bàn tay biểu thị được số tối đa là 31.

- Ta hằng đặt trước cho ông năm lạng, đến Ngạc Châu sẽ trả nốt phần còn thiếu.

Cô ta lấy ra một cục bạc đưa cho chủ thuyền. Lão già mừng rơn, ngoái cổ gọi người trai trẻ:

- Phù nhi ơi, thương lượng xong rồi!

Dứt lời, lão ta đi trước dẫn đường. Mới được mấy bước, chợt nghe sau lưng có tiếng gió rít, rồi tiếng Oanh Oanh thét: "Tránh mau!", lão không kịp nghĩ ngợi gì, hoảng hốt lắc mình sang trái. Vừa mới nháy khỏi chỗ cũ thì một con ngựa phóng sát rạt qua bên mình, lão sợ toát mồ hôi.

Liễu Oanh Oanh chạy bổ lên ghì dây cương, áy náy nói:

- Xin lỗi ông, ngựa của ta đột nhiên nổi tính điên.

Chủ thuyền cười khan:

- Không sao, không sao! Lần sau cô nương nên giữ chắc hơn.

Nói xong, lão lại quay mình đi tiếp. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đưa mắt nhìn nhau, cố ý bước chậm để tụt lại đằng sau. Lương Tiêu thì thào:

- Lão già này biết võ công đấy!

- Phải rồi! Ta thấy thi thoảng mắt lão lóe sáng, bèn bảo Yên Chi chạy lên thử xem, quả nhiên đã tóm được cái đuôi sơ hở.

Lương Tiêu ậm ừ, cau mày nhận xét:

- Còn nữa, lão thấy Nhan Nhân Bạch máu me đẩy mình mà không hỏi lấy một câu, cứ tỉnh bơ mời chúng ta lên thuyền, có gì đó rất bất bình thường ở đây!

Liễu Oanh Oanh cười khê:

- Lão có vỏ quýt dày, ta có móng tay nhọn. Bọn mình cứ tương kế tựu kế, lên thuyền xem lão giờ trò gì.

Lương Tiêu cũng dự tính thế nên tán thành ngay:

- Được!

Hai người còn trẻ, rất hợp nhau ở khoản dạn dĩ to gan. Nhan Nhân Bạch nghe loáng thoáng lời họ bàn bạc, bất giác cau mày, tự quán lại các chỗ băng bó cho chặt hơn.

Ba người dắt ngựa lên thuyền. Người trai trẻ bước tới đón, hần ta mặc áo vải thô, nước da sạm súa, mặt mày iu xiu, nhìn Oanh Oanh thật nhanh rồi cúi xuống tháo dây neo thuyền.

Mọi người vào khoang ngồi. Lão già và gã trai trẻ chia nhau đứng ở mũi và đuôi thuyền, cùng hô một tiếng, phu thuyền bèn kéo buồm khua chèo, đưa thuyền ra giữa dòng rồi chạy theo hướng tây. Trên đường không có chuyện gì để nói, lại thêm hồi đêm thiếu ngủ, Liễu Oanh Oanh ngáp ngấn ngáp dài, bèn dựa vào vai Lương Tiêu ngủ gà ngủ gật. Nhan Nhân Bạch trước sau không hề hé răng, chỉ tập trung vận công điều tức. Lương Tiêu chẳng biết tán gẫu với ai, nhàn rồi quá đâm buồn tẻ, bèn nhặt lấy một mảnh gỗ vạch các bài toán xuống sàn, tự ra đề rồi lại tự giải, tiêu khiển cho qua thì giờ.

Thuyền đi được một thôi. Gần đến giờ Ngọ, chủ thuyền bưng một bát canh cá nóng vào đặt lên bàn, mời mọc:

- Dân sông nước chẳng có gì ngon đãi khách. Có bát canh cá hấp gọi là, mời các vị nếm thử!

Liễu Oanh Oanh nghe tiếng tỉnh dậy, ngửi mùi canh thơm lòng, cười hỏi:

- Có rượu không?

- Cô còn uống được à? - Lương Tiêu cau mày. - Say thế chưa đủ sao?

Liễu Oanh Oanh đầm gả một cái:

- Ai khiến người quản lý việc uống rượu của ta?

Chủ thuyền nhanh nhẩu đáp:

- Có một ít rượu đây, để lão đi lấy!

Liễu Oanh Oanh bực bội:

- Thôi, bị hấn cần nhẫn nhịn hứng rồi!

Chủ thuyền cười hà hà:

- Vậy chúc các vị ngon miệng!

Nói xong, lão không đi mà đứng gần đấy đợi. Oanh Oanh đưa mắt nhìn, cười bảo:

- Ông bận việc gì thì cứ ra làm đi đã!

Chủ thuyền chưng hửng:

- Được được, lão lên buông lái. Các vị dùng xong thì lão lại vào thu dọn.

Nói rồi quay mình đi ra khỏi khoang.

Oanh Oanh nhìn theo, nhanh tay lấy một chiếc khăn xé làm ba mảnh, kín đáo đưa cho hai người kia. Cả ba nhìn nhau, thâm hiểu ý

đến đứng quây quanh bàn cùng cảm muối mức canh ăn. Oanh Oanh bỗng giả cách run tay, làm canh trong muối bắn lên áo Lương Tiêu, vội kêu “Ồi chà” rồi thò tay ra phẩy phẩy, Lương Tiêu cũng cúi xuống lau, hai người nhân cơ hội ấy nhỏ canh cá ra khăn. Nhan Nhân Bạch lợi dụng vết thương ở phổi chưa khỏi, vừa ăn vừa ho, khiến canh cá thấm ướt cả lòng bàn tay.

Oanh Oanh cười nói:

- Canh cá tươi ngon quá, có thêm mà ăn thì hay!

Cô định cảm muối mức tiếp, bỗng chao người đi, giơ tay đỡ trán, run rẩy kêu:

- Háo sắc, ta... ta nhức đầu quá...

Lương Tiêu cũng lão đảo, nét mặt thất thần:

- Ta cũng... sao toàn nhìn một thành hai thế này?

Họ chưa nói xong, Nhan Nhân Bạch đã đổ gục xuống bàn. Lương Tiêu và Oanh Oanh mau chóng ngã theo.

Ngoài khoang vang lên tiếng cười, rồi tiếng chân đi lảo nháo, vài người sổng bước vào khoang. Chủ thuyền nói:

- Đêm qua ta mới nhận được phi cấp truyền thư của Cận đại hiệp, nội dung là nhờ hào kiệt Giang Hoài cản đường một tên quan Thát, không ngờ sáng ra đã gặp ngay đối tượng. Gã này máu me bê bết, thoáng nhìn là đoán được đến tám chín phần. Ha ha, Phù nhi ạ, đây gọi là “giăng lưới đón lông hổ xuống đồng bằng”, ông trời có mắt, để Bạch Tam Nguyên ta lập được đại công, mở mày mở mặt với giang hồ rồi.

Người trẻ hỏi:

- Cha ơi, liệu có bắt lầm không đây?

Giọng gã rất non, khác hẳn với vẻ dạn dày bề ngoài. Bạch Tam Nguyên cười nói:

- Phù nhi ạ, ta chỉ cho mày biết nhé, cánh cung của tên Thát này gọi là cung tổ hợp, bắn xa hơn tám trăm bộ, hình dạng khác với cung tiền phương nam chúng ta.

Liền đó là tiếng dây bật tinh tinh, tựa như có người đang lật xem cánh cung cứng của Nhan Nhân Bạch, rồi tiếng Bạch Phù cười:

- Quả vậy, cha biết nhiều hiểu rộng thật!

Bạch Tam Nguyên tự đắc:

- Chả thể thì ngoại hiệu Cửu đầu ngoan¹ của ta là hư danh à! Ê, hai đứa kia, hãy trói tên Thát bê bắt máu này trước.

Hai phu thuyền xúm lại xốc Nhan Nhân Bạch lên, sửa soạn trói. Bạch Phù hỏi:

- Cha ơi, còn gã thiếu niên và đứa con gái này thì xử trí sao đây ?

Bạch Tam Nguyên trả lời :

- Chắc chúng cùng một bọn thôi, trói tất cả lại đem nộp cho Cạn đại hiệp lĩnh công.

Bạch Phù vừa nuốt nước bọt vừa cười hì hì:

- Cha ơi, con bé này kháu quá, thưởng cho con làm vợ đi cha!

Bạch Tam Nguyên cầu nhàu:

- Khá khen cho mày cũng có con mắt tinh tường, ả này chẳng khác gì thiên tiên, không ngờ trong đám đàn bà Thát tử cũng có một món xinh xẻo thế. Tuy nhiên Hồ Hán không đội trời chung, gái Mông Cổ chơi thì được chứ làm vợ thì không xong đâu.

Bạch Phù mừng rỡ nói:

- Cảm ơn cha!

Bạch Tam Nguyên ho khê, xong hạ giọng dặn:

- Hình như con này có võ, phải phế bỏ công phu của nó trước nhé. Sau khi ăn vụng cũng phải chùi mép cho sạch sẽ, đừng để nhuốc nhơ danh hiệp khách nhà mình.

Bạch Phù cười:

- Con nhớ rồi, cha cứ yên tâm!

Hắn lại gần Liễu Oanh Oanh, chìa tay định ẵm cô gái lên. Oanh Oanh nghe hai cha con nói chuyện đã đủ cảm giận, đợi Bạch Phù cúi xuống, cô ta bèn vận mười thành *Bảng hà huyền công*, hét vang một tiếng, đẩy thẳng chưởng vào ngực hắn. Gã thanh niên bay vèo ra xa một trượng, ngũ tạng vỡ nát, không kịp hó hé tiếng nào, chết ngay lập tức.

Bạch Tam Nguyên đứng trơ khắc trước diễn biến đột ngột ấy. Liễu Oanh Oanh hạ thủ không một chút nương tình, giết xong Bạch Phù lại tung mình lên phóng chưởng vào lão. Lương Tiêu cũng nháy ra, điểm ngã hai tên phu thuyền. Nhan Nhân Bạch vừa rồi nghĩ cho đại

¹ Con gái chín đầu.

cuộc nên bị trời cũng không hề cựa quậy, nay nghe tiếng ấu đã mới mở bụng hai mắt. Lương Tiêu vừa tuốt kiếm cắt đứt những vòng dây da trên mình y vừa trông chừng Oanh Oanh, chỉ thấy cô gái tay dầm chân đá, Bạch Tam Nguyên bị đánh cho thiếu trước hụt sau, lùi một mạch ra ngoài khoang. Nhan Nhân Bạch nhìn theo, hơi biến sắc mặt, trầm giọng hô:

- Đừng để hấn nhảy xuống nước!

Liễu Oanh Oanh giật mình sức hiểu, đang định ra đòn kết liễu thì Bạch Tam Nguyên đã dướn đầu nhảy ùm xuống sông. Liễu Oanh Oanh thảm kêu: “Nguy thay!”.

Bạch Tam Nguyên hụp xuống nước rồi nhô đầu lên, tay cầm một đôi Nga Mi phân thủy thích¹, mặt mày hung ác, gào thét:

- Nha đầu kia, lão tử sẽ lôi ngươi xuống đây, dìm ngươi chết đuối!

Nói đoạn lão lặn vào làn nước. Nhan Nhân Bạch kêu lên:

- Hồng rồi, hấn đục thuyền đấy!

Liễu Oanh Oanh ngẩn người, bỗng thấy thân thuyền giật mạnh, Bạch Tam Nguyên đã ra tay. Oanh Oanh không biết bơi, cứ giậm chân nhấp nhô. Lương Tiêu lao ra sàn thuyền, không kịp cởi áo, lập tức phóng mình xuống sông làm nước bắn lên tung tóe.

Bạch Tam Nguyên đang thẳng tay đục thuyền, chợt thấy sóng cồn dữ dội bên liếc mắt nhìn xem. Nhận ra Lương Tiêu rẽ nước tiến đến, lão không dám khinh địch, liền quay ra nghênh chiến. Hai người giao đấu giữa những lớp sóng dập dồn.

Dưới nước khác trên bờ, võ công cao thâm đến đâu cũng khó bề thi triển. Lương Tiêu bơi lội vào dạng khá, nhưng chỉ mới vẫy vùng ở lạch con khe nhỏ, còn Bạch Tam Nguyên quen tung hoành sông lớn, lại nắm Nga Mi thích trong tay, cố nhiên là chiếm thế thượng phong. Lương Tiêu không đỡ nổi, mau chóng lĩnh một cước. Đầu tiếp mấy hiệp nữa thì bị Bạch Tam Nguyên rạch mũi thích qua thắt lưng, Lương Tiêu đau quá, lại sặc nước, cố sống cố chết giãy giụa ngoi lên mặt sông, bơi về phía con thuyền. Bạch Tam Nguyên đuổi theo mấy trượng thì bắt kịp Lương Tiêu, lão thét lên hung hãn, vung thanh Nga Mi thích đâm thẳng vào gáy gã.

¹Một loại binh khí dùng để tác chiến dưới nước, hình dáng rất phong phú, có thể là hình bán nguyệt, hình cái kéo, hình đoản kiếm hoặc đoản đao...

Thấy Lương Tiêu gặp nguy hiểm, Liễu Oanh Oanh kêu toáng lên. Đúng lúc đó có một tiếng “bọt”, rồi một mũi tên sắc bén lao thẳng xuống mặt Bạch Tam Nguyên như tia chớp. Lão già vội hất mặt tránh, mũi tên bèn xuyên vào vai, máu phọt ra. Lão ta nhin đau nhìn lên, thấy Nhan Nhân Bạch đứng trên mạn thuyền, đang gá một mũi tên khác lên cung thì kinh hồn táng đờm, vội vàng lặn xuống đáy nước, mũi tên xé gió lao tới, chui theo lão ta, xuyên vào lưng lão làm máu tươi loang ra. Hiềm nỗi Nhan Nhân Bạch bị thương nặng nên lực đạo mũi tên không bằng một phần trăm ngày thường, chưa kể phải chịu lực cản của nước, nên tuy trúng đích mà không kết liễu được đối phương. Mặc dầu vậy, Bạch Tam Nguyên vẫn cảm thấy đau đớn, đành tự an ủi “còn người là còn cửa”, bèn vút bỏ cỗ thuyền lớn, gắng sức bơi xa khỏi tầm tên bắn mới ngoi lên mặt nước rồi bị bôm lội vào bờ.

Nhan Nhân Bạch bắn liền hai mũi tên, vết thương nứt toác, máu tứa ra òng ọc, đầu óc quay cuồng, y đánh rơi cung tiễn, ngã ngời xuống sàn thuyền. Liễu Oanh Oanh quăng dây neo kéo Lương Tiêu lên, nhìn thất lưng gã loang lổ máu, biết nếu chệch đi hai tấc nữa thì thế nào cũng xuyên vào gan. Oanh Oanh khiếp sợ, lại cảm kích Nhan Nhân Bạch khôn nguôi, thấy bệnh tình y tái phát liền lấy thuốc cầm máu ra rịt cho y. Nhan Nhân Bạch cười khê, mặt trắng nhợt:

- Làm phiền cô nương quá!

Y cứu mạng Lương Tiêu, Liễu Oanh Oanh cũng không còn lạnh lùng với y như trước nữa, nghe vậy nhoèn cười, quay sang băng bó cho Lương Tiêu. Băng bó xong, ba người đi vào khoang, Oanh Oanh chưa nguôi giận bèn phi luôn một cước vào xác Bạch Phù, hất hấn xuống sông. Sau đó nhìn sang hai tên phu thuyền, cô trợn mắt, khiến bọn chúng tái mét mặt, một kẻ sợ hãi van vî:

- Xin các vị tha mạng, chúng tôi đều bị Bạch Tam Nguyên uy hiếp, bắt đắc dĩ phải làm thôi.

Kẻ còn lại sợ quá khóc rưng rức.

Bộ dạng họ cũng đáng thương, Lương Tiêu động lòng bảo:

- Bây giờ không ai điều khiển thuyền, chỉ bằng để họ lấy công chuộc tội, đưa chúng ta đi.

Liễu Oanh Oanh trừng mắt nhìn gã:

- Lời bọn chúng chắc gì là thật? Người để bọn chúng đưa đi, coi chừng chúng đưa người đến âm tào địa phủ đấy!

Đôi mày rậm của Nhan Nhân Bạch cau lại:

- Đúng, nhờ cô phải nhờ tận gốc, đừng nên lưu hậu hoạn.

Không đợi hai người kịp có ý kiến, y vụt rút đơn đao chém soạt soạt hai nhát, hai tên phu thuyền tức thì đầu một nơi thân một nẻo. Y xuất thủ cực nhanh, Lương Tiêu không ngăn cản kịp, la lên lạc cả giọng:

- Người... người làm gì thế?

Nhan Nhân Bạch nhìn gã, hơi ngạc nhiên:

- Hai kẻ này không dùng được nữa, thả ra thì làm lộ đường đi nước bước của chúng ta, chém một nhát là thỏa đáng nhất.

Lương Tiêu tức giận:

- Bạch Tam Nguyên đã thoát rồi, còn sợ lộ nữa ư? Hai người này không biết võ công thì gây hại gì được?

Nhan Nhân Bạch lắc đầu:

- Tiểu huynh đệ, cậu ít từng trải nên chưa hiểu hết đấy thôi. Trên đời này, rất nhiều kẻ trói gà không chặt mà gây tội ác ghê gớm gấp mười lần hạng võ biên.

Lần đầu tiên nghe đến lý lẽ ấy, Lương Tiêu không khỏi phân vân. Gã được mẹ dạy dỗ từ nhỏ, chỉ biết võ công càng cao thì càng ghê gớm, vì vậy cuối cùng vẫn không tin lời họ Nhan, lạnh lùng nói:

- Người đừng ngụy biện, giết hại những kẻ không có khả năng tự vệ là sai trái!

Nhan Nhân Bạch nhìn gã, vẻ mặt biến đổi liên tục, chợt cười bảo:

- Phải, Nhan mỗ hơi hấp tấp. Tiểu huynh đệ à, ta tạ lỗi với người.

Nói rồi chấp tay vái Lương Tiêu. Gã thiếu niên nhìn vẻ ôn hòa trên mặt y, không hiểu sao thấy khó chịu vô cùng, bèn quay mình đi ra ngoài khoang, ngồi xuống đuôi thuyền, lòng đầy bức tức.

Một lúc sau, Oanh Oanh nhẹ nhàng đến bên cạnh, ôn tồn khuyên giải:

- Đừng giận nữa! Người nghĩ mà xem, nếu chúng ta không nhìn ra sơ hở từ đầu thì đã bị ám hại rồi, đến nước ấy thì thê thảm biết chừng nào?

Nhớ lại lời lẽ bi ối của cha con họ Bạch, nàng rùng mình, lại tiếp:

- Nhan Nhân Bạch tốt xấu gì thì cũng đã cứu mạng người. Hơn nữa,

hai tên phu thuyền đó a đua theo Bạch Tam Nguyên đi cướp bóc khách thương trên sông, gây ra bao nhiêu tội nghiệt, hôm nay mất mạng cũng không oan đâu!

Lương Tiêu trầm ngâm hồi lâu, gật đầu nói:

- Thôi, ta cứu y một lần, y cứu lại ta một lần, thế là sông phẳng, từ nay về sau không ai nợ ai nữa!

Liễu Oanh Oanh vỗ tay cười:

- Đúng đúng! Đợi y lành bệnh, chúng ta tiễn y lên bờ, sau đó sẽ đi ăn trộm hộp sắt.

Thình lình, cô ta lén nhìn Lương Tiêu như có điều bối rối:

- Mà này, bây giờ thuyền đang bơ vơ giữa dòng, biết làm sao đây?

Lương Tiêu lườm cô ta, ủ rũ nói:

- Ai bảo cái tên họ Nhan đó chẳng cân nhắc điều hơn lẽ thiệt, giết phất phu thuyền đi?

Nghĩ ngợi một lúc, gã đứng dậy:

- Cô đi kéo buồm, ta cầm lái điều khiển bơi chèo vậy.

Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Người biết chèo thuyền hả?

Lương Tiêu cười:

- Không biết thì học, có ai sinh ra đã biết đủ mọi điều đâu.

Oanh Oanh nửa tin nửa ngờ, tung mình lên nóc khoang kéo buồm. Lương Tiêu cũng khoát mái chèo sắt, đưa con thuyền tiến lên. Tuy gã chưa chèo thuyền bao giờ, nhưng vốn có năng khiếu bẩm sinh về các hệ thống cơ quan, vừa quan sát vừa thử nghiệm, chỉ một lúc là nắm được nguyên lý chèo thuyền, rồi đến nguyên lý điều khiển bánh lái, dần dần đưa con thuyền êm êm rẽ nước ngược dòng đi lên.

Oanh Oanh đứng trên cao quan sát, bật cười khanh khách:

- Rõ tinh ma, người cầm lái giỏi lắm, có khi làm thuyền trưởng chở khách kiếm tiền cũng được.

Lương Tiêu không chịu kém, cũng cười đáp:

- Được, ta làm thuyền trưởng, cô làm thuyền trưởng phu nhân, ngày ngày Quảng Lưới bắt cá nhé.

Liễu Oanh Oanh đang ngồi trên nóc khoang, dùng đưa hai chân, nghe vậy ngáy ngủ:

- Tính toán khéo chưa, ai thêm làm phu nhân của người!

Cứ thế, hai người một trên cao một dưới thấp, chàng đối nàng đáp, chuyện nở như ngô rang. Thuyền đi đến lúc nhá nhem, Lương Tiêu mới thả mỏ neo. Ba người lục tìm thực phẩm trên khoang, ăn uống qua loa cho xong bữa. Lúc ấy còn chưa tối hẳn, Lương Tiêu đi xuống cuối thuyền, Oanh Oanh không muốn ngồi một mình với Nhan Nhân Bạch nên cũng đi theo. Lương Tiêu chặt một đoạn cột buồm, lại chêm gậy hai chân mỏ neo sắt, quấn chung vào một tấm gỗ, sau đó dùng dây thừng chằng thật chặt, kéo căng lên cao. Liễu Oanh Oanh theo dõi, thắc mắc quá bèn hỏi:

- Người làm gì đấy?

Lương Tiêu không đáp, buộc gọn ghẽ đầu dây mới đứng lên cười:

- Không chơi nói suông, cô để ta thơm một cái, ta sẽ giải thích cho cô hiểu.

Gã vốn chỉ đùa cợt, ai dè Oanh Oanh gật đầu:

- Được, nói nhớ phải giữ lời!

Lương Tiêu ngẩn người, rào đón:

- Tự cô đồng ý, đừng đổ tội ta vi phạm giao kèo nhé!

Oanh Oanh khê gật đầu, chum chim miệng, nửa cười nửa không. Lương Tiêu mừng quá, từ lúc ở chuồng ra, họ vẫn chưa thực sự âu yếm nhau lần nào cả. Gã bỗng thấy người mềm lả đi, vừa đặt môi lên mặt Oanh Oanh đã cảm nhận được làn da nõn nà trơn mịn, khác nào cánh hoa ngậm sương, bạch ngọc tỏa hương, Lương Tiêu mê mẩn tâm thần, cứ áp môi đứng mãi thế.

Được một lúc, Liễu Oanh Oanh mở bừng mắt đẩy gã ra:

- Người định hôn đến bao giờ thế? Nói mau đi, rốt cục người đang làm gì đây?

Lương Tiêu đỏ bừng mặt, ấp úng:

- Đây là một cơ quan, tên là *Quý khố thần sầu nhị liên hoàn*. Bạch Tam Nguyên chạy thoát, nhất định sẽ tiết lộ tung tích hành trình của chúng ta. Không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ có đối thủ tìm đến đấy!

Oanh Oanh cười:

- Người biết lo xa lắm, nhưng vì sao lại gọi bằng cái tên đó?

Lương Tiêu trở bầy tám sợi dây căng dưới sàn thuyền, miệng nói tay mô tả:

- Nếu vướng vào chỗ này thì sẽ bị dây thừng quấn cổ chân, khiến tấm gỗ và thanh sắt xô tới, hất mình ngã xuống nước.

Oanh Oanh hỏi:

- Cái đồng gỗ nát dây đứt này mà hữu dụng thế ư? Ta chẳng tin.

Cô ta đảo mắt, lẩm nhẩm:

- *Quý khốc thần sầu!*

Rồi vụt thò tay ra, xô Lương Tiêu một cái thật mạnh. Lương Tiêu mất thăng bằng giật lui mấy bước, vướng chân vào một sợi dây thừng. Chỉ nghe vù một tiếng, dây thừng túc thì quấn lại, thắt chặt lấy cổ chân gã, đồng thời, cái gậy ghép bằng gỗ và sắt bật tới, cuốn theo một luồng kinh phong sắc bén quét thẳng vào mặt. Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi, ngửa ngay người về sau, khúc gậy to quá vù qua chòm mũi gã, dây thừng ở cổ chân căng theo, bỗng đứt phụt, Lương Tiêu ngã tùm xuống nước.

Liễu Oanh Oanh không ngờ cơ quan này lợi hại đến thế, cứ đứng ngẩn ra, mãi đến khi Lương Tiêu la gọi, cô ta mới thả thừng xuống kéo gã lên. Lương Tiêu lóp ngóp bò lên sàn thuyền, tức giận mắng:

- Cô muốn giết ta phải không?

Liễu Oanh Oanh tuy hồi hận, nhưng vẫn nói bướng:

- Ai bảo người lợi dụng cơ hội chèn ép ta? Ai mà biết cơ quan này ghê gớm đến thế? Ta cứ tưởng người bốc phét!

Lương Tiêu cứng họng, nghĩ mình mượn cớ ép uống cô ta kể cũng không phải, một lúc lâu sau mới nói:

- Thực ra cơ quan này cũng chưa đủ lợi hại!

Liễu Oanh Oanh thấy gã nói lảng sang việc khác thì hừ mũi, cũng không muốn bức bách quá đáng. Lương Tiêu đi vào trong khoang, không thấy Nhan Nhân Bạch đâu, bèn rút lấy hơn chục mũi tên của y, lại lấy thừng và gỗ to quấn kỹ lại, đồng thời chỉnh thể đi của dây thừng cho khác với lúc trước. Quấn xong, gã gắn từng mũi tên lên dây thừng, chia hướng ra ngoài thuyền, sau đó dẩy kín buồm lên trên. Oanh Oanh không quấy rầy nữa, chỉ đứng im xem.

Bấy rập hoàn thành, Lương Tiêu nói:

- Đây là *Quý khốc thần sầu tam liên hoàn*, cái này mới thực lợi hại, cô phải cẩn thận đừng chạm bừa vào đấy.

Oanh Oanh cười nhạt:

- Chà thêm! - Nói rồi ngúng nguẩy bước vào khoang.

Lương Tiêu tự nhủ phải báo cho Nhan Nhân Bạch biết về cơ quan này, bèn đi vòng lên đầu thuyền để tìm. Gần tới nơi bỗng nghe thấy tiếng ngâm:

*Lát sau, trăng ló núi Đông,
Ngấn ngơ mờ tỏ sáng cùng Đẩu, Ngưu
Sông xa sương gió hiu hiu
Chân trời ánh sóng dặt dìu tương giao.
Vượt trên muôn khoảnh ba đào,
Thành thơ thuyền chở ta vào mộng mênh.
Quản chi lên thác xuống ghềnh,
Ngất ngây ta ngỡ bỗng bênh côi tiên.*

Lương Tiêu không giỏi văn chương, nhưng nghe mấy câu này cũng thấy rất khâm phục. Sực nhớ ra mục đích chính, gã bèn tiến lại gần. Nhan Nhân Bạch đứng trên đầu thuyền, tay chấp sau lưng, nhìn chăm chăm ra mặt sông. Lương Tiêu toan đánh tiếng, Nhan Nhân Bạch đã quay đầu lại, tươi cười nói:

- Tiểu huynh đệ đây à? Kê thô lỗ lại đua đòi văn chương, để cậu bắt gặp thật hổ thẹn quá!

Lương Tiêu hỏi:

- Bài này do ông tự viết phải không?

Nhan Nhân Bạch nhàn mặt:

- Tiểu huynh đệ đề cao ta quá rồi, hạng vô biên như Nhan mỗ làm sao viết được áng văn tuyệt diệu ấy! Đó là trích đoạn trong bài *Tiền Xích Bích phú* của Đông Pha tiên sinh. Thế nhân đều ngưỡng mộ tài năng của Tô Tử, ta là người Mông Cổ, nhưng cũng mến phục ông vô cùng.

Y ngừng một lát, thở dài buồn buồn:

- Đáng tiếc nhân vật hiếm có ấy lại sinh trưởng ở Tống triều, để đến nỗi tài năng mai một.

Lương Tiêu đã từng nghe danh Tô Đông Pha, nhưng không biết tiểu sử ông ta thế nào, bèn hỏi thêm. Nhan Nhân Bạch thuật lại sơ qua, rồi nói:

- Một con người như thế mà không có đất dụng võ, chết vì bệnh tật ở nam hoang¹, còn gì bi phần cho bằng?

Lương Tiêu cũng rất đồng cảm, gật đầu tán thành:

- Hoàng đế nhà Tống thật xấu xa.

Nhan Nhân Bạch cười:

- Trời xanh khắc có báo ứng. Không bao lâu sau khi Đông Pha tiên sinh mất, người Nữ Chân đã phá Đông Kinh, bắt sống hai hoàng đế nhà Tống.

Lương Tiêu cau mày:

- Đáng đời, ai bảo họ không trọng dụng người tài như Tô Tử!

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Đông Pha tiên sinh lòng danh văn tài nhưng không xuất sắc lắm trong việc cầm quân đánh trận. Bù lại, nhân tài quân sự nhà Tống nhiều như nước hồ thu, chỉ tại người trên ngôi cử ngử không nhìn ra đó thôi. Sau họa Tĩnh Khang có Nhạc Phi, Hàn Thế Trung đều là các tướng tài hiếm thấy, nhất là Nhạc Phi, một con người mà thiên tài về quân sự và chính trị đã đạt tới mức thiên hạ phải ca ngợi "bấy núi dễ, giáp mặt Nhạc quân thật khó ghê" thì đúng là tự cổ chí kim chẳng có bao nhiêu.

Đến đây, y xoa tay, thở dài chua xót:

- Đạo ấy người Nữ Chân đang trong thời kỳ thịnh vượng, danh tướng đông đảo, nhưng không một ai đương cự nổi Nhạc gia. Ôi, đáng tiếc, một đại tướng uy dũng, một công thần cái thế như vậy mà bị Tống Cao Tông giết oan.

Hồi nhỏ, Lương Tiêu cũng đã được nghe sự tích Nhạc Phi, lúc đó còn hiếu lơ mơ, lớn lên rồi vỡ vạc thêm đôi chút, vẫn thường cảm thương cho vị danh tướng này, bây giờ nghe chuyện càng bất nhẫn:

- Ké như Tống Cao Tông cũng phải bắt giam đi, để Nhạc Phi làm hoàng đế thì tốt hơn nhiều!

Nhan Nhân Bạch ngẩn người, chăm chú nhìn Lương Tiêu một lúc, sau cùng cười khê:

- Đúng là giọng điệu trẻ con. Người Nữ Chân họ nghĩ đến việc ấy từ lâu rồi, chỉ hiềm khí số nhà Tống chưa dứt, sau Nhạc Phi còn vô vàn

¹ Tức đảo Hải Nam ngày nay. Vào thời của Tô Đông Pha, đó chỉ là một hòn đảo hoang.

tướng tài xuất hiện, trước là Ngưu Doãn Văn, Mạnh Củng, sau có Hoài An Vương, Lữ Đức... Họ đều là những nhân vật bản lĩnh, đánh lui cường địch nhiều lần, ra sức chèo chống cho đến hôm nay. Nhưng hiện thời Giả Tự Đạo lộng quyền, triều đình mỗi ngày một thối nát. Cứ như ý ta, trong vòng mười năm tới đây thôi, Đại Tống sẽ diệt vong.

Lương Tiêu vỗ tay reo:

- Phải bắt hết bọn hoàng đế với Giả Tự Đạo ngu ngốc ấy mà quật cho một trận!

Nhan Nhân Bạch nghe thú quá, vỗ tay cười lớn. Sực nhớ ra, y hỏi:

- À, cậu tìm ta có việc gì đấy?

Lương Tiêu bèn kể việc lập cơ quan, Nhan Nhân Bạch gật đầu:

- Tốt quá, tiểu huynh đệ thật biết nhìn xa trông rộng, giỏi tính toán trước mọi đường!

Hai người lại chuyện phiếm thêm một lúc rồi cùng đi vào khoang. Trong khoang ánh nến lung lay, Liễu Oanh Oanh đang nằm quay lưng vào tường, ngủ say sưa. Lương Tiêu nhìn dáng ngủ êm đềm kiều diễm của nàng, nhu tình mật ý dâng tràn lồng ngực. Nhan Nhân Bạch nói:

- Cô nương này thông minh xinh đẹp hiếm có, cậu nên trân trọng!

Lương Tiêu lấp bắp, mặt đỏ ửng, trong người rạo rực, chút hiềm khích với Nhan Nhân Bạch theo đó tan biến cả. Nhan Nhân Bạch nhìn gã một thoáng, cười bảo:

- Ta sang khoang bên nhé.

Rồi vỗ vai Lương Tiêu, quay mình đi ra.

Khoang thuyền tịch tịch, giai nhân say giấc nồng. Lương Tiêu ngồi ở mép giường bên kia, tay chống má ngấm Oanh Oanh, tim đập như trống dồn. Ngấm một lúc lâu, gã thôi tắt nến, nằm xuống đắp chăn, nhưng vẫn nghe tiếng nàng thở khe khẽ, cả khoang thuyền cũng như xôn xang trong mùi hương thiếu nữ dịu dàng. Trái tim Lương Tiêu xao động, người đắm trần trọc khó ngủ, mãi đến canh tư mới mơ màng thiếp đi.

Chợt mắt được một lúc, chợt có người lay lay, Lương Tiêu mở choàng mắt nhìn, gặp ngay ánh nến rực rỡ trong khoang, Oanh Oanh đang ngồi bên cạnh mình. Lương Tiêu nhòe dụi mắt hỏi:

- Trời sáng rồi à?

Oanh Oanh xua tay, hàng mày thanh tú cau cau, tựa hồ đang lắng nghe điều gì. Lương Tiêu giật mình, cũng tập trung tinh thần lắng nghe. Văng vẳng có tiếng tiêu rời rạc. Lương Tiêu hỏi:

- Ai thổi sáo đâu đây?

Oanh Oanh khẽ nói, vẻ mặt nặng nề:

- Người thổi tiêu ở cách đây xa lắm, âm thanh được đẩy tới nhờ nội lực, khác với tiếng tiêu thông thường.

Lương Tiêu chăm chú nghe, quả nhiên như vậy, lòng thầm xấu hổ.

Tiếng tiêu u u một lúc lâu, chợt Nhan Nhân Bạch cười vang:

- Trăng thanh gió mát, đêm dài mệnh mang, tại sao tiếng tiêu của túc hạ chưa đầy sát âm như thế, thật uống phong cảnh này đi!

Tiếng tiêu vụt tắt, có người cười nhạt:

- Chết đến nơi mà không lo, lại còn cảm hứng bình nhạc cơ à?

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nhìn nhau, rồi chạy bỏ ra ngoài khoang.

Trăng đã ngả trời tây, phương đông chớm chớm hồng. Đàng thượng du thấp thoáng bóng một con đò đang thênh thênh trôi xuống, cách thuyền họ phải đến hai dặm, vậy mà giọng người ấy nghe như sát bên tai, ung dung điềm đạm, không hề mất sức.

Nhan Nhân Bạch cười:

- Sống chết có số, so vai rứt cổ cũng chẳng tác dụng gì. Nội lực túc hạ rất tinh thâm, chắc hẳn danh tiếng phải vang dội lắm.

Người nọ nhạt nhẽo đáp:

- Muốn biết danh tiếng của ta? Hừ, người còn chưa xứng!

Nhan Nhân Bạch cười nói:

- Lạ thật, không ngờ người Tổng toàn là hạng ngông cuồng ech ngồi đáy giếng giống hai vua Huy, Khâm thế này!

Nguyên ngày xưa Tổng Huy Tông và Tổng Khâm Tông bị nước Kim bắt, người Nữ Chân bèn đem họ giam xuống một cái giếng cạn ở thành Ngũ Dương, lệnh cho ngồi đáy giếng nhìn trời. Việc này là một sự sỉ nhục đối với Tổng triều, phàm là dân Tổng đều hổ thẹn không muốn nhắc đến. Người nọ nín lặng một thoáng, sau nói to:

- Được, ta nhớ rồi nhé. Ech ngồi đáy giếng, mỗi chữ một cái tát! Tên Thát khốn nạn kia, người nợ ta bốn cái tát, đừng có quên đấy!

Giọng điệu chẳng coi mấy người trên thuyền vào đâu, Lương Tiêu nghe xong, ngấm ngấm tức giận.

Trong lúc ấy, con đò cứ theo dòng trôi xuống, đến gần thuyền lớn. Ánh ban mai bắt đầu rạng dần ở phương đông, giúp họ nhìn thấy mờ mờ nhân vật nọ. Đó là một thư sinh trẻ tuổi mặt mày thanh tú, đầu đội chiếc mũ the nhỏ màu xanh, mình vận áo gấm kiểu nhà nho, đang ngồi đằng mũi đò. Sau lưng gã có một tiểu đồng xinh đẹp sáng sủa, môi đỏ răng trắng, tay ôm một thanh kiếm cổ lốm đốm. Nếu hai người họ đừng giữ bộ dạng hung hăng đầy sát khí kia thì cảnh này tình này khác nào một bức tranh phong nhã.

Lương Tiêu nhìn thư sinh nọ, cảm thấy rất quen mặt. Sực nghĩ ra một người, gã giật mình:

- Phải chăng là hấn?

Nhan Nhân Bạch ở trong thuyền cười vọng ra:

- Mời tiểu huynh đệ vào khoang nói chuyện.

Liễu Oanh Oanh kín đáo đẩy Lương Tiêu, hai người lui vào trong khoang. Nhan Nhân Bạch ngồi bên bàn, tay bưng một bát sứ men hoa, đang thưởng trà. Trông thấy họ, y đặt bát xuống cười bảo:

- Ổn cứu mạng của hai vị, Nhan mỗ ghi lòng tạc dạ. Người xưa đã nói: tiệc nào là tiệc chẳng tan, hôm nay chúng ta chia tay ở đây thôi. Tầm thân tàn tạ của Nhan mỗ chết không đáng tiếc, còn hai vị tương lai xán lạn, nhân lúc dịch thù chưa đến hãy đi mau đi!

Y nhắc chuyện sinh ly tử biệt mà vẫn bình thản nói cười, khuôn mặt chẳng vương một nét ưu sầu.

Lương Tiêu hiểu y muốn liều chết ngăn cường địch để gã và Oanh Oanh chạy trốn, tức thì nóng nảy bảo:

- Ông nói gì vậy, chưa đánh mà đã muốn chạy rồi ư?

Liễu Oanh Oanh phụ họa:

- Đúng thế, có gì là ghê gớm đâu. Nếu người sợ thì cứ cúp đuôi chạy một mình đi!

Nhan Nhân Bạch cau mày, nghĩ bụng: "Quả nhiên nghe con chưa biết sợ cọp, hai thiếu niên này chẳng hiểu trời cao đất dày là gì!". Y chưa kịp khuyên giải thêm thì một bóng người đã xẹt tới ngoài thuyền, cười ha hả. Thư sinh trẻ tuổi phất tay áo ung dung tiến vào cửa, nhìn quanh mọi người:

- Ta cứ tưởng binh hùng tướng tằm ở đâu, hóa ra trơ khấc hai đứa oắt miệng còn hôi sữa!

Nhan Nhân Bạch kinh hoàng, không ngờ người nọ tới nơi nhanh thế, may nhờ phong phạm đại tướng giữ cho y bình thản, dẫu thắng thốt cũng không lộ ra ngoài.

Thái độ khinh rẻ của đối thủ khiến Liễu Oanh Oanh tức giận. Không đợi gã dứt lời, cô bêu môi khích bác:

- Ta cứ tưởng anh hùng hảo hán ở đâu, hóa ra trơ khấc một mụ đàn bà mọc râu!

Thư sinh chưng hửng, cau mày hỏi:

- Người nói ai?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Người chứ ai! Da trắng thịt đầy, uốn à uốn ẹo, chẳng có tí khí chất nam nhi nào cả!

Lương Tiêu không kìm được, phì cười.

Thư sinh nọ mi thanh mục tú, quả thực có phần éo lá. Nghe Oanh Oanh châm chích như vậy, gã cau mày nhìn cô ta:

- Còn người thì là kẻ cướp, chẳng có tí khí chất giai nhân nào!

Liễu Oanh Oanh cười:

- Ủ ta làm cướp đấy, mọi người thường gọi ta là quân trộm cắp, người có gọi thêm lần nữa cũng chẳng hề gì!

Thư sinh gọi người ngọc là kẻ cướp xong cũng hơi hối hận, ai ngờ cô ta chẳng biết ngượng, thậm chí còn vênh vang thừa nhận. Gã đâm bối rối, lại bị Oanh Oanh nhìn chòng chọc, tự nhiên hai má nóng bừng, miệng lưỡi khô khốc, không thốt nên lời. Để che giấu sự lúng túng của mình, gã vội vã đưa mắt đi chỗ khác, nhìn sang Nhan Nhân Bạch:

- Người là tên cầm đầu phải không?

Nhan Nhân Bạch nghi bụng: "Người này võ công cao cường mà nói năng hành sự chẳng khác gì trẻ đại". Mắt lóe lên, y cười bảo:

- Có việc gì cứ trút lên ta đây, không dính dáng gì đến hai người kia cả.

Thư sinh tức giận hừ mũi:

- Chết đến nơi rồi mà còn giờ giọng nghĩa khí ư?

Nhan Nhân Bạch thông thả cầm một chén trà lên:

- Được, chúng ta khoan bàn đến nghĩa khí, hãy nói chuyện khách khí đã. Nhan mỗ lấy trà thay rượu, kính người một chung.

Các ngón tay trái y khếp khít thành đao, gọt một miếng ở chén sứ, biến nó thành một mũi ám khí bắn về phía thư sinh. Mảnh sứ đầu tiên vừa ra, Nhan Nhân Bạch đã tiện tay gọt thêm một mảnh nữa. Chiếc chén sứ như được làm bằng đất, sau một chuỗi âm thanh rốp rốp liên tục, đã bị chặt sơ thành mười mấy mảnh, bắn liên tục về phía thư sinh trẻ tuổi, mảnh trước nỏ mảnh sau như xâu chuỗi.

Lương Tiêu và Oanh Oanh thấy y bị thương mà chương lực còn dữ dội thế thì rất ngạc nhiên và mừng rỡ. Thư sinh trẻ tuổi đứng yên, không mấy may nhúc nhích. Thình lình gã nhếch mép cười khẩy, vòng hai tay ra, chuỗi mảnh sứ bị chương phong của gã cuốn lấy, lập tức đều đổi hướng, thư sinh bèn nỏ hai bàn tay lại như ôm một vòng Thái cực, những tiếng va chạm vang lên giòn tan, mười mấy mảnh sứ ghép trở lại thành chén trà, thư sinh lật nhanh tay ra, phập một tiếng, chén trà găm vào cánh cửa bên cạnh, ghép khít với nhau, không nhìn ra một vết nứt nào.

Chiêu ấy bất kể là thủ pháp hay nội kinh đều đạt tới đỉnh cao, Nhan Nhân Bạch tắt cười, nhìn chằm chằm cái chén sứ hồi lâu, cau mày hỏi:

- *Lương nghi hồn thiên công?*

Thư sinh cười nhạt:

- Kể cũng có chút kiến thức nhỉ!

Nhan Nhân Bạch nhướng mày:

- Túc hạ là môn nhân của Cùng Nho?

Thư sinh không đáp, lướt đi nhẹ nhàng, băng tới trước hơn một trượng. Lương Tiêu biết rõ Nhan Nhân Bạch bị thương nặng, hoàn toàn không phải đối thủ của kẻ này, bèn chạy ào tới, đâm chéch quyền trái, phóng thẳng chương phải, chiêu này bắt nguồn từ võ học trong thạch trận, tên là *Đám sơn cản hải*, lúc xuất quyền thì kinh lực ẩn nơi thất lưng, hễ gặp phản kích thì sẽ lan ra quyền và chương. Thư sinh nọ trông thấy chiêu thức, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, huơ tay áo gạt quyền trái của Lương Tiêu, tả chương vụt đánh ra. Bụp một tiếng, hai chương xô nhau, Lương Tiêu hự lên một tiếng, lộn nhào ra sau, xuyên vù qua vách khoang, chưa hết đà, liền lao thẳng xuống sông.

Oanh Oanh không ngờ Lương Tiêu thất bại nhanh thế. Cô bay ào ra cửa, cả kinh thất sắc, cúi mình trên mạn thuyền gọi to:

- Lương Tiêu, Lương Tiêu...

Sóng trời lên, nhưng không thấy bóng dáng Lương Tiêu đâu cả, Liễu Oanh Oanh nức lên, trái tim tan nát, nước mắt giàn giụa. Cô cắn chặt răng, ngoái nhìn vào trong. Thư sinh trẻ tuổi và Nhan Nhân Bạch đã bắt đầu giao thủ, hai người đều dùng chiêu, chiêu thuật vô cùng tinh diệu.

Nhan Nhân Bạch bị thương nặng chưa khỏi, chiêu pháp thượng thừa đến đâu cũng không thi triển hết được. Hai bên chiết khoảng sáu chiêu, thư sinh chợt thét lên:

- Trúng!

Nhan Nhân Bạch bị đẩy lui ba bước, cánh tay phải mềm rũ đi, máu trào ra ngực nhuộm đỏ tấm áo. Thư sinh không truy kích, chỉ hơi nhướn lông mày, vẻ mặt xơ cứng, không có nét gì là vui mừng, chỉ nhạt nhẽo bảo:

- Người đang bị thương, lẽ ra ta không nên xuất thủ. Nhưng hai nước tương tranh, không lấy ân oán giang hồ ra làm thước đo được.

Nhan Nhân Bạch thở hộc ra, mặt trắng bệch:

- Nói đúng, ai vì chủ này, ta chết cũng không oán trách gì.

Thư sinh quan sát y, cười nhạt:

- Không ngờ tên Thất này có khí độ đến thế. Bốn chiêu trừ một, người còn nợ ta ba chiêu. Nhìn cho kỹ đây, chiêu thứ hai sẽ chặt gãy cánh tay ngươi.

Gã lắc mình tới như tia chớp, Nhan Nhân Bạch vùng chiêu lên đỡ. Hai chiêu giao nhau, "rắc" một tiếng, Nhan Nhân Bạch lại giật lui ba bước, mép ứa máu, cánh tay trái mềm oặt thông xuống, y lắc lư một lúc, lại uốn ngực ngẩng đầu lên, nuốt ngược máu vào, cười lớn:

- Chiêu pháp khá lắm!

Thư sinh nọ lộ vẻ kinh ngạc, trân trân nhìn y một lúc rồi gật đầu:

- Hảo hán tử, ta không làm nhục ngươi nữa! Hai chiêu còn lại ta sẽ ghép làm một!

Nhan Nhân Bạch cười nhạt:

- Miễn đi!

Thư sinh nọ nhìn cú chỉ và lời ăn tiếng nói của y, rõ ràng là gã đang chiếm thượng phong mà không hiểu vì đâu lòng lại chán ngán thế, bèn hừ một tiếng giận dữ, quát bảo:

- Nhìn đây, chương này sẽ bẻ gãy cổ ngươi.

Gã dồn khí vào hai chương, định xuất thủ, chợt nghe một tiếng hét lạnh lạnh, rồi một luồng hàn khí từ đằng sau thốc tới.

Thư sinh thu thể quay lại, hóa giải chương lực của Liễu Oanh Oanh, cau mày hỏi:

- Tại sao cô nương phải dầm mình vào vũng nước đục này?

Liễu Oanh Oanh nghiêng chặt rằng không đáp, lập tức đánh liền ba chiêu *Phiêu tuyết thần chương*. Thư sinh giơ một tay hóa giải, chiết đến hơn mười chiêu thì không nhẫn nại được nữa, nói to:

- Tại hạ cứ nhường thì cô nương lại muốn bức bách, ta không khách sáo nữa đâu.

Liễu Oanh Oanh thấy gã chỉ dùng một tay mà chặn được thể tấn công của mình thì tuyệt vọng vô cùng, cô ghen ngào nói:

- Ngươi hại Lương Tiêu, ta phải giết ngươi bằng được!

Chương pháp bỗng nhanh hẳn lên như trúng tà.

Thư sinh nhìn đôi mắt đẹp điên cuồng rung rung lệ, trái tim bỗng loạn nhịp, chiêu thức chậm hẳn lại, cuối cùng bị Oanh Oanh chiếm lấy tiên cơ. Sau một chương tấp rất mật, hàn khí ồ ạt, gã mới giật mình sợ hãi: "Ta thật lú lẫn, phải mau mau giết chết tên Thất kia thôi". Gã sầm mặt quát:

- Cô nương, tại hạ thất lễ!

Đoạn đâm dứ quyền trái, hóa giải chương thể của Liễu Oanh Oanh, các ngón tay phải phóng ra nhanh như chớp, điểm vào huyệt Thần phong trên ngực cô gái. Đúng lúc đó, bỗng có người gọi to:

- Văn Văn Trình!

Thư sinh choáng váng, ngón tay chậm lại, Liễu Oanh Oanh thừa cơ thoát về phía sau, ngoảnh đầu nhìn, thấy Lương Tiêu ướt lướt thướt đứng trước cửa, tay cầm thanh trường kiếm, Oanh Oanh vừa mừng vừa ngạc nhiên, buột miệng reo lên:

- Háo sắc, ngươi chưa chết ư?

Lương Tiêu cười nói:

- Ta chết thật rồi ấy chứ, có nhớ ta không?

Oanh Oanh đỏ mặt gất:

- Ai thêm nhớ người!

Nói thì gất gổng mà ánh mắt thì lấp lánh cười.

Thư sinh nọ trông thấy hai người đưa đẩy hờn dỗi, lòng trào lên một cảm giác xót xa, không rõ nguyên cớ vì đâu. Gã lạnh lùng cắt ngang:

- Đồ súc sinh, người vừa gọi tên gì?

Lương Tiêu cười:

- Tên ta gọi là Văn Vạn Trình¹.

Thư sinh ngăn người, chợt nhận ra Lương Tiêu nói trại đi để xỏ mình, gã nổi giận:

- Ôi chà, đồ súc sinh mất dạy!

Thư sinh này chính là Văn Thù, con trai Văn Vạn Trình. Gã cùng Long Nhập Hải và Cận Phi chia nhau mỗi người một ngả truy đuổi Nhan Nhân Bạch, đuổi đến bờ sông thì gặp Bạch Tam Nguyên thất thểu bò về, mới biết ba người đã ngược dòng sang hướng tây, lập tức lên đồ đuổi theo. Gã nôn nóng, trời lại tối, đuổi hết quãng đường đến sáng bạch cũng không thấy bóng dáng con thuyền lớn đâu, gã không nản lòng bèn chèo đò trở lại, sục sạo trên mặt sông. May thay, thuyền của Bạch Tam Nguyên có kiểu dáng đặc biệt, đến khi trời tang tảng sáng, Văn Thù cũng tìm thấy con thuyền lớn ấy.

Lương Tiêu đã từng trông thấy Văn Thù ở Bách Trượng Bình, chỉ biết gã là con trai Văn Vạn Trình chứ không biết tên gã là gì, đang lúc gấp rút bèn xưng luôn tên ông bố, ai ngờ lại có tác dụng. Chỉ tội Lương Tiêu thích lẩn lút miệng lưỡi đối thủ nên khiến Văn Thù giận tím mặt. Gã thư sinh siết nắm tay răng rắc, hần học nói:

- Đồ súc sinh, người dám lăng mạ tiên phụ?

Liễu Oanh Oanh nghe vậy mới hiểu ra, bung miệng cười khúc khích. Văn Thù bị cô ta giễu cợt, càng thêm nóng nảy. Lương Tiêu thì ung dung, cười hi hi:

- Người hỏi sao ta đáp vậy. Con của ta à, đáp thế không đúng ư?

¹ Câu nói của Lương Tiêu có thể hiểu theo hai cách: (Cái) tên ta (vừa) gọi là Văn Vạn Trình hoặc Tên (của) ta (gọi) là Văn Vạn Trình.

Gã nói toạc ra, Vân Thù cầm uất thét lớn, tung mình nhảy tới. Liễu Oanh Oanh giật mình hô:

- Lương Tiêu chạy mau!

Vân Thù nghe câu ấy, bất giác thấy tức ngực, nghiêng răng quát:

- Chạy được ư?

Lương Tiêu xoay mình chạy ra. Vân Thù đuổi sát theo sau, hai người nhảy đến đằng đuôi thuyền. Vân Thù sợ Lương Tiêu trốn xuống nước bèn chồm lên, chụp xuống đầu gã. Lương Tiêu nghe tiếng gió rít trên cao liền hụp đầu, trườn đi sát đất, không chú ý nên vướng chân vào dây thừng trên sàn thuyền. Ngay lập tức, bảy tám sợi thừng siết lại, quấn chặt lấy gã. Lương Tiêu vốn định như Vân Thù rơi vào cơ quan, không ngờ trong lúc rối loạn thì lại sơ suất, rơi vào bẫy của chính mình, bất giác kêu khổ, không biết làm thế nào nữa.

THẬU THIÊN HOÀN NHẬT¹

Lương Tiêu ngã xuống, Vân Thù cũng nhào mình xuống theo, chộp lấy lưng gã. Đột nhiên, nghe tiếng mười mấy luồng kinh phong sắc bén bắn vun vút tới mé sau mình, Vân Thù hoảng hồn buông Lương Tiêu ra, trở tay gạt rơi mấy mũi tên, hiểm nổi gấp rút quá nên khó thi triển hết công lực, bị một mũi tên bắn trúng ngay đùi. Vân Thù đau điếng, rít lên tức giận, đúng lúc qua khoe mắt, nhác thấy Lương Tiêu dù bị trời gô vẫn đang cố sức lăn đi, gã bèn cắn răng nén đau lật mình đáp xuống sàn thuyền, chỉ mong tóm được Lương Tiêu để rửa mối hận. Nào ngờ hai chân vừa tiếp sàn, đằng sau lưng lại có tiếng gió rít nổi lên, gã liếc mắt nhìn, một cây gậy to tướng đang quét vù tới. Thì ra *Quý khốc thần sầu tam liên hoàn* của Lương Tiêu gồm ba phần, một là nùi dây, hai là tên nhọn, ba là gậy to. Gậy này là do Lương Tiêu dùng hết sức giật nên đà phóng nhanh vô cùng. Vân Thù đã đánh hết chiêu cũ, chiêu mới lại

¹ Đánh tráo.

chưa kịp tung ra, không sao né tránh được, chỉ thấy lưng giật lên một cái, mắt nổ đom đóm, người bắn lộn lên không rồi rơi tùm xuống nước.

Lương Tiêu may mắn thoát thân, lập tức vung kiếm chém đứt dây thừng, nhìn lên thấy Oanh Oanh đang xầm xầm chạy đến, liền cao giọng gọi:

- Giương buồm mau!

Rồi gã quay lại rút mỏ neo, hai tay khua mái chèo, đẩy thuyền xuất phát. Liều Oanh Oanh theo lời kéo buồm lên, thuyền nương chiều gió, chuyển mình lao xuống hạ du. Văn Thù bị gậy quất trúng đâm tức ngực, lại uống phải mấy ngụm nước, không sao điều hòa được hơi thở, đành la lớn:

- Phong Miên, Phong Miên ơi...

Đứa tiểu đồng nghe gọi, vội vàng giục lái đò chèo tới cứu chủ lên. Văn Thù nằm sấp trên mạn đò ộc cho hết nước sông trong bụng ra. Đôi mắt nhìn con thuyền lớn dần xa, gã tức giận không sao nói hết, bèn thét bảo lái đò đuổi theo. Nào ngờ vừa xoay bánh lái thì “rắc” một tiếng, con đò nhỏ nứt ngay chính giữa, ba người trên đò ngã nghiêng chao đảo rồi ngã nhào xuống nước.

Văn Thù phản ứng mau lẹ, vừa ngã là vươn một tay ôm cứng lấy nửa con đò, một tay tóm lấy tên thư đồng Phong Miên. Gã xem xét kỹ càng vết nứt, nhận ra mặt cắt hết sức bằng phẳng, y như thể bị cửa sập từ trước. Văn Thù nghĩ ngợi một lúc thì bàng hoàng sức hiểu. Chắc chắn Lương Tiêu đã dùng khổ nhục kế, cố ý ngã xuống nước rồi luồn vào dưới con đò, vận kiếm rạch cách quãng mặt đáy. Tính toán đã chuẩn, lưỡi kiếm lại sắc bén, sao cho chỗ nứt vẫn cho phép con đò chở được vừa vận hai người, nhưng thêm Văn Thù lên là quá tải trọng, lập tức bửa đôi.

Nhà đò thạo sông nước nên tự mình bơi vào bờ, Văn Thù thì ôm nửa mảnh đò, đập dềnh với Phong Miên, trong lòng sầu khổ vô cùng: “Biết trước thế này thì đem kiếm đi cho mỗi đứa một nhát là gọn chuyện”, nghĩ tới đây, hình bóng Oanh Oanh tự nhiên lướt qua trong trí, tâm thần gã như lú lẫn hẳn đi: “Nàng là nữ nhi, chẳng qua bị bọn kẻ xấu lường gạt mà thôi, làm sao ta động thủ với nàng được? Đợi giết chết hai tên gian tặc kia xong, ta sẽ giải bày phải trái với nàng, chắc nàng sẽ tha thứ và hiểu cho nỗi khổ tâm của ta”.

Nghĩ rồi hai chân quẫy nước, gã gắng gượng bơi vào bờ.

Lương Tiêu xoay bánh lái và khua mái chèo, chạy được một quãng thì cho thuyền cập vào bờ bắc sông, bảo hai người kia rằng:

- Tên hủ nho ấy nhất định không nản lòng đâu. Đường thủy chậm lắm, chẳng chóng thì chầy cũng sẽ bị hán bắt kịp, chúng ta lên đi đường bộ là hơn cả.

Nhan Nhân Bạch mỉm cười, điềm đậm nói:

- Lên tới bờ bắc, ta sẽ đi một mình về, tránh để liên lụy tới hai người.

Liễu Oanh Oanh liếc y, lạnh lùng hỏi:

- Toàn nói khoác, người mất máu nhiều như vậy làm sao gượng đi được?

Vết thương của Nhan Nhân Bạch đã nứt vỡ mấy lần, mất máu trầm trọng, mặt môi nhợt nhạt hẳn đi, nhưng nghe thế chỉ xua tay cười:

- Nhan mỡ khỏe như voi ấy, bị xước sát thế này không chết được đâu.

Nói rồi gượng đi mấy bước, nhưng bước chân hụt hẫng liêu xiêu. Lương Tiêu nhăn mặt, bảo:

- Chúng tôi cũng chẳng bận gì, cứ để chúng tôi đưa ông lên Bắc.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Đúng, thế gọi là: Đã vo thì vo cho tròn...

Lương Tiêu không đợi nàng nói hết, cười tiếp lời:

- Đã vót thì vót cho nhọn.

Nhan Nhân Bạch vốn lão luyện thâm trầm mà cũng không giấu nổi vẻ cảm kích, y thở dài:

- Hai vị với ta chẳng bà con thân thích gì mà đã năm lần bảy lượt cứu cái mạng này. Ân tình ấy, Nhan mỡ có làm trâu làm ngựa cũng khó lòng báo đáp.

Liễu Oanh Oanh phì một tiếng:

- Là hảo hán thì đừng nên rườm lời thế!

Nhan Nhân Bạch ngẩn người, rồi cười ha hả:

- Cô nương dạy phải lắm. Nhan mỡ hay nói lằng nhằng, đáng chết, đáng chết!

Ba người chuyện trò một hồi, sau bỏ thuyền lên bờ đi về hướng bắc. Được chừng một dặm, chợt nghe phía trước có mấy con quạ kêu rầm rĩ bay vù vào vòm trời chiều, liền đó là tiếng vó ngựa dội lên nơi xa

trên đường cái quan, Lương Tiêu giật mình tuốt kiếm, Nhan Nhân Bạch bèn giữ tay gã lại, trầm giọng khuyên:

- Dịch mạnh ta yếu, tạm thời tránh đi!

Lương Tiêu cũng thấy có lý, ba người dắt ngựa đi vào cánh rừng bên đường.

Gần như ngay lập tức, một toán nhân mã phóng ào tới, các kỵ sĩ đều khoác áo giáp da dát vàng, lưng đeo cung quý, đầu đội mũ mềm bằng lông chồn đen. Kỵ sĩ tráng kiện cười trên tuấn mã oai phong lao đi rầm rập, trông thật dũng mãnh và sung mãn.

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh ngồi xổm sau bụi cây, tay nắm tay nín thở theo dõi, chợt Nhan Nhân Bạch cười vang, đồng đặc gọi:

- Na Tộc!

Người dẫn đầu toán kỵ sĩ giật mình gò cương ghim ngựa, những người khác cũng dừng phắt lại, đều tấm tắc. Nhan Nhân Bạch bước ra khỏi rừng, cười hỏi:

- Sao, không nhận ra ta ư?

Toán kỵ sĩ mừng rỡ lẫn ào xuống khỏi yên ngựa, quỳ mọp xuống đất, Na Tộc nói to bằng tiếng Mông Cổ:

- Đại tướng quân, cuối cùng cũng tìm thấy người rồi!

Nhan Nhân Bạch tùm tùm tiến lên đỡ hấn dậy, nhưng vừa cúi mình thì đã cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi, đành bắt lực bảo:

- Các người đứng dậy đi!

Tất cả tuân theo. Na Tộc nhìn thân thể bê bết máu me của Nhan Nhân Bạch, nghi ngại hỏi:

- Người... người bị thương phải không?

Nhan Nhân Bạch mỉm cười:

- Trầy xước nhẹ thôi. Sao các người tìm được đến đây?

Thần sắc y mỗi một quá đổi. Na Tộc theo y nam chinh bắc chiến đã lâu, chưa bao giờ thấy y yếu ớt thế này, nhất thời hồi hận, ngầm giận mình bảo vệ không chu đáo, trù trừ một lát mới nói:

- Nhân mã theo đúng hẹn đến tiếp ứng tướng quân ở Chân Châu. Đợi mãi không thấy người đâu, các huynh đệ đều lo lắng, bèn chia làm mấy tốp lùng sục dọc bờ sông. Cũng may ông trời phù hộ, cuối cùng đã để chúng tôi gặp được tướng quân.

Nhan Nhân Bạch nhớ lại những nguy hiểm dọc đường, cảm thấy xa xôi như chuyện tự kiếp nào, thở dài hỏi:

- Na Túc, người có tất cả bao nhiêu nhân mã?

Na Túc đáp:

- Tổng cộng ba trăm người, chia làm sáu nhóm, mỗi nhóm năm mươi người, tỏa đi bốn hướng tìm tướng quân. Ấng chừng ba nhóm trong số đó cũng đang ở gần đây.

Nhan Nhân Bạch vỗ tay cười:

- Hay lắm, có ba trăm quân mã này là đi khắp thiên hạ được rồi. Cấp tốc triệu tập tất cả, quay về Đại Đô.

Mọi người dạ ran. Na Túc phái ba kỵ mã đi thông tri cho đồng đội.

Nhan Nhân Bạch nhìn theo cho đến khi ba cái bóng biến mất ở cuối con đường, cảm thấy nhẹ nhõm như vừa cất được một gánh nặng. Sực nhớ đến Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh, y liền quay lại cười bảo:

- Na Túc, hăng để ta giới thiệu với các người hai vị này. Nếu không có họ xả thân tương cứu, đừng nói ba trăm nhân mã mà ba mươi vạn đại quân cũng chưa chắc tìm nổi ta đâu!

Nói rồi y cười lớn, vẻ đắc ý. Toán kỵ mã nghi hoặc không hiểu, nhưng cũng ôm quyền hành lễ với hai người.

Liễu Oanh Oanh nhìn thấy toàn quân Nguyên thì hết sức không vui, kín đáo giật áo Lương Tiêu bảo khẽ:

- Nay, hấn đã có đồng đội rồi, không cần chúng ta tiến chân nữa. Người nói với hấn, hai bên phải quân đường ai nấy đi thôi.

Lương Tiêu gật đầu nhưng không kịp lên tiếng, vì Nhan Nhân Bạch đã nghe thấy lời Oanh Oanh và xua tay cười bảo:

- Tiểu huynh đệ, ta muốn bọc bạch đới điều, chẳng biết có nên nói không?

Lương Tiêu cười đáp:

- Mọi người đã cùng chung hoạn nạn thì không cần phân biệt chuyện của người hay chuyện của ta nữa. Ông cứ nói đi, đừng khách sáo!

Nhan Nhân Bạch ngẩn ra, rồi cười ha hả:

- Đúng đúng! Nhan mỗ lại phạm sai lầm nữa rồi. Cậu có nhớ lời ta nói đêm qua không?

Lương Tiêu gật đầu:

- Tôi nhớ. Ông nói, nhà Tống sẽ diệt vong trong vòng mười năm tới thôi.

Nhan Nhân Bạch cười bảo:

- Đúng, cứ như tình hình hiện nay thì có thể không đến mười năm đâu. Ta đảm bảo sẽ bắt được bọn hôn quân và gian thần ấy cho cậu quật roi chúng.

Trong lòng rất đắc ý, y cười ha hả, lại tiếp:

- Tiểu huynh đệ, thực không dám giấu. Ta là người tộc Bát Thích Mông Cổ, tên thật là Bá Nhan¹, còn Nhan Nhân Bạch chỉ là tên giả mà thôi. Lần này ta xuống đây cốt để thám thính binh tình quân Tống, điều tra địa hình Giang Nam hầu xây dựng chiến lược Nam chinh.

Bá Nhan là trọng thần khai quốc nhà Nguyên, từng phò Nguyên đế Hốt Tất Liệt đi dẹp chư vương, chiến công rất lớn. Hốt Tất Liệt vốn muốn để y thống lĩnh binh mã phạt Tống, nào ngờ hoàng tử Thoát Hoan lại dâng biểu thiết tha xin được dẫn quân chinh nam. Hốt Tất Liệt muốn để quần thần tâm phục khẩu phục, bèn ra lệnh cho hai người trong vòng ba tháng, phải tự mình đề ra phương sách nam chinh, kế hoạch của ai xuất sắc hơn, người đó sẽ được làm nguyên soái. Vì tranh ấn soái mà Thoát Hoan và Bá Nhan đều bí mật thâm nhập lãnh địa nhà Tống, trinh sát binh tình và chính sự Nam triều. Hai bên vốn dĩ ai làm việc nấy, không ngờ lại chạm mặt nhau ở Túy Dã Bát Quy lâu. Thoát Hoan là người hiểm độc, hành sự bất chấp thủ đoạn, cố ý tiết lộ hành tung của Bá Nhan, dẫn dụ hào kiệt Nam triều cùng truy sát y, gần như đã đẩy y vào con đường mạt vận.

Bá Nhan khai tên thật xong cũng thấy nhẹ lòng, bỗng nhận ra Lương Tiêu nhìn mình với vẻ mặt khác lạ, tướng gã oán giận mình giấu giếm dối lừa, bèn thờ dài vẻ khó xử:

- Tiểu huynh đệ à, ta hoàn toàn không cố ý lường gạt cậu. Chỉ vì thế đạo hiểm ác, nhân tâm tráo trở, lúc đầu ta chưa hiểu được tấm lòng của cậu nên không dám giải bày sự thật, về sau hiểu ra thì lại hổ thẹn, ngượng không dám nói. Tiểu huynh đệ à, sắp nam chinh rồi, đây cũng là lúc quốc gia cần người. Chi bằng cậu đi với ta về Đại Đô, lập chút công danh!

¹ Nhan Nhân Bạch chính là tên đảo ngược và chiết tự từ Bá Nhan. Chữ Bá gồm bộ Nhân và chữ Bạch.

Tới đây, y mỉm cười:

- Nghe nói lệnh từ cũng là người Mông Cổ, cậu đón bà đi cùng luôn.

Mặt Lương Tiêu trắng bệch, ánh mắt cứ lóe lên lại tối đi. Gã nhìn Bá Nhan hồi lâu, thở dài thườn thượt, cuối cùng chậm rãi nói:

- Ông quen mẹ tôi đấy.

Bá Nhan ngẩn người:

- Ta quen à?

- Đúng vậy, - Lương Tiêu nói. - Mẹ ta tên là Tiêu Ngọc Linh, nhất định ông quen.

Bá Nhan choáng váng như bị giáng một đòn vào giữa ngực, hai mắt trợn tròn vẻ không tin. Lương Tiêu sầm mặt, bật kiếm chĩa thẳng vào Bá Nhan, gằn giọng hỏi:

- Ông là sư huynh của mẹ ta, đúng không?

Các thân binh thấy đều tức giận, rào rào giương cung lấp tên nhắm bắn Lương Tiêu. Liễu Oanh Oanh liền tiến lên đứng cạnh gã, sẵn sàng đỡ gạt các mũi tấn công.

Bá Nhan nhìn Lương Tiêu vẻ suy nghĩ, cuối cùng thở dài:

- Đúng vậy.

Lương Tiêu nghiêng răng, mắt hoe đỏ:

- Vậy Tiêu Thiên Tuyết là sư phụ ông?

Bá Nhan lại thở dài:

- Đúng.

- Được, hãy nói lão ta đang ở đâu, ta sẽ tha mạng cho ông.

Bá Nhan lắc đầu:

- Tính ra, ta không gặp sư phụ đã sáu năm rồi.

Lương Tiêu tức giận quát:

- Định lừa ai đây?

Mũi kiếm nhấn tới, dí sát vào yết hầu Bá Nhan. Đám thân binh định phát tiễn, nhưng Bá Nhan xua tay, trầm giọng bảo:

- Tuyết đối không được bắn. Ta chết cũng không được báo thù, đem thi thể ta về Đại Đô là đủ rồi.

Na Tóc vội nói:

- Tướng quân tâm thân ngàn vàng...

Mắt Bá Nhan rục lên, y nghiêm khắc quát:

- Đây là quân lệnh!

Na Tắc cứng họng, đành buông cung tên. Các thân binh cũng lần lượt làm theo đội trưởng, nhưng về mặt ngơ ngác, không biết nên ứng phó thế nào mới phải.

Bá Nhan ôn tồn nói:

- Ta lừa cậu làm gì? Gia sư ưa cô độc, tính tình quái gở, ta không hợp với người, lại chỉ miệt mài đường công danh nên không được sư phụ yêu thương như Lãnh sư huynh và Ngọc Linh sư muội. Ta xuất sư đã hai mươi mấy năm nay, sư phụ cũng chỉ nhìn mặt ta có hai lần. Lần đầu là khi truyền thụ cho ta *Đại nghịch tru tâm chú*, lần thứ hai là sáu năm trước, người đến gặp và yêu cầu ta giúp tìm Ngọc Linh sư muội. Từ đó trở đi ta không gặp lại người nữa, ta cũng chẳng biết người đã tìm được sư muội hay chưa?

Lương Tiêu nhìn mặt Bá Nhan, thấy thần thái y rất nghiêm túc, không có vẻ gì là giả trá. Nghe y nói xong, lòng gã chợt trào lên chua xót, tròng mắt đỏ hoe, giọng sít lại:

- Lão... lão ấy giết cha ta, cướp mẹ ta đi!

Bá Nhan choáng váng:

- Thật ư?

Lương Tiêu rơi nước mắt. Liễu Oanh Oanh nghe chuyện rõ ràng, chìa bàn tay thon nhỏ ra nắm lấy tay gã, nghĩ bụng: "Ta cứ tưởng số ta là khổ lắm rồi, đâu ngờ hắn cũng thâm thế này?".

Nàng nhìn gã chằm chằm, mắt ầng ậng nước, lòng ngập đầy thương xót.

Bá Nhan than thầm trong bụng: "Sư phụ hành động hẹp hòi quá". Năm xưa, nghe Tiêu Lãnh kể nội tình trận chiến Hợp Châu, Bá Nhan đã rất bất ngờ. Y là người rộng lượng, dù thua trận nhưng vẫn kính phục khả năng chèo chống phong ba của Lương Văn Tĩnh. Về sau, biết tin Văn Tĩnh đại công cáo thành thì rút lui, không rõ đi đâu hay làm gì, Bá Nhan sinh lòng kính phục, tự thấy mình có xách dép chạy theo cũng không kịp, nhân đó nghĩ sư muội đi theo Văn Tĩnh cũng không uổng một đời. Khi Tiêu Thiên Tuyệt yêu cầu tìm Ngọc Linh, Bá Nhan cũng chỉ vâng dạ cho qua chứ chưa hề để tâm thực hiện thật, thậm chí còn mong hai vợ chồng họ được trọn đời bên nhau ở nơi nào đó, không bao giờ bị sư phụ tìm ra.

Đang miên man suy nghĩ, chợt thấy cổ họng đau nhói, Bá Nhan

ngước nhìn lên, gặp ngay ánh mắt băng giá của Lương Tiêu, nhìn xuống thì trường kiếm đã chích vào cổ mình, y lắc đầu nói:

- Ta thật không biết chỗ sư phụ ở hiện nay! Mà dù có biết thì vì nghĩa thầy trò, ta cũng không thể làm một kẻ tiểu nhân phản bội sư môn. Lương Tiêu, mạng ta là do cậu cứu, nếu cậu cần thì cứ lấy lại đi.

Lương Tiêu tức phát run người:

- Được lắm, có trách thì trách người là đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyết. Lão giết cha ta, ta giết đồ đệ của lão, để lão nếm thử cảm giác đau đớn xem sao!

Bá Nhan nhướn mày, phì cười:

- Lý luận của cậu lạ thật, khiến người ta không phục tí nào.

Thấy Lương Tiêu lộ vẻ thắc mắc, y nói rõ hơn:

- Ta là đồ đệ của Tiêu Thiên Tuyết, chẳng lẽ Tiêu Ngọc Linh không phải?

- Hai chuyện khác nhau!

Bá Nhan hỏi:

- Khác chỗ nào? Ngọc Linh và ta cùng bái sư, cùng học nghệ. Thuở nhỏ Ngọc Linh bơ vơ cô khổ, chính sư phụ đã một tay nuôi nấng muối ăy nên người. Đối với Ngọc Linh, nói sư phụ là một người thầy thì chưa đủ, phải nói là một người cha mới đúng.

Lương Tiêu định cãi, nhưng lời lẽ mấp mé ở đầu lưỡi mà không sao thoát ra được, ngực ứ lên uất nghẹn, gã cười nhạt:

- Vậy được, ta bắt người làm con tin, dụ Tiêu Thiên Tuyết ra chịu chết.

Bá Nhan điềm tĩnh nói:

- Đã vậy thì giết ta đi là hơn.

Lương Tiêu lộ sắc giận, trừng trừng nhìn Bá Nhan hồi lâu. Ngấm nghĩ một hồi, gã hỏi:

- Vậy ta lại hỏi người, nếu ta giết Tiêu Thiên Tuyết để báo thù, người có giúp lão ta không?

Bá Nhan nói:

- Nếu giao đấu công bằng, cố nhiên ta không giúp bên nào cả. Nhưng nếu gia sư thất bại mà chết, ta sẽ hẹn người tái đấu để báo thù cho người.

Lương Tiêu nhìn sững y, mặt thoát trắng thoát đỏ. Thần sắc biến đổi

mấy lượt như thế, gã hằm hằm đẩy kiếm đánh soạt vào vỏ, quay ngoắt mình đi:

- Hôm nay người bị thương, ta giết người cũng chả giỏi giang gì. Đợi người khỏe lại rồi tính toán tiếp.

Thấy Lương Tiêu thu kiếm về, Bá Nhan rất kinh ngạc, nhưng Lương Tiêu càng như thế thì y lại càng mến thích, liền mỉm cười gọi với theo:

- Khoan đã!

Lương Tiêu nghe tiếng ngoài đầu lại, Bá Nhan tháo cái đề¹ bạch ngọc ở ngón tay ra, đặt vào lòng bàn tay gã, dặn:

- Mai sau có chuyện gì, cứ dùng cái này mà tìm ta.

Lương Tiêu bĩu môi:

- Ta chẳng có việc gì phải tìm người cả!

Bá Nhan cười:

- Biết đâu đây, tuy ta không nói cho người biết chỗ ở của gia sư, nhưng nếu dò ra được Ngọc Linh ở đâu, ta sẽ báo tin cho người. Con trai hiếu kính với mẹ là luân thường ở đời, ta làm thế, thiết nghĩ cũng không phạm vào đạo trời hay tình người.

Lương Tiêu nhìn Bá Nhan bằng con mắt nửa tin nửa ngờ, cuối cùng cũng nhận lấy cái đề nhét vào ngực áo, rồi không nói một lời, cùng Liễu Oanh Oanh đi về phía đông.

Bá Nhan trông theo hai người, ngẫm nghĩ: “Việc này lỗi thời rắc rối đây. Phải cân nhắc xem khi gặp lại sư phụ thì nên mở lời thế nào để hóa giải cho êm đẹp”. Mặc dầu tài trí hơn người, nhưng trong một chốc một lát y cũng không nghĩ ra cách gì thu xếp, đành bất lực tự nhủ: “Tạm thời bằng mọi giá, ta phải tránh cho sư phụ và hài tử này chạm mặt nhau”. Xác định đâu đó xong xuôi, y tung mình lên ngựa, dẫn thân binh lao về hướng bắc.

Đi được một quãng, Lương Tiêu ngồi lại nghỉ trên một tảng đá to bên lề đường. Gã móc cái đề bạch ngọc ra chực ném đi, nhưng khi vung tay lên thì do dự, nghĩ ngợi đôi hồi lại bỏ trở vào tay áo, hai tay ôm đầu, vai run lên từng chập.

Liễu Oanh Oanh quan sát gã hồi lâu, cau mày hỏi:

¹ Cái nhẫn to bằng đá hoặc ngọc đeo ở ngón cái khi bắn cung, sau này người ta sử dụng nhiều như vật trang sức.

- Không giết người ta thì thôi, hối hận làm gì? Khóc suốt thế mà không biết ngượng à?

Lương Tiêu sực nhớ ra là sứt sặt trước mặt nàng thì thật mất thể diện, liền quệt nước mắt, dầu dầu không nói. Liễu Oanh Oanh thờ dài, ngồi xuống bên cạnh gã. Có nàng ngồi bên, trái tim Lương Tiêu bỗng ấm áp hẳn lên, tưởng chừng người thiếu nữ này là nơi nương tựa an ủi duy nhất của mình trên đời. Nghĩ mãi, mắt gã lại hoe đỏ. Liễu Oanh Oanh xót xa rút khăn tay ra lau nước mắt hộ. Lương Tiêu nắm cổ tay nàng, ghen ngào:

- Oanh Oanh, lòng ta sao cứ rối bời!
- Ta hiểu mà, - Oanh Oanh nói.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Cô không hiểu đâu. Bá Nhan trọng nghĩa khí, không phản bội Tiêu Thiên Tuyết đã đành, nhưng mẹ ta cũng thế thôi. Nếu biết ta muốn giết Tiêu Thiên Tuyết, chẳng đời nào bà cho phép.

Liễu Oanh Oanh an ủi:

- Sợ gì, việc đến đâu lo đến đó.

Nghĩ một lát, nàng lại gợi ý:

- Hay khi nào đi gặp mẹ, người mang cả ta đi theo. Ta lựa lời êm tai để dụ bà ra chỗ khác, người nhân cơ hội đó giết Tiêu Thiên Tuyết, được không?

Lương Tiêu vui mừng hưởng ứng:

- Ô, kế diệu hỏ ly sơn này hay đấy!

Nói xong lại cảm thấy bất ổn, gã vội chữa:

- Không được, mẹ mà biết ta ví bà với hỏ, nhất định sẽ bạt tai ta. Hừm, nên gọi là tiền trạm hậu tẩu mới đúng. Nhưng ta không biết Tiêu Thiên Tuyết ở đâu, làm sao giết lão được?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Khó gì, phạm là đại cao thủ thì sẽ coi trọng thể diện lắm. Khi nào võ công tự thành, chỉ cần người bỏ cáo thiên hạ, khích Tiêu Thiên Tuyết ra ứng chiến, nhất định lão sẽ đến.

Lương Tiêu nghĩ ngợi một hồi, thờ dài:

- Đành vậy chứ biết làm thế nào.

Liễu Oanh Oanh lườm gã:

- Người đừng hoan hỉ sớm quá, với võ công hiện tại của người, giết người không được mà còn tự dẫn thân vào chỗ chết đấy.

Lương Tiêu đỏ mặt, nói át đi:

- Kém cỏi đến đâu thì cũng có thể luyện tập cho tấn tới mà.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Nói vậy mới đúng đó. Trên đời này chẳng có gì là khó, chỉ sợ không có chí thôi.

Nàng chống tay vào má, ngơ ngẩn nghĩ ngợi một hồi rồi ngẩng đầu lên dịu dàng nói:

- Trước tiên chúng ta hãy đi đánh cắp Thuần Dương thiết hạp. Nếu có thể mở được hạp và luyện xong pho võ công cất giấu bên trong thì việc báo thù của người sẽ tăng thêm mấy phần thắng lợi!

Lương Tiêu thì lại nghĩ: "Ta chẳng cần cái hạp ấy làm gì, nhưng nó có thể chữa khỏi bệnh của Hiếu Sương, nhất định phải lấy cho bằng được". Nghĩ vậy, gã bèn đồng ý.

Hai người bàn bạc xong thì khởi hành đến Lôi Công bảo. Từ khi biết hoàn cảnh của Lương Tiêu, Liễu Oanh Oanh đối xử với gã ôn hòa hơn hẳn. Chỉ tội hai người đều còn trẻ, tính tình nóng nảy nên thi thoảng không tránh được cãi cọ, nhưng sau mỗi lần nổi cáu như thế, Liễu Oanh Oanh lại nghĩ tình Lương Tiêu đáng thương, nhận thấy bản thân đã quá hung dữ, bèn xin lỗi rằng lẽ ra mình không nên như thế. Trừ những lúc ấy, phần lớn thời gian nàng đều tỏ ra âu yếm quyến luyến, nói năng dịu dàng ôn tồn, cư xử với gã tử tế hơn trước nhiều. Hai người đi chung một đường, tình ý càng ngày càng nồng đượm, dần dần không thể nào rời nhau ra được.

Bốn năm hôm sau, vết thương ở chân Yên Chi đã lành, Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh bèn lên ngựa cưỡi chung, đi ngoằn ngoèo về hướng tây. Hôm ấy, họ tới một thị trấn gần Giang Lăng. Đang đi chen chúc giữa đám đông thì nhìn thấy xa xa có một lá cờ hạnh hoàng tửu cắm ở tầm cao ngang mây, phấp phới trong gió, hai người bèn tìm đến nghỉ chân. Liễu Oanh Oanh đưa dây cương cho tiểu nhị, dặn:

- Dắt ngựa vào tàu, đừng buộc, lấy cho nó nằm thẳng yên mạch, nửa đấu gạo nếp, một ôm cỏ ngọt, hai hộc rượu gạo. Không được lẫn đầu đầy nhé!

Tiểu nhị vàng vằng dạ dạ, nhưng trong bụng cần nhằn: "Đùa chắc,

một con vật mà ăn uống thanh cảnh hơn cả người thế à? Đợi cô ta đi rồi, ta lấy cho vài thứ nhênh nhang, cô ta biết thế nào được”.

Liễu Oanh Oanh nhận ra tâm tư hẩn, bèn cười bảo:

- Nó mà ăn uống không vừa ý là sẽ đá người. Lúc đó thì không phải lỗi của ta đâu, đừng trách ta không nhắc nhở trước.

Tiểu nhị nghe cảnh báo, lại thấy bộ dạng Yên Chi uy nghi dũng mãnh thì chột dạ, nửa tin nửa ngờ, dắt ngựa đi.

Lương Tiêu và Oanh Oanh chọn một chỗ xa khuất ngồi xuống, Oanh Oanh gọi đủ thức ăn, lại bảo lấy thêm một bình rượu nóng. Nhìn sang Lương Tiêu thấy gã chẳng nói chẳng rằng, nàng cười thầm trong bụng: “Coi như người biết điều, tưởng dám ngăn ta uống rượu thì ăn mắng là chắc rồi”. Đang nghĩ vậy thì rượu đã được đưa đến bàn, Oanh Oanh định rót, Lương Tiêu bèn giằng lấy, cười hì hì:

- Để ta tiếp cô!

Liễu Oanh Oanh ngăn người, hiểu rằng gã không tiện ngăn cản thẳng thừng mà nghĩ cách để chia bớt rượu ra, tránh cho mình bị say. Nàng bấm tính ưa náo nhiệt, nghĩ bụng: “Vui thì vui cả triều đình, chẳng vui, vui thế một mình vui chi, người sinh cường như thế rất hợp ý ta”, bèn nâng rượu lên cười:

- Hay lắm, ai không uống cạn thì là cún nhé!

Lương Tiêu chưng hửng, lòng đối ra ân hận, nhưng cũng đành nhẫn nại nâng chén lên uống hết. Cứ đều đều mỗi người một chén, bình rượu chỉ nháy mắt đã cạn trơ. Liễu Oanh Oanh tủm tỉm cười, sắc mặt không thay đổi. Lương Tiêu thì đã chệnh choáng, mặt đỏ tai đỏ. Liễu Oanh Oanh gọi bình thứ hai, nghĩ bụng: “Tiểu tử này rõ lắm điều, cứ cản ta uống rượu mãi, hôm nay rơi vào tay bản cô nương rồi, xem người chạy thế nào cho thoát?”. Tửu lượng Oanh Oanh rất cao, miệng lưỡi lại nhanh nhẩu, hết đồ dành tới hăm dọa, Lương Tiêu không chống đỡ nổi, đành uống thêm mấy chén nữa rồi dần dần ngã quỵ.

Liễu Oanh Oanh cười thầm, toan vận dụng thêm chút tiểu xảo đổ rượu cho gã gục hẩn, chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên trước quán, nàng bèn liếc mắt nhìn ra, vừa vận trông thấy hai người đang sóng vai tiến vào cửa. Tiểu nhị chưa kịp bước tới đón, họ đã lúi tuốt ra ngoài. Liễu Oanh Oanh tỉnh mắt, nhận ra ngay đó là hai vợ chồng Lôi Chấn và Sở Vũ, cũng hiểu ra ngay tại sao bọn họ rút lui, cô đảo mắt giả bộ tức giận:

- Này, tại sao lão hòa thượng còn chưa về? Muộn lắm rồi đấy!

Lương Tiêu say mê mệt, nghe hỏi chưa kịp đáp thì bị Oanh Oanh đạp mạnh vào bụng chân đau điếng, tức thì lơ mơ tỉnh rượu, hiểu rằng nhất định có nguyên nhân gì đây, liền đáp hùa theo luôn:

- À... có lẽ chậm trễ trên đường chưa biết chừng, thế nào sau chả đến.

Liễu Oanh Oanh ậm ừ, lại hỏi:

- Theo người thì có đúng là cái hộp sắt ấy ở Lôi Công bảo không?

Nàng vừa nói vừa chăm chú lắng nghe động tĩnh. Không thấy tiếng vó ngựa, hẳn nhiên là hai vợ chồng nhà kia đang đứng hóng chuyện họ ở bên ngoài chứ chưa đi xa.

Lương Tiêu theo mạch tiếp tục:

- Cô chẳng đã nghe Sở Tiên Lưu nói đấy ư? Lôi Hành Không đưa hộp sắt giả lừa ông ta, còn hộp thật vẫn ở Lôi Công bảo.

Gã vừa nói vừa nhìn Oanh Oanh chăm chăm để lựa ý, thấy nàng nhếch mép cười thì rất mừng, hiểu rằng đã không lỡ lời đáp sai. Liễu Oanh Oanh chớp chớp mắt:

- Lôi Hành Không lừa Sở Tiên Lưu thì có liên quan gì đến lão hòa thượng, vì sao lão ấy còn phải đến Lôi Công bảo cướp hộp sắt?

Lương Tiêu nghĩ lạ quá, nhưng đã đến lượt mình, cực chẳng đã đành gắng gượng bịa:

- Thì lão ấy cũng có giao tình với Sở Tiên Lưu, vì vậy... vì vậy quyết ý đánh cắp cái hộp thật ra cho bằng hữu hả giận...

Gã chưa nói xong, chợt nghe ngoài cửa có tiếng vó ngựa, Liễu Oanh Oanh nhảy nhồm dậy, thấy một đỉnh bạc nhỏ lên bàn, thét gọi:

- Tiểu nhị, sắp ngựa!

Tiểu nhị chạy ra dắt Yên Chi, tiễn Lương Tiêu và Oanh Oanh đến tận cửa. Lương Tiêu không nhịn được phải hỏi:

- Oanh Oanh, vì sao vừa nãy cô nói những chuyện ấy? Ta chẳng hiểu gì hết.

Liễu Oanh Oanh cười hi hi kể nguyên do, Lương Tiêu kinh hãi thốt:

- Gay rồi, thế chẳng phải là rút dây động rừng ư?

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Nếu muốn đánh cắp cái hộp thì phải rút dây động rừng ấy chứ.

Lương Tiêu nghi hoặc không hiểu, Oanh Oanh bèn giải thích:

- Lôi Hành Không hết sức coi trọng Thuần Dương thiết hạp, nhất định sẽ đặt ở một nơi bí mật vô cùng. Nếu chúng ta cứ thế xông vào đánh cắp nó thì liệu sẽ mất bao nhiêu hơi sức để tìm? Bây giờ Lôi Chấn tướng Cửu Như đi cướp hộp nên ruột gan nóng như lửa đốt, sẽ gấp rút về báo bẩm cáo. Lôi Hành Không nghe tin thấp thòm trong lòng, nhất định sẽ đi chăm nom cho cái hộp sắt! Và thế là...

Tối đây, nàng mỉm cười ngừng lời, Lương Tiêu sục hiếu:

- Và thế là, chẳng phải chỉ đường cho chúng ta hay sao?

Liễu Oanh Oanh gõ gõ trán gã, cười hì hì:

- Kể ra người cũng sáng dạ đấy!

Lương Tiêu nói:

- Cũng có nghĩa là thời cơ hiếm có đã đến, chúng ta phải cấp tốc đuổi theo, đừng để lỡ mất cơ hội.

Liễu Oanh Oanh vỗ vỗ cổ ngựa:

- Ta có bảo mã Yên Chi, làm sao để mất dấu được? Nhưng không nên bám đuôi sát quá, dễ bị lộ.

Nghe cô gái suy tính chu đáo chặt chẽ như vậy, Lương Tiêu rất lấy làm khâm phục.

Khi hai người ra đến ngoại vi thị trấn, thành linh đằng xa có tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Liễu Oanh Oanh nhướng mày, vội giục:

- Nấp mau!

Họ vừa luồn vào rừng thì trông thấy Sở Vũ mặt mày tức giận thúc ngựa chạy ào qua.

Sở Vũ đi xa, Liễu Oanh Oanh mới thở phào. Lương Tiêu lấy làm lạ:

- Oanh Oanh, làm sao cô biết là bà ta đến?

Liễu Oanh Oanh cười đáp:

- Bà ta là người họ Sở, nghe nói nhà mẹ đẻ bị lừa thì thế nào chả nổi giận. Cứ như ý ta thì bà ấy đang về nhà ngoại báo tin đấy!

Lương Tiêu nói:

- Nói vậy sao được? Bà ta cũng là dâu con họ Lôi, không sợ làm nhà nội giận sao?

Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Sư phụ thường bảo: vợ chồng như chim một rừng, đại nạn tới là mạnh ai nấy bay. Họ sẽ trở mặt vì cái hộp sắt cho mà xem.

Nói rồi, nàng dắt ngựa đi thêm năm sáu bộ nữa, chợt nghe Lương Tiêu gọi:

- Oanh Oanh!

Liễu Oanh Oanh ngoái nhìn, chỉ thấy Lương Tiêu nắm chặt hai tay, mặt đỏ tía lên, bực bội nói:

- Bất kể hoạn nạn thế nào, hai chúng ta cũng không chia xa, chết cũng không thay đổi.

Liễu Oanh Oanh ngăn người, sống mũi cay cay, cúi đầu gất khe:

- Cái tên háo sắc này, cứ thích nói những câu dài bồi khiến người ta khó chịu.

Lương Tiêu vội thanh minh:

- Ta không nói dài bồi.

Liễu Oanh Oanh hừ mũi:

- Nếu không phải dài bồi thì lại dắt ngựa cho ta đi.

Lương Tiêu cười hì hì, giằng lấy dây cương, đi vượt lên trước. Liễu Oanh Oanh nhìn theo gã, lệ nóng tuôn rơi, nhưng trong lòng tràn ngập cảm giác êm ái ngọt ngào, vô cùng khoan khoái.

Hai người đi được một quãng lại trèo lên ngựa. Yên Chi chân dài móng chắc, chạy rất nhanh. Chẳng bao lâu, họ đã trông thấy Lôi Chấn đang cắm đầu cắm cổ phi nước đại phía trước. Hai người bèn ghìm ngựa lại xa xa. Liễu Oanh Oanh lòng vui phơi phới, cứ chỉ trỏ ngó nghiêng, hân hoan cười nói. Lương Tiêu cảm thấy cứ chỉ Oanh Oanh có phần khác lạ, nhưng ngắm nàng cười nói, đôi khi lại hờn dỗi thì thỏa lòng vô cùng nên không thắc mắc nhiều. Đi thêm một lúc, trước mặt họ hiện ra một thành lũy bề thế, chạy men theo núi theo đồng, trải rộng muôn khoảnh, trên đầu tường chỉ chít lỗ châu mai, rất đông lính gác đi qua đi lại.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Nhà họ Lôi này tìm được một nơi phong thủy tốt thật!

Lương Tiêu rầu rĩ:

- Canh gác thâm nghiêm thế kia, vào bằng cách nào đây?

Liễu Oanh Oanh nói :

- Làm kẻ trộm thì phải trèo tường đột nhập chứ, lại còn muốn đường hoàng đi qua cửa chính ư?

Lôi Chấn phi như bay, lao thẳng vào cổng bảo. Lính canh trên lỗ

châu mai đã nhận ra hắn, liền tập trung lại trước lũy nghênh đón. Liễu Oanh Oanh giục:

- Háo sắc, nhanh lên nào, chúng ta vòng lối sau!

Lương Tiêu hiểu ra, vỗ tay nói:

- Giương đông kích tây phải không?

Liễu Oanh Oanh cười:

- Đúng. Lôi đại thiếu gia giương đông, chúng ta kích tây.

Hai người cưỡi ngựa ra mé núi đằng sau thành lũy, ở đây cây cối rậm rạp, ve sầu râm ran, thi thoảng có tiếng chim hót. Liễu Oanh Oanh nhảy xuống ngựa, gỡ túi thổ rồi giục Yên Chi đi sâu vào rừng. Nàng lấy trong túi ra một cái vuốt kim loại sáng choang, gắn vào một dây sắt nhỏ mềm dài hơn tám trượng. Lương Tiêu tò mò hỏi:

- Cái gì đấy ?

- Đây là Độn Thiên trảo.

Liễu Oanh Oanh vừa đáp vừa rũ dây ra quay rồi quăng vù một cái, vuốt sắt xuyên qua lỗ châu mai một cách chính xác và gá cứng ở đó. Liễu Oanh Oanh chuẩn bị trèo, Lương Tiêu vội nắm lấy sợi dây:

- Để ta lên trước.

Liễu Oanh Oanh hiểu gã sợ bên trên có nguy hiểm nên muốn đứng ra gánh vác. Không nỡ phụ ý tốt của gã, nàng bèn buông dây ra.

Lương Tiêu nắm sợi dây trèo lên bờ tường, thấy quanh quê không một bóng người. Liễu Oanh Oanh lướt lên theo, cuốn Độn Thiên trảo lại. Đúng lúc họ định nhảy xuống lũy, chợt nghe có tiếng chân đi: ai đó đang tiến lại đằng này. Bờ tường quá hẹp, không đủ chỗ xoay trở, lỡ đụng đầu ai thì sẽ bị báo động ngay tức khắc. Lương Tiêu vội chộp lấy cổ tay Liễu Oanh Oanh rồi lăn mình ra mé ngoài lũy, lôi cả nàng theo. Liễu Oanh Oanh hết hồn, sắp sửa gất lên thì thấy Lương Tiêu bám tay phải vào bờ thành, nàng lập tức hiểu ra, cũng làm theo như vậy, trong lòng thầm phục sự cơ trí của gã.

Họ dán sát mình vào mặt ngoài tường như hai con thạch sùng. Tiếng chân láo nháo lan đến gần, nghe trầm nặng, dù thấy ba người đang đi bên trên đều có võ công. Liễu Oanh Oanh thầm kêu hú vía, bờ tường rất hẹp, quật ngã được ba hảo thủ trong vòng một chiêu là điều quá khó, chẳng may để họ kịp kêu lên một tiếng thì bao nhiêu công sức lúc trước đều đổ sông đổ bể hết.

Ba người trên bờ tường chưa phát hiện ra kẻ đột nhập, một giọng khàn đặc cười khàn khạch:

- Làm sao mà mặt Chấn thiếu chủ xui một đồng thể, y như là gặp chuyện gì xúi quẩy ấy?

Kẻ khác đáp:

- Tươi tỉnh làm sao được? Tinh công tử ra đi với hai chân, trở về chỉ còn một chân, nếu ngươi là cha y, ngươi có vui được không?

Giọng khàn khàn rú lên:

- Làm cha hần cũng không phải là tệ đâu nhé! Sở nhị nương nỡ nà trắng trẻo, vẫn tươi nhuận lắm, ôm trong lòng thì còn hưởng thụ được không biết đến đâu là cùng.

Cả ba cười hềnh hếch, rồi một giọng the thé vang lên:

- Đáng đời thằng súc sinh Lôi Tinh! Ha ha, xem sau này nó còn gây tội nghiệt bằng cách nào?

Giọng khàn khàn ra vẻ bí mật:

- Lưu Yêu Nhi, ngươi nói thế là chưa thấu đáo rồi. Hần mới mất chân phải chứ đã tiết giống đâu!

Hai kẻ còn lại cười hí hí.

Lương Tiêu và Oanh Oanh nghe đám gia đình hỗn xược cười nhạo chủ nhân mình như thế, đủ hiểu Lôi gia hàng ngày phóng túng hống hách, khiến lòng người oán ghét đến mức nào. Ba tên cứ đứng trên bờ tường tán nhảm, hai người không biết làm sao vào bảo được, đang cảm thấy cánh tay tê dại rồi rã thì bỗng nghe thấy một giọng rờn rợn vang lên:

- Ba đứa khốn nạn, chửi đã sướng miệng chưa?

Liền đó là tiếng cộp cộp, giống như tiếng gậy gõ xuống đất, vừa nhanh vừa gấp.

Phía tường thành bỗng im phăng phắc, lặng ngắt như tờ, một lúc lâu sau mới có người áp ứng:

- Tinh... Tinh thiếu gia... tiểu nhân... ôi chà...

Kẻ đó chưa nói hết câu thì đã rú lên một tràng dài thê thảm, Lôi Tinh nói một cách thâm độc:

- Thường Ngưu, lão tử chặt chân phải của ngươi, cũng coi như giơ cao đánh khẽ rồi nhé.

Lôi Tinh vừa dứt lời, lại có tiếng thét thê thảm. Lôi Tinh cười nham hiểm:

- Lưu Yêu Nhi, mùi vị thế nào hử? Hà hà, nghe nói vợ ngươi cũng kháu lắm, đêm nay lão tử sẽ đến thăm hỏi ả, để ngươi xem xem lão tử tạo được tội nghiệt gì hay không?

Trên thành bỗng lặng đi, rồi cái giọng khàn khàn kia phần nộ cất lên:

- Tinh công tử, chuyện gì tha được thì tha, mọi người lỡ nói vụng một vài câu, hà tất phải tàn hại người ta như vậy?

Lôi Tinh hừ mũi:

- Chu Đại Thành, vừa rồi ngươi nói muốn chặt tiết cái giống của lão tử, có phải không?

Người nọ nghẹn lời, bỗng cao giọng nói:

- Phải thì sao nào?

Lôi Tinh cười hà hà:

- Thì tốt.

Lôi Tinh vừa dứt lời, chợt "keng" một tiếng, một thanh đơn đao bay sạt qua đỉnh đầu Lương Tiêu, rơi ra ngoài lũy.

Trên đầu tường có tiếng gió vù vù một lúc, Lôi Tinh bỗng phá lên cười ha hả:

- Chu Đại Thành, lão tử tưởng ngươi lạnh lợi, không ngờ cũng chỉ là hạng ù lì chậm chạp. Để xem ai chặt tiết nọc ai đây! - Rồi gã hét to. - Trúng này!

Lương Tiêu sôi máu, không kịp nghĩ ngợi nhiều, lập tức lật mình lên tường thành. Lôi Tinh đang chọc quả trượng vào đũng quần Chu Đại Thành, tự nhiên thấy mọc ra một người thì giật bắn mình, nhưng nhờ sở học gia truyền thâm hậu, gặp lúc khẩn cấp lập tức biến chiêu, quả trượng quét soạt một cái chuyển hướng đâm sang Lương Tiêu. Lương Tiêu hét lên một tiếng, thò tay chụp đầu trượng, người nhẹ như bông, lảo đảo quay nửa vòng giữa lưng chừng không theo cây quả trượng. Lôi Tinh thất kinh, định ném trượng đi, Lương Tiêu đã tung chân lên nhanh như chớp, đá xoay trúng ngay giữa mặt Lôi Tinh. Lôi Tinh mặt đầm đìa máu, không kịp thốt ra tiếng nào, lập tức ngất lịm.

Liễu Oanh Oanh thấy Lương Tiêu ra mặt, cũng đành nhảy lên bờ tường. Ba tên lính gác trở mắt nhìn họ. Hai trong số đó ngồi bệt dưới đất, kẻ còn lại đang ôm hổ khẩu đầm đìa máu, chắc chính là Chu Đại Thành. Lương Tiêu bắt giác bật cười:

- Ngươi vẫn còn chưa báo động ư?

Chu Đại Thành gãi đầu cau mày, ngập ngừng do dự, một trong hai người ngồi dưới đất xám xanh mặt mày vì tức giận:

- Báo cái gì, lão tử bán mạng cho Lôi gia, cuối cùng có kết cục thế này đây. Hừ, đã có cừu nhân đến tìm, mặc họ đi!

Chu Đại Thành đá Lôi Tinh một cái, hần học đáp:

- Lưu Yêu Nhi, ngươi nói đúng lắm, xử lý tên này thế nào đây?

Lưu Yêu Nhi không nói một lời, đột ngột vỗ lấy đơn đao đâm phập vào ngực Lôi Tinh. Lương Tiêu không ngăn cản kịp, mặt tái đi. Lưu Yêu Nhi nói với vẻ oán độc:

- Không làm thì thôi, đã làm thì phải đến nơi đến chốn. Tạo phản phút cho rồi!

Nhát đao của hần đã cắt đứt đường lui của mọi người, hai tên kia nặng nề gật đầu, Chu Đại Thành ngoái lại, trầm giọng hỏi Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh:

- Hai vị muốn giết người hay đốt nhà?

Nghe đến bốn chữ giết người đốt nhà, ánh mắt cả ba đều in nét cuồng nhiệt dữ dội, Lương Tiêu trông thấy thì chán ngấy: "Mấy kẻ này cùng một tuồng bất lương như Lôi Tinh chứ chẳng phải loại tốt lành gì".

Liễu Oanh Oanh ngó quanh, cười hỏi:

- Lôi Hành Không ở đâu?

Chu Đại Thành mừng rỡ:

- Hai vị muốn giết lão ta phải không?

Lương Tiêu chưa kịp đáp lời, Oanh Oanh đã nói tranh:

- Đúng rồi!

Chu Đại Thành vỗ tay cười:

- Hay lắm, các vị giết người bên trong, chúng tôi phóng hỏa bên ngoài, thế gọi là nội hô ngoại ứng. - Rồi quay sang bảo mấy người kia. - Chúng ta về thu dọn đồ đạc, nhân lúc hỗn loạn đưa gia đình đi.

Mọi người nhất trí, hợp lực khiêng thi thể Lôi Tinh ném vào khu rừng sau bảo. Chu Đại Thành trở ra xa, nói:

- Biệt viện ngôi đỏ kia là nơi nghỉ sự của Lôi Công bảo, Lôi Hành Không thường có mặt ở đó! Để ta dẫn các người xuống.

Liễu Oanh Oanh cười nói:

- Phiền người quá!

Chu Đại Thành đưa hai người xuống khỏi tường thành, lính canh tường hai người là tân khách trong bảo lên tường hóng gió nên đều không để ý. Ba người vòng ra sau khu nhà ở, Chu Đại Thành thì thào:

- Nhiệm vụ của ta là trực gác trên đầu tường, nếu đưa các người đi xa hơn thì sẽ lộ tẩy. Các người cẩn thận hành động nhé.

Nói rồi quay mình bỏ đi. Lương Tiêu nhìn theo bóng hắt:

- Oanh Oanh, tên này lòng dạ bất lương, chỉ e là có nguy trá đó.

Liễu Oanh Oanh mỉm cười:

- Hắn hi vọng chúng ta gây náo loạn để dễ bề thừa nước đục thả câu, vơ vét đồ tể nhuyển bỏ chạy đấy mà. Nhưng chúng đã giết Lôi Tinh, có tật giat mình, trước khi thoát thân quyết không dám tố cáo bí mật đầu.

Nàng bạo dạn hơn hẳn Lương Tiêu, nói rồi thoăn thoắt bước đi, Lương Tiêu đành đi theo.

Trong bảo nhà cửa san sát, các hành lang vắng ngắt, tĩnh mịch hơn so với bên tường ngoài, đi một mạch suốt trăm bước vẫn không thấy bóng người, cứ ba bước có một chỗ quanh, bốn bước có một ngã rẽ, hai người thấy biệt viện cũng gần, nào ngờ đi thêm mấy trăm bước lại cách chỗ đó càng xa. Liễu Oanh Oanh biết có sự không ổn, cau mày ngừng chân, sắp sửa nổi nóng. Lương Tiêu nhìn quanh, gập ngón tay tính toán rồi vẫy nàng bảo:

- Theo ta nào!

Liễu Oanh Oanh thấy gã bước đi như gió cuốn, tựa hồ rất quen thuộc với con đường thì thầm kinh ngạc, vội theo sát sau lưng. Lương Tiêu lúc thì xuyên qua chỗ này, lúc thì ngoặt vào chỗ kia, chỉ mấy chục bước đã đến được bức tường phía tây bắc của dãy biệt viện.

Liễu Oanh Oanh kinh ngạc hỏi:

- Người đã đến đây bao giờ chưa?

Lương Tiêu đỏ mặt, ngượng nghịu đáp:

- Đây vốn là trận *Chính phản Bát quái*, ta vô tình đi chệch đường mới hiểu ra.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên:

- Thật không ngờ người còn hiểu biết về bát quái!

Lương Tiêu cười:

- Ta hiểu biết nhiều lắm, chỉ sợ cô không có duyên được chứng kiến thôi.

Lương Tiêu nói vậy cũng chẳng sai, Liễu Oanh Oanh lại tưởng gã bốc phét tự đề cao, bèn gạt đi:

- Hừ, ta thêm vào!

Rồi lấy Độn Thiên trao ra, quăng lên đầu tường. Lương Tiêu theo sau, đưa mắt quan sát. Bên dưới có ba gã canh cửa, một thì gà gât, hai kẻ còn lại đang thì thào chuyện gẫu.

Hai người luồn lách dưới mái hiên, đi lom khom đến gần sảnh đường, chợt nghe có tiếng ho, ai đó cười nhạt:

- Vụ hộp sắt vì sao lại lộ ra được? Thật cũng lạ quá!

Hai người mừng rỡ nhận ra giọng Lôi Hành Không, chỉ ngạc nhiên là giọng điệu của lão rất lạ, không có vẻ gì lo lắng cả. Lôi Chấn cung kính đáp:

- Chuyện này thực khó xử, Nhị nương tất nhiên sẽ mách với Sở lão đại.

Lôi Hành Không lạnh lùng bảo:

- Ta đã nói từ lâu rồi, cái con ngoa ngoắt đó là mầm họa rất lớn, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện không hay.

Lôi Chấn ngập ngừng:

- Thưa cha, nếu Cửu Như hòa thượng đến đánh cắp cái hộp thật, thì...

Lôi Hành Không nói:

- Lo cái gì? Hộp đó đã được cất kỹ lắm rồi, lão hòa thượng thần thông quảng đại đến đâu cũng đừng hòng mò ra được. Tạm thời chúng ta chỉ cần nói như đinh đóng cột rằng hộp thật không có trong bảo. Sở gia mất hộp giả, vô bằng vô cứ, không làm gì được chúng ta đâu.

Lương Tiêu nghe lão chủ quan tự đắc như vậy thì cười thầm trong bụng.

Trong sảnh lặng đi một lúc, chợt Lôi Chấn thở dài:

- Cha ạ, việc này quan trọng đây, chúng ta cứ nên xem xem hộp sắt có còn hay không cho yên tâm.

Lôi Hành Không nói át:

- Xem xét gì, bảo đảm vẫn còn!

Liễu Oanh Oanh tức điên người, chỉ muốn nhảy xổ xuống tóm cổ lão già xấu xa, tát cho mấy cái, ép lão phải khai ra chỗ cất Thuận Dương thiết hạp.

Lôi Chấn thở dài:

- Cha ạ, con lớn bằng ngần này rồi mà đã nhìn thấy cái hộp ấy bao giờ đâu!

Lôi Hành Không cười vang:

- Đừng nôn nóng, đợi khi ta trăm tuổi về già, chẳng phải cái hộp sẽ nằm trong tay con hay sao?

Lôi Chấn nói:

- Không phải con tọc mạch gì, mà chỉ nghĩ rằng thêm một người xem xét, biết đâu sẽ thêm một khả năng mở được cái hộp.

Lôi Hành Không hừ mũi, lạnh nhạt đáp:

- Hàm hồ, cái hộp sắt đó cấu tạo rất tinh xảo, lão phu vậy vò bao nhiêu năm rồi vẫn chưa dò ra được manh mối, một đứa nông cạn như người mà đòi mở được hả, hoang đường, hoang đường lắm!

Lôi Chấn vội nói:

- Cha ạ, con...

Lôi Hành Không sốt ruột:

- Thôi, người đi đường vất vả cũng nhiều, về mà nghỉ đi.

Một lát sau, Lôi Chấn ủ rũ đi ra khỏi sảnh, đến cửa thứ hai thì thỉnh linh quay lại, co mình nấp vào sau cột nhà, thò đầu ra quan sát động tĩnh trong từ đường. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh đứng trên cao trông thấy rõ ràng, trong lòng đều kinh ngạc. Liễu Oanh Oanh dịch một viên ngói ra, nhìn xuống qua khe hở, chỉ thấy Lôi Hành Không tay chấp sau lưng đi đi lại lại, bước chân rối loạn, tựa hồ trong lòng có điều bất an. Lão loay hoay một lúc lâu thì lao vọt ra khỏi cửa, chạy về hướng nam.

Không đợi lão đi xa, Lôi Chấn lập tức lách mình ra khỏi cột nhà, không đi cửa chính mà vượt tường chạy ra, bám theo xa xa đằng sau cha. Liễu Oanh Oanh nắm chéo áo Lương Tiêu, hai người lom khom đi dọc các dãy nhà, rón rén theo sau. Ba nhóm người cứ thế nối đuôi nhau. Lôi Hành Không chủ tâm giấu giếm hành tung nên toàn chọn chỗ vắng mà đi. Lượn lờ quanh co một hồi thì nghe thấy tiếng nước chảy, thì ra phía trước có một con mương bằng đá, nước suối từ phía hậu sơn tuôn xuống, theo lòng mương này chảy xuyên qua lũy, cung cấp nước dùng hằng ngày. Nước mương trong vắt, soi rõ tận đáy, rêu mọc xanh rì, ở chỗ rộng nhất có bắc một cây cầu vòm dài cỡ sáu thước, hai đầu cầu có nhiều hòn giả sơn trập trùng, quả và lúc liu, xanh mướt nhìn rất thích mắt.

Lôi Hành Không bước lên cầu vòm, nhìn quanh thấy không có ai, bèn cúi mình thò tay xuống gầm cầu. Ba người đang theo dõi thấy đều kinh ngạc: “Chẳng lẽ chiếc hộp sắt được giấu ở dưới ấy? Đúng là chẳng ai ngờ được”.

Họ đang suy đoán thì chợt nghe tiếng canh cách, hòn giả sơn ở phía đầu cầu tách ra một khe hở, vừa đủ cho một người lách qua, Lôi Hành Không lách mình vào, cái khe tức thì khép lại.

Ba người bên ngoài bàng hoàng sức hiểu, chắc hẳn dưới nước có cơ quan mở cửa, nhất định là Thuần Dương thiết hạp được giấu trong hòn giả sơn kia rồi. Quả là bạo dạn lắm mới dám cất một vật quan trọng như thế trong một hòn giả sơn ven đường, còn cơ quan mở cửa thì gắn thông thống dưới gầm cầu, nhưng ai mà lường được cơ chứ?

Một lát sau, hòn giả sơn lại tách mở, Lôi Hành Không lững thững trở ra, miệng thoáng nụ cười. Lôi Chấn nhân lúc ông bỏ đi vào bên trong thì đã lẩn ra sau bụi cây, tránh khỏi con đường vừa dẫn mình đến. Lôi Hành Không chẳng ngờ con trai táo gan đến mức dám theo dõi, liền theo lối cũ ung dung trở về. Lôi Chấn đợi lão đi xa mới ra khỏi bụi cây. Lương Tiêu định nhảy xuống, Oanh Oanh bèn níu lại, thì thầm:

- Trong hòn giả sơn chắc là có cơ quan bẫy rập, để hấn xông vào trước, nếu hấn thành công thì chúng ta sẽ cướp lại.

Lương Tiêu cảm thấy cách làm đó quá thất đức, nhưng cũng không tiện phản đối, đành gượng đứng im.

Lôi Chấn xắn tay áo, khua khoắng sục sạo một hồi dưới nước, khuôn mặt bỗng lộ vẻ vui mừng. Hòn giả sơn bắt đầu rục rịch tách ra một khe nứt, Lôi Chấn chui vào trong, khép cửa đá lại. Hai người trên mái nhà nhìn chăm chăm vào cánh cửa, tập trung tinh thần quá hóa căng thẳng, chỉ đợi Lôi Chấn lộ ra là sẽ đánh cho hấn trở tay không kịp.

Một lúc lâu, hòn giả sơn mới tách mở, Lôi Chấn xuất hiện, vẻ mặt đầm chiêu, rào bước thật nhanh theo đường cũ trở về, hình như chưa lấy được hộp sắt. Liễu Oanh Oanh rất thắc mắc, đợi Lôi Chấn đi xa liền cùng Lương Tiêu nhảy xuống khỏi mái nhà, lao đến bên cầu, mò tay xuống nước, chộp được một cái vòng sắt, bèn lay thật mạnh, hòn giả sơn theo đó mở ra. Hai người lách vào thì thấy bên trong hòn giả sơn là một căn phòng hết sức hẹp, vừa lạnh vừa ẩm ướt.

Liễu Oanh Oanh khép cửa đá lại, một tia sáng lọt xuống qua lỗ nhỏ

trên đỉnh đầu, đủ để nhìn thấy lờ mờ quang cảnh bên trong. Ở góc phía đông bắc có một cái tủ sắt cao chừng năm thước chôn sâu xuống đất, được khóa bằng sáu ổ khóa, ổ nào cũng to tướng, rỉ sắt lốm đốm. Lương Tiêu vận kinh xoay, nhưng nó không hề nhúc nhích. Liễu Oanh Oanh cười:

- Tránh ra đi, đừng làm vướng chân vướng tay bản cô nương.

Lương Tiêu lùi lại sau lưng Oanh Oanh. Phòng rất hẹp, hai người chen chân thành ra chật, ngực người này chạm lưng người kia. Tiếp xúc với thân thể nóng ấm của cô gái, người Lương Tiêu cứ nóng ran lên từng hồi, cũng may tường ẩm ướt lạnh lẽo, gã cố gắng nghĩ đến khí lạnh sau lưng, tâm trạng mới hơi bình tĩnh lại. Được một lúc, Lương Tiêu vươn đầu nhìn tới, thấy Liễu Oanh Oanh lấy ra hai cọng sắt mảnh dài, xỏ vào lỗ khóa xoay vặn. Lâu lâu, sau một tiếng “tách”, ổ khóa thứ nhất đã được mở. Lương Tiêu thẩm thán phục: “Oanh Oanh mang tiếng kẻ trộm, đúng là có đủ bản lĩnh mảnh khỏe của bọn điệu thủ giang hồ”.

Lôi Hành Không đã mời thợ giỏi về chế riêng sáu ổ khóa này, lỗ khóa làm rất lắt léo phức tạp, không ổ nào giống ổ nào. Liễu Oanh Oanh mở khóa vô cùng thiện nghệ mà sau bốn cái cũng phải bờ hơi tai, tóc mai bắt ướt. Nàng lau mồ hôi trên trán rồi ngả đầu vào vai Lương Tiêu nghỉ. Lương Tiêu đỡ tấm thân mềm mại, tâm trạng băng khuâng, ghé sát miệng vào tai nàng, gọi khẽ:

- Oanh Oanh...

Liễu Oanh Oanh rung mình, không trả lời, chỉ ậm ừ. Lương Tiêu lại khẽ khàng gọi:

- Oanh Oanh...

Tim Oanh Oanh đập mạnh. Như bị trăm tơ ngàn mối giày vò, người lúc tê mê lúc ngứa ngáy, không sao diễn tả được cảm xúc trong lòng, nàng gất khẽ:

- Có gì nói đi, sao gọi mãi thế?

Lương Tiêu vì rung động quá mà thốt thành lời, nay bị hỏi không biết đáp lại ra sao, tự nhiên liễu mình hôn nhẹ lên vành tai trơn mịn của nàng. Liễu Oanh Oanh bối rối, chẳng biết có nên trách mắng hay không. Đang phân vân thì nghe thấy có tiếng cạch nhẹ, cửa bỗng mở ra, ánh sáng tràn vào hắt sáng hai người. Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh cùng kinh hãi. Tiếng bước chân vang lên, mỗi lúc một gần.

Lương Tiêu nắm tay Oanh Oanh định lao ra cửa nghênh địch, chợt nghe có tiếng đằng hắng rất giận dữ, liền đó là tiếng Lôi Hành Không quát lên hung tợn:

- Lôi Chấn!

Tiếng bước chân dừng lại, Lôi Chấn sợ sệt đáp:

- Cha... sao cha biết mà tới thế?

Lương Tiêu than thầm, bất kỳ ai trong hai người này cũng khó đối phó rồi, bây giờ cả hai cha con cùng dẫn xác đến, thật chẳng rủi ro nào bằng! Lôi Hành Không hừ mũi:

- Người mang Khai Sơn phủ ra đây làm gì? Chặt củi hay xén cỏ?

Chắc hẳn lúc trước Lôi Chấn không mở được tủ sắt nên định đem rìu đến bửa vỡ khóa, chẳng ngờ Lôi Hành Không đi rồi còn lộn lại, ngăn chặn đúng lúc dự mưu của ông con. Bị cha bắt tận tay, Lôi

¹ Vui hết đến buồn.

Chấn lúng túng như gà mắc tóc, không biết giải thích thế nào cho ổn thỏa.

Lôi Hành Không xem chừng giận lắm, thờ hồng học một hồi mới cất tiếng được:

- Ta vừa lại phòng người, thấy vắng tanh vắng ngắt thì biết ngay là có trí trá chi đây! Vì con đàn bà họ Sở kia mà người làm thế này phải không?

Nhân lúc hai cha con đấu khẩu, Liễu Oanh Oanh bắt đầu xử lý đến ổ khóa thứ năm. Lương Tiêu kinh hãi, vội vã ra hiệu bảo nàng ngừng tay, nhưng Oanh Oanh làm như không biết, cứ bướng bỉnh tiếp tục.

Lôi Chấn ấp úng hồi lâu, cuối cùng than thở:

- Cha ơi! Nhị nương mà biết chuyện này sẽ giận lắm.

Lôi Hành Không nổi nóng:

- Nó biết giận, dễ thường ta không biết đấy? Hừ, người có vợ rồi là chẳng đếm xia gì tới tổ tông nữa phải không?

Áng chừng tâm tình kích động quá, giọng lão tự nhiên run bần lên. Lôi Chấn nín lặng một lúc mới chậm chạp nói:

- Mấy hôm trước con chặt chân Tinh nhi, Nhị nương đã chịu nhiều ám ức rồi. Nay lại không trả hộp sắt cho Sở gia thì chi e chẳng bao giờ Nhị nương đoái hoài đến con nữa.

Lôi Hành Không giận sôi, liền nhỏ toét một cái:

- Đàn bà trên đời nhúc như rươi tháng chín, đâu phải chỉ có mình nó? Không đoái hoài càng tốt, cứ bỏ phắt con đàn bà ấy là mọi chuyện sẽ được giải quyết hết.

Lôi Chấn hoảng hốt:

- Không được cha ơi! Đàn bà trên đời này nhiều thật, nhưng trong tim hài nhi chỉ có mình Nhị nương mà thôi!

Lôi Hành Không tức nghẹn cổ, mắt môi trợn mắt bảo:

- Người đâu có loại hèn dốn thế nhỉ? Lúc người đòi cưới con đàn bà ấy, lão phu đã không ưng cái bụng rồi, chỉ vì người vật vã chết đi sống lại, Sở Tiên Lưu lại đứng ra ủng hộ, lão phu mới miễn cưỡng chấp thuận. Có biết vì sao ta không muốn truyền cái hộp cho người không? Bởi vì sợ vừa trao sang tay người là rơi tọt ngay vào lòng con đàn bà ấy. Lão phu nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi vì sao mình lại sinh ra một thứ vô dụng nhường này!

Chợt “bình” một tiếng như khuyu gỏi, liền đó là tiếng Lôi Chấn van vì:

- Cha ơi! Cha muốn đánh muốn giết thế nào con cũng xin vâng, chỉ mong cha đừng chia rẽ con và Nhị nương.

Lương Tiêu bắt giác xúc động: “Tên họ Lôi này tướng mạo thô kệch lỗ mãng, không ngờ lại là hạng si tình”. Vừa nghĩ đến đây thì nghe “cạch” một tiếng nhỏ, Liễu Oanh Oanh đã mở được ổ khóa thứ năm.

Lôi Hành Không giật mình:

- Tiếng gì thế nhỉ?

Lôi Chấn đoán:

- Chắc rần rết hay con sâu con bọ nào đó bò qua.

Lôi Hành Không mắng:

- Chỉ nói mò, làm gì có rần rết sâu bọ ở đây. Rõ ràng là tiếng đá rơi vì bị gió thổi.

Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu sợ thót cả tim, may thay hai cha con nhà kia chỉ tào lao đoán bừa một hồi chứ không tiến vào. Bỗng Lôi Hành Không thở dài:

- Thôi, Chấn nhi, con đứng lên đi. Chúng ta phụ tử tình thâm, việc gì cũng có thể bàn bạc được mà!

Hiển nhiên Lôi Chấn rất cảm động, run run vâng dạ, rồi hỏi:

- Thưa cha, sự thể đã bại lộ, nên giải quyết thế nào đây?

Lôi Hành Không cười nhạt, điềm nhiên đáp:

- Đã có một cái hộp giả, thì tại sao không có được cái thứ hai?

Lôi Chấn vỡ lẽ, kể đó lại bản khoản:

- Thời gian cấp bách lắm rồi, liệu có kịp làm hộp giả không?

Lôi Hành Không nói:

- Ta đã sớm liệu trước ngày hôm nay nên lúc đầu cho đúc hẳn ba cái, bảo đảm tên họ Sở ấy không phân biệt được thật...

Lão chưa dứt lời, Lôi Chấn đã kêu ré lên:

- Cha... cha làm gì thế?

Lôi Hành Không cười nhạt:

- Lão phu sợ người mai ăn cây táo lại rào cây sung, không cưỡng nổi trò rù quên của con đàn bà vô loài đó nên phải đổi chỗ giấu cái hộp thật này thôi.

Lương Tiêu giật thót. Liễu Oanh Oanh đang nghĩ làm sao để mở được ổ khóa thứ sáu, nghe vậy thì phát run, liền ngừng tay. Lôi Chấn nói:

- Cha, cái hộp sắt đó không mở được cơ mà! Hai nhà chúng ta việc gì phải gây thù kết oán vì một vật bỏ đi như vậy? Cha cứ cho Sở gia thử xem, chưa chắc họ đã có bản lĩnh mở được nó đâu.

Lôi Hành Không hung dữ đáp:

- Khốn kiếp, người càng ngày càng chẳng ra gì! Được, đã vậy lão tử giết phắt cái thằng bất hiếu nhà ngươi đi cho xong...

Lời nói vừa dứt thì có tiếng quát lạnh lạnh:

- Khoan đã!

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nhận ra giọng Sở Vũ, đều mừng rỡ: "Bà ta đến đúng lúc quá!".

Lôi Hành Không hừ mũi về đứng đưng, đoạn lạnh nhạt nói:

- Con đàn bà nham hiểm xảo trá, lão phu không dùng đến khổ nhục kế thì chắc ngươi không chịu thò mặt ra. Hừ, Sở lão đại, ngươi cũng đến đây à?

Thì ra nhóm Sở Cung vẫn chưa nản lòng, truy đuổi Liễu Oanh Oanh tới tận đây. Sở Vũ quay lại chẳng bao xa thì gặp huynh trưởng giữa đường. Sau khi nói rõ đầu đuôi, hai anh em kéo nhau vào Lôi Công bảo, theo chân Lôi Hành Không đến hòn giả sơn. Lôi Hành Không vừa mới phát giác ra hai người, liền dọa là đánh chết Lôi Chấn, buộc Sở Vũ phải ra mặt.

Sở Cung cười nhạt:

- Lão già quý quyết, cái trò đổi trắng thay đen của ngươi cao tay lắm!

Lôi Hành Không nhếch mép, chẳng nói chẳng rằng. Lôi Chấn chưa chát nói:

- Nhị nương, ta... ta thật vô dụng!

Sở Vũ thở dài:

- Đại lang, vừa rồi nghe hết những lời chân tình của huynh, muội rất mừng. Muội không nên trách huynh mới phải, so với tấm chân tình huynh dành cho muội thì Thuần Dương thiết hạp có đáng gì đâu? Sống mà thiếu người yêu thương mình thì dẫu trở thành vô địch thiên hạ cũng vô vị lắm thay. Đại lang, chúng ta hãy rũ bỏ tất cả, đưa Tình nhi tới một nơi thật xa...

Lôi Hành Không ngắt lời Sở Vũ:

- Sở Nhị nương, đàn ông Lôi gia ta đi đâu và đi theo ai là do người chi phối đấy hả?

Sở Cung thét:

- Lão họ Lôi kia, đánh trống lảng vừa thôi! Ngoan ngoan giao cái hộp thật ra đây, ta sẽ van xin Tam thúc tha chết cho người.

Lôi Hành Không cười nhạt:

- Đừng đem Sở Tiên Lưu ra mà dọa ta. Người đời thường bảo, nói phải có sách, mách phải có chứng. Người kết tội ta làm giả hộp sắt, vậy bằng chứng đâu?

Lão đoán nhà họ Sở bị mất hộp sắt giả, không còn tang vật để đối chất nữa, thế nên lão chẳng lo sợ gì, an nhiên phủ nhận mọi sự.

Sở Cung hầm hè:

- Ra là người phải sạch trách nhiệm. Hà, nếu ta nói rằng cái hộp sắt đó ở trong hòn giả sơn này thì người có dám để ta lục soát không?

Lương Tiêu và Liễu Oanh Oanh nghe vậy, tức thì giật thót.

Lôi Hành Không cười vang:

- Sở lão đại! Nơi này không phải là Thiên Hương sơn trang đâu nhé, người bảo lục soát là lục soát được đấy à?

Sở Cung lạnh lùng nói:

- Không thể thì ta không tin.

Một tràng keng keng vang lên, nghe như đao kiếm tuốt vỏ, kể đó lại tiếng gió rít. Sở Cung bất thần kêu "hự" một tiếng. Lôi Hành Không cười ha hả:

- Muốn quấy phá Lôi Công bảo hả? E là người chưa đủ sức đâu!

Liền đó kinh phong vù vù, quyền cước vun vút.

Sở Vũ thét:

- Đại ca! Để muội giúp huynh!

Tiếng thét chưa dứt, chợt có tiếng "cách" như đao kiếm rơi xuống đất. Sở Vũ kinh ngạc kêu lên:

- Đại lang, huynh làm gì vậy?

Lôi Chấn ghen giọng:

- Nhị nương, ta với muội là tình là nghĩa, với cha lại là đạo hiếu. Từ xưa tới nay tình hiếu khó vẹn hai đường, xin lỗi muội.

Sở Vũ nín lặng một thoáng rồi buồn bã nói:

- Vậy là hai chúng ta đều giống nhau. Cũng được, xem kiếm đây!

Tức thì tiếng quyền xé gió và tiếng kiếm lay rín rít trộn vào nhau nhộn nhạo.

Bên ngoài mọi người đầu đá túi bụi, bên trong Oanh Oanh tận dụng âm thanh ầm ĩ đó làm ngụy trang để tấn công ổ khóa thứ sáu. Sau khi mở xong khóa, nàng ngưng thần định khí nhắc mạnh nắp tủ sắt lên, nào ngờ nó không nhúc nhích. Liễu Oanh Oanh vừa kinh ngạc vừa giận dữ, không chịu để xôi hồng bồng không bèn với tay lên lần tìm manh mối, nhận thấy nóc tủ sắt có những đường gờ rất mảnh, nổi thành một hình bát giác xiên xẹo, các cạnh dài ngắn không đều. Nàng đoán nhất định là một cơ quan gì đây, bèn xoay thử sang trái rồi sang phải, tám góc của hình bát giác đều có thể dịch chuyển. Liễu Oanh Oanh mừng rỡ vặn mấy vòng, nhưng cái tủ sắt vẫn không có gì khác lạ.

Trong cảnh tranh tối tranh sáng, Lương Tiêu không trông thấy rõ mọi việc, chỉ biết Oanh Oanh đầm đìa mồ hôi, hơi thở hổn hển. Đoán nàng gặp phải vấn đề khó khăn, gã lo lắng lần tay lên tủ sắt, vừa khéo chạm phải hình bát giác, tức thì kêu ồ:

- Đây là một cái khóa bát quái.

Liễu Oanh Oanh ngạc nhiên hỏi:

- Sao người biết?

Lương Tiêu đáp:

- Vì ta đã từng đọc sách về thuật chế tạo cơ quan. Đây là một dạng khóa ngầm, đường vân trên khóa chính là hình Tiên thiên bát quái, nhưng phương vị của chúng đã bị lão già họ Lôi đảo loạn lên rồi. Phải chỉnh lại vị trí bát quái cho khớp với tám hướng đông tây nam bắc tương ứng thì mới mở được.

Liễu Oanh Oanh nghe nói mừng rỡ, bèn hỏi ngay:

- Vậy người có nắm được phương vị của bát quái không?

Lương Tiêu đáp:

- Có chứ, nhưng ở đây vắng bóng nhật nguyệt tinh tú, tối mò mò thế này làm sao xác định được bốn phương đông tây nam bắc? Hơn nữa, cho dù lấy được hộp sắt thì chúng ta cũng chưa biết thoát ra khỏi đây bằng cách nào kia mà!

Liễu Oanh Oanh bấu môi:

- Đồ nhát gan! Việc đến đâu lo đến đấy, nhất định sẽ có cách thôi.

Nàng lấy một thanh chùy thủ ra khỏi tay áo, nẩy cái khóa ngậm. Lương Tiêu giữ tay nàng, bảo:

- Cái khóa này tinh xảo lắm, nếu bấy hòng thì không bao giờ còn mở được nữa đâu. Để ta nghĩ xem, lão họ Lôi đã đặt khóa ở đây thì chắc phải có cách phân biệt phương hướng trong phòng tối.

Gã trầm ngâm một chốc rồi vụt ngẩng đầu nhìn lên cái lỗ nhỏ lọt sáng trên đỉnh trần, một ý nghĩ lóe lên trong óc, gã cười nói:

- Té ra là thế, lão Lôi quả là giáo hoạt.

Liễu Oanh Oanh thắc mắc:

- Giáo hoạt thế nào?

Lương Tiêu đáp:

- Lúc đầu ta cứ tưởng cái lỗ nhỏ kia dùng để chiếu sáng, thì ra lại có tác dụng khác.

Liễu Oanh Oanh cúi kinh:

- Có gì nói mau đi, không dè dứ mãi thế!

Lương Tiêu nói:

- Cô biết đấy, mặt trời mọc đằng đông, lặn đằng tây. Khi mặt trời ở phương đông, ánh nắng xuyên vào lỗ sẽ hắt bóng về mé tây. Nếu mặt trời ở đằng tây, ánh nắng lọt vào tất nhiên sẽ hắt bóng sang mé đông.

Đó là một nguyên lý hết sức bình thường, Liễu Oanh Oanh nghe là hiểu ngay, bèn nhìn theo lỗ nhỏ ấy, quả nhiên có một luồng sáng li ti từ bên ngoài chiếu chếch vào phòng, lưu lại một đốm sáng ở chính giữa mặt trước tủ sắt. Lương Tiêu nói tiếp:

- Lúc chúng ta vào đây là giờ Mão, chắc bây giờ mặt trời vẫn ở phương đông, vì vậy chỗ mà luồng sáng trở vào chính là hướng tây, trong Tiên thiên bát quái, quẻ hướng tây là quẻ Đoài.

Theo *Kinh Dịch*, các vị trí của Tiên thiên bát quái như sau: quẻ Ly ở hướng nam, quẻ Khảm ở hướng bắc, quẻ Đoài ở hướng tây, quẻ Chấn ở hướng đông, quẻ Cấn ở hướng tây bắc, quẻ Khôn ở hướng tây nam, quẻ Tốn ở hướng đông nam, quẻ Cần ở hướng đông bắc. Lương Tiêu xác định được vị trí của hướng tây rồi thì lần tìm ký hiệu tượng trưng cho quẻ Đoài trên khóa, xoay nó sang hướng tây, quẻ Chấn thì xoay sang hướng ngược lại là hướng đông, định vị xong đông tây thì lần lượt suy ra được sáu vị trí còn lại. Liễu Oanh Oanh theo dõi mà trong

lòng nghi hoặc: “Gã này hiểu biết nhiều quá đi chứ, nào phải hạng giá áo túi cơm”. Tối khi Lương Tiêu xoay nốt quẻ Khôn sang hướng tây nam thì Tiên thiên bát quái đều đã trở về đúng vị trí, có tiếng lách cách trong tủ sắt. Lương Tiêu nhắc mạnh nắp hộp lên. Mở ra rồi mới biết thành tủ rất dày, phải đến mấy thước, ruột tủ lại rất hẹp, đường kính không quá một thước, đầu đập tủ bằng rìu búa thiết chùy cũng chưa chắc làm vỡ nổi. Liễu Oanh Oanh thò tay vào trong, khoắng lên được một cái hộp sắt dài cỡ nửa thước, sờ thấy mát lạnh, hình dáng không có gì kỳ lạ, nàng lập tức nhặt lấy bỏ vào túi gấm.

Đúng lúc ấy, chợt nghe Sở Cung hự lên một tiếng như trúng đòn, Liễu Oanh Oanh nói khẽ:

- Chúng ta lên chuồn ra đi!

Lương Tiêu gạt đầu, để khí khinh thân chuẩn bị lao ra. Thình lình từ xa vẳng tới một tràng cười, kèm theo đó là một giọng nói trong trẻo vọng vang:

- Lôi bảo chủ đang ở đâu? Văn bồi Văn Thù bên Thần Ưng môn cầu kiến!

Nhận ra thanh âm ấy, Lương Tiêu và Oanh Oanh kinh hãi đến cứng người, quên cả nhúc nhích.

Sở Cung đơn đả độc đấu với Lôi Hành Không đã tới hồi đuối sức, nghe tiếng hỏi thì mừng như chết đuối vớ được cọc, liền hét thật to đáp lại:

- Lôi Hành Không ở đằng này!

Lôi Hành Không tức giận hỏi:

- Sở Cung! Người định phá bỏ di huấn của tổ tiên, tiết lộ việc hộp sắt với người ngoài đây à?

Sở Cung cười nhạt:

- Ai phá di huấn trước thì tự biết!

Lôi Hành Không nín bật, ra đòn càng dữ dội, tiếng sấm tiếng gió trong quyền pháp rít lên mỗi lúc một mạnh mẽ.

Văn Thù chạy tới nơi, cất tiếng cười thật to và hỏi:

- Bốn vị hăng khoan động thủ, Lôi bảo chủ là ai?

Có mặt người ngoài, Lôi Hành Không đành tạm ngừng đấu, lạnh lùng nói:

- Thần Ung môn và Lôi Công bảo chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nay tức hạ tự tiện xông vào bảo, thế là lý gì?

Vân Thù cười nói:

- Vân bối đang sẵn đuổi ba kẻ đối địch. Trên đường tới đây nghe bằng hữu giang hồ báo vừa rồi có hai kẻ chạy về hướng quý bảo, vân bối sợ chúng nấp trong này nên nôn nóng lao vào, nếu có chỗ nào mạo phạm thì xin được lượng thứ.

Nghe giọng Vân Thù nhã nhặn lễ độ, Lôi Hành Không cũng nguôi giận, nhưng đang gặp lúc cấp bách lòng dạ rối bời nên chỉ mong sớm sớm đánh đuổi người ngoài đi, bèn nói:

- Thôi được, nể mặt Cận môn chủ ta bỏ qua! Lôi Chấn, con đưa Vân công tử đi lục soát xem có kẻ nào đột nhập vào bảo không?

Lôi Chấn vâng lời. Gần như ngay lập tức, Lôi Hành Không lại thét lên tức tối:

- Quân trộm cướp to gan!

Liễu Oanh Oanh không nhịn được liền ghé mắt qua khe cửa nhòm ra ngoài, trông thấy Lôi Chấn và Vân Thù đứng ở đằng xa, Sở Cung múa kiếm tốc chiến tốc quyết với đôi quyền đầu của Lôi Hành Không, còn Sở Vũ đang lao thẳng tới hòn giả sơn như cánh nhọn xuyên mây. Thì ra nhân lúc Lôi Hành Không phân tâm đối đáp với Vân Thù, hai huynh muội họ Sở liền nhất tề động thủ. Lôi Hành Không trở tay không kịp, bị liên hoàn kiếm của Sở Cung cầm chân một chỗ. Sở Vũ thừa cơ cướp đường chạy ào lại hòn giả sơn, đang định chui vào thì cảm thấy vùng thắt lưng tê dại, ra là bị điểm trúng huyệt Ngũ khu. Liễu Oanh Oanh cười khanh khách, ôm Sở Vũ chạy ào ra bãi đấu. Lương Tiêu lướt theo sau.

Thấy họ đột ngột xuất hiện, ai cũng sững sốt. Liễu Oanh Oanh cười hi hi:

- Lôi bảo chủ, Sở tiên sinh! Thương lượng nào, các người để chúng ta yên lành ra khỏi bảo, ta trả con dâu và em gái cho các người.

Lôi Hành Không cười khẩy, hai mắt nẩy lửa:

- Đừng hòng!

Lôi Chấn tái mặt van vãn:

- Cha ơi, cứu người là việc cần.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Lôi bảo chủ đừng tức giận, vừa rồi ta tìm được một vật rất hay trong hòn giả sơn, ngươi có muốn xem không?

Tim Lôi Hành Không đập thành thịch, mặt cắt không còn hột máu. Sở Cung đảo mắt, cười ha hả:

- Cô nương phát hiện ra vật gì hay đấy? Sở mỗ muốn xem lắm.

Liễu Oanh Oanh cười khê, không đáp thẳng vào câu hỏi:

- Sở lão đại! Muội muội của ngươi không ngại đắc tội với nhà chồng, một lòng một dạ muốn giúp huynh trưởng, thế mà ngươi hờ hững với sự sống chết của bà ta à?

Sở Cung ngăn người nghĩ, tuy hộp sắt phải đòi về bằng được, nhưng bỏ mặc em gái là trái đạo trời. Cân nhắc nặng nhẹ hai đằng, cuối cùng tuy lòng nặng trĩu, Sở Cung cũng chỉ biết nghiêng răng cười nhạt, chẳng nói chẳng rằng.

Liễu Oanh Oanh bèn hỏi Lôi Chấn:

- Thiếu bảo chủ, còn ngươi?

Lôi Chấn dứt khoát đáp:

- Tuyệt đối không được dả thương Nhị nương. Ngươi muốn gì, ta đều theo ý ngươi cả.

Liễu Oanh Oanh nói vồn vện mấy câu mà không chế được ba đại cao thủ thì đắc ý vô cùng. Nhắc thấy Văn Thù đứng đằng xa, lúc này trên lưng đã đeo trường kiếm, khoe miệng vương một nụ cười nhạt, nàng thầm nghĩ: “Điều cười của hắn thật đáng ghét. Không biết phải đối phó thế nào với kẻ này đây? Hừ, việc đến đâu hay đến đó, không bận tâm tới hắn vội”. Nàng đưa mắt lại Lôi Chấn, cười hi hi:

- Lôi thiếu bảo chủ quả nhiên rất trọng tình nghĩa. Ra khỏi bảo rồi ta sẽ trả Nhị nương cho ngươi, để bà ta lại sinh cho ngươi vài ba thằng con bụ bẫm khác.

Sở Vũ và Lôi Chấn đều không biết con trai đã chết nên hiểu câu nói của Oanh Oanh theo hướng khác, tự nhiên mặt mày nóng ran.

Liễu Oanh Oanh đưa mắt làm hiệu cho Lương Tiêu, hai người cùng sánh vai đi ra. Văn Thù lạnh lùng đứng bên đường, đợi họ đến gần thì trợn tròn đôi mắt đẹp, quát bảo:

- Tiểu tặc, xem chương đây!

Rồi phóng vù một chương vào vai Lương Tiêu. Chương này dòn toàn lực nên mạnh mẽ vô song. Lương Tiêu không dám đỡ thẳng, liền

đạp chéo chân, dịch một bước mà vượt ra ngoài một trượng. Nhìn bộ pháp của gã, Văn Thù kêu lên kinh ngạc:

- Kỳ quái! - rồi tiến lên một bước, tả chưởng đẩy trước, hữu chưởng theo sau.

Nhìn chưởng thế, Lương Tiêu cũng lộ vẻ kinh nghi, cau mày thốt:

- Kỳ quái!

Văn Thù bước như gập đất, thân pháp bỗng nhanh hẳn lên, chỉ một bước đã áp sát Lương Tiêu, vung ngay chưởng tát thẳng vào mặt gã. Lương Tiêu tràn người tránh đi. Hai bên bỗng nhìn nhau trân trối, cùng kinh ngạc hỏi:

- Người học ở đâu vậy?

Oanh Oanh thấy vẻ mặt và lời lẽ họ đều cổ quái thì kinh ngạc hết sức. Văn Thù lạnh lùng hỏi:

- *Tam tài quy nguyên chưởng* là do gia sư tự mình sáng chế, không còn truyền cho ai khác trong thiên hạ. Tên kia, người học lén ở đâu vậy?

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Ai học lén? Hầu hết công phu này đều do ta tự nghĩ ra.

Gã nói rất thực, nhưng Văn Thù lại cho là hoang đường vô lý, bèn tức giận hừ một tiếng, cười khẩy:

- Đồ súc sinh, rặt lời ba hoa nhảm nhí! Tự mình sáng chế ra võ công ư? Thứ người mà xứng à?

Rồi chém liên mấy chưởng về phía Lương Tiêu. Chưởng pháp rất kỳ lạ, Lương Tiêu không chống đỡ nổi, đành thi triển bộ pháp lùi về sau. Văn Thù rắp tâm dò xét hư thực nên không lập tức ra đòn sát thủ, chỉ đeo bám không rời mà thôi. Hai người một tiến như bão, một lùi như gió, xoay cuốn lấy nhau nhịp nhàng thần tốc, dạng thức bộ pháp như đúc từ một khuôn. Những người đứng xem đều không giấu được kinh ngạc.

Xoay tiếp một vòng nữa, Văn Thù đã nhìn ra căn cơ của Lương Tiêu, liền cười rít lên:

- Người học lén, nhưng chưa học hết!

Gã vụt đánh xoáy hai chân, lấy đà bật mình lên, từ tầm cao nện xuống một chưởng. Lương Tiêu vương ở chỗ nội lực còn hạn chế nên không thể thi triển trọn vẹn chưởng pháp, tuy vậy khẩu quyết thì gã

thuộc lâu, nhìn thế tấn công liền nhận ra là *Thất thất Đại diễn bộ*, lập tức co mình lại lướt vù ra sau. Khổ nỗi Văn Thù xuất thủ quá nhanh, chương phong sắc ngọt vẫn kịp chém phăng một mảnh tay áo của Lương Tiêu.

Liễu Oanh Oanh vẫn chăm chú theo dõi, đến lúc này thì hoảng hồn nhảy dựng lên, rút phắt chùy thủ ra kê vào cổ Sở Vũ, quát:

- Lôi Đại lang, ngươi có muốn bà ta sống không?

Lôi Chấn kinh ngạc:

- Tất nhiên là có... Ồi chà, ngươi cần thận cái tay đấy, đừng có sơ sẩy!

Liễu Oanh Oanh đáp:

- Vậy được, ngươi ra giúp Lương Tiêu!

Thấy tính mạng vợ đang lâm nguy, Lôi Chấn dù ngàn vạn lần không muốn cũng đành phải tiến ra, vung song quyền tấn công Văn Thù.

Thế quyền cực kỳ cương mãnh. Văn Thù đành bỏ Lương Tiêu, quay sang thi triển *Luồng nghi hồn thiên công*, vung song chương cuốn tròn song quyền của Lôi Chấn rồi vặn một cái. Lôi Chấn trúng đòn đau đớn kêu lên. Văn Thù sốt ruột, không đợi Lôi Chấn biến chiêu, lập tức tổng chương phải vào vai hấn, thét lớn:

- Đi!

Phát chương tuy nặng nhưng vẫn để chừa lối thoát. Nếu Lôi Chấn biết đường thoái lui thì sẽ hóa giải được, ai ngờ hấn không lùi xuống, khăng khăng đứng im hứng chiêu. Nội kinh của Văn Thù rất đặc biệt, chảy sang ào ào không ngừng. Trước mặt mọi người, Lôi Chấn thoát đầu là cắn răng trợn mắt, hai chân trụ vững tựa đóng đinh, nhưng sau đó người cứ từ từ oằn xuống như gánh một sức nặng ngàn cân.

Một bóng người thành linh xẹt đến. Lôi Hành Không đỡ lấy con trai, nhìn Văn Thù cười khẩy:

- Bản lĩnh khá lắm!

Giọng điệu hững hờ nhưng trong lòng lão đầy nghi hoặc: "Thần Ưng môn danh bất phù thực, bề ngoài lấy lừng nhưng căn cơ chẳng có bao lắm. Võ công của chính Văn Vạn Trình cũng không thắng được lão phu, tiểu tử này còn ít tuổi, vì sao đã lợi hại đến thế?".

Lôi Hành Không đang băn khoăn, chợt nghe Sở Cung cười nhạt:

- Võ nghệ của Lôi Công bảo chẳng qua cũng chỉ bình bình, thế mà

đặt cái tên rõ kêu. Hừ, *Bôn lòi¹ quyền pháp* gì chứ? Cứ ý ta thì nên đổi thành *Tao dương² quyền pháp* mới đúng!

Lôi Hành Không nổi giận, hai mắt trợn trừng:

- *Phản hương kiếm thuật* cổ nhiên hơn hẳn *Bôn lòi quyền pháp* rồi. Chỉ kém ở chỗ người học kiếm phần lớn đều nhất gan, lâm trận là chạy, không dám động thủ với ai hết!

Lôi Hành Không nói vậy là nhằm vào hành động chưa đánh đã rút của Sở Tiên Lưu khi gặp Cửu Như.

Ở Thiên Hương sơn trang, Sở Tiên Lưu thuộc dạng nhân tài trăm năm mới gặp một lần. Thời trẻ, với thanh Thiết Mộc kiếm trên tay, ông ta đã từng khuất phục vô số cường địch đại khẩu. Về sau gặp một đại kiếm khách, hai người luận kiếm một ngày, Sở Tiên Lưu thua nửa chiêu, từ đó mang hiệu là Thiên hạ đệ nhị kiếm, phong kiếm quy ẩn, thanh danh trên giang hồ dần dần lụi tàn, nhưng người trong tộc vẫn tôn thờ ông ta như thần linh, không cho phép người ngoài sỉ nhục.

Sở Cung bị Lôi Hành Không kích bác như vậy thì tái mặt:

- Lôi lão đầu! Danh tiếng của Thiên Hương sơn trang gây dựng trên tranh đấu, không phải tự thổi phồng mà có đâu. - Đoạn trở thay tuốt kiếm, nói to. - Văn công tử, Sở mỗ bắt tài, xin thỉnh giáo đôi chút!

Thấy mấy người hồ đồ không biết phân biệt địch ta này thì nhau làm khó mình, Văn Thù đâm chán ngấy, nhưng không tiện thất lễ, đành vòng tay cười đáp:

- Thiên Hương thần kiếm danh bất hư truyền, tự đáy lòng Văn mỗ luôn khâm phục. Ngày nọ Sở lão tiên bối chỉ dùng kiếm ý mà khiến tại hạ thua không còn manh giáp, đến giờ vẫn chưa dám quên.

Gã đoán Sở Cung được môn trón sĩ diện thì sẽ tự rút lui. Nào ngờ Sở Cung nghe xong cứ tỉnh bơ:

- Người hàng phục được người là gia thúc, không phải ta!

Rồi lắc trường kiếm đâm Văn Thù. Kiếm pháp Sở Cung chủ về tốc độ, nhất kiếm này xuất kỳ bất ý, khiến người ta không kịp trở tay.

Văn Thù tức điên, với tay lên vai giật kiếm xuống, đợi kiếm Sở Cung đến đúng tâm thì chặt luôn thanh kiếm nguyên vỏ của mình xuống

¹ Sấm sét.

² Gãi ngứa.

thân kiếm đối phương. Sở Cung chỉ thấy hổ khẩu nóng rát, suýt nữa đánh rơi binh khí, liền hoảng hốt rút kiếm lui lại thật nhanh, ai ngờ thanh kiếm nguyên vỏ của Vân Thù như bóng theo hình, cứ đuổi theo sát rạt. Từ ngoài nhìn vào, trông hai thanh kiếm như dính vào nhau, xoay tít mấy vòng. Lôi Hành Không vừa ngạc nhiên vừa hí hửng, cười hô hô:

- Công phu của Thiên Hương sơn trang chẳng qua cũng chỉ bình bình, thế mà đặt cái tên rõ kêu. Hừ, *Phản hương*¹ kiếm thuật gì chứ? Cứ ý ta thì nên đổi thành *Giáo thi*² kiếm thuật mới thực là tuyệt diệu!

Sở Cung tím mặt, vụt lùi lại hai bước, hét lớn một tiếng, đoạn vận hết khí lực lao kiếm tới trước, Vân Thù đột ngột rút mạnh kiếm về. Sở Cung đâm hụt, kiếm hăng đi, kinh lực đổ tràn hết ra thân kiếm. Sau một hồi keng keng, thanh kiếm dài bốn thước gãy làm ba đoạn.

Vân Thù đẩy trở kiếm lại trên vai, vòng tay cười nói:

- Đa tạ Sở trang chủ nhường nhện!

Sở Cung nắm thanh kiếm gãy, mặt cắt không còn hột máu. Sở Vũ đã từng quá chiêu với Vân Thù ở Thiên Hương sơn trang, nay cũng không khỏi kinh hãi: "Mới băng đi mấy tháng, kiếm pháp của y lại tiếp tục tấn tới nữa ư?". Thốt nhiên nơi cổ đau nhói, Sở Vũ nhìn xuống thì thấy một thanh chủ thủ đang chích vào da mình, tiếng Liễu Oanh Oanh vang lên bên tai:

- Lôi lão đầu! Lôi Chấn! Sở lão đại! Các người cùng xuất thủ, chặn tên này lại cho ta.

Ba người kia nhìn nhau. Vân Thù không đợi ai ra tay, lập tức hú vang, chồm tới Lương Tiêu. Lương Tiêu xoay mình tránh khỏi, đánh trả một chiêu. Hai người lại thi triển bộ pháp, chiết liên mấy chiêu chớp nhoáng. Vân Thù càng đánh càng sôi sục, hủ hết không ngớt, bộ pháp mỗi lúc một nhanh, Lương Tiêu dần dần không nhìn kịp nữa, chốc chốc lại suýt trúng hiểm chiêu. Liễu Oanh Oanh cuống quýt găt ằm:

- Ba lão ngu xuẩn kia, còn không xông lên đi?

Ba người giận sôi, nhưng tình hình bất buộc, đành phải lao vào bao

¹ Rắc mùi thơm.

² Quấy phân.

vây Vân Thù. Vân Thù thấy thế nguy, vụt tung mình nhảy lên, vỗ một chưởng vào mé trái Lương Tiêu. Lương Tiêu xoay mình tránh sang phải, không ngờ Vân Thù đã tính trước, lập tức thi triển *Đại diễn bộ*, lướt ngang đến hơn một trượng trên cao, ào đến mé phải Lương Tiêu, ung dung quạt song chưởng ra theo đúng chiêu thế *Tam tài quy nguyên*. Lương Tiêu không ngờ Vân Thù ứng dụng được bộ pháp trên lưng chừng trời, nhất thời không kịp tránh. Bị chưởng phong tấp vào mặt ngạt thở, cực chẳng đã phải sử một chiêu *Tam tài quy nguyên*, vung song chưởng lên đón.

“Bộp” một tiếng, song chưởng hai bên xô vào nhau. Lương Tiêu cảm thấy một luồng nóng ấm cuộn cuộn như sóng cả ùn ùn đổ sang mình, khiến cho khí huyết toàn thân sôi sục, ngực nôn nao. Lúc này Lôi Hành Không, Lôi Chấn và Sở Cung đã chạy tới nơi. Vân Thù xoay tít thân mình, một thứ lực đánh rất mạnh bắt đầu sinh ra giữa hai bàn tay, hút Lương Tiêu sát lại. Gã đẩy lưng Lương Tiêu quay ra phía mọi người, cười váng lên:

- Ai dám lên nào?

Giọng điệu rất ung dung, trong khi Lương Tiêu thì mặt đỏ gay mắt trợn trắng. Oanh Oanh biết rõ Lương Tiêu đã rơi vào thế hạ phong, vội quát:

- Mau lui xuống!

Lôi Hành Không, Lôi Chấn và Sở Cung chỉ mong có thế, tức thì tránh sang một bên. Vân Thù nhìn Liễu Oanh Oanh, cười bảo:

- Ta mà mạnh tay một chút là tên súc sinh này mất mạng như chơi, nên tốt nhất là cô thả Sở Nhị nương ra đi!

Gã vừa tỉnh bơ cười nói, vừa ngấm ngấm dồn Hạo nhiên chính khí xuống song chưởng, điều động nội kinh xô đẩy như nước triều, hết tràn lên lại rút xuống, rút xuống lại tràn lên, xung phá toàn bộ kinh mạch của Lương Tiêu. Lương Tiêu muốn chống lại, nhưng luồng khí nóng ấm ấy dồi dào vô cùng, cứ luồn lách đi khắp mọi chỗ, chân khí của bản thân gã chạm phải nó là bị đánh nát, hết như băng tan tuyết rữa, thậm chí không còn sức để mở miệng rên la.

Mặt Lương Tiêu từ đỏ chuyển sang tím, từ tím chuyển sang đen, toàn thân đầm đìa mồ hôi, mồ hôi chảy ra lại hóa thành khí trắng bay lên. Oanh Oanh trông thấy thì tái mét mặt, bậm bậm môi dưới:

- Được, người thả hấn ra trước!

Vân Thù cười:

- Là thật, vì sao cô nương không thả ra trước?

Liễu Oanh Oanh tức giận:

- Người thả hay không? Nếu không thả, ai nấy cùng liều một phen cho tan nát cả ra.

Nói rồi nàng trở lưới chủ thủ miết vào cổ Sở Vũ. Lôi Chấn sợ hãi khua tay loạn xạ, mặt xám như tro tàn:

- Đứng, đứng! - Đoạn trừng mắt, thét bảo. - Tên họ Vân kia, bảo người thả người thì người thả đi, làm gì mà làm nhảm nhiều thế?

Vân Thù phát tức: "Ôi cái lão ngu xuẩn, ta nghĩ cách cứu vợ người, người lại trách ta ư?". Gã không thềm đếm xỉa đến Lôi Chấn nữa, cười nhạt bảo Oanh Oanh:

- Sao cũng được. Một khắc cô chưa thả người thì bọn này hao phí một khắc, một ngày cô chưa thả người thì bọn này hao phí một ngày, để xem ai lỗ hơn ai?

Thấy đối phương không chịu mắc lừa, Liễu Oanh Oanh tức lồng lộn, nhưng không còn cách gì khả dĩ hơn.

Lương Tiêu lúc này như bị chung hấp, lửa nóng khó bề chịu đựng, mỗi giọt mồ hôi chảy ra lại làm tiêu tan một phần chân khí, mồ hôi hóa thành hơi nước sôi bốc lên, khí trắng ngùn ngụt nhanh chóng bọc kín toàn thân gã như một cái kén khổng lồ, không còn thấy người đâu nữa.

Liễu Oanh Oanh nghiêng rằng, vừa giận vừa xót, giơ chủ thủ chà đi chà lại trên mặt Sở Vũ, căm hận bảo:

- Người mà không thả hấn, ta sẽ rạch mười tám nhát trên mặt mày này, cho thành quỷ dạ xoa luôn.

Sở Vũ đã kinh hãi vì lưới chủ thủ lạnh rờn rợn, nghe câu ấy càng khiếp vía hơn nữa, thị bình sinh giữ dung mạo như tính mạng, mặt mũi mà bị hủy hoại thì sống khác gì chết, thế là trái tim thất lại, nước mắt như mưa. Lôi Chấn nhìn vợ rơi lệ, ruột gan nóng như lửa đốt, nhưng không dám nói nặng nói nhẹ Liễu Oanh Oanh, chỉ còn nước ra sức rửa xả Vân Thù để trút giận.

Vân Thù nghe hấn chửi bới thô tục quá thì tức giận vô cùng, bèn thét lên rằng:

- Được rồi. Cô cứ rạch một nhát vào mặt Nhị nương thì ta sẽ bẻ một giẻ xương của thằng súc sinh này. Để xem hấn có bao nhiêu xương cho ta bẻ đây?

Vân Thù không chịu mắc lừa, Oanh Oanh vừa giận vừa lo. Nếu không thả Sở Vũ thì Lương Tiêu nhất định sẽ bị giày vò hành hạ. Nhưng thả thì họ làm sao thoát đi được giữa vòng vây cường địch rình rập khắp nơi thế này? Nhất thời không nghĩ được cách gì, mặt nàng đỏ hoe lên. Đúng lúc ấy, bỗng có tiếng hô hoán ầm ĩ vang lên phía xa. Mọi người đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy góc đông nam lửa cháy ngút trời, khói đùn lên cuộn cuộn. Cha con Lôi Hành Không biến sắc. Liễu Oanh Oanh đoán chắc là Chu Đại Thành và hai tên đồng bọn thấy mình vào dãi lâu mà không trở ra, trong lòng sốt ruột, không nhẫn nại được nữa bèn phóng hỏa, định nhân lúc hỗn loạn sẽ chạy trốn. Lửa được hướng gió nên cháy rất mạnh. Cha con họ Lôi lộ vẻ lo lắng, nhưng việc hiện thời cũng vô cùng khẩn cấp, không thể bỏ đi được, thế là cứ bồn chồn như kiến bò chảo nóng.

Vân Thù cũng hiểu nếu dènh dằng mãi, lửa lan rộng ra là không sao dập tắt được nữa, gã trầm ngâm một thoáng rồi cười hỏi:

- Thế này nhé, hai bên cùng thả người một lúc, được không?

Liễu Oanh Oanh không còn cách nào khác, đành gật đầu ưng thuận. Vân Thù buông lỏng song chương. Lương Tiêu lão đảo liêu xiêu, người đã mềm oặt như nắm bông tự bao giờ. Vân Thù nắm lấy cổ tay trái Lương Tiêu để gã khỏi ngã, mỉm cười nói:

- Xin mời cô nương.

Liễu Oanh Oanh đành tiến lên, tay phải giữ Sở Vũ, tay trái đón Lương Tiêu. Vân Thù cũng chìa tay kia ra nắm cổ tay phải của Sở Vũ, rồi hô:

- Thả!

Hai người đồng thời buông tay, kéo con tin về.

Vân Thù cười ngất, xô Sở Vũ sang phải, khum tay trái thành chảo phóng vù ra. Liễu Oanh Oanh hoảng hốt lùi lại sau, Vân Thù chực đuổi theo thì đằng lưng có tiếng gió nổi lên, gã vội vã trở chương đỡ. Chương chạm quyền, kinh phong bật ra tứ phía, Vân Thù định thần nhìn, nhận ra Lôi Hành Không thì kinh ngạc hỏi:

- Lôi bảo chủ, thế này là cơ gì...

Lôi Hành Không nín lặng, mặt mày sa sầm, lại đánh tiếp hai quyền. Vân Thủ tức giận, cũng đành xuất thủ chiết giải. Sở Cung thì hiểu rõ Lôi Hành Không toan tính gì, Thuần Dương thiết hạp nằm trong tay Liễu Oanh Oanh, cố nhiên lão không muốn nàng rơi vào tay Vân Thủ. Nhân lúc hai người đang giằng co, Sở Cung múa thanh kiếm gãy nhảy bổ vào Oanh Oanh.

Lôi Hành Không đời nào để Sở Cung thực hiện được âm mưu, bèn bỏ Vân Thủ đấy, quay sang đâm Sở Cung, khiến họ Sở phải thoái lui. Nhắc thấy Vân Thủ vừa được rảnh rang lại phóng về phía Liễu Oanh Oanh, lão vội vàng băng mình đến chặn. Vân Thủ không làm sao được, đành hồi chiêu chống đỡ.

Sở Cung thầm nhủ hai tên này võ công đều cao hơn mình, cho dù đoạt được hộp sắt thì cũng khó mà thoát thân êm đẹp được. Đột nhiên nảy ra một ý, Sở Cung tung mình lên, tưởng chừng là lao tới Liễu Oanh Oanh, nhưng đến nửa đường thì vung kiếm đâm Lôi Hành Không và Vân Thủ. Hai người đều bị bất ngờ, vừa đón đỡ vừa giận dữ rủa xả.

Ba người quần đấu, thoát xáp vào thoát tách ra, Liễu Oanh Oanh thừa cơ diu Lương Tiêu dậy cướp đường chạy trốn. Sở Vũ và Lôi Chấn bèn hò nhau đuổi theo, nhất tể xuất kích. Liễu Oanh Oanh lấy một địch hai, vô cùng chật vật. Sở Vũ căm thù Oanh Oanh đến tận xương tủy, chỉ mong giết chết nàng mới hả dạ. Đấu được mấy hiệp, Sở Vũ bỗng phát hiện ra một sơ hở của đối phương, liền giật trường kiếm đâm tới thật nhanh. Vừa lúc Vân Thủ đang thi triển bộ pháp thoát khỏi vòng đấu, trông thấy thế thì hoảng hồn, tuốt kiếm ra gạt trường kiếm của Sở Vũ. Thấy gã dám can vợ mình, Lôi Chấn nổi giận múa quyền đánh luôn, thành thử hai vợ chồng lại hợp chiến Vân Thủ. Liễu Oanh Oanh tận dụng cơ hội tung mình nhảy ra, chui luôn vào một ngách nhỏ.

Hai người chạy được một quãng thì Lương Tiêu tỉnh dần, cảm thấy toàn thân tê dại, gã nói:

- Oanh Oanh! Để ta nghỉ một lát!

Oanh Oanh buông gã ra. Lương Tiêu hít một hơi thật sâu, ý tứ đan điền, tập trung nội lực, nào ngờ vận khí mãi mà đan điền cứ rỗng không. Tưởng nguyên nhân là do mệt quá, Lương Tiêu lại hít hơi vài lần nữa, nhưng đan điền vẫn không mấy may phản ứng. Liễu Oanh Oanh

sợ kẻ địch đuổi theo nên ngoái đầu chăm chú theo dõi động tĩnh phía sau, lúc nhìn lại Lương Tiêu thì thấy gã đang ngồi chờ sẵn, nàng giục:

- Đừng lè mề kéo không kịp chạy đâu!

Lương Tiêu giật mình như tỉnh cơn mơ, trù trừ một thoáng rồi nói:

- Lạ lắm, ta không điều động được nội lực nữa!

Liễu Oanh Oanh giậm chân cầu kính:

- Quý tha ma bắt, lúc này là lúc nào mà ngươi còn có hứng lừa gạt người ta?

Lương Tiêu phát uất:

- Ta không lừa ai cả, ta... ta cạn sạch nội lực thật rồi!

Bộ dạng gã ủ rũ thất thần, không có vẻ gì là dối trá. Liễu Oanh Oanh bất giác ngẩn người, chợt nghe sau lưng có tiếng áo bay phấp phật, nàng ngoảnh cổ nhìn thì thấy Văn Thù đang guồng chân chạy ào tới như lốc cuốn, bèn bảo Lương Tiêu:

- Thôi, để sau hãy hay! – Đoạn xốc gã lên lưng, quăng Độn Thiên trao ra móc vào một góc mái hiên đằng xa, tung mình nhảy lên.

Văn Thù giậm chân nhảy theo, chạy phăm phăm theo họ trên các nóc nhà. Lúc này Lôi Hành Không, Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn cũng ào ào chạy tới. Liễu Oanh Oanh đầu sao vẫn là sức vóc nữ nhân, lại phải cõng một người, chạy chưa quá trăm bước đã thở nặng nhọc, mồ hôi đầm đìa. Đối thủ thì đang ập tới ba bề bốn bên. Lương Tiêu ruột ruột như tơ, bèn bảo:

- Oanh Oanh, cô chạy trước đi, sau này cứu ta cũng được!

Oanh Oanh mắng:

- Nhảm nhí...

Lương Tiêu cay mắt, nghiến răng bảo:

- Oanh Oanh, ta không thể để liên lụy tới cô.

Liễu Oanh Oanh phát cáu:

- Đừng nói linh tinh nữa. Trước đây ngươi cũng cõng ta đấy thôi, hôm nay tới lượt ta cõng ngươi, sống cùng sống, mà chết thì cùng chết...

Nàng thở gấp, bước chân chậm hẳn đi, mấy người kia đuổi tới mỗi lúc một gần.

Lương Tiêu nghe những lời ấy thì rơm rớm, đưa mắt ngược nhìn nhà cửa tầng tầng lớp lớp phía xa, thỉnh thoảng một ý nghĩ lóe lên, vội vã bảo:

- Oanh Oanh, nhảy xuống dưới đi!

Liều Oanh Oanh đã cuống quýt lắm rồi, nghe vậy nhảy ào khỏi mái nhà. Lương Tiêu hạ giọng:

- Rẽ trái, ra hết lối thì rẽ phải.

Liều Oanh Oanh không hỏi han gì, cứ thế mà chạy. Lôi Công bảo bố trí nhà cửa theo nguyên lý tương sinh của bát quái, vốn dĩ dùng để hãm chân ngoại địch. Lương Tiêu mất hết nội lực nhưng kiến thức thì vẫn còn, lập tức tập trung tinh thần quan sát, liên tục lên tiếng chỉ hướng, Liều Oanh Oanh chạy theo lời gã, lúc rẽ lúc vòng, mấy người trên mái nhà vừa chứng một nhịp đã bị họ bỏ xa đằng sau.

Liều Oanh Oanh chạy được một chốc, Lương Tiêu bỗng bảo:

- Rẽ trái!

Liều Oanh Oanh ngoặt sang trái, vừa vòng qua góc tường thì đứng sững lại, ngăn người ra vì kinh ngạc. Phía trước lửa cháy rần rạt, hơi nóng tấp hằm hập vào mặt nàng. Lương Tiêu tuy giỏi trận pháp, nhưng đâu ngờ đến trận hỏa hoạn này. Chỉ hai mươi trượng nữa là đến tường bao, thế mà con đường trước mặt đã bị lửa bít lối, không còn cách gì thoát được. Chợt có hai tiếng hú dài, Lương Tiêu ngoái lại nhìn thì thấy Văn Thù và Lôi Hành Không từ mái nhà bay xuống, song song chạy tới.

Liều Oanh Oanh vừa chạy dồn dập một hồi, bây giờ thở dốc, hai má đỏ bừng. Nàng ngược mắt nhìn quanh, trông thấy giữa khu nhà và tường bao có một cột cờ rất lớn, cao tới mấy trượng, chót vót trên cao là một lá cờ hình vuông. Liều Oanh Oanh sức nghĩ ra một cách, bèn thét Lương Tiêu:

- Ôm chặt vào!

Lương Tiêu y lời bắt chặt hai tay, cảm nhận được thân thể mềm mại ấm áp của người con gái, mặc dù đang lúc nguy hiểm cũng không nén nổi đôi chút mơ màng.

Liều Oanh Oanh vung tay, quăng Độn Thiên trảo móc lên mái nhà, mượn lực bay lên, lại quăng tay lần nữa. Độn Thiên trảo ngừng ngoằn ngoèo bơi đi giữa không trung như một con rắn dài, khi dây buông hết thì có tiếng rẹt rẹt, đầu móc khéo sao đã mắc trúng ngay diềm lá cờ. Liều Oanh Oanh mừng rỡ, lại nhìn đám cháy, mắt lấp lánh sáng, vừa lúc nghe tiếng gió rít lên sau lưng, nàng bật cười khanh khách, tóm lấy dây sắt nhảy ào xuống.

Về khinh công thì Vân Thù nhanh hơn Lôi Hành Không chút đình nên chạy tới nơi trước, gã vươn trảo túm lấy lưng Lương Tiêu, nhưng chỉ xé lại được nửa tấm áo. Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu bay vút ra khỏi biển lửa, đáp xuống bờ tường bao.

Tới nơi, tim Oanh Oanh đập thình thịch, chợt nhận ra tóc tai áo quần đều đã bén lửa, nàng vội vàng thả Lương Tiêu xuống, xòe chường dập đi. *Băng hà huyền công* chứa hàn khí, chường phong trần tới đâu, lửa tắt lịm tới đó. Nàng ngoái đầu nhìn lại, trông thấy bên kia biển lửa, Vân Thù và Lôi Hành Không đang đứng trọn mắt thông tay trên mái ngói, ngược nhìn mình với vẻ ảo não. Liễu Oanh Oanh đắc ý phá lên cười, lửa rừng rực hắt vào đôi lúm đồng tiền của nàng, như ánh tà huy động dưới đầm nước trong.

Thình lình Lôi Hành Không và Vân Thù trao đổi với nhau mấy câu rồi chuyển mình chạy đi. Liễu Oanh Oanh đoán chừng hai người nhất định sẽ vòng qua đường khác đuổi tới, liền huýt vang một tiếng. Yên Chi lập tức lao ra khỏi rừng. Liễu Oanh Oanh xốc Lương Tiêu lên, tung mình nhảy khỏi bờ tường. Muốn trừ tức hai người, trước khi đi nàng lấy Thuần Dương thiết hạp ra khỏi túi gấm, cười gọi:

- Lôi bảo chủ! Đa tạ đã kính biếu hộp quý, thôi thì già biệt ở đây, các vị không phải tiễn nữa.

Lôi Hành Không tức giận tím tái cả mặt mày. Sở Cung và vợ chồng Lôi Chấn lục tục chạy tới, bốn người oán trách lẫn nhau, cãi cọ mãi không dứt. Vân Thù thần thờ nhìn hai người cưỡi ngựa chạy đi, trái tim trống rỗng và chua chát, chẳng rõ là cảm giác gì. Đang lúc thất thần, chợt thấy phía đường cái quan có bụi đất bốc lên mù mịt, chừng mấy chục kỵ mã phi tới, Vân Thù nhóng mắt nhìn kỹ, nhận ra là ai thì rất mừng rỡ, bèn gọi to lên rằng:

- Đại sư huynh! Mọi người đến đúng lúc quá, mau chặn hai kẻ kia lại!

Một kỵ mã đột ngột tách tốp, vượt khỏi hàng đầu. Người cưỡi ngựa là một lão già gầy gò nhỏ thó, mắt trợn trừng, răng nghiêng chặt, bộ mặt hầm hầm, Liễu Oanh Oanh trông thấy, nhận ra là Cửu đầu ngoan Bạch Tam Nguyên. Lương Tiêu nhìn người dẫn đầu, thấy chân tay dài nghêu, dáng điệu hiên ngang, nhận ra chính là Cận Phi, môn chủ Thần Ưng môn.

Bạch Tam Nguyên phi ngựa chạy lên một mình, Cận Phi sợ lão có gì sơ sẩy nên cũng thúc ngựa đuổi theo, nín dây cương của lão bảo rằng:

- Bạch huynh đừng hấp tấp.

Vân Thù nhảy xuống khỏi tường thành, cất tiếng gọi to:

- Dịch thủ có ngựa truy phong, hãy lập trận để sẵn sàng đối phó.

Cận Phi gật đầu, giơ tay trái lên, các kỵ mã sau lưng tản ra thành hình ré quạt, cùng khép vòng vây vào. Vân Thù gọi to:

- Đại sư huynh hãy giữ vị trí què Chấn! Phương lão giữ què Khám, Lưu sư huynh giữ què Tốn, Lang sư đệ giữ què Đồng nhân...

Mọi người di chuyển theo chỉ dẫn, chiếm lấy các mấu trận. Vó ngựa dập dình rồi tĩnh, chẳng trái đạn phải, ùn ùn cuốn dần về phía Yên Chi. Liễu Oanh Oanh định thúc ngựa xông bừa ra, Lương Tiêu bèn bảo:

- Không được hấp tấp.

Liễu Oanh Oanh bấu môi:

- Chỉ biết ngồi đây mà chỉ tay năm ngón. Được rồi, theo người nên làm thế nào bây giờ?

Lương Tiêu nói:

- Cô đưa dây cương đây.

Oanh Oanh đã tín nhiệm Lương Tiêu sau vụ chỉ đường, cất đuôi truy binh ban nãy, nghe vậy đưa ngay dây cương cho gã. Lương Tiêu định sử lực giật dây, cảm thấy cánh tay rời rã thì chưa xót khôn tả, chỉ hiềm dịch nhân đã áp sát, không tiện nghĩ nhiều, gã đành nén lòng, nói to:

- *Bát môn Thiên quan trận* chỉ là trò vật vãnh, có đáng kể gì?

Vân Thù nghe gã gọi đúng tên trận pháp nhà mình thì rất kinh ngạc. Đúng lúc ấy, chỉ thấy Lương Tiêu ghì dây cương về đằng sau, Yên Chi sai vó, vụt lui lại sau năm trượng. Lương Tiêu hô lên, giật chéo dây cương, Yên Chi hiểu ý, phi thật nhanh sang trái. Chạy chưa đến ba trượng, Lương Tiêu lại kéo cương thúc ngựa dịch sang phải bốn trượng. Tiến thoái chừng bốn năm lượt như thế, Yên Chi vụt hí vang, tung vó chồm lên thật cao, xông thẳng vào *Bát môn Thiên quan trận*, thoát tiến thoát lui, lúc đi lúc chạy.

Đột biến hóa này kỳ lạ và nhanh khôn tả, mọi người nhìn mà hoa mắt, nhốn nháo xoay trở, không nhận ra đâu vào với đâu cả. Vân Thù càng trông càng kinh ngạc, đến một lúc sức vỡ lẽ thì thất thanh la:

- Khốn thật! Quy nguyên bộ!

Thì ra Lương Tiêu gặp nguy hiểm, tự nhiên lại nghĩ ra một điều chưa ai nghĩ tới bao giờ, đó là cưỡi con ngựa quý thông linh bậc nhất thiên hạ đi theo bộ pháp cao thâm khó lường Cửu cứu Quy nguyên.

Quy nguyên bộ xây dựng theo tích số cửu cứu, là bộ pháp đỉnh cao trong Tam tài quy nguyên chương, phải có nội lực rất hùng hậu mới thi triển được. Tu vi Lương Tiêu còn thấp, dù nắm vững nguyên lý thì cũng không lấy sức đâu ra mà thực hành, nhưng Yên Chi là mã trung chi long, dẻo dai mạnh mẽ vô song, tâm tính linh thông, có Lương Tiêu điều khiển, nó thi triển Tam tài quy nguyên thành thực không kém gì một tuyệt đỉnh cao thủ, cứ cất vó phi nước đại, tiến lui vài lần là đã cắt xé tan tành trận pháp Bát môn Thiên quan. Bát thần, nó hí lên vang dội, phá vây chạy ào khỏi trận như một cơn lốc. Vân Thủ gào đến vỡ cổ họng mà cũng không ngăn cản được.

Cận Phi hét:

- Giữ vững trận thế, lấy cung tiến đối phó!

Mọi người rào rào rút cung tên ám khí ra, Lương Tiêu cười nhạt:

- Không biết ngược! - rồi giật dây cương.

Yên Chi thoăn thoắt xông pha, lúc trái lúc phải, lúc tiến lúc lui, tuy không thuận đường chạy, nhưng những mũi tên và ám khí như bị ma ám, không trúng một phát nào. Chỉ một lát sau, cả đám đã bị bỏ lại đằng sau càng lúc càng xa, chỉ biết gào thét mắng chửi, ngoài ra vô kế khả thi.

Sau chuyển đột phá vòng vây, Liễu Oanh Oanh cảm thấy lâng lâng như trong cơn mộng. Yên Chi chạy đến mười mấy dặm, nàng mới lấy lại được sự tỉnh táo, trở tay đâm Lương Tiêu một cái, vui vẻ nói:

- Người thật là cừ!

Cú đâm rất nhẹ, ai ngờ Lương Tiêu trúng quyền ngã ngựa ra, rơi bộp xuống đất. Liễu Oanh Oanh hoảng hồn, nhảy xuống vực gãi dây, thấy đầu Lương Tiêu đã trượt một mảng, máu chảy ướt đầm, mặt đỏ dừ như say rượu, người mềm oặt đi, không sao đứng dậy được. Liễu Oanh Oanh xót xa hồi hận, khê khàng nói:

- Ta xin lỗi!

Lương Tiêu cười buồn:

- Không phải tại cô đâu, lúc khiển ngựa ta dùng sức quá lạm, tay hơi rã rời.

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Rốt cục là người khó chịu ở chỗ nào?

Lương Tiêu ủ ê:

- Chẳng cứ chỗ nào cụ thể, chỉ biết toàn thân nóng ran, không vận kinh được.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Không đau không ngứa thì chắc là chẳng có gì đáng ngại lắm, ngủ một giấc là ổn thôi.

Lương Tiêu tự nhủ, e rằng không đơn giản thế đâu, nhưng muốn tránh cho Oanh Oanh lo lắng vô ích nên gật đầu. Thực ra nhìn bộ dạng hư nhược của gã, Oanh Oanh cũng chỉ nói cười thành thói ngoài miệng, chứ trong lòng sầu muộn vô cùng. Bỗng có vết thương cho Lương Tiêu xong, nàng đỡ gã lên ngựa. Nhìn lại con đường vừa đi qua, chợt nảy ra một ý, Oanh Oanh giục ngựa đi giật lùi một đoạn, để lại trên cánh đồng một chuỗi dấu chân to tướng, nhác trông thì tưởng đi xuôi theo hướng ngược lại.

Liễu Oanh Oanh cười:

- Người xem, bọn ngu ngốc ấy mà đuổi đến đây, thấy dấu chân ngựa nhất định sẽ lú lẫn, chạy theo hướng ngược hoàn toàn.

Lương Tiêu không nói năng gì, cúi xuống nhìn rồi nhắm mắt, lim dim chợp ngủ. Liễu Oanh Oanh sợ gã ngủ thì sẽ không tỉnh lại nữa, bèn véo gã thật mạnh. Lương Tiêu đau điếng, mở bừng mắt:

- Oanh Oanh, ta buồn ngủ chết đi được!

Liễu Oanh Oanh không cảm được nước mắt, nhưng sợ Lương Tiêu trông thấy lại bận lòng, nàng bèn quay mặt đi chỗ khác, giả giọng trách giận:

- Đang cưỡi ngựa mà ngủ cái gì? Muốn ngủ thì đi đến chỗ yên ổn hãy ngủ.

Lương Tiêu gật gật đầu, cố gắng chống mắt lên. Liễu Oanh Oanh dong ngựa đi được một lúc, vừa đi đúng chiều vừa đi giật lùi, cố ý bày nghi trệch. Đi như thế chừng một trăm dặm, đưa mắt nhìn ra xa, thấy trên sườn núi phía trước có một nếp nhà dân, nàng bèn ruổi ngựa lại gần. Căn nhà đã mục nát lắm rồi, Liễu Oanh Oanh dìu Lương Tiêu vào trong, thấy bàn ghế giường đệm đều phủ một lớp bụi dày. Liễu Oanh Oanh thẩm đoán nơi này cách Tương Phàn không xa, phía trước là chỗ

giao binh của hai miền nam bắc, chiến sự liên miên, bách tính không cây cấy trồng trọt được, chỉ còn cách bỏ ruộng vườn nhà cửa ra đi.

Liễu Oanh Oanh dìu Lương Tiêu đến giường. Mặt Lương Tiêu vẫn đỏ ửng, ánh mắt đục lờ, rên rầm:

- Khát quá! Nước, có nước không?

Liễu Oanh Oanh tháo túi rượu xuống, thấy còn mấy ngụm rượu gạo ở trong. Lương Tiêu tu một hơi cạn sạch, vẫn than không đủ. Liễu Oanh Oanh ra cửa ngó nghiêng tứ phía, nhận ra gần chân tường thấp đổ nát sau nhà có một cái giếng, nàng mừng rỡ chạy lại, chỉ thấy đáy giếng toàn là bùn, nước đã cạn từ lâu. Liễu Oanh Oanh thất vọng ngồi xuống bên miệng giếng, chống cằm trầm tư, sức nhớ trên đường đến đây có một dòng suối nhỏ, nàng bèn đứng dậy đi vào nhà. Lương Tiêu đã ngủ lịm tự lúc nào. Liễu Oanh Oanh kê tay vào mũi gã, thấy vẫn thờ đều, lại vuốt ve mặt gã, thấy nóng bừng bừng, tức thì xót xa ứa nước mắt, bụng bảo dạ: "Hãng để hán ngủ, suối cũng gần đây thôi, ta đi mau rồi về".

Nàng rón rén đi ra ngoài, chậm rãi đóng cửa lại rồi mới thở nhẹ một hơi, ngược mắt lên nhìn, trên cao trời trải ra xanh biếc, trong lòng cũng thấy dễ chịu đôi phần, nàng tự nhủ: "Miễn là đừng chết, thì dù hán trở thành phế nhân, cả đời này ta cũng sẽ chăm sóc cho hán". Nghĩ tới đây, cảm thấy trên đời không còn việc gì khó giải quyết nữa, Liễu Oanh Oanh quay mình nhảy lên lưng ngựa, lao vút đi xa như một làn khói.

Lương Tiêu vẫn chưa ngủ say, chỉ vì đầu óc vằng vất nên lịm đi mê mệt, không tài nào mở nổi mắt. Gã bị Văn Thù đẩy nội công vào người, mồ hôi đầm đìa, dần dần cảm thấy cổ họng nóng như lửa hun, tuy hôn mê nhưng vẫn nhớ ra là cần nước, mơ mơ hồ hồ một hồi, cố gắng lắm mới mở được mắt thì thấy trong phòng vắng ngắt, bất giác kinh ngạc, gọi liền mấy tiếng mà Oanh Oanh không đáp lời. Lương Tiêu hoảng loạn, nhúc nhích cổ ngồi dậy, mồm miệng khô đắng, tức thì nghĩ ra: "Nhất định là cô ấy đi tìm nước rồi". Lòng dịu lại, cũng không thấy tức ngực lắm nữa, gã lập tức nhắm mắt vận công, chẳng bao lâu, cảm thấy đôi chút nội lực đã dần dần chảy về đan điền, liền thở ra hít vào một hồi để dẫn đường, nhưng luồng chân khí yếu ớt đó chỉ ngo ngoe đôi chút như một con giun đất dờ sống dờ chết, mãi lâu sau cũng không thấy động dậy gì nữa.

Lương Tiêu đang đau lòng, chợt nghe bên ngoài có tiếng động thì mừng rỡ, chống tay lặn xuống giường, đẩy cửa ra đón. Trông thấy

hình như Liễu Oanh Oanh đứng xoay lưng về phía mình, tai áp vào giấy dán cửa, tựa hồ đang lắng nghe điều gì, Lương Tiêu buồn cười quá, liền tiến đến vỗ vai nàng, hét tướng:

- Nghe trộm cái gì đấy?

Cô gái giật nảy mình, người run bắn, hoang mang quay đầu lại. Trông rõ mặt cô ta, Lương Tiêu kinh ngạc nhận ra, đây không phải là Liễu Oanh Oanh mà là một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ, tuy cũng vận bộ áo xanh lá nhưng dung mạo thì khác. Mặt tròn da trắng, mũi nhỏ môi hồng, mắt đẹp mày thanh. Cô nhìn Lương Tiêu trừng trừng, vẻ kinh hãi.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cô là ai?

Rồi sức hiểu ra nguy hiểm, gã vội vàng sử chiêu *Giả Nghị phản bí* trong *Thánh văn cảnh*¹, điểm vào huyệt Kỳ môn của thiếu nữ, nhưng khí lực không đủ, xuất thủ quá chậm, thành ra ấn nhằm vào bộ ngực mềm mại của cô ta. Thiếu nữ kêu lên "Ồi chà" rồi giật lui mấy bước liền, mặt bừng đỏ, quát chưởng phải vào ngực Lương Tiêu. Lương Tiêu vung tả chưởng tát chéo theo chiêu *Điện ích Tam Mao* để giải khai chưởng thế của thiếu nữ, chiêu này vốn dĩ rất cao minh, nhưng gã quên mất rằng mình đã mất hết nội lực, ý nghĩ thì đến mà khí sức thì nửa vơi nên không những không đẩy được bàn tay trắng trẻo của thiếu nữ, ngược lại còn bị cô ta nhào vào tống một chưởng trúng ngực. Thiếu nữ vừa ra tay đã đánh trúng thì kinh ngạc quá đỗi, sợ sệt một thoáng rồi tắt bật hẳn lên, túm vội lấy huyệt Đan trung của Lương Tiêu. Đan trung là một trong các huyệt khí hải trên người, Lương Tiêu thậm chí không kịp kêu một tiếng, thân hình rũ oặt xuống.

Thiếu nữ mặt tròn sừng sốt lắm bầm:

- Quái lạ!

Rồi hấp tấp công Lương Tiêu lên đi vào rừng, trong rừng có một con ngựa non màu đen. Lương Tiêu vừa tức vừa lo, đờm đùn lên họng tắc nghẹt, dạ cồn cào hoang hốt, liền ngất lịm đi.

Một lát sau, gã lơ mơ tỉnh dậy, trong ngực nôn nao, lực phủ ngũ tạng nhộn nhạo, liền mở mắt nhìn, thấy mình đang nằm vắt ngang trên yên, nhảy tâng tâng theo nước kiệu của con ngựa ô. Lương Tiêu

¹ Khu tượng các văn nhân.

đã yếu, không nhìn được mưa thốc mưa tháo. Thiếu nữ mặt tròn nghe tiếng nôn ọe thì cúi xuống nhìn, kinh hãi kêu lên:

- Ối chà, xin lỗi!

Cô ta gò vằm dừng ngựa, xoay Lương Tiêu nằm dọc lại theo thân ngựa, định ôm lấy gã nhưng ngược, đành ấn Lương Tiêu áp mặt vào bờm ngựa, rồi ruổi ngựa đi thông thả, an ủi rằng:

- Không sao đâu, một lúc nữa sẽ đến gò Tai Thỏ thôi.

Lương Tiêu tức uất người, mắng rằng:

- Gò tai mẹ ngươi ấy!

Thiếu nữ kinh ngạc:

- Ngươi quen mẹ ta hả? Ta chưa gặp bà ấy bao giờ cả.

Lương Tiêu ngớ ra, nghĩ bụng: "Nha đầu này giả ngốc với ta, hay là không có mẹ thật?". Gã lại mắng:

- Không có mẹ thì ai sinh ra ngươi, cha ngươi chắc?

Thiếu nữ ngẩn ngơ, buồn rầu nói:

- Ta cũng không có cha. Các vị thư thư nói, ta nứt ra từ một khe đá, vì vậy đầu óc là một tảng đá, vừa ngu vừa điên.

Lương Tiêu đang gặp nạn mà nghe câu ấy phải bật cười, nhưng thoáng vui qua đi lại cảm thấy thương xót. Gã bơ vơ từ nhỏ, nghe nói thiếu nữ này không cha không mẹ thì rất đồng cảm, bèn bảo:

- Ngươi thả ta ra, chúng ta hòa giải chuyện lúc trước.

Thiếu nữ mặt tròn lắc đầu:

- Không được đâu. Lãng thư thư sai ta đi truy tìm ngươi và Liễu cô nương, dặn có cơ hội hãy bắt lấy các người. Ôi, ta cũng không muốn bắt ngươi đâu, nhưng chủ nhân đã giao việc thì phải làm thôi.

Lương Tiêu tức giận:

- Bắt chúng ta bằng mấy động tác vụng về của ngươi ấy hả? Hừ, phải như trước kia...

Thiếu nữ ậm ừ:

- Bất kể ngươi nói gì, đừng nào... đừng nào ta cũng bắt được ngươi rồi.

Lương Tiêu tức quá cười váng lên, tự giấu mình, lại hận không thể khóc được, phần nộ vô cùng, hằm hằm bảo rằng:

- Lão tử là rồng mắc ao tù bị rắn táp, hổ sa đồng bằng bị chó tha. Nha đầu kia, ngươi có giỏi thì thả ta ra, chúng ta đấu một trận đường hoàng.

Thiếu nữ lắc đầu:

- Không được, ta xưa nay không dám đánh nhau với ai bao giờ hết. Chủ nhân lại thường dạy: gặp thời phải biết nhường tay. Vật gì mình lấy được thì nhất thiết phải giữ cho chặt, sơ suất là thế nào cũng mất.

Lương Tiêu không lừa được cô gái, tức giận mắng:

- Nói thôi như đánh rắm!

Thiếu nữ đỏ mặt, dè dặt hỏi:

- Người... người muốn đánh r... à? Người cứ đánh tự nhiên, ta... ta bịt mũi lại là được.

Lương Tiêu tức quá:

- Ta nói chủ nhân người thôi như đánh rắm ấy!

Thiếu nữ tái mặt, vội dặn:

- Người mắng chửi ta thì không sao, đừng mắng chủ ta mà mang họa đấy.

Lương Tiêu hỏi:

- Có cái gì ghê gớm hả? Ta cứ mắng đấy!

Thiếu nữ sầm mặt lại, nhú mào chóng má một lúc lâu, chợt thò tay điểm lên huyệt Thiên đột của Lương Tiêu. Lương Tiêu đang chửi bới loạn xạ thì tắc tiếng. Thiếu nữ lăm bắm:

- Ta đã nghĩ rồi, người không nói năng gì thì hơn, tránh để chủ nhân nghe thấy thì sẽ gây hại cho người.

Lương Tiêu nóng tiết vô cùng, nghĩ bụng: "Kể thì con bé này cũng tử tế, chẳng rõ chủ nhân nó là người thế nào?".

Thắc mắc đầy một bụng nhưng á huyệt bị phong bế, gã không sao lên tiếng được.

Thiếu nữ thúc ngựa chạy một quãng thì tới một gò núi, trên sườn núi có hai hòn đá khổng lồ dài mỏng, trông như đôi tai thỏ. Thiếu nữ nhìn lên, thấy trên gò không có một ai thì cầu nhau:

- Lãng thư thư bảo ta đợi ở đây, tại sao chính tỷ ấy lại không đến?

Cô ta xuống ngựa, cấp Lương Tiêu đi lên gò, ngồi dưới chân khối đá tai thỏ bên trái, lấy ra một bì nước bằng da, hỏi Lương Tiêu:

- Người muốn uống không? Muốn thì chớp mắt đi.

Lương Tiêu đã khát khô cả cổ từ lâu, bèn chớp chớp mắt. Thiếu nữ nâng cầm gã lên cho uống nửa bì, rồi tự mình cũng uống, được một

hộp chột nhớ ra Lương Tiêu vừa chạm môi vào miệng bì, cô ta ngượng ngịu liếc trộm gã, gương mặt tròn xoe đỏ dừ, trông như một quả táo chín to tướng.

Thiếu nữ uống nước xong, chẳng có việc gì làm, lại không thể trò chuyện với Lương Tiêu, đành cúi đầu, mân mê nghịch tà áo. Lương Tiêu cũng muốn yên tĩnh, nhân đó chớp mắt vận khí, định xung khai huyết đạo, khổ nỗi nội tức ở đan điền rất mơ hồ, vận chuyển lên chưa đến một tấc lại tụt xuống, Lương Tiêu thử liên mấy lần, đều tổn công vô ích, lòng chán nản đến cùng cực.

Một lát sau, chợt nghe dưới gò có tiếng cười khanh khách giòn giã. Lương Tiêu mở bừng mắt, trông thấy một cô gái tuyệt đẹp đi lên, mình vận bộ áo xanh lá, ngực nở eo thon, bước đi yếu điệu, tuy không đẹp bằng Liễu Oanh Oanh nhưng có phần quyến rũ mê hoặc hơn. Lương Tiêu ngây người ra ngắm, chợt nghe thiếu nữ mặt tròn reo lên:

- Lãng thư thư đến rồi!

A Lãng lên tới gò, nhìn Lương Tiêu với vẻ ngạc nhiên rồi cười chào:

- Tuyết muội đến sớm thế!

Thiếu nữ mặt tròn gật đầu:

- Muội nghe lời tỷ, gắng sức đi bắt Liễu Oanh Oanh. Đuổi mãi, đuổi mãi... tuy rằng không bắt được ả, nhưng lại bắt được tên đồng bọn này.

A Lãng nhìn sang Lương Tiêu, nét ghen tị lóe lên trong mắt:

- Muội lập được công lớn rồi, chủ nhân mà biết thì nhất định sẽ trọng thưởng.

A Tuyết khế ừ, ngượng ngịu nói:

- Thường hay không chẳng có gì quan trọng cả. Chủ nhân không bực bội vì muội, không mắng mỏ muội là A Tuyết này phải tạ ơn Trời Phật rồi!

A Lãng tìm một tảng đá, ung dung ngồi xuống:

- Muội lập được công lao, chủ nhân thương muội còn không hết, khi nào bực muội? Chà, thánh nhân đãi kẻ khù khờ có khác, muội lần đầu xuất trận đã lập được thành tích xuất sắc thế này, phong quang bấy nay của ta và A Băng đều bị lu mờ trước muội thôi!

A Tuyết ngạc nhiên hỏi:

- Thế ạ? Muội đã lập được công lớn lắm ư?

Nét ganh ghét càng đậm lên trong đôi mắt huyền của A Lãng, nhưng giọng cô ta vẫn hết sức bình thản:

- Đúng đây! Ta nghe chủ nhân nói, tiểu tử này là tình nhân của Liễu Oanh Oanh. Con nha đầu ấy yêu hấn đấm đuổi mê muối. Bắt được hấn đồng nghĩa với việc chủ nhân ra điều kiện gì, ả ta cũng phải chấp thuận, tuyệt đối không dám phản kháng. Nhưng Liễu Oanh Oanh gian ngoan xảo quyệt lắm, đến chủ nhân còn phải e ngại ả vài phần, cướp được hồng nhân trong tay ả có phải chuyện chơi đâu? Ôi, thật không ngờ thứ mèo mù như muối lại may mắn vớ được khúc cá rán to thế!

A Tuyết nhìn sững Lương Tiêu một lúc rồi cúi đầu:

- Đều nhờ Lãng thư thư cả! Nếu tỷ không bắt muối có sống có chết đuổi theo thì muối cũng không thể tóm được hấn ta đâu.

Cơ mặt A Lãng giật giật, cô ta gượng cười:

- Muối hiểu thế là tốt, nhưng đừng kể với chủ nhân điều ấy nhé.

A Tuyết ngạc nhiên:

- Tại sao ạ? Chủ nhân biết thì sẽ trọng thưởng cho cả tỷ nữa.

A Lãng sầm mặt, vụt đánh giọng:

- Con ngốc này, bảo người đừng kể thì biết thế mà im đi, còn vắn vẹo nữa ta cắt lưỡi đó!

A Tuyết không ngờ cô ta đột nhiên nổi giận như vậy, sợ run người, cúi đầu nín lặng. Lương Tiêu ở bên lạnh lùng quan sát đã đoán ra chỗ lắt léo quái quỷ bên trong, nghĩ rằng chắc hẳn “chủ nhân” ra lệnh cho hai người săn đuổi Oanh Oanh và mình, kết quả là ả A Lãng này chưa lâm trận đã co vùi, nhưng lại ép A Tuyết tiếp tục, còn bản thân thì đi rong chơi chỗ khác, những tưởng A Tuyết ngốc nghếch một là mất đầu, hai là bắt kịp nhưng mất mạng, nào ngờ cô ta lập được công to. Tính khéo quá hóa vụng, tự nhiên tạo điều kiện cho người ta thành công, A Lãng đã sẵn bực bội, lại còn sợ A Tuyết kể ra chuyện mình chây lười trốn việc, chủ nhân mà biết thì thế nào mình cũng gánh họa, vì vậy tâm trạng hoang mang thảng thốt, nhất thời không kiểm chế được bản thân mà nổi nóng lên.

A Lãng mắng xong thì mặt mày đỏ bừng, ngực phập phồng, nhưng rất nhanh cô ta lấy lại bộ điệu tươi cười:

- Xin lỗi Tuyết muối, thư thư có điều phiền muộn trong lòng nên mới nổi nóng như vậy, muối đừng để bụng nhé!

A Tuyết gật đầu:

- Muối ngốc sẩn, thư thư có máng cũng là đúng thôi!

A Lãng cười khanh khách:

- Ta biết Tuyết muội rất ngoan mà. Muội có hiểu vì sao ta giận không?

A Tuyết ngơ ngác lắc đầu.

A Lăng nhăn nhó:

- Là vì muội lập được đại công, ta thì chẳng làm được gì hết. Ta buồn lắm.

A Tuyết không nhận ra ẩn ý của A Lăng, bèn nói:

- Thư thư đừng buồn, nếu sau này còn cơ hội, muội nhất định sẽ nhường cho tỷ, để tỷ lập được công to.

A Lăng thấy cô ta nông cạn thế thì trừng mắt tức tối, rồi lại tươi mặt cười ngay:

- Thư muội chúng ta đã lâu rồi không luyện chương pháp. Chẳng mấy khi rảnh rỗi như hôm nay, hay là tập tành cọ xát đôi chút?

Nói xong cô ta đứng ngay dậy. A Tuyết không dám cãi lời, cũng đứng lên:

- Xin thư thư chỉ giáo!

A Lăng tùm tùm gật đầu, đứng theo thế thức. Ở phía đối diện, A Tuyết cũng thi triển tư thế tương tự. Lương Tiêu xem mà kinh ngạc quá đỗi, bởi đó chính là dạng thức *Phiêu tuyết thần chương*. Khi luyện công, Oanh Oanh đã từng biểu diễn lộ chương pháp này cho gã xem, nên nhắc trông là gã nhận ra ngay.

A Lăng đảo mắt, thốt nhiên bật cười khanh khách:

- Muội ngoan, thư thư bắt đầu trước nhé!

Nói rồi nhẹ nhàng bay mình lên, hai tay múa may rất rối mắt, đoạn vỗ song chương ra liên miên. Lương Tiêu nhận ra là *Thiên tuyết cái đỉnh*, một trong các chiêu thuộc *Phiêu tuyết thần chương*, trong lòng càng thêm kinh ngạc, bèn tập trung tinh thần chăm chú theo dõi. A Tuyết giơ thẳng tả chương lên, hữu chương phất ngang, sử chiêu *Băng đông tam xích*, chương lục của hai người chạm nhau, tức thì gió lạnh trào lên, tấp cả vào mặt Lương Tiêu. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Đánh chiêu này cũng được lắm, nhưng so với Oanh Oanh thì còn kém xa".

A Lăng cười hì hì:

- Chương pháp của Tuyết muội khá lên nhiều rồi đó! Thảo nào lập được đại công, khiến người ta ngưỡng mộ.

Cô ta vừa nói vừa sử chiêu *Tuyết hoa lục xuất*, vỗ liền sáu chương theo đúng vị trí sáu cánh hoa tuyết. A Tuyết vội vàng dùng chiêu *Thu sương tứ tán*, gắng gượng chiết giải.

Phiêu tuyết thân chương vốn là lộ chương pháp do sư tổ khai sáng phái Đại Tuyết Sơn ngộ ra được từ cảnh cuồng phong lốc tuyết, vì vậy nó phiêu diêu như tuyết bay, đường nét và tâm ý đều hoa lệ. A Lăng và A Tuyết còn trẻ, dáng điệu lại óng ả, lúc bay lên thì xôn xao như chim bầy tung cánh, lúc hạ xuống thì rung rinh tựa bướm đậu nhành hoa, bốn bàn tay ngọc cài đan nhịp nhàng, khác nào tuyết trắng chao rơi.

Hai người là đồng môn nên rất thông thuộc chiêu thức của nhau, chiết giải cực nhanh, chỉ nháy mắt đã trao đổi hơn hai mươi chiêu. Lúc đầu A Tuyết còn luống cuống chân tay, nhưng càng đánh càng tập trung, không còn vương bận một điều gì khác, xuất chiêu dần dần trầm ổn. A Lăng ra chiêu rất thanh thoát, biến chiêu cực nhanh, nhưng nội lực thì hơi đuối, đấu càng lâu thì khí lực càng đứt đoạn, bị hãm chế trong chương thể của A Tuyết. Chiết thêm vài chiêu nữa, A Tuyết thành linh ra chiêu *Thủy tuyết triệu phong*, lật chương phát trúng vai A Lăng, khiến cô này tê dại cả người, lập tức lướt lùi ra sau, trừng mắt quát:

- Con ngốc kia, ngươi dám đánh ta ư?

A Tuyết chứng lại. Chợt nhận ra A Lăng nhìn mình với vẻ oán độc rồi chồm tới, mặt lạnh tanh, cô ta khiếp đảm, chiêu thức bỗng chậm đi, tức thì bị A Lăng giáng một chiêu *Lục nguyệt phi tuyết* vào trúng vai. A Tuyết lao đảo giật lui ba bước, vai đau điếng, suýt trào nước mắt. A Lăng thấy ra chiêu trúng đòn mà chưa đánh ngã được A Tuyết thì hơi ngạc nhiên, bèn chạy vòng lại sau lưng A Tuyết, hạ một chương nữa vào trúng lưng cô ta. A Tuyết bổ nhào tới trước, run rẩy kêu:

- Thư thư, A Tuyết đau lắm!

A Lăng ra chiêu này nữa vẫn chưa đánh ngã được A Tuyết thì kinh ngạc hẳn rồi. Thì ra A Lăng rất thông minh nhưng bấm tính lười nhác, luyện công lực mà gặp phải bài khó thì thường làm biếng trốn tránh. A Tuyết tuy chậm chạp nhưng là người nhẫn nại cần cù, căn cơ nội lực rất vững. A Lăng ngày thường tự phụ vô công trên tài A Tuyết, hôm nay lại rơi vào thế hạ phong thì vừa giận vừa thẹn. Cô ta vốn dĩ có bụng ác, định xuất chương đánh chết A Tuyết, cướp lấy công lao, nào ngờ nội công của nha đầu này hùng hậu đến thế, giả sử là phải giao đấu thật thì chưa chắc mình đã thắng được. Suy nghĩ xoay chuyển như chớp, cô ta chợt cười khanh khách:

- Tuyết muội, còn muốn tỉ thí nữa hay thôi?

A Tuyết sờ chỗ đau, mắt ràn lệ, lắc đầu quảy quây. Lương Tiêu thấy rất rõ tương quan, thầm chửi: “Nha đầu vô dụng, chắc mười mươi là đánh thắng được ả, sao lại nhận thua? Phải tay ta thì cứ nện cho ả mấy cái bạt tai vỡ mặt ra!”.

A Lăng tươi tỉnh nói:

- Hay! Nhưng lòng thư thư đang buồn bực lắm, nếu không đánh ai đó vài chương nữa thì không sao hết bực được.

A Tuyết gạt lệ:

- Vậy thư thư muốn gì? Chỉ cần muội có, muội sẽ cho tỷ.

A Lăng sửng rợn, nở nang mặt mày trở Lương Tiêu cười bảo:

- Ta chẳng thiếu gì cả. Muội cứ chia một nửa tên này cho ta là được.

A Tuyết tái mét mặt, vội vã xua tay:

¹ Chết cả cõi lòng.

- Không được, không được. Một người đang sống sờ sờ, chia làm hai nửa thì chết mất còn gì!

Thấy A Tuyết quá ngốc nghếch, A Lăng cảm lòng không đậu, cuối cùng đành phải nói toạc móng heo ra:

- Muội dốt thế nhỉ? Ai cần người chết cơ chứ? Ồi, để ta nói cho rành mạch hơn vậy, ta muốn muội chia một nửa công lao cho ta, tức là thừa với chủ nhân rằng, hai chúng ta cùng nhau bắt được hắc.

A Tuyết lúc này mới hiểu, liền kinh ngạc hỏi:

- Thế... thế chẳng phải là lừa dối chủ nhân ư?

A Lăng sầm mặt cười nhạt:

- Việc này trời chẳng biết, đất không hay, chỉ có ta và muội rõ. Nếu muội không kể thì chủ nhân làm sao biết được?

Hoảng hồn vì ánh mắt dồn ép của cô ta, A Tuyết đành phải đồng ý:

- Vậy muội xin vâng lời thư thư.

A Lăng mừng quýnh, chạy tới ôm choàng lấy A Tuyết, thân mật nói:

- Đúng là muội muội cưng của ta! - Rồi nhìn sang Lương Tiêu, mắt lóe lên buốt giá, cô ta lạnh lùng bảo. - Quên băng đi mất, hắc cũng nghe thấy, phải xẻo lưỡi đi để không bao giờ hắc còn nói được nữa.

Cô ta ngửa cổ tay, rút ra một ngọn chủy thủ, xăm xăm chạy đến chỗ Lương Tiêu. A Tuyết hãi hùng nín lại:

- Thư thư, đừng...

A Lăng liếc A Tuyết, cười hỏi:

- Sao, không phải là muội mê cái mã của hắc đấy chứ?

A Tuyết đỏ bừng đôi má, cuống quá cái khó ló cái khôn, bèn đáp:

- Hắc... hắc là người câm, không biết nói đâu!

A Lăng sững sờ, lúc này mới nghĩ ra là mình đến đã lâu mà chưa nghe Lương Tiêu ho hắng gì, chắc không nói được thật.

A Tuyết thấy A Lăng lộ vẻ nghi ngờ, bất giác tim đập rộn lên. Đang khi thấp thỏm, chợt nghe A Lăng cười khê, mắng rằng:

- Liễu Oanh Oanh mù quáng đến mức phải lòng một gã câm kia à, thật không ngờ đấy!

Cô ta cất chủy thủ đi, vẻ khinh miệt lộ rõ trên mặt. A Tuyết thở phào liếc Lương Tiêu, khi mắt họ giao nhau, mặt cô gái bỗng nóng ran.

A Lăng được như ý thì thành thối khoan khoái vô cùng, cười hí

hừng ngời xuống, đôi mắt đẹp như hai đốm sao cứ xoáy khắp mình Lương Tiêu, thỉnh linh cô ta chau mày chửi đổng:

- Cái con đĩ A Băng kia đi hú hí ở đâu rồi hay sao mà còn chưa thèm vác mặt đến?

A Tuyết sừng sốt:

- Lãng thư thư, sao tỷ lại nhieếc Băng thư thư như thế?

A Lãng trừng mắt nhìn cô ta, nạt:

- Người thì hiểu cái gì? Đồ đầu đất chết tiệt!

A Tuyết vừa bị thét vừa bị lườm, nhất thời không dám hé răng, chỉ cúi đầu vò vò vạt áo. A Lãng đợi thêm một lúc thì bắt đầu sốt ruột, liền đứng lên đi đi lại lại, lớn tiếng thóa mạ A Băng, lời lẽ độc địa như thể có thâm thù đại hận với cô ta. lát sau, ở khoảng trời đằng xa xuất hiện một chấm đen nhỏ, đến gần thì ra là một con bò câu đưa thư. A Lãng biến sắc, chu môi huýt sáo, con bò câu bèn rẽ xuống, đậu trên lòng bàn tay cô ta. A Lãng tháo ống trúc ở chân chim, rút ra một mảnh giấy nhỏ, đọc lướt rồi cười nhạt:

- Thư của con đang điểm đây! - Xong quay sang bảo A Tuyết. - A Băng báo tình hình công việc có thay đổi, hẹn chúng ta đến Ngũ Long linh. Hừ, chỉ biết điều động ra lệnh, tướng ghê gớm lắm sao? - Rồi còn lèm bèm thêm mấy câu nữa mới hậm hực dắt ngựa xuống núi.

A Tuyết xốc Lương Tiêu dậy, diu lên yên.

Ba người cưỡi ngựa đi một đoạn, chợt đằng trước có một toán người đi ngược lại, người dẫn đầu là một công tử cưỡi lừa, ăn vận là lượt chải chuốt, mặt mày nhơn nhơn, trông thấy A Lãng và A Tuyết thì sáng mắt lên.

A Lãng sức nghĩ ra điều gì, chợt cất tiếng hát, giọng hát bay bướm ngọt ngào:

*Trải hội xuân,
Hoa hạnh rụng xa gần,
Công tử trên đường nhà ai đó
Anh tuấn phong lưu thật dễ gần.
Vĩ được thỏa mộng thành thân,
Một đời không tiếc hận.*

Dấu mai tình hăm duyên ôi

Chẳng ngại ngần.¹

A Lăng vừa hát vừa liếc mắt đưa tình với trang công tử nọ. Cô ta có vẻ quyến rũ bẩm sinh, chỉ háy mắt nhướn mày là đủ khiến chàng công tử sang trọng bủn rủn gân cốt, lại nghe bài hát là lơ lửng tứ, tự nhiên tâm hồn chàng bay bổng, người nhẹ lâng lâng.

Khi hai bên đi ngang qua nhau, A Lăng nhếch mép thành một kiểu cười rất quý mị. Chỉ thoáng chốc có tiếng phi lộp cộp, công tử phong nhã nọ đã thúc lừa chạy ngược lại, chấp tay cười hì hì hỏi A Lăng:

- Khúc hát của cô nương tuyệt diệu như tiếng nhạc tiên, có thể cho tại hạ biết quý danh được chăng?

A Lăng cười:

- Công tử chỉ hỏi ta thôi ư?

Trang công tử nọ liếc nhìn A Tuyết, vỡ lẽ cười ha hả:

- Đương nhiên là quý danh của hai vị cô nương.

Con mắt láo liên của hấn hau háu nhìn A Tuyết, khiến cô gái đỏ mặt quay đi.

A Lăng cười nói:

- Muội ấy then đấy, công tử xuống đây, ta nói nhỏ cho công tử biết tên ta.

Được lời như cởi tấm lòng, công tử sang trọng kia vội vàng xuống lừa. A Lăng cũng xuống ngựa, kề miệng hoa vào tai chàng, công tử ngửi thấy mùi hương ngây ngất, tâm thần đảo điên, quên hết tất cả, liền chìa tay nắm lấy bàn tay thon nhỏ của A Lăng. A Lăng cũng không rút tránh, vẫn cười tươi như hoa, làm điệu bộ định nói rồi vung tay phải lên chọc luôn hai ngón vào mắt chàng ta. Công tử chực kêu cứu thì bị A Lăng bóp chặt lấy miệng. Không kêu la được, hấn ta chỉ hự một tiếng rồi ngất lịm đi.

Lương Tiêu trở mắt nhìn cảnh tượng thê thảm đó. A Tuyết cũng tái mét mặt, môi son run run. A Lăng vẫn cười khanh khách như đang làm một việc quá đỗi bình thường. Cô ta lấy khăn lau sạch vết máu trên các đầu ngón tay rồi tát công tử thật lực cho hấn tỉnh dậy. Công tử nằm quay dưới đất, mặt mày đầy máu, rên la không ngớt. A Lăng cười:

¹ Bài từ *Tư để hương* của Vi Trang.

- Người hỏi ta tên là gì ư? Ta tên là Liễu Oanh Oanh. Liễu trong chữ dương liễu, Oanh trong chữ oanh vàng.

Lương Tiêu choáng váng, sực hiểu tất cả.

Công tử rên lên thê thảm:

- Con tiện nhân, ta... ta sẽ báo quan, đem bãm vằm ngươi làm muôn nghìn mảnh.

A Lăng cười:

- Hay quá, ta mong còn không được đây này! – Đoạn vấy tay gọi A Tuyết. - Đi nào!

A Tuyết liếc nhìn con người giãy giụa dưới đất, có dáng thương xót, khẽ thở dài một tiếng rồi quay đầu giục ngựa đi theo A Lăng.

Hai người lại đi một quãng nữa, núi đồi trước mặt dần dần cao lên, thê núi chia năm uồn khúc như rồng rắn. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Chắc đây là Ngũ Long lĩnh?". Sực nhớ tới Oanh Oanh, ngực gã nhói lên: "Không thấy ta đâu, chẳng biết nàng sẽ đau lòng đến nhường nào?". Gã nghĩ thương thân, bất giác mắt nhòe đi, chợt nghe trong bụi cỏ bên đường có tiếng ào ào, rồi một cô gái trẻ lách ra, dáng người thon cao, dung nhan diễm lệ, vàng trán băng giá như sương phủ. A Tuyết chưa kịp lên tiếng, A Lăng đã nhảy phốc xuống khỏi lưng ngựa, vồn vã kêu lên:

- Băng thư thư! Lâu quá không gặp, muội nhớ tỷ đến chết đi được!

Cô ta cầm bàn tay trái của thiếu nữ nọ lắc lắc. Lương Tiêu mới rồi còn nghe cô ta chửi bới A Băng một cách độc địa, nào ngờ gặp mặt lại thân tình như thế, bất giác lạ thảm trong bụng: "À này thật giỏi diễn kịch, trở mặt còn nhanh hơn trở bàn tay!".

A Băng rảy tay A Lăng ra, lạnh lùng nói:

- Bỏ ngựa đây, theo ta vào đây. – Nhác thấy Lương Tiêu, cô ta cau mày hỏi. - Ai kia?

A Lăng đáp:

- Nhân gái của Liễu Oanh Oanh, do muội và A Tuyết bắt được.

A Băng cau mày, khẽ hừm một tiếng rồi đi vào rừng.

Ba người bỏ lại ngựa, theo A Băng đi một quãng, đến một gốc cây thì dừng lại. A Băng ngồi xuống, nhìn Lương Tiêu, hình như tâm trí để đâu đâu. A Lăng cười hỏi:

- Bẵng thư thư, có chuyện gì xảy ra vậy?

A Bẵng thở dài:

- Ta tìm thấy Liễu Oanh Oanh rồi.

Mọi người cùng kinh ngạc, Lương Tiêu là người quan thiết nhất, khổ nỗi không nói được, chỉ đành chăm chú lắng nghe mà thôi.

A Lãng gương cười:

- Chúc mừng Bẵng thư thư lại lập được đại công.

A Bẵng nói:

- Nói lập công thì khì sớm, ta tìm thấy Liễu Oanh Oanh thật nhưng không dám trêu vào ả, vì vậy phải kêu gọi trợ thủ.

A Lãng ồ lên một tiếng:

- Con tiện nhân họ Liễu ấy quả thực có chút bản lĩnh hả?

A Bẵng lắc đầu:

- Nha đầu đó không đáng kể, mà một kẻ tên gọi Văn Thù đi cùng ả mới thực sự là cao thủ. Chỉ sợ đích thân chủ nhân ra tay cũng không làm gì được hần đầu.

Lương Tiêu choáng váng như bị sét đánh, càng nghe càng kinh lạ, cứ trố mắt há hốc miệng ra. A Bẵng nhìn bộ dạng đờ đẫn của gã, mắt lóe lên giễu cợt. A Lãng thì bật cười khanh khách:

- Thật không ngờ nha đầu họ Liễu đó lại là kẻ phóng đảng, sớm nắng chiều mưa, vô liêm sỉ cùng cực như vậy.

Lương Tiêu nghe cô ta mở mồm sỉ nhục người mình yêu thương thì phần nộ vô cùng, nhưng không làm sao chửi lại được, đành chỉ biết trừng mắt nhìn một cách hết sức căm phẫn mà thôi. A Tuyết nhìn gã, khe thờ dài thông cảm.

A Bẵng cười nhạt:

- Có gì là lạ? Văn Thù gia thế hiển hách, anh tuấn tài năng, võ công lại cao thâm khó lường, mặt nào cũng ưu tú gấp mười tiểu tử này! Và nhất là hần sẵn sàng hi sinh tất cả vì Liễu Oanh Oanh, đối là ta thì chắc cũng phải rung động chứ chả chơi!

Lương Tiêu nghe câu ấy mà tê tái lòng, cứ ngẩn ra nhìn A Bẵng.

A Lãng thấy A Bẵng im lặng bèn sốt ruột giục:

- Thư thư yêu quý ơi, đang hay sao lại dừng, tỳ kể cho rõ ra đi!

A Bẵng thông thả tiếp:

- Chủ nhân sai chúng ta chia nhau truy tìm Liễu Oanh Oanh đúng không, đến nửa đường thì ta mất dấu. À, sao các muội bắt được tên tiểu tử này?

A Lăng thờ người, liếc A Tuyết. A Tuyết áp úng kể sơ qua tình hình, chỉ khác là ngoài bản thân còn nhắc thêm cả A Lăng vào đấy. A Băng nghe xong, gật đầu nói:

- Thì ra là thế. Chắc Liễu Oanh Oanh sơ suất nhất thời mới để các muội bắt mất tình lang của ả, sau đó phải lông lộn tìm kiếm khắp nơi. Giữa đường ta trông thấy ả cưỡi con ngựa truy phong lao sầm sập đến, ngang qua ta cũng không buồn đưa mắt nhìn nữa.

Lương Tiêu nghe kể xốn xang, chỉ mong phóng ngựa đi gặp nàng ngay.

A Băng ngừng một lát, lại nói:

- Thấy đáng về ả quái lạ quá, ta bèn quát ngựa đuổi theo nhưng không kịp, cuối cùng bị bỏ tuốt lại sau. Chạy thêm một quãng thì trông thấy đằng trước có rất nhiều người. Đến gần nhìn xem, hóa ra Lôi Công bảo và Thần Ưng môn đang bao vây Liễu Oanh Oanh.

Lương Tiêu lo lắng, cổ họng khô khốc. A Lăng ra vẻ ngạc nhiên:

- Ngựa của ả chạy nhanh thế mà không thoát được ư?

A Băng cười nhạt:

- Lúc đó ta cũng băn khoăn lắm, bây giờ nghĩ lại thì có lẽ là ả bối rối quá, tưởng tiểu tử này bị đám người đó cướp đi nên bất chấp sống chết đến gặp họ đòi lại.

A Lăng cười:

- Khéo quá, chúng ta vô tình gặp lửa lại bỏ trúng tay người. Thử yêu quý, sau đó thì sao? Kể mau đi, đừng làm người ta sốt ruột.

A Băng kể:

- Thì thấy Lôi Hành Không đánh mặt bước lên, chìa tay ra quát: "Đưa đây!". Liễu Oanh Oanh nói: "Người giao Lương Tiêu cho ta, ta sẽ trả người Thuần...". ả chưa dứt lời, Lôi Hành Không đã sấn tới vùng quyền đâm.

A Lăng ồ lên, xen vào:

- Đâm trúng chứ?

A Lăng nói:

- Quyền pháp của Lôi Hành Không thuộc hạng vô địch vùng tây Nhạc Dương lâu. Lão tẩn công bắt ngờ, Liễu Oanh Oanh làm sao đỡ nổi? Túc thì ả trúng một quyền, tuy chưa ngã nhưng miệng đã ứa máu tươi.

Lương Tiêu nghe mà sôi gan, suýt nhảy dựng lên.

A Tuyết lộ vẻ quan tâm:

- Băng thư thư, nói vậy là Liễu Oanh Oanh bị bắt phải không?

A Băng lắc đầu:

- Liễu nha đầu trúng quả đấm ấy thì giật lui mấy bước, mím cười thê thảm, lật tay rút ra một thanh chủy thủ rạch thẳng vào ngực.

A Tuyết cả kinh:

- Ôi chà, thế chẳng phải sẽ chết sao?

A Băng cười nhạt:

- Ngọc quá, nếu chết thì ta còn gọi người đến làm gì? Đến lượm xác ả chắc?

A Tuyết xoa xoa ngực, thở một hơi nhẹ nhõm:

- Vậy thì chắc... chắc là được gã Văn Thù đó cứu?

A Băng gật đầu:

- Tên họ Văn quả thực lợi hại. Chỉ trong nháy mắt, hắn đã rút kiếm ra đánh văng chủy thủ đi ngay trước ngực Liễu Oanh Oanh, liền đó phát chiêu đả lui Lôi Hành Không rồi đứng chắn lên trước mặt con nha đầu ấy. Ai nấy đều lấy làm lạ. Cận Phi thét lên: "Văn Thù! Đệ điên rồi chăng?". Về mặt Văn Thù rất quái lạ, hắn chậm rãi trả lời: "Dẫu có ác độc đến đâu thì nàng cũng là nữ nhi, các vị đường đường là tu mi nam tử, tại sao lại ức hiếp nàng?".

A Lăng cười nhạt:

- Nghe qua thì tưởng hay lắm, thực ra bản chất vẫn là khinh thường đàn bà con gái, lẽ nào phụ nữ không thể ức hiếp đàn ông?

A Băng nói:

- Muội chả hiểu cái gì, phàm là đàn ông chân chính thì phải biết tiếc ngọc thương hương, sẵn sàng vào sinh ra tử vì người đàn bà của mình.

A Lăng cười nhỉnh:

- Thư thư nói phải lắm, thế sau thì sao?

A Băng kể tiếp:

- Cận Phi thấy sư đệ mình hành động ăn nói như vậy thì tức lộn

ruột, gằm gừ la hét. Vân Thù lăm lăm cái mặt, khẳng khăng không lùi bước. Liễu Oanh Oanh cũng nói: “Tên họ Vân kia, ngươi đừng làm bộ làm tịch nữa! Ta không nhận ơn huệ của người đâu!”, rồi giơ tay định đẩy Vân Thù đi, ai ngờ Vân Thù đứng như mọc rễ tại chỗ, không mảy may nhúc nhích. Lúc này Bạch Tam Nguyên thỉnh linh nhảy ra, nói Liễu Oanh Oanh đã giết con trai lão, đòi Cận Phi báo thù hộ. Cận Phi bắt buộc phải ra tay. Vân Thù không tiện động thủ với sư huynh nên nói: “Đắc tội!”, đoạn tóm lấy Liễu Oanh Oanh ném lên lưng ngựa, trước tiên đánh một chưởng đẩy lui Lôi Hành Không, sau chém hai nhát khiến Sở Cung bị thương, tiếp đó tung một cước đá Bạch Tam Nguyên lăn lông lốc, cuối cùng nhảy phốc lên ngựa, hộ tống Liễu Oanh Oanh chạy một mạch tới vùng núi Ngũ Long này.

A Lăng hậm hực nói, giọng hàm chứa sự chua chát ghen tị:

- Vân Thù làm thế khác nào trở thành kẻ bại hoại phản bội sư môn? Hừ, hi sinh vì cái giống phóng đảng ấy thật không đáng!

A Băng cười khẩy:

- Muội ghen ngược cái gì? Vì Liễu Oanh Oanh là không đáng, vậy vì muội thì đáng hả? Vân Thù vừa gặp Liễu Oanh Oanh đã phải lòng, đó là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa. Để kể tiếp nào, con ngựa truy phong ấy đưa họ đi nhanh lắm, nếu không phải ta giỏi thuật truy tung, chỉ e chưa chắc đuổi kịp.

A Lăng bị mĩa mai thì ngấm ngấm tức giận, nhưng ngoài mặt không biểu lộ gì, lại nghe A Băng thuật chuyện có ý đề cao bản thân, cô ta vội vàng tát nước theo mưa, xun xoe cười nói:

- Thuật truy tìm tung tích của Băng thư thư thì ngoài chủ nhân ra trên đời này chẳng còn ai là đối thủ nữa rồi.

A Băng cười nhạt, chẳng ừ chẳng không. A Tuyết hỏi:

- Băng thư thư, hai người đó vẫn ở trên núi ư?

A Băng gật đầu:

- Vâng, nhưng ta chỉ đánh dấu lối đi chứ chưa dám mạo hiểm tiến lên, đợi chủ nhân đến rồi tính toán xem thế nào.

A Lăng nói:

- Băng thư thư, có một chuyện muội cứ thắc mắc mãi, vì sao chúng ta phải truy đuổi Liễu Oanh Oanh?

A Băng cau mày:

- Chắc muội còn nhớ lần trước chúng ta theo chủ nhân đến Giang Nam ăn trộm báu vật của Thiên Hương sơn trang rồi phóng hỏa giết người mất bao nhiêu sức lực chứ? Sau vụ đó chủ nhân đã đem tội đánh cắp giá họa cho Liễu Oanh Oanh, còn bắt chúng ta dọc đường phải giết người đốt nhà, hãm hại đàn ông và bắt chước nét chữ của Liễu nha đầu để tên lại khắp mọi nơi, hủy hoại thanh danh của ả nữa?

Lương Tiêu nghe tới đây, giận tái người: “Thật không hiểu chủ nhân của mấy ả này là ai? Đê hèn ti tiện đến thế là cùng!”.

A Lăng cười:

- Đúng, muội cũng lấy làm lạ. Rốt cục là chủ nhân có thù hận gì với Liễu Oanh Oanh, mà dù có thù hận thật, chủ nhân bản lĩnh cao cường thế thì chỉ cần tay là giết được ả, tại sao phải nhọc nhằn hao hơi tổn sức thế này! Bằng thư thư, tỷ kể tiếp đi, việc ăn trộm vật báu hôm đó và việc hôm nay có liên quan với nhau không?

A Bằng thở dài:

- Việc này ta cũng đoán bừa thôi. Chủ nhân lấy được báu vật, chỉ vui vẻ có một đêm, sáng hôm sau vừa dậy mặt đã xám xanh vì tức giận. Ta không dám hỏi người, nhưng nghe người lầm bầm là bị lừa. Vì vậy ta đoán, có khi báu vật ấy là của giả.

A Lăng kinh ngạc:

- Giả ư?

- Đúng vậy! - A Bằng đáp. - Chủ nhân là người rất tinh tường, bảo bồi thật hay giả làm gì mà không nhận ra? Lần này người dẫn chúng ta đến Lôi Công bảo chắc cũng có liên quan tới vật đó đấy.

A Lăng cau mày:

- Phải chăng đồ thật ở trong Lôi Công bảo? Hừm, thư thư có biết đó là bảo bồi gì không?

A Lăng liếc cô ta, cười nhạt:

- Chủ nhân hành sự rất khó đoán, người không nói, ta cũng không biết. Tóm lại chúng ta là phận tôi tớ, chủ bảo sao thì làm vậy thôi.

A Lăng gượng cười:

- Bằng thư thư dạy phải lắm. Chúng ta không ngại khó, cũng không sợ chết, chủ nhân bảo một, chúng ta không được phép nói hai.

A Bằng gật đầu đứng dậy:

- Ta đi xem tình hình thế nào đây, xem hai kẻ đó đi chưa?

- Muội cũng đi! - A Lăng cười.

A Băng lắc đầu:

- Không được, nhiều người chỉ tổ rối việc!

A Lăng tỏ vẻ băn khoăn:

- Nhưng Văn Thù lợi hại như thế, nếu bị phát giác thì đông người dễ tiếp ứng với nhau hơn.

A Băng rất kiêng Văn Thù, trù trừ một lúc rồi nói:

- Cũng được. Tuyệt muội dắt cả tiểu tử này theo, lúc khẩn cấp có thể đem hẳn ra làm con tin đỡ đòn.

A Tuyết gật đầu, cắp lấy Lương Tiêu. Ba người lặng lẽ đi vào rừng, một lúc sau nghe thấy có tiếng người nói vắng lại. Lương Tiêu nhận ra giọng Văn Thù:

- ... Liễu cô nương, tuy ta không giải bày được trọn vẹn lòng mình, nhưng tấm chân tình này có trời chứng giám, tuyệt đối không giả trá...

Không gian lặng đi một lúc lâu rồi có tiếng thở dài. Lương Tiêu nhận ra giọng Oanh Oanh, tim đập thình thịch:

- Văn công tử, việc này khiến ta khó xử lắm. Tuy công tử đối với ta rất tốt, nhưng ta quen Lương Tiêu trước!

Lương Tiêu nghe giọng nàng dịu dàng âu yếm, trái tim thất lại vì thấp thỏm.

Văn Thù than:

- Liễu cô nương! Ta cũng biết thể này là không đúng đắn, nhưng chẳng hiểu sao từ lần đầu gặp nàng đến nay, không giờ nào khắc nào ta quên được, đi đường nhớ nàng, ăn cơm nhớ nàng, đến... Ôi, nói ra thì quả có phần thô tục, đến ngủ cũng mơ thấy nàng. Liễu cô nương, nghe những lời thổ lộ này, có thể nàng cho ta là một kẻ sàm sỡ, nhưng từ bé cho tới lúc trưởng thành, quả thực ta chưa cảm mến một người con gái nào như nàng, càng chưa từng tuôn ra những lời đáng xấu hổ dường này. Ban nãy thấy nàng bị thương, ta quên hết mọi việc trên đời, ... ta phản bội sư huynh, chắc sư huynh giận lắm.

Nói tới đây, giọng gã nghẹn ngào.

Liễu Oanh Oanh trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Sau đây công tử có dự định gì?

Văn Thù nín lặng hồi lâu, đoạn thở dài:

- Chắc chỉ còn nước bỏ nhà bỏ cửa mà phiêu bạt giang hồ thôi.

Liễu Oanh Oanh nói:

- Văn công tử! Ta là con người chứ đâu phải cỏ cây mà không biết rung động, chỉ có điều gã háo... à, Lương Tiêu sống chết còn chưa rõ, về tình về lý, ta đều không thể rủ bỏ hần.

Lương Tiêu nghe đến đây thì chết điếng, chỉ muốn ngã ngất ra, lại nghe Văn Thù thì thầm:

- Không sao, ta đưa nàng đi tìm y...

Liễu Oanh Oanh nói:

- Oanh Oanh xin nhận tấm tình công tử... Công tử đã vì ta mà phản bội sư môn, ta đâu nỡ lòng phụ bạc?

Lời vừa nói ra, rừng cây lặng ngắt, Văn Thù run run đáp:

- Văn này vẫn vọng tưởng được cô nương để mắt đến, nhưng chưa từng dám mong thành sự thật, chỉ nghĩ có cơ may thổ lộ mối si tâm cho nàng hiểu là mãn nguyện lắm rồi. Đáng tiếc Lương Tiêu đã kết giao với người Mông Cổ, mà Hồ Hán thì không đội trời chung. Cô nương theo họ Hán, chắc hần là người trung nguyên, đừng để mình bị mê hoặc bởi những lời gian xảo đường mật của hần. Tuy vậy nể mặt cô nương, lần sau gặp lại ta không gây khó dễ cho hần nữa.

Gã càng nói càng nhanh, hiển nhiên trong lòng rất cao hứng. Liễu Oanh Oanh nói:

- Đa tạ ân tình của công tử. À, tại sao hần mất hết nội lực như vậy?

Văn Thù thở dài:

- Vì ta đã phế nội lực của hần. Chỉ mong hần mất võ công thì sẽ bỏ ác theo thiện, làm một người dân bình thường.

Lương Tiêu cảm thấy như bị vút xuống vực sâu thăm thẳm, trước mắt tối sầm, ngất lịm đi.

Thì ra, Văn Thù vốn căm hận Lương Tiêu ngoan cố bảo vệ Bá Nhan gây hòng việc lớn của mình, sau đó lại phát hiện Lương Tiêu biết vận dụng *Tam tài quy nguyên chương*, coi như phạm vào điều cấm kỵ của sư môn gã, vì vậy rắp tâm hãm hại. Nội công gã thâm sâu ảo diệu hơn Lương Tiêu rất nhiều lần, nhân khi đối chương đã thi triển *Lưỡng nghi hồn thiên công*, nội lực chạy từ chương trái gã vào Lương Tiêu rồi đẩy ra chương phải, lại từ chương phải chạy vào Lương Tiêu rồi đẩy ra chương trái, hoạt động không khác gì cái thớt

cỏi, cứ thế âm thầm ép dần công lực của Lương Tiêu ra từng chút, từng chút một.

Lúc đó Liễu Oanh Oanh chỉ thấy Lương Tiêu nhăn nhúm mặt mày, còn tưởng hai bên đấu nội công, chẳng ngờ Văn Thù lại nhấn tâm phế bỏ nội lực của Lương Tiêu. Cũng may bốn bể lửa cháy nên Văn Thù không thể ra tay triệt để, mặc dù thế, bao nhiêu nội lực Lương Tiêu khổ sở tu tập từ nhỏ tới giờ đã cháy mất gần hết, trước đây một trăm thì bây giờ còn lại chưa được một.

Liễu Oanh Oanh lặng đi một lúc, sau nói:

- Thế cũng tốt, công tử suy nghĩ chu đáo lắm...

Nàng chưa dứt lời, Văn Thù bỗng kêu lên:

- Cô nương đang bị thương, đừng cử động mạnh!

Liễu Oanh Oanh khẽ xuýt xoa vì đau, rồi thét:

- Đừng chạm vào ta!

Văn Thù sợ hãi đáp:

- Vâng vâng, tại hạ thất lễ quá!

Liễu Oanh Oanh thở hồng hộc:

- Người... người đừng giận! Ráng đợi ta thu xếp ổn thỏa mọi việc với Lương Tiêu, thì mới... mới khỏi mang tiếng làm lỗi với hân.

Văn Thù ngậm ngùi:

- Cô nương có tình có nghĩa thật khiến người ta yêu kính. Nếu ta mạo phạm nàng, thì ta...

Liễu Oanh Oanh ngắt lời:

- Đừng thề bừa bãi, ta tin người mà.

A Tuyết nín thở lắng nghe, chợt cảm thấy thân thể Lương Tiêu mỗi lúc một lạnh toát đi, bèn cúi xuống nhìn thì thấy hai mắt gã nhắm nghiền, mặt mày nhợt nhạt, sờ mũi xem thì chỉ còn hít vào mà không thấy thở ra, cô ta táng đờm kinh hồn, buột la khẽ. A Băng và A Lăng nghe có động, bất giác tái mặt, ngay tức thì, Văn Thù quát lớn:

- Kẻ nào?

Hai người định tháo chạy, nhưng Văn Thù gần giọng cảnh báo:

- Đi một bước thì mất một chân, đi hai bước thì để đầu lại!

Hai người bị gã dọa như thế, chân tay mềm nhũn đi, không dám động đậy gì nữa, đều ngoảnh lại trừng mắt nhìn A Tuyết vẻ căm ghét

rồi mới đứng lên. A Tuyết tim đập thành thịch, cũng đứng lên theo, trong lòng vẫn lo lắng cho sự sống chết của Lương Tiêu, bèn đưa mắt nhìn xuống, thấy gã không may nhúc nhích, nằm co quắp một đồng trong bụi cỏ, cô ta bỗng nhói lòng thương xót.

Thấy ba cô gái đẹp xuất hiện, Vân Thù hơi ngạc nhiên, lại nhớ ra rằng những lời tâm sự thầm kín vừa rồi đều bị các ả nghe cả thì xấu hổ không để đâu cho hết, lẩm bẩm:

- Các người là ai?

A Lăng chớp chớp mắt, tươi cười nói:

- Chúng tôi là dân vùng này vào trong núi chơi, vô tình nghe tiếng hai vị nói chuyện, sợ làm hỏng nhã hứng của công tử nên không dám lộ diện.

Vân Thù đỏ mặt, tuy nghi hoặc nhưng cũng không tiện đòi co với đàn bà con gái, đành quay lưng, khoát tay thờ dài:

- Đi đi, càng xa càng tốt.

Oanh Oanh ngắt lời:

- Ba người này lén lút lút lút, chỉ toàn nói dối thôi. Vân Thù, người giết hết bọn chúng đi.

Vân Thù ngăn người, cau mày:

- Liễu cô nương, thế không hay đâu!

Liễu Oanh Oanh đỏ mặt lên, giọng run run:

- À, bây giờ người đã không chịu nghe lời ta rồi đấy. Chẳng biết sau này... sau này còn khinh mạn ta đến mức nào...

Vân Thù nhìn nàng ăm ức khổ sở như thế, lồng ngực nóng ran, buột miệng nói:

- Nàng đừng khóc, ta sẽ bắt bọn chúng lại tùy nàng xử trí. - Rồi phất tay áo, đi về phía ba cô gái.

A Băng, A Lăng cầm thù Liễu Oanh Oanh đến tận xương tủy, nhưng việc đã đến nước này thì không trốn tránh vào đâu được, đành cùng rút binh khí. A Băng sử một thanh nhuyễn kiếm, A Lăng dùng một cây như ý¹ bằng pha lê. A Tuyết hơi ngần ngừ, rồi cũng lấy trong

¹ Một đồ chơi cầm tay của phụ nữ ngày xưa, làm bằng ngọc, đá, xương, sừng, vàng hoặc tre trúc, cán hơi cong gắn với một đầu ngọc hình nắm hoặc hình đám mây, trông như cái gài lưng.

áo ra một cánh sen vàng dài chừng một thước, đầu cánh hoa nhọn hoắt trông rất sắc bén.

A Băng là người võ công cao cường nhất trong bọn, tự nhủ phải ra tay trước áp đảo nên không đợi Văn Thù chạy tới nơi, kiếm quang đã lóe lên, đâm thốc lại phía gã. Liễu Oanh Oanh cười nhạt:

- Thò mặt chuột ra nhanh thế, dân vùng này đây ư?

Văn Thù cau mày không đáp, đợi thanh nhuyễn kiếm đâm tới ngực mới gõ ngón tay ra, trúng ngay sống nhuyễn kiếm. "Keng" một tiếng, thân kiếm vụt cong lại bắn ngược về phía A Băng. A Băng nhanh chóng bật ngựa thân mình ra sau, nhuyễn kiếm bay sạt qua mặt khiến cô ta sồn gai ốc.

Thấy Văn Thù chỉ dùng một ngón tay mà đã áp đảo được đôi phương, A Lăng hoảng hốt ngó nghiêng định tìm đường trốn. A Tuyết không nghĩ ngợi nhiều, múa cánh sen nhảy phốc vào hỗ trợ A Băng. Văn Thù cười nhạt, khua tay gạt trúng dài sen làm hồ khẩu A Tuyết đau rát, cánh sen suýt nhảy khỏi tay. Văn Thù đánh trúng mà không hất bay được vũ khí đối phương thì ra chiều kinh ngạc, mắt lóe sáng, lập tức thò trào tóm cổ A Tuyết.

Đường trào đi như chớp, A Tuyết không né kịp, đúng lúc khẩn cấp chợt nghe soạt một tiếng, một sợi dây găm sắc sỡ dài mảnh từ cây đại thụ đằng sau bắn ra, thẳng đừ như ngọn thương, lướt đến nhẹ nhàng quấn lấy thắt lưng cô. A Tuyết không tự chủ được, bị lôi thốc về phía sau. Văn Thù chớp hụt, kinh hãi đưa mắt nhìn cây cổ thụ, hỏi to:

- Cao nhân phương nào vậy? Xin mời hiện thân!

Trên cây vằng lại tiếng cười khê rất trong trẻo. Cùng với tiếng cười, sợi dây buông A Tuyết ra, lại thỉnh linh ngóng lên mổ vào mặt Văn Thù như măng xà lè lưỡi, thế tấn công vô cùng mạnh mẽ. Văn Thù không dám lơ là, vội né đầu, thò tay định tóm, sợi dây liền chạy chéch đi, quấn lấy thắt lưng A Băng, kéo cô ta lướt vòng qua Văn Thù như một chiếc xe gió. A Băng thừa thế xuất kiếm, đường kiếm càng lúc càng nhanh, loe lóe sáng như sao trời. Văn Thù trụ vững tại chỗ, vừa nhìn chăm chăm vào cây đại thụ vừa vẩy thật nhanh mười ngón tay, đầu ngón tay và kiếm va nhau phát ra một tràng ting ting không ngớt. Loạt kiếm chiêu dữ dội như mưa bão của A Băng lần lượt bị gã búng hết đi. Người trên cây không kìm được kêu lên:

- Bản lĩnh khá lắm!

Tiếng kêu vừa dứt, Oanh Oanh đã biến sắc, mặt trắng nhợt không còn hột máu.

Vân Thù cười nhạt:

- Túc hạ thập thập thò thò, bản lĩnh kém lắm!

Người đó cười khanh khách:

- Được, xem cái này đây!

Lời nói chưa dứt, dây gắm đã thả A Băng ra, thắt nút, lại cuốn lấy A Lăng. A Lăng điểm cây như ý vào ngực Vân Thù. Vân Thù nhú mày, khua tay một cái, cây như ý pha lê vỡ rộp. A Lăng khí huyết nhộn nhạo, bắn về sau hơn một trượng. Dây gắm bay vù theo, nhẹ nhàng đỡ lấy A Lăng, thoát lại thắt nút, nhắc A Tuyết lên, điều khiển cô ta múa càn sen đâm đến. Cứ thế, ba thiếu nữ tiến lui theo sợi gắm như những con rối bị giật dây. Nhìn ngoài thì Vân Thù đối địch với ba người, thực ra không khác gì đối địch với bốn người, người đàn bà trên cây hết sức lợi hại, thao tác rất ung dung chắc chắn. Đấu được mấy hiệp, Vân Thù sốt ruột hú lên một tràng dài, vùng lên đánh ra sáu chương sáu cước.

Lần này gã chuyển thủ làm công, uy thế dữ dội. A Tuyết hoang mang, xuất chiêu chậm hẫng đi. Ba cô gái thoát tiến thoát lui, vốn dĩ là một trận thế vô cùng ảo diệu, một người hăng chân là trận pháp lập tức sơ hở. Vân Thù lập tức nhận ra, liền thọc chương vào đánh trúng lưng A Tuyết, tuy niệm tình cô ta là nữ nhi nên xuất thủ khá chậm, nhưng nội lực của gã mạnh quá, A Tuyết không trụ vững được, liền bắn văng ra xa một trượng, ộc máu mũi máu mồm, không sao bò dậy được nữa.

Vân Thù xuất chiêu trúng đích, tiếp tục tung chỉ chương tấn công. A Lăng, A Băng đồng thời bị gã điểm huyết ngã nhào. Dây gắm định rút lại, Vân Thù bèn lao lên như gió cuốn, tóm lấy đầu dây, quát:

- Xuống mau!

Tiếng xé vải ré lên, dây gắm đứt làm đôi. Người trên cây đứng không vững đành tà tà đáp xuống. Đó là một người đàn bà áo xanh, tóc dài buông xõa, mặt vàng như sáp nhưng đôi mắt rất đẹp, sáng long lanh. Thị soi mói nhìn từng người một, cuối cùng dừng lại ở Liễu Oanh Oanh, đoạn cất tiếng cười the thé như muốn khoan sâu vào đáy tim người ta.

Mặt Liễu Oanh Oanh càng thêm trắng nhợt, nàng nghiêng răng, giọng sít lại:

- Hóa ra là người!

Người đàn bà áo xanh ngấm nàng một hồi, cười khanh khách:

- Bao nhiêu năm không gặp, Oanh Oanh ngoan ngoãn đã lột xác thành mỹ nhân rồi! Hừm, người gặp sư thúc mà không lạy chào ư?

Vân Thù đang định tấn công, nghe đến đây thì dừng lại. Liễu Oanh Oanh lạnh lùng nói:

- Từ đêm đó, người đã không còn là sư thúc mà biến thành đại cừu nhân không đội trời chung của ta rồi.

Người đàn bà áo xanh cười rinh rích:

- Sư phụ người đâu, chết chưa?

Liễu Oanh Oanh run giọng, mắt đỏ ngầu lên:

- Đúng như người mong ước, năm ngoái... người đã tạ thế.

Người đàn bà áo xanh lặng đi một lát, đoạn cười phá lên:

- Hay lắm, chết thì hay lắm! Cái loại ngu xuẩn luôn cho mình là người tốt ấy mà không chết thì quả thực ông trời mù rồi.

Liễu Oanh Oanh những tưởng Hàn Ngưng Tử nghe tin sư phụ nàng chết phải tỏ lộ phần nào thương xót xấu hổ, đằng này thị không những không niệm tình cũ mà ngược lại còn hí hửng vui mừng, nàng tức đến nổi đau nhói cả ngực, máu ộc lên cổ họng, mặt đỏ bầm, nàng gằn giọng:

- Vân Thù, người... giết mụ ấy cho ta!

Vân Thù chứng hùng, Liễu Oanh Oanh róm lệ, buồn thảm hỏi:

- Người có giúp ta không?

Vân Thù hơi xao động, vừa nhìn Hàn Ngưng Tử vừa lẩn tay lên chuỗi kiếm.

Người đàn bà áo liếc nhìn gã, cười ngất:

- Tên ngốc, người tưởng ả thích người thực ư? Ôi, ả không thẹn là sư diệt của Hàn Ngưng Tử này, mới rút mắt đã biết lừa đàn ông.

Vân Thù nghe vậy rất lấy làm lạ, đâm ra ngần ngừ. Oanh Oanh lại thét lên:

- Vân Thù, mau động thủ!

Vân Thù trầm hổ thẹn: "Ta nghĩ chẳng cuội gì vậy, khi nào lại để kẻ

khác li gián Liễu cô nương và ta?", rồi rút soạt thanh trường kiếm ra. Hàn Ngưng Tử cười cười, rung dây găm trong tay. Vân Thù toan giơ kiếm lên đỡ, nhưng sợi dây không tấn công gã mà luồn tọt vào rừng, lòi một người ra. Người đó mắt nhắm nghiền, mặt trắng nhợt, không biết còn sống hay đã chết.

Liễu Oanh Oanh nhác thấy, mặt hoa thất sắc, la lên lạc cả giọng:

- Vân Thù, khoan đã!

Vân Thù cũng nhận ra đó là Lương Tiêu, liền phân vân dừng bước. Hàn Ngưng Tử xách Lương Tiêu lên, cười hì hì:

- Oanh Oanh, màn kịch của người lung lạc được con ghé non chưa biết mùi đời này chứ làm sao che nổi mắt ta?

Liễu Oanh Oanh toan cự nự, nhưng thấy Lương Tiêu mặt trắng nhợt, bất giác ghen hòng không thốt nên lời. Hàn Ngưng Tử nhìn nàng, lại cười hỏi Vân Thù:

- Tiểu tử ngốc, sáng mắt ra chưa?

Mặt Vân Thù trắng nhợt, gã liếc Oanh Oanh, thấy nàng đang dăm dăm nhìn Lương Tiêu chứ chẳng mảy may để tâm đến mình, tức thì kiếm rơi đánh cạch xuống đất, không còn một chút ý chí chiến đấu nào nữa.

Mắt Hàn Ngưng Tử nhấp nháy:

- Sư diệt ngoan, người có cần mạng sống của gã này nữa không?

Liễu Oanh Oanh nghiêng răng:

- Người thả hấn ra, ta sẽ để người đi.

Hàn Ngưng Tử cười:

- Người người ta ta là cái lý gì, người phải gọi ta thế nào mới đúng đây?

Liễu Oanh Oanh lặng đi, cúi đầu lí nhí, giọng nhỏ như muỗi kêu:

- Sư... sư thúc!

Hàn Ngưng Tử đắc ý:

- Được, đã nhận là sư thúc thì cũng nên tỏ ra hiếu kính đôi chút hã! - Nói rồi thị chìa tay ra.

Liễu Oanh Oanh cau mày:

- Gì cơ?

- Còn giả vờ nữa ư? - Hàn Ngưng Tử cười. - Đưa Thuần Dương thiết hạp đây.

Liễu Oanh Oanh kinh ngạc, ngay lập tức bàng hoàng sực hiểu:

- Thì ra chính bà đã giả họa cho ta? Ta... lẽ ra ta phải đoán được sớm hơn mới phải.

Hàn Ngưng Tử cười:

- Đa tạ sư diệt đã giúp ta đánh lạc hướng lũ ngu xuẩn ấy. Người cũng có khả năng đấy, ta đột nhập Lôi Công bảo bốn lần đều tay trắng ra về, người đi lần đầu đã thu hoạch lớn rồi.

Liễu Oanh Oanh nghiêng răng, móc hộp sắt ra:

- Bà thả người đi đã!

Hàn Ngưng Tử sầm mặt, lạnh lùng nói:

- Liễu Oanh Oanh, một trăm năm nữa hãy nghĩ đến chuyện lấy vải thưa che mắt thánh! Người không đưa đây ta đâm chết tiểu tử này bây giờ!

Liễu Oanh Oanh vẫn biết sư thúc tâm địa độc ác thù đoạn tàn bạo, đã nói là làm được ngay. Thuần Dương thiết hạp đối với nàng có cũng được mà không cũng xong, nhưng Lương Tiêu thì không thể để sót sọ máy may, nàng do dự đôi chút rồi quẳng hộp sắt sang.

Hàn Ngưng Tử đón lấy chiếc hộp, cười cười nhét vào trong tay áo. Liễu Oanh Oanh nhìn thần sắc thị, cảm thấy có điều không lành, vội giục:

- Hàn Ngưng Tử, bà nói thì phải giữ lời, lấy được hộp sắt rồi thì thả người đi!

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Ta hỏi người, sư thúc này có ngoại hiệu là gì?

Liễu Oanh Oanh ngần người:

- Tuyết Hồ.

Hàn Ngưng Tử cười:

- Đây, sư thúc đã giáo hoạt như hồ ly, đã giết chết sư phụ người như thế thì ắt phải chừa cho mình đường thoát chứ. Có gì đảm bảo người không tìm ta báo thù đâu?

Liễu Oanh Oanh nổi giận:

- Mụ hồ ly xấu xa, người... - Nàng lo bản lên, nước mắt tuôn ròng ròng.

Hàn Ngưng Tử cười:

- Khóc đi, khóc cho mù mắt luôn mới đủ thấm thía! - Nói rồi đá vào

huyết đạo của A Băng và A Lăng, hai người giãy giụa bò dậy, Hàn Ngưng Tử liếc sang A Tuyết, mắt đầy vẻ chán ghét, ra lệnh. - Mang cả con ngu kia theo!

Hai người vực A Tuyết lên, dìu lại bên Hàn Ngưng Tử. Hàn thị đưa mắt sang Oanh Oanh:

- Cứ thông thả mà khóc nhé. Hẹn ngày tái ngộ! - Rồi đi ra khỏi rừng.

Oanh Oanh lo cuống, không kể gì đến thương tích tất tả chạy theo, ngực đau nhói lên, ộc máu ra. Vân Thù lo lắng chạy tới đỡ, nàng tức giận gạt tay gã:

- Cút... từ nay về sau, ta... ta không bao giờ ngó ngang đến ngươi nữa.

Vân Thù choáng váng, lắp bắp hỏi:

- Nàng... nàng nói gì cơ?

Liễu Oanh Oanh đỏ mắt lên, hần học nói:

- Người phế bỏ nội lực của Lương Tiêu, ta hận ngươi đến chết! Đúng, ta định tâm lừa ngươi đấy, định nhờ ngươi giúp ta đi tìm hắn, sau đó sẽ chém chết ngươi để trả thù.

Nàng không làm gì được Hàn Ngưng Tử nên đem bao nhiêu lửa hận trút hết sang Vân Thù, nói trắng ra hết mọi điều nàng nghĩ. Người Vân Thù lạnh toát, ba hồn bảy vía bay đi đâu hết cả. Rất lâu sau, gã mới loáng thoáng nghe tiếng vó ngựa, ngược mắt lên nhìn thì thấy Oanh Oanh rạp mình trên yên, phi xuống núi. Vân Thù định đuổi theo nhưng hai chân nặng như đeo chì, đành ngồi dưới gốc cây mê mệt ngủ thiếp đi.

Ngủ tới khi chập tối, Vân Thù mới tỉnh dậy, thất thần đứng lên, nhìn ra đồng hoang khói lạnh nơi xa, dờ dẩn không biết nên đi đâu về đâu. Đạo cha mất, một mình đứng trên Bách Bộ lĩnh của ngọn Yên Sơn đợi sư phụ, gã cũng đã từng nếm trải cảm giác này.

Vân Thù đứng hồi lâu rồi thẩn thờ cất bước, đi lang thang suốt cả đêm. Đến tinh mơ, chợt nghe sau lưng có tiếng vó ngựa vắng đến, Vân Thù không buồn quay đầu nhìn, cũng không màng biết kẻ đó là ai, chỉ mong được đi mãi như thế này, đi cho đến khi nào kiệt sức, ngã sắp xuống mà chết thì thôi.

Tiếng vó ngựa dừng khựng lại sau lưng gã, rồi một tiếng quát thật to, Cận Phi lướt vù qua đỉnh đầu Vân Thù như một con chim ưng lớn, nhảy xuống chắn trước mặt gã. Vân Thù đang mê man hoảng hốt, nhân đó dừng lại. Cận Phi tức giận:

- Tên súc sinh này! - rồi vùng chưởng đánh, nhưng chưởng mới đi nửa vòng thì y trông thấy, dưới ánh ban mai ló rạng đằng đông, hai mắt Văn Thù đỏ trệ, khuôn mặt đầy những đau khổ, y sực nhớ sự phụ chỉ có một người con trai này thôi, tay bỗng mềm đi, không giáng xuống được nữa.

Lúc ấy, Bạch Tam Nguyên học tốc chạy tới, hằm hằm vùng quyền đâm vào lưng Văn Thù. Văn Thù ngơ ngơ ngẩn ngẩn, mặc quyền rít gió tràn tới cũng không buồn né tránh. Cận Phi bèn giữ cổ tay họ Bạch lại.

Lão già gào lên:

- Cận đại hiệp! Cái loại đại nghịch vô đạo này đại hiệp còn bảo vệ ư?

Cận Phi mặt mày nóng ran, ấp úng đáp:

- Bạch lão ca, sư đệ ta tuổi còn trẻ, chưa hiểu sự đời...

Bạch Tam Nguyên cắt lời:

- Khốn kiếp! - rồi vùng mạnh tay ra, nhưng tay Cận Phi đã nắm cứng như gọng thép.

Họ Bạch đang cơn tức giận liền nhổ một cục đờm đặc vào mặt Cận Phi. Cận Phi thừa sức tránh, nhưng lòng đang đầy hổ thẹn nên không mảy may động đây, mặc cho cục đờm rơi bộp vào trán rồi trượt xuống má cũng không buồn giơ tay lau. Bạch Tam Nguyên ngẩn người, hằm hằm ngoắt đầu, quay mình bỏ đi.

Lôi Hành Không lạnh lùng đứng bên quan sát, lúc này mới lên tiếng:

- Văn Thù, con ăn trộm ấy đâu rồi?

Văn Thù giật mình, chậm chạp ngược mắt lên, lảm bảm đáp:

- Đi rồi, nàng không bao giờ quay lại nữa!

Lôi Hành Không thấy tinh thần gã bài hoại suy sụp, bất giác cau mày, thậm nhủ Văn Thù ở đây thì chắc Liễu Oanh Oanh còn chưa đi xa, lão không muốn nán ná chút nào nữa, cười nhạt bảo:

- Cận Phi, việc lần này coi như kết thúc ở đây, sau này có thời gian, Lôi mỗ nhất định sẽ lên quý bang thăm hỏi!

Cận Phi lặng thinh không đáp. Phương Lan chướng tai, hừ mũi chen vào:

- Ta biết thừa Lôi Công bảo có những ngón nghề gì rồi. Muốn khiêu chiến Thần Ưng môn chẳng? Ờ rằng chưa đủ sức!

Lôi Hành Không nhếch mép:

- Việc đâu còn có đó, cứ chống mắt lên mà chờ xem!

Nói xong, lão dẫn hai vợ chồng Lôi Chấn hậm hực bỏ đi. Sở Cung trúng một nhát kiếm của Vân Thù, chân vẫn quần đầy băng, lúc này nghiêng răng cười khẩy:

- Cận môn chủ quả nhiên coi trọng tình huynh đệ, sau này còn có dịp gặp mặt. Hà hà, còn gặp mặt nhiều!

Rồi sợ Lôi Hành Không bắt được Liễu Oanh Oanh trước, Sở Cung lập tức ra roi thúc ngựa, chạy ào đi như gió cuốn.

Những người khác nhìn Vân Thù, hoặc nghi ngại hoặc khinh bỉ, nhưng nể mặt Cận Phi và Phương Lan nên không tiện tỏ thái độ, chỉ lắc lắc đầu rồi dần dần bỏ đi. Một lát sau, trên đồng rộng chỉ còn lại Phương Lan, Cận Phi và tên thư đồng Phong Miên. Phong Miên nhận ra không khí có phần nặng nề, không dám đứng quá gần họ, gã bậm môi quan sát, thầm quyết định: "Nếu hai người này dám động đến một sợi lông chân của công tử, ta sẽ liều mạng với cả hai".

Cận Phi nín lặng hồi lâu, thở dài nói:

- Định bụng liên kết với hai nhà Lôi, Sở cùng chống ngoại địch, nào ngờ chưa nên bằng hữu đã trở mặt thành thù.

Phương Lan hừ một tiếng, mắt sáng quắc nhìn Vân Thù, nghiêm nghị nói:

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi một câu: Ngươi luyện võ đến trình độ này, rốt cuộc để làm gì?

Vân Thù đang đợi hai người đánh mắng, nghe vậy ngơ ngác đáp:

- Để tìm Tiêu Thiên Tuyệt trả thù.

Phương Lan cười nhạt:

- Nói bậy!

Vân Thù lại ngăn người ra. Phương Lan tiếp:

- Cứ ý ta thì ngươi luyện võ chỉ để vui vầy với đàn bà con gái thôi!

Vân Thù ngượng chín mặt. Phương Lan hừ mũi, lại tiếp:

- Việc cá nhân là việc nhỏ, việc đất nước mới là việc lớn. Người đời trước có câu: Hung Nô chưa diệt, chuyện nhà đáng chi! Bấy giờ giang sơn Đại Tống khác nào trứng để đầu đẳng, đại trượng phu phải bôn

¹ Nguyên văn: *Hung Nô vị diệt, hà dĩ gia vi?* - câu của Hoắc Khứ Bệnh, danh tướng đời Hán.

ba chốn sa trường, xả thân vì đất nước. Còn người? Hừ, diên đảo thần hồn vì một đứa con gái trộm cắp. Gia môn Văn Vạn Trình bất hạnh tới mức có hổ phụ sinh khuyến tử thế này sao?

Văn Thù choáng váng, khuôn mặt và giọng nói của người cha quá cổ tức thì hiện về trước mắt: đêm dưới đèn kèn con đọc sách, sáng tinh mơ truyền thụ võ công, cả đời trừ gian diệt ác, dốc sức rửa sạch nỗi nhục ngoại xâm. Nhất thời, vô vàn chuyện cũ lướt qua tâm trí như đèn kéo quân khiến gã toát mồ hôi hột. Văn Thù nhìn Phương Lan, lại nhìn Cận Phi, môi mấp máy run run, thỉnh linh đầu gối nhũn ra, gã khuyu xuống đất.

Cận Phi thở dài, đỡ sư đệ dậy:

- Việc này kết thúc ở đây, chỉ mong đệ nhớ lời Phương tiên bối, sau này ra sức giết giặc Thát là được!

Phương Lan cười:

- Khi nào giết giặc Thát, phải tính cả phần cho lão phu nhé!

Cận Phi cười:

- Thiếu Phương lão sao được?

Hai người nhìn nhau cười lớn.

Phong Miên thoát đầu thấy Phương Lan trừng mắt giận dữ, tưởng là sắp nguy đến nơi, không ngờ chỉ thoáng chốc mọi người đã tươi tỉnh nói cười, gã bắt giặc thờ phào nhẹ nhõm. Văn Thù than:

- Sư huynh, vừa rồi đệ đã đắc tội với rất nhiều hào kiệt...

Cận Phi xua tay, đôi mày kiếm nhướng lên đầy hào khí:

- Người khác nghĩ sao là chuyện của họ. Đệ chỉ cần biết đến huynh đệ chúng ta và nuôi chí báo đền nợ nước là tốt rồi, thế nhé!

Phương Lan cười:

- Nói được những lời này thật đúng là đồ đệ của Văn Vạn Trình!

Lão cỡi bầu rượu ở thất lung, định uống cho thống khoái thì chợt nhớ ra điều gì liền vỗ bầu hát to:

*Cỏ xơ xác sương khan gió gắt,
Ngựa làm lì tên sắt cung gân
Hán triều ba chục vạn quân,
Hoắc gia lĩnh ấn tướng thần Phiêu diêu¹.*

¹ Hoắc Khứ Bệnh đời Hán lĩnh ấn Phiêu diêu tướng quân đi đánh dẹp Hung Nô.

Cận Phi cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, thở sinh thời Văn Vạn Trình vẫn thường ngâm bài này, y đã nghe rất quen tai rồi. Phương Lan uống một hớp rượu to rồi ném bầu cho y. Cận Phi cũng uống một hớp, cảm khái đọc nối theo:

*Chùy lưu tinh lông điêu giắt cạp,
Sen ngày thu kiếm thấp hào quang.
Thiên binh đập tuyết Ngọc quan,
Tên bay như cát giáp vàng như cây.
Nhìn cuộn cuộn gió mây vẫn vũ,
Gấu ăn trăng ngày đó địch tan.*

Hát xong đưa bầu rượu cho Văn Thù. Văn Thù nắm bầu rượu, hai tay run run, tim đập như trống dồn, cất giọng đồng dục ca:

*Địch tan, vỡ cá lọng vàng,
Máu Hồ nhuộm đỏ sa tràng khói bay
Xác vùi gò, xác lất lay,
Rợ Hồ diệt hết, đạo nay vững vàng¹.*

Mỗi tâm bệnh của gã đã được cởi bỏ, hát mấy câu này xong thì khí thế dào dạt ủa lên như sóng, cuộn cuộn như tầng tầng phù vân. Dứt lời ca, gã giơ cao bầu rượu, uống một hơi cạn sạch.

Phương Lan vỗ tay:

- Rợ Hồ diệt hết, đạo nay vững vàng. Không còn rợ Hồ thì cái đạo của người Hán mới phát dương quang đại được ư? Lão nôn nóng mong chờ ngày này lắm!

Lão nắm tay hai người đặt lên nhau, trầm giọng nói:

- Lão Điêu nhi tuy là người trong giang hồ nhưng xưa nay chưa từng quên phải tiêu diệt Hung Nô, dẹp yên miền Bắc, bình định Trung Nguyên. Di nguyện của y đặt lên vai hai con đó. Một cây làm chẳng lên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Việc như hôm nay, lão già này không muốn nhìn thấy lần thứ hai nữa.

Cận Phi cảm tay Văn Thù, nhìn gã, trịnh trọng nói:

- Phương lão yên tâm, con và Văn Thù mãi mãi vẫn là huynh đệ!

Văn Thù nắm chặt tay sư huynh, lòng bồi hồi bao cảm xúc!

¹ Bài cổ thi *Hồ vô nhân* của Lý Bạch.

DI TINH HOÁN ĐẦU¹

Trong cơn mê man, Lương Tiêu cảm thấy bốn phương tám hướng xung quanh đều lắc lư, khi hé mắt thì nhận ra mình đang nằm trên một cỗ xe ngựa. Lời Liễu Oanh Oanh vẫn văng vẳng bên tai, lúc to lúc nhỏ, từng từ từng chữ đâm vào trái tim gã như những mũi dùi.

Thần thờ một hồi, chợt nghe có tiếng người gọi, Lương Tiêu lơ mơ tỉnh lại. Cảm thấy trong miệng mằn mặn, mặt thì lạnh toát, gã giơ tay lau mới biết là nước mắt theo cánh mũi lăn xuống chảy vào miệng mình. Ai đó dè dặt hỏi:

- Người tỉnh rồi à?

Lương Tiêu đưa mắt nhìn sang, trông thấy A Tuyết ngồi ngay cạnh đó, lưng tựa vào một chiếc gối gấm. Cô ta ho khê mấy tiếng rồi từ tốn nói:

- Hôm qua người tắc thở, may có chủ nhân can thiệp kịp thời nên mới qua khỏi!

¹ Thay đổi lớn lao.

Cô ta bị Văn Thù đánh động vào phổi, nói được mấy câu lại bất ho. Lương Tiêu nín lặng, nhắm nghiền mắt. A Tuyết đoán được tâm sự của gã, nhưng không nghĩ ra lời gì để xoa dịu, đành hỏi:

- Người đói chưa? - rồi lấy ra hai món ăn nhẹ. - Đây là bánh lê, còn có bánh sữa nữa, vừa mềm vừa ngọt, ăn không ngấy.

Lương Tiêu vẫn nằm im. A Tuyết lại nói:

- Người không ăn bánh thì uống chút nước đi vậy. - Đoạn kể túi nước vào miệng Lương Tiêu, nhưng Lương Tiêu ngậm chặt hai hàm răng, khiến nước chảy hết ra sàn gỗ. A Tuyết vội vàng lấy tay áo lau đi.

Chợt có tiếng cười nhạt, A Lăng thò đầu vào, lừ mắt nhìn Lương Tiêu với vẻ chán ghét:

- Đồ bì thối! - Rồi quay sang A Tuyết. - Tuyết muối, ngủ no mắt chưa?

A Tuyết cười:

- Dạ tầm tàm rồi, thư thư đừng lo.

A Lăng khoằm mặt quát:

- Tạm cái gì? Ta đánh xe đến lữ là cả người còn người thì ngủ say sưa. Hừ, thật là vô lý mà!

Mặt mày cô ta đầy vẻ oán độc, A Tuyết sợ sệt đáp:

- Thư thư đừng giận, lần này phiền tỷ quá. Lần sau nếu tỷ bị thương, muối cũng đánh xe chở tỷ đi.

A Lăng càng tức, mắng xoi xoi:

- Phỉ phui cái mồm, ai bị thương? Ta không phải là loại hậu đậu như người.

A Tuyết lúng túng, vội vàng nói lảng đi:

- Lăng thư thư xem, người này không ăn không uống, để mà chết mất thôi!

A Lăng nhếch mép:

- Chết thì tốt. Hạng hèn mạt này sống trên đời chỉ tổ chật chỗ. Ta mà là hán thì nhất định sẽ giết chết tên họ Văn đó cho hết uất chứ tuyết thực để làm cái gì?

Lương Tiêu thỉnh linh mở mắt ngồi dậy, kéo thức ăn lại nhắm nháp. Thấy gã thay đổi chủ ý, A Tuyết thờ phào nhẹ nhõm.

A Lăng cười khẩy nhìn Lương Tiêu:

- Ăn rồi sao đây? Chỉ như con lợn ăn no nằm khoèo đợi béo, có tác

dụng gì? Chủ nhân nói người bị phé bỏ vô công, bây giờ còn yếu hơn cả người thường. Muốn trả thù ư? Kiếp sau nhé.

A Lăng vốn ưa trò khoét vào nỗi đau của người khác, thấy Lương Tiêu lộ vẻ thống khổ thì rất khoan khoái, lại tiếp:

- Chẳng biết đôi uyên ương Văn Thù và Liễu Oanh Oanh đang làm gì nhỉ?

Cô ta lợi dụng việc Lương Tiêu hôn mê, không rõ chân tướng sự thật để bịa ra những lời này khiến gã đau lòng. Thấy Lương Tiêu nước mắt lưng tròng, cô ta càng thêm đắc ý, rắp tâm nhục mạ gã thêm, nhưng chưa kịp mở miệng thì một giọng uể oải cất lên:

- Lăng, sao lẽ mề thế?

A Lăng biến sắc, đáp nhanh:

- Dạ, con đây! - Rồi rút đầu ra, vung roi quất ngựa cho xe đi nhanh hơn.

A Tuyết bị Văn Thù đánh ngất, vốn không biết chuyện sau ra thế nào, nghe A Lăng nói cũng buồn thay cho Lương Tiêu.

Lương Tiêu thần thờ một lúc, cầm cúi ăn sạch hai cái bánh sữa rồi nhắm mắt nằm xuống.

Cổ xe rất xóc, trông trà trông thành, đi được nửa ngày thì dừng lại. A Lăng vén rèm báo:

- Chủ nhân khai ân cho nghỉ một lát! - Cô ta liếc Lương Tiêu. - Bị thọt, người có xuống không?

Lương Tiêu buồn bực kéo rèm xuống xe. Hàn Ngưng Tử đang ngồi bên suối, tóc xòa dài. A Băng múc một gáo nước cung kính dâng tận tay thị. Lương Tiêu đã đoán ra lai lịch Hàn Ngưng Tử, chẳng nói chẳng rằng, lần đến ngồi cạnh một tảng đá xanh.

Hàn Ngưng Tử vừa uống nước vừa nhìn Lương Tiêu, mỉm cười hỏi:

- Người tên là gì?

Lương Tiêu sàu đầy một bụng, chẳng còn tâm trí đâu mà để ý đến. Hàn Ngưng Tử sa sầm nét mặt. A Băng mắng:

- Tên khốn kia, chủ nhân hỏi người đó!

Lương Tiêu nhìn bộ điệu gắt gỏng yêu kiều ấy, sực nhớ đến Liễu Oanh Oanh, trái tim đau nhói. A Băng thấy Lương Tiêu ngẩn ngơ nhìn mình thì càng giận:

- Thô lỗ con mắt ra, muốn chết à?

A Lăng liếc sang, cười nói:

- Băng thư thư đừng phí sức hoài hơi, gã hèn này bị cầm đây, không nói được đâu.

A Băng kinh ngạc:

- Thật ư?

- Sao lại không thật?

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Lăng, ai nói hần bị cầm?

A Lăng ngơ ngác:

- Hần vốn là người cầm mà, cần gì phải nghe ai nói?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng hỏi:

- Thật chứ?

A Lăng nhìn mặt chủ, tim đập tựa trống dồn, lại lên nhìn A Tuyết, tự hỏi có phải con ranh này bán đứng mình không. Giọng Hàn Ngưng Tử vang lên chậm rãi:

- Người nhìn con ngốc ấy làm gì, nó không dám tố cáo người đâu...

A Lăng ngã khuỵu xuống đất, mặt xám như tro tàn, run rẩy kêu van:

- Tỳ tử biết lỗi rồi, mong... mong chủ nhân giờ cao đánh khê!

Hàn Ngưng Tử lắc đầu:

- Kẻ lanh lợi dối trên lừa dưới như ngươi rất hợp ý ta, thường còn không hết, lấy đâu ra phạt?

A Lăng biết rõ tính chủ nhân nghĩ một đằng nói một nẻo, miệng bảo thường mà nhất định sẽ phạt thật nặng, bất giác nước mắt giàn giụa, lạy như tể sao. Hàn Ngưng Tử giờ tay đỡ cô ta dậy, thở dài:

- Thôi, ta không trách ngươi thật mà, có trách thì trách con Tuyết kia kia.

Lời lẽ rất ôn hòa, nhưng A Lăng vẫn run bần bật:

- Chủ... chủ nhân biết hết rồi ạ?

Hàn Ngưng Tử tủm tỉm:

- Theo ngươi thì sao đây?

A Lăng tái mặt, lại quỳ xuống đất, rớm lệ thưa:

- Lúc ở Ngũ Long lĩnh, tỳ tử đoán mò nói bậy tâm ý chủ nhân, tội đáng muôn chết.

Hàn Ngưng Tử lạnh nhạt đáp:

- Toàn những lời sáo rỗng! Nếu phải chết thật thì người có chết hàng trăm vạn lần cũng không đủ đâu.

Đôi mắt đẹp của thị lướt qua ba ả tiểu tỳ, ba người đều toát mồ hôi, cảm thấy đến ruột gan mình cũng bị bóc trần trước chủ nhân.

Lúc ấy, có ba người nông dân, một già hai trẻ xuất hiện trên đường cái quan, ai nấy cùng gánh đôi quang nặng trĩu đầy ắp quýt, chừng như đưa xuống chợ bán. Hàn Ngung Tử thấy trái cây tươi ngon, bèn bảo:

- Băng, Lãng, các người ra mua mấy quả quýt về đây ném thử xem.

A Lãng nghe vậy vui mừng, thăm hiểu chủ nhân để mình đi mua đồ ăn là coi như đã xí xóa tội lỗi. Cô ta hoan hỉ theo A Băng tiến ra đón đường ba người nông dân, cả hai xúm vào ném vài quả quýt, thấy đều là loại ngọt mát vô cùng. A Lãng đưa bàn tay nón nà lên vuốt tóc, cười hỏi:

- Hai vị tiểu ca, quýt bán thế nào đây?

Cử chỉ, lời nói và tiếng cười duyên dáng bằm sinh cùng ánh mắt đăm đăm của A Lãng khiến hai người trẻ tuổi chân tay luống cuống. Ông già từng trải sự đời, thấy thế bèn đỡ hộ:

- Băm tiểu thư, ở đây có ba loại quýt, tương ứng có ba giá tiền. Loại ngọt dịu mà các tiểu thư vừa ném là tám đồng, loại quýt xanh là bốn đồng, còn loại quýt dẹt này thì một đồng ba quả, cũng là loại rẻ nhất.

A Lãng mặc cả một hồi, giảm được loại ngọt dịu xuống bảy đồng, loại xanh xuống ba đồng rồi xấn tay chọn.

A Tuyết thấp thòm trong dạ, bèn chồn hết đứng lại ngồi:

- Chủ nhân, con... con đi giúp các thư thư mang quýt về nhé?

Hàn Ngung Tử cười nhạt, lơ đãng hỏi:

- Tuyết à! Con ở với ta từ bé nhỉ?

A Tuyết cúi đầu thưa vâng. Hàn Ngung Tử nói:

- Thế thì lạ quá, mười mấy năm rồi, sao con vẫn không tiến bộ chút nào? Hừ, con biết sai chưa?

A Tuyết ngẩn người, bối rối gãi đầu. Hàn Ngung Tử thở dài:

- Con thật hết thuốc chữa rồi. Thôi được, con nghe cho kỹ đây. Lần này xuất quan, trước sau con đã phạm ba sai lầm. Sai lầm thứ nhất là để con tiện nhân A Lãng kia thao túng, hợp sức với nó lừa ta.

A Tuyết sợ quá, nước mắt rùng rùng:

- Con... con...

Cô ta không nở trút tội sang A Lăng, thành thử lấp bắp mãi không nói nên lời. Hàn Ngưng Tứ hừ mũi, lại tiếp:

- Sai lầm thứ hai là lúc ở Ngũ Long linh con buột miệng kêu lên làm lộ hình tích, nếu không có ta ở đó thì con còn sống không?

A Tuyết càng tái mặt. Hàn Ngưng Tứ lạnh lùng nói:

- Con phạm sai lầm thứ ba lúc chạy trận *Quý lỗi khiên cơ thuật*¹. Ngày thường luyện tập bao nhiêu lần rồi, tại sao đến lúc giao đấu thật con lại làm trận pháp chệch choạc hết lên như thế? Hừ, bây giờ con rõ chưa?

A Tuyết mắt hết hồn vía, máy mồm gật đầu. Hàn Ngưng Tứ kết luận:

- Ba sai lầm cộng lại, tội chết vốn không thể tha, nhưng con bắt được tiểu tử kia, kể như lập được đại công, có thể xá phần nào tội lỗi. Ta xưa nay thường phạt rất phân minh, bây giờ cho con một cơ hội để xem vận mệnh con ra sao.

Thị lấy trong tay áo ra mấy xâu tiền đồng:

- Đây là một trăm đồng. Con dùng hết một trăm đồng này mua cho đủ một trăm quýt ngọt, quýt xanh và quýt dẹt theo giá A Lăng mặc cả. Nếu thừa dù chỉ một đồng hay thiếu dù chỉ một quả quýt thì con phải tự chặt một ngón tay. Cứ thế mà tính, chặt đến hết mười ngón tay thì thôi.

A Tuyết sợ tái người, không dám nhận tiền. Hàn Ngưng Tứ cau mày:

- Sao đây?

A Tuyết không còn cách nào khác, đành đón lấy, người run lấy lấy:

- Nếu... cả mười ngón tay đều bị chặt hết rồi thì sao ạ?

Hàn Ngưng Tứ quát lên:

- Đồ vô tích sự! Hết ngón tay thì sẽ chặt đến đầu!

A Tuyết đứng dậy, nước mắt lưng tròng, lòng rối như tơ vò, không nghĩ nổi cách nào mua được một trăm quả quýt bằng một trăm đồng tiền. Lúc ấy, A Băng và A Lăng đều ôm một bọc quýt hí hửng quay về. A Lăng lên tiếng khoe từ xa:

- Chủ nhân, quýt này ngon lắm... - Chưa dứt lời, chợt nhận ra không khí nặng nề kỳ lạ, bất giác tim đổ như trống dồn.

Hàn Ngưng Tứ bóc một quả quýt, lạnh nhạt giục:

¹ Thuật rồi kéo xe.

- Con cóc kia, còn đứng sờ sờ ra đây làm gì, đi đi chứ?

A Tuyết đành gạt nước mắt, lùi thúi bước về phía ba người nông dân. A Bãng và A Lãng đoán ra duyên do, hiểu rằng Hàn Ngưng Tử cố ý giở trò giết gà dọa khỉ, hai ả đưa mắt nhìn nhau, không dám hó hé một tiếng nào.

A Tuyết mắt hết hồn vía, đi được nửa đường thì vấp phải chân Lương Tiêu. Cô ta bị thương chưa khỏi nên mắt thăng bằng ngã sấp ngay xuống, đập mũi vào một hòn đá chảy cả máu. A Tuyết vừa buồn vừa đau, lại không dám kêu la, chỉ thút thít gạt nước mắt. Hàn Ngưng Tử thấy cô ta nằm ỉ ra đây thì sốt ruột quát:

- Nếu không mua được một quả quýt nào thì đừng vác mặt về gặp ta nữa!

A Tuyết giật mình nhìn lên. Nhác trông ba người nông dân đã nhấc quang gánh chuẩn bị đi, cô ta vội vàng vùng dậy, nào ngờ nội phủ ngâm ngấm đau, không sao bò dậy nổi, ngoảnh lại nhìn thì thấy A Bãng và A Lãng đều bình chân như vại, hoàn toàn không có ý giúp đỡ, A Tuyết tê tái cả người, trái tim đông cứng, chỉ muốn chết luôn tại chỗ.

Đúng lúc cô gái đau thương cùng cực thì một bàn tay đưa sang, dùng tay áo lau nước mắt cho cô. A Tuyết như được an ủi, ngơ ngẩn nhìn người ấy.

A Lãng náy lòng ghen tức, bèn chõ vào:

- Cái gã hèn nhát này cũng khéo lợi dụng lắm. Người ta có câu: nời tròn úp vung tròn, nời méo úp vung méo. Thăng bị thịt và con bả đậu, thật là đôi lứa xứng đôi!

A Tuyết then đỏ mặt. Lương Tiêu vừa lảng lạng giơ tay áo lau nước mắt cho A Tuyết vừa kín đáo chìa ngón tay phải vạch thật nhanh xuống đất: "Sáu ngọt, mười xanh, tám mươi tư dẹt". A Tuyết đọc xong thì ngớ người, Lương Tiêu xóa chữ đi rồi diu cô đứng dậy, trở tay ra xa. Cô gái ngược mắt nhìn, thấy ba người nông dân đã quảy gánh đi được một quãng, liền vội vàng gọi:

- Lão bá bá, đại ca ca... tôi... cho tôi mua quýt!

Ba người nông dân ngạc nhiên ngoảnh đầu lại. Lúc này tính mệnh A Tuyết khác nào chỉ mảnh treo chuông, còn hơi đầu cân nhắc xem lời Lương Tiêu là thật hay giả, buột miệng kêu lên:

- Cho tôi mua sáu quýt ngọt, mười quýt xanh và tám mươi tư quýt dẹt.

Hàn Ngưng Tử biến sắc mặt đứng bật dậy. Ông già gập ngón tay lại tính, bật cười nói:

- Tiểu thư mua khéo quá, vừa đúng một trăm quả quýt không thiếu không thừa, lại cũng đúng một trăm đồng luôn.

A Tuyết vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, vội vàng tiến đến đưa tiền cho ông già, một trong hai thanh niên lấy giỏ trúc sắp đủ một trăm quả vào để cô gái cầm cho tiện. A Tuyết cảm ơn rồi rút. Ba người nông dân thấy cô ta mừng rỡ khác thường như vậy đều lấy làm kinh ngạc. A Tuyết ôm quýt hớn hờ đi về chỗ chủ nhân. Hàn Ngưng Tử không nhìn vào giỏ, chỉ chăm chăm nhìn cô gái, lông mày nhíu lại. A Tuyết hồi hộp, lắp bắp hỏi:

- Chủ nhân, lẽ nào con mua sai sao?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói:

- Sai thì không sai, nhưng người tính ra bằng cách nào vậy?

A Tuyết lén liếc Lương Tiêu, đôi má đỏ bừng. Hàn Ngưng Tử nhướng mắt, tung chân đá bật giỏ trúc đi, quát:

- Con ngọc này, ai dạy người tính?

Mắt thị lóe lên lạnh buốt, sắc tựa lưỡi dao. A Tuyết giật lui, nhưng trong lòng không sợ hãi hoang mang như trước nữa, cô thầm quyết định, bất luận thế nào cũng cương quyết giữ kín cho Lương Tiêu. Hàn Ngưng Tử thấy cô ta không những không đáp mà khuôn mặt còn toát lên vẻ quật cường thì vô cùng tức giận, bấu môi trợn mắt, chậm chậm giơ cao chuông, một lớp sương trắng từ từ ngưng tụ trên bàn tay phải nõn nà của thị.

Nhìn chủ nhân giơ chuông, A Băng và A Lăng đều lộ vẻ khiếp đảm. A Tuyết tuy sợ mất vía nhưng trước sau vẫn nghiêng rằng không hé một lời. Hàn Ngưng Tử nhìn cô hồi lâu, chợt cười gằn:

- Người giỏi lắm!

Chuông cất lên thật nhanh rồi chém vù xuống, chưa chạm tới điểm thì có tiếng thét:

- Khoan đã!

Hàn Ngưng Tử dừng tay, đưa mắt nhìn sang:

- Sao? Người muốn nói gì?

A Tuyết cả kinh thất sắc, lắc đầu quảy quảy với Lương Tiêu. Gã thiếu niên làm như không trông thấy, phúi áo đứng dậy, lãnh đạm nói:

- Ta dạy cô ấy mua quýt đầy, muốn đánh muốn giết thì tìm ta đây!
Mắt Hàn Ngưng Tử lóe lên sắc lạnh:

- Định làm anh hùng hả? Vậy thử nói xem, ngươi tính ra bằng cách nào? Không nói được thì đừng trách ta tàn ác.

Lương Tiêu gập một gói xuống, lấy đá vạch cách tính, nói:

- Tổng tiền nhân ba là ba trăm đồng, trừ một trăm đồng đi, coi hai trăm đồng còn lại là số bị trừ. Giá cam ngọt nhân ba được hai mươi mốt, trừ một đi, còn hai mươi...

Gã cứ thế khoan thai giải từng bước một, A Tuyết hoa cả mắt. A Lăng nhìn A Tuyết trừng trừng, chỉ hận không thể dùng ánh mắt mà khoét thịt cô ta, lòng vô cùng giận dữ: "Tên khốn này biết nói, thế mà con ngốc kia dám lừa ta?". Lương Tiêu giải xong, ném viên đá đi, nói:

- Vì để có ba ẩn số, nên phép toán này gọi là *Tam phân thân thuật*. Ngoài ra còn có vài cách giải khác, phức tạp rất khó diễn đạt, nên dừng ở đây thôi.

Hàn Ngưng Tử thình lình siết cứng cổ tay Lương Tiêu. Gã ngược nhìn. Mắt thị rực sáng, giọng đánh lại:

- Tiểu tử, ngươi là người của Thiên Cơ cung phải không?

Lương Tiêu đau điếng, kêu to:

- Ai là người của Thiên Cơ cung?

Mắt Hàn Ngưng Tử sáng quắc hung hãn, giọng cũng ré lên sắc nhọn:

- Ngươi chối ư? Ngoài các số gia của Thiên Cơ cung thì có ai giải được đề toán khó thế này chứ?

Lương Tiêu cau mày, lãnh đạm nói:

- Đề này mà được coi là khó thì chắc trên đời chẳng còn đề nào dễ nữa.

Mặt Hàn Ngưng Tử thoát xanh thoát đỏ, mắt dán chặt vào Lương Tiêu. Lương Tiêu vẫn cầm hận vụ Thiên Cơ Thập Toán, xưa nay chưa bao giờ cho rằng mình có liên hệ gì với Thiên Cơ cung, vì vậy thái độ trước sau vẫn đường hoàng thẳng thắn. Hàn Ngưng Tử không nhận ra gã có biểu hiện gì giấu giếm, cơn cuồng nộ trong mắt nhạt dần đi, thay vào đó là sự băn khoăn. Cuối cùng thị buông Lương Tiêu ra, cười nhạt:

- Cũng đúng, Thiên Cơ cung luôn tự phụ thanh cao, chắc chẳng đào tạo nổi loại lưu manh vô lại như ngươi!

Ba người nông dân thấy đã hết mỗi làm ăn, bèn nhắc quang gánh lên vai định đi. Hàn Ngưng Tử đột nhiên cúi mình, nhặt ba viên đá ném về phía họ. Sau mấy tiếng bụp bụp trầm đục, não người hòa máu chảy tóa ra, quýt lẫn lông lóc. Hàn Ngưng Tử phúi tay, thờ ơ nói:

- Để ba tên này chạy thoát thì chẳng phải sẽ làm lộ hành tung của ta sao!

Lương Tiêu thăm phần nộ: “Mụ đàn bà này mừng giận sinh sát đều thất thường, đúng là một mụ điên!”. A Tuyết nghĩ đều tại mình gọi ba người nán lại nên mới khiến họ gặp họa, trong lòng ăn năn, quay đầu đi lén rơi nước mắt.

Hàn Ngưng Tử bước đi, được mấy bước thì ngoái đầu lại, cười rất duyên dáng với Lương Tiêu, rồi uể oải dặn:

- A Lăng, người chăm sóc tiểu tử này cho cẩn thận, nếu sơ suất mấy may thì ta sẽ lột da người đó!

Nhắc đến chuyện ghê gớm tàn độc như vậy mà giọng thị vẫn hết sức êm ái ngọt ngào. A Lăng vâng vâng dạ dạ, mặt tái bợt. Lương Tiêu ngạc nhiên tự nhủ: “Sao mụ mặt vàng này đối tính nhanh thế? Không dừng lại quan tâm chăm sóc mình, chắc chẳng có gì tốt lành. Ta phải tăng cường đề phòng mới được”.

A Lăng đổi ngay thái độ tươi cười, đỡ Lương Tiêu lên xe, còn đưa một cái gói gắm cho A Tuyết ngồi. A Tuyết chẳng nói chẳng rằng, đưa mắt liếc Lương Tiêu một lúc lâu. Lương Tiêu mắt tự nhiên, không nhận được phải hỏi:

- Nhìn gì mà nhìn?

A Tuyết đỏ mặt nói khe:

- Cảm ơn người nhé!

Lương Tiêu hững hờ đáp:

- Có gì đáng cảm ơn đâu?

Trong lòng gã đang suy sụp vô cùng, vừa rồi đầu trí với Hàn Ngưng Tử chỉ vì một chút phần nộ nhất thời, sự việc qua rồi mọi hứng thú tiêu tan, người rã rời chỉ muốn vùi đầu xuống ngủ. Thái độ lãnh đạm ấy khiến A Tuyết cut hứng, đành nén lại mọi lời cảm kích đang ứ lên trong miệng. Cô cũng ngủ theo, nhưng tim hồi hộp, lại lén nhìn sang Lương Tiêu, thấy gã đã nhắm mắt, song lệ tuôn xuống ròng ròng theo

gò má để lại những vết ướm loang lổ trên sàn xe. A Tuyết nhói tim, tự nhiên cảm hận Liễu Oanh Oanh vô kể.

Lúc đi lúc nghỉ, xe chạy thêm chừng nửa ngày nửa thì đột ngột dừng lại. A Tuyết hỏi to:

- Bẵng thư thư, đến nhà rồi ư?

A Lăng nói qua kẻ rằng:

- Cảm ngay con ngựa, bọn Mông Cổ đến đây!

Cô ta chưa dứt lời, xung quanh đã rào rào tiếng vỗ cánh rồi tiếng quạ kêu quang quác, liền đó là tiếng vó ngựa rầm rập từ phía xa lan lại khiến mặt đất rung chuyển.

A Tuyết tái mặt, mắt có nét khiếp hãi. Lương Tiêu liếc thấy, bèn nắm lấy bàn tay mềm ẩm của cô. Nhận ra lòng bàn tay đã ướm sũng mồ hôi, biết A Tuyết sợ, gã an ủi:

- Đừng lo, có ta đây!

Sự ung dung bình tĩnh ấy khiến A Tuyết quên bẵng rằng nội lực của gã đã tiêu tan cả, cô đỏ mặt gật đầu. Lương Tiêu chăm chú lắng nghe, lẫn trong tiếng vó ngựa là tiếng gọi, tiếng thét của quân Mông Cổ. Người ngựa tuy huyền não đông đúc nhưng đội ngũ rất tề chỉnh, chỉ thoáng chốc đã băng đi xa như cơn gió. Một lúc sau, không khí trở lại yên tĩnh.

Lại một lúc nữa, tiếng Hàn Ngưng Tử thờ hộc ra:

- Vùng này là Tương Phần, nơi quân Nguyên cần quét truy đuổi quân Tống, nhân mã qua lại nhiều, các người nên chú ý đề phòng, nhớ chạm trán họ là phiền phức to.

Lương Tiêu buông tay A Tuyết. Xe ngựa tiếp tục hành trình, lúc đi lên, lúc đi xuống, lắc lư rất lâu rồi dừng khựng lại. Lương Tiêu nghĩ bụng: "Chắc không phải lại gặp đạo quân nào nữa chứ?". Vèn rém lên, A Lăng thò đầu vào cười:

- Đến nhà rồi, xuống xe đi!

Lương Tiêu khom mình chui ra khỏi xe. Trước mặt hiện ra một vùng núi non xanh sẫm, giữa rừng núi là một khu đình viện, trúc xanh mờ ảo, đền đài lầu các xinh tươi điểm lẹ, cảnh quan thanh tịnh u nhã. A Tuyết ghé tai Lương Tiêu nói nhỏ:

- Đây là Tàn Hồng tiểu trúc.

Trong lúc ấy, một đạo sĩ trẻ tuổi đi ra khỏi cổng viện, người này mặt mũi ôn hòa sáng sủa, đường nét đẹp như tạc, giữa hai hàng mày điểm một nốt ruồi đen. Gã nhẹ nhàng lướt đến gần xe, chân không chạm đất, chắp tay trước Hàn Ngưng Tử:

- Vũ Linh tham kiến chủ nhân!

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Vũ Linh cười đáp:

- Thủ lĩnh chín trại vùng Lũng Tây theo thông lệ đến nộp tiền và lương thực, lúc này đều đang ở trong sảnh.

Nói đoạn liếc A Băng thật nhanh, rồi lập tức quay sang chào hỏi hai cô nữ tỳ còn lại, giọng điệu nhã nhặn, thái độ rất khiêm tốn kính cẩn.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Vũ Linh! Bây giờ ta có việc bận, không muốn tào lao với bọn cục mịch đó. Người và A Băng đi lo liệu thù tạc, nhớ, nếu thiếu tiền hay gạo, từ năm trăm quan trở lên chặt tay, từ một ngàn quan trở lên chặt đầu, không được làm trái quy củ.

Vũ Linh cười đáp:

- Tiểu nhân sẽ chú ý.

Hàn Ngưng Tử ngoảnh đầu lại nhìn A Tuyết, mặt lộ vẻ chán ghét:

- A Lăng, người đưa con ngốc này đi nghỉ, không được gây phiền toái gì cho nó nữa.

A Lăng còn hận A Tuyết lừa mình, vốn định về nhà sẽ từ từ hành hạ nhục mạ cô ta, nay nghe Hàn Ngưng Tử nói vậy, đành cười mơn:

- Con coi A Tuyết như em ruột, yêu nó thương nó còn không hết nữa là!

A Tuyết cảm động quá. Hàn Ngưng Tử chán ngấy, quay sang Lương Tiêu cười nhạt:

- Người theo ta!

Lương Tiêu ngập ngừng không đi, nhưng bị A Băng đẩy một chưởng ngã dúi xuống đất, lúc ấy mới nhớ ra mình đã mất hết nội lực, đành bò dậy lê đéo theo sau Hàn Ngưng Tử.

Hai người tiến vào trang viên, theo đường chéo đi ra hậu sơn. Sau khi ngoặt qua mấy hành lang vành khuyên, phía trước đột ngột hiện

ra một vạt rừng trúc. Hàn Ngưng Tử khó chịu vì Lương Tiêu đi quá chậm, bèn kéo gã rảo chân chạy vào rừng.

Rừng trúc âm u lạ lùng, đường lối quanh co, tán xanh đón gió khua lên rì rào, lá nhọn rợp trời, bốn bề mát rượi, đi như thế hơn hai mươi bộ thì trông thấy giữa những thân trúc nổi lên một pho tượng đá ngồi khuynh chân, mình vận áo giáp, há mồm nhả trăn, đáng diệu rất quen mắt. Lương Tiêu mau chóng nhớ ra là đã từng trông thấy pho tượng này trong *Lưỡng nghi ảo trần trận*, đó là *Ngô Khởi duyên sang* thuộc *Tướng tướng cảnh*. Lương Tiêu chưa hiểu ra sao, đi tiếp mười mấy bước thì gặp một pho tượng vuốt râu chấp tay, chính là *Thiếu Lăng khổ ngâm* thuộc *Thánh văn cảnh*, đi chừng mười mấy bước nữa thì đến pho *Kiểm cập lý cập*, pho tượng này cầm bảo kiếm, chân trần, nửa chạy nửa bước, mô tả câu chuyện Sở Trang Vương, bá chủ thời Xuân thu. Cứ thế, hơn mười bước chân lại gặp một pho tượng, Lương Tiêu càng xem càng kinh ngạc, cuối cùng nhận ra những pho tượng này nhác trông thì giống hệt lô tượng ở Thiên Cơ cung nhưng quan sát kỹ thì khác biệt rất xa, có lẽ người tạc tượng đã hấp tấp nhìn một lượt khắp hàng tượng của Thiên Cơ cung rồi dựa theo ký ức mô phỏng lại, phương vị hết sức hỗn độn, không hợp với trận thế *Lưỡng nghi ảo trần*.

Lương Tiêu vừa đi vừa nhìn, dần dần phát giác ra, những pho tượng này kết thành hình chữ thập theo vị trí của sao Nam Tào, chia rừng trúc thành bốn phần, Đông là Thiếu âm, Nam là Thiếu dương, Tây là Thái âm, Bắc là Thái dương, tạo thành trận thế *Nam đấu tứ tượng*, tuy không bằng thạch trận của Thiên Cơ cung nhưng cũng rất lợi hại. Lương Tiêu âm thầm lưu ý, vừa bước vừa lặng lẽ ghi nhớ vị trí của trận trúc.

Đi được chừng hai dặm thì tới cuối rừng, ở đó có một ngọn núi, chân núi có một cái hang, cửa hang hình trăng tròn đóng chặt. Trên dầm cửa khắc bốn chữ “Thiên Viên Địa Phương”¹, nét chữ lão thảo tuyệt vời, chừng như thủ bút của nữ nhân, bên cửa có hai con rồng cuộn khúc ôm lấy một cái khóa bát quái bằng sắt.

Hàn Ngưng Tử xoay khóa. Cửa đá rít kèn kẹt rồi mở ra. Đằng sau cánh cửa là một căn phòng vuông vắn, bốn vách tường treo đầy những họa đồ, sát tường kê một chiếc giường đá, ngay bên cạnh là một

¹ Trời tròn đất vuông.

chiếc bàn đá, trên bàn đặt một khay cát. Lương Tiêu kinh ngạc nhận ra trên khay cát vẽ đầy những ký hiệu toán học như cộng, trừ, nhân, chia, hình vuông, hình tròn, hình tam giác vuông...

Hàn Ngưng Tử dắt Lương Tiêu vào rồi khép cửa đá lại sau lưng. Một làn ánh sáng dịu dịu đổ xuống, quang cảnh trong phòng hiện lên rõ rệt. Lương Tiêu ngược mắt nhìn, trông thấy trên nóc hang có một hình vòm sáng loáng như gương, bề mặt khảm đầy minh châu, lớn thì bằng quả trứng bồ câu, nhỏ thì bằng hạt gạo, sắp xếp theo vị trí tinh tú trên trời, chỗ vách đá gần đỉnh vòm có đục một dây lỗ nhỏ, ánh sáng tự nhiên lọt vào rơi lên những hạt ngọc, hào quang của chúng hắt ra tường, chiếu rõ ràng cả căn phòng.

Hàn Ngưng Tử ngồi xếp bằng trên giường, uể oải bảo:

- Cùng đi một đoạn đường kể cũng là có duyên. Hai chúng ta làm quen với nhau nhé, ta họ Hàn, tên Ngưng Tử. Người tên là gì?

Sau sự việc ở núi Ngũ Long, lòng Lương Tiêu đã nguội lạnh, ngạo khí tiêu tan, không muốn bướng bỉnh làm gì nữa, nghe hỏi bèn cứ tình thực trả lời. Hàn Ngưng Tử gật đầu:

- Lúc trước người tỏ ý coi thường đề bài ta ra, chắc người giỏi toán lắm? Lương Tiêu nói:

- Đại khái cũng giải được một ít.

Hàn Ngưng Tử ngấm gã kỹ hơn, cười nhạt hỏi:

- Được, để ta xem xem bản lĩnh của người tới đâu? - Đoạn trở tay về đề toán trên khay cát. - Người tính ra được không?

Lương Tiêu liếc mắt nhìn qua, thấy trên khay cát viết rằng: "Giả sử có một tòa thành tròn, không biết chu vi và đường kính là bao nhiêu, bốn cổng đều mở toang, ngang dọc đều có các đường cái hình chữ thập. Đường chữ thập phía tây bắc là điểm xuất phát, hai người Giáp và Ất đứng ở đây, Ất đi về hướng đông một trăm tám mươi bộ, gặp một ngọn tháp thì dừng. Giáp đi về hướng nam ba trăm sáu mươi bộ thì ngoảnh lại nhìn ngọn tháp đó, lúc này cũng là lúc Giáp đang ở chính giữa đường kính của tòa thành. Hỏi đường kính tòa thành là bao nhiêu?". Bên dưới có một hình tam giác vuông.

Hàn Ngưng Tử cười giòn, ra chiều đắc ý:

- Người giải được bài toán này thì ta sẽ để người sống, còn không giải được thì khỏi nhiều lời nữa!

Lương Tiêu nhượng mày, lạnh lùng nói:

- Đây chỉ là bài toán tính đường kính đường tròn có tâm nằm trên cạnh huyền của một tam giác vuông và tiếp xúc với hai cạnh còn lại thôi mà, có gì ghê gớm đâu? - Đoạn vung tay giải. - Gọi tích của chiều dài hai cạnh góc vuông là số bị chia, gọi tổng chiều dài hai cạnh góc vuông là số chia, lấy số trước chia số sau, được số thương hai trăm bốn mươi. Đường kính của thành là hai trăm bốn mươi bộ.

Đây là đề toán mà Hàn Ngưng Tử đã vắt óc suy nghĩ rất lâu nhưng không tìm ra cách giải, nào ngờ Lương Tiêu giải đáp chóng vánh, phương pháp giải lại mới mẻ, xác đáng, chưa từng thấy bao giờ. Hàn Ngưng Tử nhìn chăm chăm vào cách giải, lộ rõ vẻ thắc mắc, trầm ngâm hồi lâu mới cau mày than:

- Sao lại dễ như thế được?

Lương Tiêu nói:

- Đây là dạng toán khảo sát đường tròn¹, bảo khó thì không khó, mà nói dễ cũng chẳng dễ. Không nắm được phương pháp thì rất khó tiếp cận, biết phương pháp rồi lại thành đơn giản. Ngoài dạng cạnh huyền tam giác vuông đi qua tâm đường tròn vừa đề cập còn có tám dạng nữa, lần lượt là: đường tròn tiếp xúc trong với hai cạnh góc vuông và bị cạnh huyền cắt qua; đường tròn có tâm nằm trên cạnh góc vuông ngắn và tiếp xúc trong với hai cạnh còn lại; đường tròn có tâm nằm trên cạnh góc vuông dài và tiếp xúc trong với hai cạnh còn lại; đường tròn có tâm nằm tại đỉnh góc vuông và tiếp xúc với cạnh huyền; đường tròn tiếp xúc ngoài với tam giác vuông về phía cạnh góc vuông ngắn hoặc cạnh góc vuông dài; đường tròn tiếp xúc ngoài với tam giác vuông về phía cạnh huyền; đường tròn bàng tiếp về phía cạnh góc vuông ngắn; đường tròn bàng tiếp về phía cạnh góc vuông dài. chín dạng này gọi chung là *Động nguyên cứu dung*².

Lương Tiêu vừa giải trình vừa ung dung viết ra đủ chín dạng toán. Hàn Ngưng Tử nhìn vẻ mặt chuyên tâm của gã, bất giác nhói lòng,

¹ Trong toán học cổ đại Trung Quốc, khảo sát đường tròn được hiểu với nghĩa rất bao trùm là môn hình học (chú thích của tác giả).

² Chín dạng toán về vị trí tương quan giữa tam giác vuông và đường tròn. *Động nguyên cứu dung* được nhà toán học Lý Dã (1192 - 1272) nghiên cứu và xây dựng công thức trên cơ sở bài toán thành trì hình tròn, gần như bài Lương Tiêu giải ở trên.

thăm nghĩ: “Phong thái giải toán của thiếu niên này sao mà giống người đó thế!”.

Lương Tiêu viết xong các dạng toán, ngẩng đầu lên. Nhận ra Hàn Ngưng Tử đắm đắm nhìn mình với vẻ ngây dại, gã ngạc nhiên:

- Có gì chưa rõ chăng?

Hàn Ngưng Tử giật mình, phân vân hồi lâu rồi chậm rãi hỏi:

- Người... không phải là người của Thiên Cơ cung thật chứ?

Lương Tiêu không đáp, chỉ hừ một tiếng.

Hàn Ngưng Tử xáo xáo các que tính, ngồi ngẩn ra hồi lâu, thở dài thườn thượt, sau đó học theo phương pháp của Lương Tiêu diễn giải trên lớp cát, nhưng chỉ tính được hai hàng là nước mắt đầm đìa, rõ là chã xuống khay.

Lương Tiêu cau mày:

- Không giải được thì thôi, việc gì phải khóc!

Hàn Ngưng Tử bừng tỉnh, vừa thẹn vừa giận, vụt giơ tay tát Lương Tiêu, nhưng mới đưa chương đi nửa chừng thì một hình ảnh lơ mơ nhen lên qua làn nước mắt nhòe nhoẹt làm thị giật mình, không sao đánh tiếp được nữa. Lương Tiêu nhìn cứ chỉ kỳ quái, chợt phát hiện làn da Hàn Ngưng Tử đang trắng dần lên dưới làn nước mắt, trong lòng rất lấy làm kinh ngạc. Hàn Ngưng Tử nhận ra thái độ gã, sực hiểu nguyên do, bèn lấy khăn tay lau để lộ khuôn mặt thật, chỉ thấy hai má hồng như anh đào, hàng mày cong cong như vầng trăng lưỡi liềm, ánh mắt lúng liếng như nước hồ thu, vừa sáng ngời, vừa lạnh giá.

Lương Tiêu không ngờ dưới lớp da vàng ệch lại là một trang giai nhân tuyệt sắc đến thế, so với Liễu Oanh Oanh thì còn có phần đậm thắm tình tứ hơn. Hàn Ngưng Tử ngẩn ra một lúc, không nói năng gì, lại đưa ra một đề là *Chiêu sai đề*¹, lập nhiều ẩn để tìm ra số tiền lương của binh lính. Lương Tiêu vốn đã tuyệt vọng suy sụp, nhưng không hiểu vì sao vừa tiếp xúc với toán học là tinh táo sáng suốt, trí óc hoạt động rất nhanh nhẹn, Hàn Ngưng Tử mới đọc được nửa đề, gã đã đưa ra kết quả. Hàn Ngưng Tử càng kinh ngạc, lại đưa ra thêm một đề là *Hòa hợp phân sai đề*², cũng chỉ mới đọc đầu đề, Lương Tiêu đã báo kết

¹ Tương đương với Công thức nội suy Newton II ngày nay.

² Chưa rõ tương đương với khái niệm toán học hiện đại nào.

quả. Hàn Ngưng Tử vừa giận vừa ngạc nhiên: “Ta những tưởng Thiên Cơ cung là cái nôi của toán học thiên hạ, nào ngờ ngoài Thiên Cơ cung còn có kỳ tài như thế này!”. Thị bèn truy hỏi xem Lương Tiêu học ai và học ở đâu. Lương Tiêu lẳng lặng làm thinh, chỉ khi Hàn Ngưng Tử đưa đề toán thì mới lên tiếng giải đáp mà thôi.

Hai người ra đề giải toán đến tận chiều tối, Lương Tiêu cứ gặp đề là giải, vô cùng trôi chảy, đến mức Hàn Ngưng Tử dần dần không còn đề nào khó nữa. Cuối cùng cảm thấy lòng tự tôn bị xúc phạm nặng nề, thị hất đổ khay cát, hầm hầm xô cửa đi ra, ra ngoài rồi khóa cứng cửa lại.

Lương Tiêu bị nhốt ở trong, đành nằm thừ ra trên giường đá. Mấy hạt minh châu trên nóc hang vốn không tự phát sáng mà chỉ phản chiếu ánh sáng tự nhiên, khi màn đêm buông xuống, minh châu không bắt sáng ở đâu được nữa, bóng tối tức thì bao trùm gian thạch thất. Lương Tiêu nằm im, nền đá dưới lưng lạnh giá, gã bồng xót xa trong dạ, nỗi cô đơn tịch mịch ủa đến như thủy triều, gã ngẩn ngơ một hồi rồi ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Lương Tiêu thức dậy rất sớm, có lẽ tại ngủ trên giường đá quá lâu nên toàn thân ê ẩm. Gã cựa mình dậy, cổ họng se và đau báo hiệu triệu chứng của cơn cảm lạnh. Từ khi luyện nội công, chưa bao giờ gã gặp phải chuyện này, đủ thấy bản thân bây giờ so với người bình thường còn kém hơn, đúng như A Lăng nói.

Lương Tiêu tê tái lòng, lẳng lặng vận tâm pháp, một tia nóng ấm manh nha xuất hiện, từ từ rịn ra trong Đan điền rồi chậm rãi chảy đi các kinh mạch. Gã mừng rỡ đẩy nội lực, một lúc lâu sau, tia chân khí đó vẫn yếu ớt ỉ ạch như cũ, không hề nảy nở thêm. Lương Tiêu thầm nhủ bắt đầu luyện từ con số không thế này, muốn đạt được đến trình độ lúc trước thì không biết phải mất bao nhiêu thời gian nữa. Ngay lập tức, gã lại ỉu xiu, vứt bỏ hết tâm pháp, dờ dẩn nằm trở xuống.

Đang lúc thất ý cùng cực ấy thì chợt nghe ngoài hang có tiếng gõ cửa, liền đó là tiếng lịch kịch bên dưới cửa đá, một ô nhỏ lật ra và một khay gỗ lớn sắp đầy thức ăn được đẩy vào. Giọng A Băng vang lên:

- Bị thối, mau ăn hết đi, đừng bỏ mứa đấy!

Từ trưa hôm trước Lương Tiêu chưa có miếng gì bỏ bụng, mùi thức ăn thơm ngon làm ruột gan sôi réo, gã thầm nghĩ: “Sớm muộn gì cũng chết, chết vì bội thực còn hơn”. Gã bèn nhảy khỏi giường, bê khay lên

bàn, thấy có một món chay ba món mặn và một tô canh gà béo ngậy nóng hổi, thịt cá đủ cả. Lương Tiêu ăn uống ngon lành, no căng bụng mới nhét đĩa bát ra cửa, định nói với A Bằng đôi ba câu thì đã nghe tiếng bước chân cô ta xa rồi, bốn bề trở lại yên tĩnh.

Lương Tiêu no nê, định hành công nhưng không thể tĩnh tâm được, nhìn bốn vách tường thấy chất đầy sơ đồ hình vẽ bèn lật xem giải sầu, hóa ra đều là sách toán, mà hầu hết đã từng đọc rồi. Lương Tiêu lục lại một hồi, bất ngờ là tìm thấy cả một quyển bí kíp võ công, nhan đề *Sương đàm kiếm phổ*¹, chỉ vì lâu ngày không ai động đến nên bụi phủ dày. Lương Tiêu lật ra xem, ở trang tên sách có đề một bài tiểu lệnh:

*Trăng cong gợi hàng mi,
Khi nào đây ai biết
Hồng đậu chẳng dám nhìn
Dường mắt nàng hoen ướm
Tàn ngần bỏ quả đào
Hạt tựa tim da diết
Hai đóa hồng chia xa
Rồi sẽ thôi ly biệt.²*

Nét chữ duyên dáng, lạc khoản đề “Ngưng Tử”. Bên cạnh bài từ có mấy chấm ố vàng, chừng như ngân lệ.

Lương Tiêu lật tiếp trang sau thì thấy một bức vẽ, mô tả một nam một nữ múa kiếm với nhau, nét vẽ bay bướm tinh tú, lột tả được thần thái đầu mày cuối mắt, được dáng điệu vai tựa má kẻ, khiến người ta nhìn mà cũng thấy lòng rạo rực. Lương Tiêu nhận ra dung mạo người nữ nhang nhác Hàn Ngưng Tử, bụng bảo dạ: “Chắc là tuyệt học độc môn của Hàn Ngưng Tử đây. Ta hãy xem xem, nếu nghĩ được cách phá giải thì sẽ đánh cho mục ta trở tay không kịp”. Gã lật tiếp mấy trang, chợt cau rúm mày: “Tư thế múa kiếm đẹp quá, nhưng đem giao

¹ *Sương đàm* là đàm sương, tên lộ kiếm pháp của Hàn Ngưng Tử, trong đó có một bộ bảy chiêu gọi là *Xuyên tâm thất thức*, gồm: *Phụ tâm bạc hạnh* (bạc tình phản bội), *Tề tâm liệt phế* (xé tim xé phổi), *Tối tâm đoạn trường* (rút tim cắt ruột), *Toàn tâm thực cốt* (khoan tim mài xương), *Tâm trường thôn tuyết* (băm tim băm ruột), *Tâm hồi ý lân* (suy sụp bài hoại), *Tâm tang như tử* (tuyệt vọng muốn chết).

² Bài từ *Sinh tra tử* của Ngưu Hi Tế, người thời Nam Bắc triều.

chiến thật thì không có tác dụng gì cả. Chẳng hiểu sao lại gọi là *Sương đàm kiếm pháp*!”. Lại lật mấy chục trang nữa, chỗ này người nam đang đâm xéo trường kiếm vào sườn trái của người nữ, còn người nữ xoay kiếm vòng tròn, gạt chéo trường kiếm của đối phương đi. Bên cạnh chưa bốn chữ “Phụ tâm bạc hạnh”.

Chiêu này rất tinh diệu, Lương Tiêu chấn động tinh thần, lại lật tiếp xuống dưới thì thấy người đàn bà hung hãn vung trường kiếm đâm thẳng vào tim người đàn ông, máu tươi bắn tóe ra, đầu trang có một chữ “giết” rất lớn bằng chu sa, bên trái cũng chưa bốn chữ “Tê tâm liệt phế”. Ngực Lương Tiêu chợt cũng nhói đau như bị đâm thực, gã nhón tay giờ tiếp. Trong trang sau, người đàn bà nhún chân phải bay lên, tránh khỏi trường kiếm của người đàn ông, rồi lại đâm một nhát vào tim ông ta, bên cạnh có chưa chữ nhỏ “Tối tâm đoạn trường”. Lương Tiêu luôn tay gỡ xuống, tư thế của người đàn bà biến hóa rất linh hoạt, thoát trái thoát phải, nhảy lên bay xuống, nhưng mũi kiếm trước sau vẫn xoi vào tim người đàn ông, chiêu thức lần lượt là: “Toàn tâm thực cốt”, “Tâm trường thôn tuyết”, “Tâm hồi ý lãn”, “Tâm tang như tử”, tổng cộng bảy đường kiếm, đâm chết người đàn ông bảy lần.

Lần đầu tiên Lương Tiêu nhìn thấy một bộ kiếm pháp mà nhát nào nhát nấy đều đâm vào tim đối phương thế này. Rảnh rỗi không có việc gì làm, gã bèn nhát que tính lên, nhảy nhót đâm thử theo động tác của người đàn bà. Nội công đã mất nhưng khả năng linh hội vẫn còn, luyện chừng một canh giờ là động tác đã tương đối thuần thực, gã lộn về chiêu kiếm đầu tiên, cảm thấy nhu tình dào dạt triển miên, khác hẳn bảy thế thức xuyên tâm, nghĩ lại *Xuyên tâm thất thức* oán hận ngút trời, hợp với tâm trạng mình lúc này hơn. Dần dà say sưa tưởng tượng đến lúc đâm được những nhát kiếm ấy vào ngực Tiêu Thiên Tuyết và Văn Thù, kết liễu tính mệnh cả hai, Lương Tiêu càng luyện càng hứng chí, thỉnh linh hủ dài tung mình lên. Nào ngờ quá đà xô vào tường, que tính gãy gãy, hổ khẩu nứt toác, máu chảy đầm đìa, cơn nhói buốt lan tới tận óc, gã mới nhớ ra là nội lực đã mất, kiếm pháp đâu có điều luyện gấp mười cũng vô ích, tức thì chán nản không tập nữa.

Một lát sau, A Bạng mang cơm nước đến. Lương Tiêu ăn xong bò lên giường nằm, nhìn đăm đăm vào những hạt dạ minh châu trên đỉnh nóc. Quan sát hồi lâu, gã phì cười nghĩ bụng: “Hàn Ngưng Tử ngớ ngẩn quá! Trẻ con nông thôn cũng biết hai sao Ngưu Lang và

Chức Nữ bị Ngân Hà ngăn cách, đâu có được ở gần nhau...". Gã ngồi dậy, gập ngón tay tính toán một hồi, phát giác ra tuy phương vị của hai sao Ngưu Lang Chức Nữ để sai nhưng những sao khác thì hoàn toàn chính xác, tính ra chính là sơ đồ sao đêm Thất tịch giữa mùa hạ năm Kỷ Mùi.

Vừa chạm vào toán học, Lương Tiêu lại phần chấn tinh thần. Hồi tưởng khắp lượt sách thiên văn và lịch pháp cổ kim đã từng xem, gã tự nhủ: "Cách tính lịch xưa nay đều không sánh được lịch Đại Minh của Tổ Xung Chi, dẫu ta không luyện được tuyệt thế võ công nhưng nếu có thể vượt qua thánh hiền mà sáng tạo ra một phép làm lịch mới ưu việt hơn Đại Minh lịch thì cũng là một việc đáng kể trong đời". Rảnh rỗi cũng buồn, Lương Tiêu bèn làm lịch để tiêu khiển, thoạt tiên lấy ngày mồng bảy tháng bảy làm mốc, từ sơ đồ sao mùa mồng bảy tháng bảy phát triển ra đến sơ đồ sao mùa tám tháng bảy, lại từ tháng bảy phát triển đến tháng tám, từ tháng tám phát triển đến tháng chín, mãi cho đến hết năm, tính xong năm Kỷ Mùi thì lại tính đến năm Canh Thân, lặp lại một vòng như thế, mãi cho đến khi tối mịt mới nghỉ tay.

Liên tiếp ba ngày, Hàn Ngưng Tử không xuất hiện. Lương Tiêu tập trung vào thiên văn, cũng quên cả phiên nào. Đến sẩm tối ngày thứ năm đã phát triển lịch đến năm Tân Mùi, nhưng tâm lực hao mòn, Lương Tiêu lăn ra ngủ vùi. Sáng hôm sau, đang cơn mơ màng thì thất lưng bị quắt đau nhói, gã mở choàng mắt, trông thấy Hàn Ngưng Tử đang đứng bên giường hàn học nhìn mình, mặt mày nhợt nhạt, đôi mắt vẫn tia máu như thế đã mấy đêm rồi chưa ngủ. Thấy gã mở mắt, thị quát, thái độ chẳng hứa hẹn điều gì tốt đẹp:

- Dậy!

Lương Tiêu đành dụi mắt bò dậy.

Hàn Ngưng Tử ngồi xuống, moi trong tay áo ra một vật đen sì, dằn mạnh xuống bàn, lạnh lùng bảo:

- Mở thử xem!

Lương Tiêu nhìn cái hộp dài chừng nửa thước, sức nghĩ ra, bèn hỏi:

- Thuần Dương thiết hạp mà bà đánh cắp được đây phải không?

Hàn Ngưng Tử nhướn mày, nói vẻ khó chịu:

- Đánh cắp là thế nào? Thuần Dương thiết hạp vốn thuộc sở hữu của phái Đại Tuyết Sơn, bây giờ chỉ là quay về cổ chủ thôi.

Lương Tiêu nhớ lại câu chuyện của Sở Tiên Lưu, cãi:

- Cái hộp này rõ ràng là của Sở gia và Lôi gia, bà dựa vào đâu mà bảo là của Đại Tuyết Sơn?

Hàn Ngưng Tứ liếc gã, thản nhiên đáp:

- Kể cho người biết để người tâm phục khẩu phục vậy. Tổ tiên của hai nhà Sở, Lôi đó vốn là đồng môn với Hóa Dương chân nhân, sư tổ Đại Tuyết Sơn, năm xưa cả ba hợp sức đoạt hộp, nhưng hai lão Lôi, Sở đã đánh sư tổ ta bị thương, bội tín bội nghĩa, chẳng đoái hoài đến lời ước cũ, nuốt không cái hộp. Việc này trước đây ta cũng không biết đâu, về sau giờ xem bí kíp *Thỏa la chỉ* của sư môn mới vô tình trông thấy di thư của Hóa Dương chân nhân kẹp ở giữa lớp bìa. Ta đã mất rất nhiều năm truy lùng con cháu hai nhà đó, cuối cùng biết được tổ tiên họ ngày xưa mai danh ẩn tích, lần lượt lập ra Thiên Hương sơn trang và Lôi Công bảo. Theo người, ta lấy lại hộp sắt có phải là chủ cũ lấy lại vật của mình không?

Lương Tiêu nói:

- Bà đánh cắp hộp sắt cũng được đi, nhưng tại sao lại giả họa cho... Liễu Oanh Oanh?

Đôi mắt sáng quắc của người đàn bà dò xét trên mặt Lương Tiêu một lúc làm má gã nóng bừng. Hàn Ngưng Tứ bật cười khanh khách:

- Người đau lòng lắm hả? Ai bảo con ranh đó đến đâu cũng ngông cuồng, ăn trộm xong còn để lại danh tính, đã thế ta cũng tát nước theo mưa, mượn luôn cái tên của nó.

Lương Tiêu lộ rõ vẻ ủ rũ. Hàn Ngưng Tứ cười thầm, không lộ sắc giận nữa:

- Nếu người mở được hộp này, ta sẽ để người đi gặp Liễu Oanh Oanh, đồng ý không?

Lương Tiêu hiểu ra, chắc Hàn Ngưng Tứ không mở được hộp nên muốn bảo gã thử. Tuy không muốn phục vụ yêu cầu của thị, nhưng tính hiếu kỳ còn mạnh hơn, Lương Tiêu bèn nhấc cái hộp lên. Hộp sắt cảm khá nặng tay, bề mặt không nhẵn hoàn toàn, soi ra ánh sáng thì thấy đầy những rãnh nhỏ, hai mươi sáu rãnh ngang và hai mươi sáu rãnh dọc, chia mặt hộp thành bảy trăm hai mươi chín ô vuông, mỗi ô đều khắc chìm một chữ nhỏ viết theo thể Khải, ngay ngắn cứng cáp. Ngoài ra còn có những vết chà rất nhỏ và mờ, chắc hẳn

người nào được hộp ngày xưa đã từng tính cách mài ra, không rõ chiếc hộp đúc từ thứ sắt gì mà sau bao nhiêu chặt chém mài miết vẫn rất ít xây xước.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Có lẽ bí quyết mở hộp nằm ở những chữ Khải này, ta nghiền ngẫm rất lâu, cuối cùng nghĩ được hai cách.

Lương Tiêu buột hỏi:

- Cách gì?

Hàn Ngưng Tử nói:

- Thứ nhất, mấy chữ này là một bức Toàn Cơ đồ, những câu thơ ghép sẽ bảo cho ta biết cách mở hộp.

Lương Tiêu thắc mắc:

- Toàn Cơ đồ là gì?

Hàn Ngưng Tử liếc gâ với vẻ khinh bỉ, cười nhạt:

- Toàn Cơ đồ là tập thơ hồi văn¹ của nàng Tô Huệ thời Bắc triều. Chồng Tô Huệ tên Đậu Thao, vốn là đại tướng trong triều, vì mang tội với hoàng đế nên bị biếm ra sa mạc. Tô Huệ thương chồng, lòng đau như cắt, bèn dùng chỉ ngũ sắc thêu một bức gấm gửi cho Đậu Thao, trên bức gấm thêu hai mươi chín chữ ngang, hai mươi chín chữ dọc, tổng cộng là tám trăm bốn mươi một chữ. Cứ đọc liên tục theo hàng ngang, hàng dọc, hàng chéo, đọc cách quãng đều, đọc ngược, đọc xuôi, đọc bớt dần chữ... là đều thành thơ, gửi gắm lòng thương nhớ chồng của Tô Huệ.

Thị gọi A Băng lấy nước đổ vào nghiền, mài mực thật đậm, sau đó vung bút lông viết như gió hết ngang lại dọc trên mặt bàn đá tạo thành một hình vuông.

Hàn Ngưng Tử bảo A Băng lui ra, trò từng dòng chữ nói:

- Người nhìn đoạn này: *Thương tình hoài đức thánh ngu đường, chân chí đốc chung thệ khung thương, khâm sở cảm tượng vọng dâm hoang, tâm ưu tăng mộ hoài thâm thương, nếu đọc ngược lại thì thành thương thâm hoài mộ tăng ưu tâm, hoang dâm vọng tượng cảm sở khâm, thương khung thệ chung đốc chí chân, đường ngu thánh đức hoài tình thương, nói chung là rất*

¹ Hồi văn là một thể thơ mà đọc ngược, đọc xuôi, đọc dọc, đọc ngang, đọc quanh co đi lại... bài thơ đều có nghĩa.

xuôi tai. Các câu khác cũng tương tự, lật lên lật xuống rất uyển chuyển, phát triển đến vô cùng.

Lương Tiêu nhìn theo tay trở, quả nhiên ngang dọc xuôi ngược đều thành câu cú, bất giác buột miệng tán thưởng:

- Nàng Tô Huệ tài thật!

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Còn phải nói? Từ xưa tới nay, đời nào mà chẳng có nữ nhân văn võ toàn tài, uyên bác dĩnh cảm. Lữ Trĩ, Võ Tắc Thiên, Lý Dị An¹, Lương Hồng Ngọc²... có ai không phải là kỳ nữ nổi danh khắp thiên hạ? Chỉ tại bọn đàn ông các ngươi dùng quý kẻ áp chế, nếu không chắc chắn còn nhiều bậc cân quắc anh hùng nữa.

Lương Tiêu không thông thuộc văn học lịch sử, chẳng biết đáp lại thế nào, đành đưa mắt nhìn kỹ những con chữ trên bề mặt hộp, nhận thấy kết cấu rất rời rạc, chữ nghĩa chẳng mấy may ăn nhập với nhau, bèn nói:

- Chữ trên cái hộp này khác hẳn Toàn Cơ đồ.

Hàn Ngưng Tử giằng lấy cái hộp sắt, vận mạnh, chỉ nghe “cách” một tiếng, ba hàng ô vuông xoay một vòng, đến khi bốn góc trùng khít với nhau lần nữa thì lại có một tiếng động nhỏ, dường như do cơ quan trong hộp trong phát ra. Hàn Ngưng Tử gồng sức, nhưng cái hộp rất sít, khó mà xoay được tiếp. Tuy vậy qua một lần xoay, những con chữ trên bề mặt hộp đã thay đổi khác hẳn.

Lương Tiêu ngạc nhiên hỏi:

- Cái hộp này xoay được à?

Hàn Ngưng Tử giải thích:

- Người cứ nhóm ba hàng làm một là có thể xoay ngang vận dọc được.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Đáng tiếc, chữ nghĩa trên hộp không hề liên lạc gì với nhau.

Hàn Ngưng Tử cau mày:

- Chắc xoay đến một lúc nhất định thì sẽ tạo thành Toàn Cơ đồ, sau đó đọc lần lượt các câu thì sẽ giải được bí mật của hộp sắt. Khổ nỗi ta đã xoay ba ngày hai đêm rồi mà không tìm ra manh mối nào cả.

¹Tức Lý Thanh Chiêu, từ nhân phái Uyển ước thời Tống.

²Nữ anh hùng chồng Kim thời Tống.

Lương Tiêu vỡ lẽ, bèn hỏi:

- Phải chăng bà muốn tôi ghép thành Toàn Cơ đồ?

Hàn Ngưng Tử liếc Lương Tiêu, cười nhạt:

- Người có hiểu biết gì về thơ từ không?

- Không. - Lương Tiêu lắc đầu.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Đây, bản thân ta đã không ghép được thành Toàn Cơ đồ nên càng không dám vọng tưởng vào người. Nhưng ta đoán, hộp sắt này còn có thể mở ra theo cách khác.

Lương Tiêu tò mò:

- Cách gì?

- Toán thuật.

Thấy Lương Tiêu vẫn chưa hiểu, Hàn Ngưng Tử nói rõ hơn:

- Ta nghe nói, vạn vật trong trời đất đều có mối liên hệ với toán học, cái hộp sắt này hẳn không phải là ngoại lệ. Thêm nữa, chiều ngang và dọc của nó gồm hai mươi bảy hàng và cột, tương đương tích số của ba và chín. Ta đoán cơ quan trong cái hộp này nhất định có liên quan đến toán học. Người giỏi toán, hãy suy nghĩ kỹ xem, biết đâu mở được đấy.

Lương Tiêu lắc đầu:

- Tôi không nghĩ ra.

Hàn Ngưng Tử sa sầm nét mặt:

- Nghĩ thì chưa nghĩ, làm sao đã ra?

Lương Tiêu hỏi:

- Bà không giết tôi, hóa ra là để tôi mở hộp?

Hàn Ngưng Tử cười nhạt, khuôn mặt trắng trẻo đờ đờ sát khí:

- Sao, người không muốn?

Lương Tiêu nói:

- Toán học là toán học, quan hệ gì đến lẽ trời đất? Tôi bảo không nghĩ ra là không nghĩ ra, bà giết cũng thể thôi.

Mắt Hàn Ngưng Tử lóe lên sắc lạnh, thị tóm cánh tay Lương Tiêu vặn quặt ra sau lưng, ấn sấp gã xuống giường đá, cười khanh khách:

- Người không muốn gặp Liễu Oanh Oanh nữa phải không? Kỳ thực nó còn nặng lòng với người lắm đó.

Xương tay Lương Tiêu đau điếng như muốn gãy, nghe được câu ấy không vui mà lại buồn, gã nghiêng răng hậm hực:

- Bà đừng đem cô ta ra lừa tôi, tôi... tôi có chết cũng không gặp lại cô ta nữa!

Hàn Ngưng Tử ngăn người, tự nhủ đang lúc ép uống thể này thì Lương Tiêu không có cơ gì tin mình thật. Thị tức đẩy một ruột, liền dè chừng lên huyết Đại chuy của Lương Tiêu, một luồng hàn khí xuyên vào Nhâm mạch của gã rồi tỏa đi tứ chi bách hải. Hàn Ngưng Tử cười:

- Vâng lời ta không?

Lương Tiêu nhỏ toẹt một cái. Hàn Ngưng Tử hừ mũi, tức thì kinh mạch toàn thân Lương Tiêu như bị hàng trăm hàng ngàn mũi kim lạnh giá nhất tề đâm vào, mồ hôi mồ kê đầm đìa, hai tay bám chặt vào cạnh giường, gã cố sống cố chết ghì nghiêng vào đó khiến các đầu ngón tay ứa máu cả, không thở nổi nữa, ngất lịm đi.

Hàn Ngưng Tử đẩy hàn khí sang, đợi Lương Tiêu tỉnh lại rồi hỏi:

- Súc sinh, ngoan ngoan vâng lời chưa?

Lương Tiêu khào khào đáp:

- Không.

Hàn Ngưng Tử cười nhạt, tiếp tục đẩy nội lực. Lương Tiêu gắng gượng không kêu một tiếng, cắn răng chịu đựng được chừng thời gian cạn nửa tuần trà thì hai mắt tối sầm, bất tỉnh nhân sự. Hàn Ngưng Tử thấy gã cứng cỏi như vậy cũng phải ngẫm khâm phục: "*Băng long hấp tủy đại pháp* của ta có thể sánh với bất kỳ hình phạt tàn khốc nào trên đời, đến cao thủ nội gia gặp nó còn phải khóc hết nước mắt, tiểu tử này đã mất nội công mà không kêu một tiếng nào, kể cũng lạ đây!". Thị với tay lên bàn lấy chén trà nguội hắt vào mặt Lương Tiêu cho tỉnh lại, đoạn hỏi:

- Rốt cục có vâng lời không?

Lương Tiêu chưa bao giờ bị tra tấn đến thế, toàn thân nhức nhối đốn đau nhưng ngạo khí thì ngùn ngụt, nghe vậy đáp luôn:

- Không!

Giọng nói yếu ớt nhưng kiên quyết khác thường. Hàn Ngưng Tử vẫn mắt lên, định tiếp tục thi triển *Băng long hấp tủy đại pháp*, lại sợ Lương Tiêu kiệt sức mà mất mạng. Do dự một hồi, không biết trút bụng tức vào đâu, thị giờ chường chặt gãy một góc bàn đá rồi quay phắt mình hăm hăm đi ra cửa.

Lương Tiều nghe tiếng cửa đá sập mạnh, nhưng gân cốt toàn thân đau nhói, hai mắt cũng mờ hết cả đi, không nhìn rõ gì nữa. Gã tưởng thế này là chết rồi, nhưng nằm một lúc, cảnh vật trước mắt rõ ràng trở lại, nhớ tới trận hành hình vừa rồi còn cảm thấy như chuyện ở kiếp nào. Gã thờ hồng học một hồi, gắng gượng ngồi dậy nhìn quanh, bỗng kinh ngạc quá đổi, Thuần Dương thiết hạp vẫn nằm chình ình trên bàn, chắc hẳn Hàn Ngưng Tử trong cơn thịnh nộ đã quên thu về.

Tính hiếu kỳ trời dậy, Lương Tiều quên cả đớn đau, vớ lấy hộp sắt, căn ba hàng làm một nhóm mà xoay ngang theo chiều ngược lại, xoay được hết một vòng thì nghe thấy bên trong hộp có tiếng động nhỏ, hộp sắt bị mắc cứng. Lương Tiều xoay theo chiều dọc và thuận thì hộp sắt lại chuyển động, hết một vòng thì cơ quan bên trong lại gang cứng. Lương Tiều vẫn cái hộp rất lâu, hết xoay trên lại xoay dưới, xoay dọc lại xoay ngang, xoay thuận chiều lại nghịch chiều, trước sau vẫn không tìm ra mấu chốt, đành quan sát kỹ văn tự trên hộp, khổ nỗi gã vốn không hiểu biết lắm về văn học, càng xem càng mù mờ, sức nghĩ ra một chuyện: “Hàn Ngưng Tử là người rất tinh tế, mục ta tìm trăm phương ngàn kế để đoạt được Thuần Dương thiết hạp, đâu dễ bắt cần bỏ quên? Huống hồ cứ cho là sơ suất nhất thời, có lý đâu không lập tức quay trở lại lấy?”.

Gã sinh nghi, bèn kín đáo đưa mắt quan sát, chỉ thấy trên nóc thấp thoáng một khối sẫm tối, không sáng bừng như mọi ngày, tức thì tỉnh ngộ: “Mục ta đang nhìn trộm!”. Bất giác lại toát mồ hôi lạnh, thầm nhủ còn may vì vừa rồi chưa mở được hộp, nếu không thì đã trúng phải gian kế của Hàn Ngưng Tử rồi, bèn tự nhủ: “Vậy ta cứ tương kế tựu kế, giởn mặt mục một phen”. Tức thì làm ra vẻ suy nghĩ, cầm hộp sắt xoay trái ngấm phải, thoát bật cười, thoát tư lự, ra dáng suy nghĩ lung lăm.

Kỳ thực Hàn Ngưng Tử cố ý bỏ hộp sắt lại, sau khi ra khỏi cửa thì trở công phu *Bích hổ du tường* leo lên chỗ cao, nhìn trộm vào phòng qua lỗ nhỏ trên vách đá. Thị tự nhủ Lương Tiều bắt được cơ hội ngàn năm một thuở này nhất định sẽ không kìm được hiếu kỳ, nghĩ cách mở hộp, đợi khi gã tìm ra cách rồi, thị sẽ lập tức đoạt về. Thấy Lương Tiều cầm hộp đắm chiêu suy nghĩ, Hàn Ngưng Tử rất lấy làm đắc ý: “Đúng như các cụ hay nói ‘thả con săn sắt, bắt con cá rô’”. Tiểu tử này đầu tinh

ranh đến đâu cũng khó thoát được lòng bàn tay ta". Thấy Lương Tiêu cứ lúc vui lúc buồn, thị cũng đắm hồi hộp theo.

Đến giờ Ngọ, Hàn Ngưng Tử thấy Lương Tiêu không mở được hộp, bèn vội vàng rời đi một lúc để dùng bữa trưa rồi quay lại nhìn trộm tiếp. Không ngờ trong khoảnh khắc thị đi về đó, Lương Tiêu đều biết cả, ngoài mặt giả vờ, nhưng trong lòng chỉ suýt chút nữa là cười phá lên. Hàn Ngưng Tử cực kỳ kiên nhẫn, trông chừng đến lúc mặt trời xuống núi, đợi mãi cho đến khi trong Thiên Viên Địa Phương không còn ánh sáng mới chịu tạm ngừng, nhưng thị vẫn chưa nản lòng, thầm nhủ mưu kế này chỉ thi hành được một lần chứ không dùng được mãi, Lương Tiêu có lẽ khó thoát khỏi giam cầm, chỉ bằng cứ tạm để cái hộp lại cho gã, ngày mai lại tới theo dõi cũng không muộn.

Ánh sáng vừa tắt, thạch thất chìm vào tối tăm, giơ tay lên cũng không nhìn thấy ngón. Lương Tiêu đoán chừng Hàn Ngưng Tử đã đi bèn quăng hộp sắt lên bàn, nghĩ bụng: "Muốn đấu trí với người đàn bà này thì chỉ có cách khiến mục ta thất thối không yên, ngoài ra chẳng còn cách nào khác". Gã cụt hứng thờ dài nằm trở lại giường, trong lúc mơ mơ màng màng, chợt thấy trong thạch thất có một tia sáng le lói, chập chờn chập chờn.

Lương Tiêu tưởng mình hoa mắt, bèn dụi mắt rồi nhìn kỹ xem, vẫn thấy ánh sáng đó lập lòe như cũ. Nhìn kỹ lần nữa mới phát hiện ra ánh sáng mờ nhạt đó bắt nguồn từ Thuần Dương thiết hạp. Lương Tiêu với lấy cái hộp, quả nhiên ánh sáng lọt ra từ trong hộp, nếu không phải vì nơi đây quá tối thì rất khó phát hiện.

Lương Tiêu xem xét hồi lâu, nhận ra ánh sáng yếu ớt đó không bắt nguồn từ cùng một chỗ, mà nhấp nháy lúc chỗ này lúc chỗ kia, rồi rạc không đều, chỉ lóe lên một thoáng lại tắt ngấm. Lương Tiêu xoay vần một lúc lâu, chợt thấy một nét ngang ngắn trong một chữ khải nhấp sáng rõ, lại một nét ngang dài ở một chữ khải khác, dài mảnh và phát sáng rất mạnh, Lương Tiêu nghĩ ra: "Nếu ta xoay hộp sắt mấy vòng cho hai nét ngang đó lại gần thì có khi thành chữ "nhị". Lương Tiêu tuổi còn trẻ, tính tình nghịch nổi lên, bèn xoay hộp sắt dọc ngang. Một lúc sau, hệt như ma xui quỷ khiến, hai vệt sáng đó tạo thành chữ "nhị" thật. Lương Tiêu tình cờ thành công thì vô cùng kinh ngạc, giơ hộp sắt lên xem xét thêm một hồi, lại thấy một nét phẩy bên trái của một chữ

khải nhấp nháy sáng, tiếp theo là nét sổ ngang hất trong một chữ khác, bèn nghĩ bụng: “Nếu ghép luôn hai nét phẩy và sổ ngang hất này vào chữ “nhị” thì thành chữ “nguyên” phải chăng?”.

Gã hào hứng hẳn lên, mày mò một lúc nữa, quả thực xoay ra chữ “nguyên”. Lương Tiêu mừng rỡ, đoán chừng cách mở Thuần Dương thiết hạp chắc là ở đây rồi, tự nhiên hồi hộp, tim đập thon thót. Sau khi chữ “nguyên” thành hình thì năm mặt còn lại của cái hộp cũng sáng lên. Lương Tiêu phát hiện ra ánh sáng của một trong các mặt đó hợp lại thì sẽ thành chữ “phủ”, chỉ có điều thiếu mất một nét phẩy bên trái, thiếu một nét chấm bên trên, nhưng khi nhìn kỹ lại thì tìm thấy nó ở hai mặt khác của hộp, bèn xoay vặn một hồi đã ghép được chữ “phủ”. Chữ “phủ” hiện hình xong thì chữ “tông” ở mặt ngay cạnh cũng thấp thoáng khuôn dạng, chỉ thiếu chữ “tiểu” bên dưới, Lương Tiêu xoay vặn một hồi cũng ghép xong chữ “tông”.

Lại thấy những ánh sáng còn lại hợp thành chữ “tử”, lúc này Lương Tiêu đã thuận thực, ghép thành chữ “tử” ngay tức khắc. Chữ “tử” vừa ghép xong, trong hộp chợt có âm thanh phát ra, réo rắt như tiếng đàn, lanh lảnh như tiếng kiếm, Thuần Dương thiết hạp nứt mở, ánh sáng ủa ra qua khe nứt.

Bí mật suốt trăm năm đã được phá giải trong một sớm một chiều, Lương Tiêu cảm thấy dễ dàng quá, không mừng mà lại kinh sợ, lòng dạ hoang mang, lâu lắm mới dám tin là sự thực. Gã vặn một cái, hộp sắt tan rã thành hai mươi bảy khối sắt lập phương, một quả cầu tròn nhẵn và phát sáng lặn ra lóc cóc. Lương Tiêu nhặt quả cầu, đường kính của nó chừng hai phân, chất liệu như pha lê, nửa trắng nửa đen, nửa đen sâu thẳm hòa vào bóng đêm, nửa trắng sáng rõ chói cả mắt. Hơn nữa, hai màu trắng đen này như vật sống, màu trắng yếu đi thì màu đen lại mạnh lên, màu đen nhạt đi thì màu trắng lại rực lên, cứ xâm lấn và đè nén lẫn nhau như thế mãi không thôi.

Lương Tiêu mang máng hiểu ra: vì sao mấy trăm năm nay không có một ai mở được hộp sắt, chỉ vì người lấy được hộp đều phí công phí sức nghiên cứu những chữ khải trên bề mặt hộp, một lòng một dạ dò đoán ý nghĩa sâu xa của nó. Hàn Ngưng Tử thông tuệ là thế mà

¹ Nhị (二), Nguyên (元), Phủ (府), Tông (宗), Tiểu (小), Tử (紫).

cũng nghĩ đến bài Toàn Cơ đồ, hơn nữa, ai cũng cho rằng xem ban ngày còn sợ chưa đủ rõ và đủ chính xác, mấy người nghĩ đến việc giờ ra quan sát ban đêm. Thật không ngờ, những chữ khải này vô hình trung trở thành một cái bẫy rất lớn ràng quanh hộp, người được hộp nếu chỉ quần quanh với những con chữ thì dù hao tổn tâm lực cả đời cũng đừng mơ ghé được một mắt vào sự thực ảo diệu bên trong hộp. Hàn Ngưng Tử tuy cũng đoán ra mấu chốt mở hộp không nằm ở những con chữ, nhưng thị bình sinh có một mối tâm bệnh cực lớn, vì vậy vừa thoát ra khỏi chướng ngại về văn tự thì lại sa chân vào chướng ngại về toán học.

Kỳ thực vị tiền bối đúc hộp này đã dốc biết bao tâm huyết vào Thuần Dương thiết hạp, không hề mong bí mật trong hộp mãi mãi bị chôn vùi, mà chẳng qua ông ghét cay ghét đắng những kẻ tầm chương trích cú trên đời, vì vậy cố ý bày ra chướng ngại, khi đúc hộp thì để hở những kẽ nhỏ, khiến cho ánh sáng trắng của quả cầu có thể bắn ra, vì vậy nhìn trong đêm tối thì trên hộp có bốn chữ khải “tử”, “phù”, “nguyên”, “tông”. Nhưng vị tiền bối này cũng muốn đề phòng bất trắc, bèn thiết lập cơ quan trong hộp, tách rời bốn chữ khải đó ra, tự nhủ sau này nếu có người phá trừ được cái bẫy văn chương, nhận ra sự ảo diệu từ các chữ khải nhấp nháy thì nhất định là người rất thông minh, suy nghĩ phóng khoáng, hộp sắt rơi vào tay một người như thế cũng không uổng mình cả đời lao tâm.

Lương Tiêu không nghĩ ngợi nhiều, mở được hộp sắt xong thì lại quan sát kỹ càng quả cầu đen trắng, nhưng chưa hiểu được chỗ sâu xa thần kỳ của nó, bèn dùng nó làm đèn soi, xem xét kỹ những khối sắt rời, chỉ thấy các khối sắt đều vuông vức, gắn đầy những mộng và móc, bốn mặt đều có chữ. Lương Tiêu gắng sức xoay, các khối sắt nhỏ này đều rỗng ruột, nên mau chóng lỏng ra thành vô số mảnh dẹt con con, mỗi mảnh một chữ, có những móc cong móc vào nhau.

Lương Tiêu bày các mảnh sắt ra, phát giác rằng văn tự trên mặt chúng có thể tạo thành câu, nhớ lại Toàn Cơ đồ Hàn Ngưng Tử vẽ ban ngày, bèn theo mạch văn mà ghép từng miếng một với nhau. Lần này ghép mảnh với số lượng lớn còn tốn nhiều tâm sức hơn so với chiết giải bí mật của hộp sắt, nhưng Lương Tiêu hứng thú dạt dào, khẳng khái muốn đấu trí với vị tiền bối đúc hộp xưa kia, gã không

ngại gì khó khăn, chuyên tâm vui đầu vào việc. Thời gian vì thế trôi qua rất mau, đến lúc canh năm trời sáng, Lương Tiêu mới ghép được hai mươi sáu miếng sắt nhỏ thành một tấm sắt lớn, trải trên đầu giường rồi ngưng thần quan sát, đọc thấy trên đó viết: “Người đời thường nói đến sự mất mát khi mua hộp thì đem trả ngọc¹ mà không lo lắng đến cái tật được ngọc thì quên mất hộp. Người được ngọc này mà vẫn nhớ tới hộp đựng, có thể coi là người thấu tình đạt lý. Thường có câu, trời tạo ra người, diện mạo bên ngoài là hộp, thần thái bên trong là ngọc, mất thần thì thân chết, mất hình thì thần tan, khẳng định yêu cầu hình thần kiêm toàn của Đạo gia mới là thuận theo tự nhiên. Ta làm hộp, người nghĩ ra cách mở, được một tri kỷ như vậy ta mừng vui khôn cầm, nay xin tặng người quả Âm Dương cầu và mười hai thiên *Tứ phủ nguyên tông*, gọi là bày tỏ tác lòng”.

Lương Tiêu xem tiếp xuống dưới, bên dưới lại viết: “Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tinh khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, lấy cái có thừa mà bồi bổ cho cái không đủ, đó là lẽ trời vậy”. Câu này không đầu không cuối, Lương Tiêu chẳng hiểu ra sao, lại xem tiếp xuống dưới thì gặp bốn chữ “Tứ Phủ Nguyên Tông”, sau đó đều là những câu thơ khẩu quyết. Lương Tiêu tự nhủ trời sáng ra thì Hàn Ngưng Tử sẽ đến đây ngay, mình đã vất vả suốt một đêm mà cuối cùng thành sửa soạn lễ vật cho mục ma đầu ấy thì thật không đáng. Bút mực Hàn Ngưng Tử dùng viết Toàn Cơ đồ vẫn còn đó, Lương Tiêu bèn chấm mực phết lên mặt các miếng sắt, xé vạt áo trong rập lại vắn tự, sau đó lau mặt sắt cho sạch, ghép lại thành hộp như cũ, lại sợ Hàn Ngưng Tử phát hiện ra trọng lượng thay đổi, liền gõ lấy một mẫu bàn đá nhét vào trong hộp, đến khi công việc xong xuôi thì trời cũng tang tảng sáng. Lương Tiêu mệt lử người, đem tấm can và Âm Dương cầu nhét cả vào ngực áo, nằm lại giường, nhưng không muốn ngủ tí nào, mắt mở thao láo nhìn chăm chăm lên nóc hang. Không bao lâu sau trên đó sáng dần, rồi thỉnh thoảng lại bởi một khối sẫm đen. Lương Tiêu biết Hàn Ngưng Tử đã đến, liền làm ra vẻ ngủ say sưa, đến tận giờ Ngọ mới dậy, cầm lấy một cuốn toán kinh lật xem, nhưng trước sau không ngó ngang tới cái hộp sắt.

¹ Nhắc đến một câu thành ngữ của Trung Quốc, được cái nhỏ mà quên mất cái lớn hơn, quấy hơn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày trôi vèo đi trong nháy mắt, vào lúc sâm sẩm tối, cửa đá bỗng mở toang, Hàn Ngưng Tử bước vào, khuôn mặt băng giá, bấu môi quan sát Lương Tiêu. Lương Tiêu cố gắng trấn tĩnh, cứ lật giờ cuốn toán kinh. Hàn Ngưng Tử biết mưu kế của mình đã bị gã nhận ra, vừa giận vừa thẹn, giáng cho gã mấy cái bạt tai nổ đom đóm mắt rồi mới vớ lấy cái hộp nhét vào tay áo, đóng sầm cửa lại bỏ đi.

Tuy hai má đau sưng nhưng trong bụng Lương Tiêu vô cùng mừng rỡ, sợ thị bất thành linh quay lại nên gã đợi đến lúc khuya khoắt mới dám lấy Âm Dương cầu ra, nghĩ ngợi: “Cái cầu Âm Dương xâm chiếm lẫn nhau, sinh ra tinh khí, vào tuy không đủ, ra lại có thừa, chắc là nhắc đến quả Âm Dương cầu này đây. Tinh khí tức là nội lực. Vào thì không đủ, ý nghĩa phải chăng là đem nội lực đổ vào trong cầu?”. Tức thì gã nắm lấy quả cầu, dồn hết nội lực còn lại vào nó. Một lát sau, tốc độ biến đổi và xâm lấn lẫn nhau của hai màu trắng đen tăng nhanh hẳn lên, Lương Tiêu chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã thấy lòng bàn tay tê dại, một luồng khí nóng ầm ào dạt từ Âm Dương cầu tràn vào huyệt Lao cung, lần lên theo Thủ thiếu dương tam tiêu kinh¹, hòa vào khí hải² Đan trung.

Lương Tiêu không sao tin nổi, lại đẩy chân khí vào Âm Dương cầu, vẫn chuyển hồi lâu, một luồng chân khí ồ ạt lại được đưa ngược về thân thể gã. Lương Tiêu kinh ngạc và mừng rỡ khôn xiết, tức thì hiểu ra hàm ý của câu “vào tuy không đủ, ra lại có thừa, lấy cái có thừa mà bồi bổ cho cái không đủ”, bất giác hoa chân múa tay, cười ha hả.

Vốn dĩ *Hạo nhiên chính khí* của gã đã bị thương tổn, nội lực chẳng còn bao lăm, cứ tu tập theo cách thức thông thường thì ít nhất cũng phải hai ba mươi năm mới khôi phục được. Nhưng quả Âm Dương cầu này quả thực là một vật báu kỳ lạ trên đời, người sử dụng chỉ cần đẩy nội lực vào, chân khí sẽ vẫn chuyển trong quả cầu, từ yếu trở nên mạnh, từ một hóa mười, trả về thân thể người sử dụng, cứ như thế mà

¹ Một trong ba đường kinh dương nằm mặt ngoài cánh tay, dẫn chân khí từ tay chạy lên đầu. Hai đường còn lại là Thủ dương minh đại trường kinh và Thủ dương minh tiểu trường kinh.

² Nơi tụ khí trong thân thể. Đan trung là Thượng khí hải, Đan điền là Hạ khí hải.

suy, công rèn luyện trong hai ba mươi năm có thể tựu thành trong hai, ba năm mà thôi.

Lương Tiêu mừng rỡ mãi không thôi, tiếp tục cầm quả cầu sang tay trái, lần này đưa chân khí vào Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, luồng chân khí được hun đúc trở nên mạnh hơn, đưa về Đan điền, tỏa ra toàn thân, sau đó tụ lại, chảy sang quả cầu, liên tục tuần hoàn như thế. Nội lực trong người Lương Tiêu mỗi lúc một đầy lên, không còn hiện tượng yếu ớt như trước nữa. Trước tiên gã luyện Thủ thiếu dương tam tiêu kinh, Tam tiêu đủ rồi thì lại cầm cầu sang tay phải, luyện Thủ thiếu âm tâm kinh¹, sau đó luyện Thủ thái âm phế kinh, Thủ dương minh đại trường kinh, Thủ quyết âm tâm bao kinh. Xong xuôi thì chà sát huyết Dũng tuyến ở hai chân, luyện Túc dương minh vị kinh², Túc thái âm tì kinh³, Túc thái dương bàng quang kinh, Túc thiếu dương đản kinh, Túc quyết âm can kinh, sau đó còn luyện Đới mạch⁴, Xung mạch⁵, mãi cho đến khi chân khí sung mãn, Lương Tiêu bèn ngậm Âu Dương cầu vào cuống lưỡi, lưỡi là chiếc cầu nối trong cơ thể, quán thông hai mạch Nhâm, Đốc, nối sang bát mạch kỳ kinh, chân khí đi qua lưỡi vào trong Âm Dương cầu, chuyển vận một hồi rồi trở ra, tạo thành một vòng tuần hoàn tổng thể.

Nội lực Lương Tiêu vốn dĩ cũng không dồi dào lắm, nhưng nay tăng tiến rất nhanh, chân khí mỗi lần vận hành đến kín một vòng thì hiệu quả tương đương như luyện được thêm dăm bữa nửa tháng theo cách thông thường. Lương Tiêu luyện tập đến quên hết mọi thứ trên

¹ Một trong ba đường kinh âm trong cánh tay, dẫn chân khí từ ngực vào tay. Hai đường còn lại là Thủ thái âm phế kinh và Thủ quyết âm tâm bao kinh.

² Một trong ba đường kinh dương nằm ngoài và phía sau đùi, dẫn chân khí chạy từ đầu xuống chân. Hai đường còn lại là Túc thiếu dương đản kinh và Túc thái dương bàng quang kinh.

³ Một trong ba đường kinh âm nằm mặt trong đùi, dẫn chân khí chạy từ chân lên bụng. Hai đường còn lại là Túc quyết âm can kinh và Túc thiếu âm thận kinh.

⁴ Một trong tám mạch kỳ kinh, nằm phía dưới sườn, đi vòng quanh người như một vòng gai, có tác dụng thúc các kinh đi đều.

⁵ Một trong tám mạch kỳ kinh, bắt đầu từ trong ngực, đi ở hai bên cạnh bụng, trên kinh Túc thiếu âm thận, quan hệ mật thiết với hai mạch Nhâm, Đốc, chiếm địa vị trọng yếu trong con người, vì vậy còn gọi là "kinh lạc chi hải" (bể chứa các kinh lạc).

đời, hoàn toàn quên thời gian trôi đi, lúc dứt ra được thì trời đã nhập nhoạng tối, lại một buổi chiều nữa trôi qua. Cơm nước đặt trước cửa đã nguội tanh nguội ngắt tự lúc nào, chắc A Bằng gọi mãi không thấy gã trả lời nên vứt đẩy bỏ đi. Tuy Lương Tiêu chưa ăn uống gì suốt một ngày, nhưng vì chân khí đủ đầy nên miệng lưỡi tiết dịch, không cảm thấy đói.

Liên tục mười mấy ngày sau đó, Hàn Ngưng Tử không hề ghé thăm. Lương Tiêu càng mừng, vì thế thì chẳng ai làm gián đoạn quá trình luyện tập của gã. Có lúc ngồi mệt quá, gã bèn đi vài đường quyền cước cho giãn gân cốt, lúc đầu quyền cước còn nhẹ hẫng, nhưng khi nội lực dần tăng tiến, trong quyền cước đã dần sinh tiếng gió. Chỉ có điều, khi nội lực Lương Tiêu tăng tiến lên thì chân khí mà Âm Dương cầu sinh ra lại yếu đi nhiều, lúc đầu vào một phải ra được mười, năm ngày sau vào một chỉ ra được chín, mỗi ngày một sút kém hơn, đến ngày thứ hai mươi, một chỉ sinh được bốn, khi chân khí Lương Tiêu đổ vào cầu mạnh hơn lên thì sự tấn công lẫn nhau của hai sắc đen trắng càng dữ dội, sủi sùng sục như nước sôi. Lương Tiêu rất kinh ngạc nhưng không hiểu nguyên do tại sao.

Hôm ấy, đi xong một bài quyền cước, gã bắt đầu tìm cách thoát thân, tự nhủ mấy hôm nay nội lực đã hồi phục nhiều nhưng bản thân vẫn không phải là đối thủ của Hàn Ngưng Tử, hưởng hồ mụ ta nhiều tỷ nữ như thế, ai cũng cấp binh khí, nội lực mình chưa đủ lại tay không đối địch thì khó mà phát huy được uy lực của chiêu thức. Nghĩ đi nghĩ lại, gã nghĩ tới *Xuyên tâm thất thức* trong *Sương đàm kiếm phổ*, lập tức lấy que tính xuống theo thể mà đâm thử, luyện đến lúc cực nhanh, que tính bắt đầu phát ra tiếng rít. Lương Tiêu càng múa càng hứng khởi, đâm vào tường hang, que tính kêu sột một tiếng, đâm lún đá đến nửa phân. Cùng một chiêu mà tháng trước tháng sau đã khác nhau đến thế, Lương Tiêu mừng vui khôn xiết, kể đó lại nghĩ: “Nếu ta ngậm Âm Dương cầu vào cuống lưỡi cho nó sinh ra tinh lực, nội lực có phải sẽ tăng lên được bốn lần không?”.

Gã liền ngậm quả cầu vào miệng, gờ que trúc đâm thật nhanh ra, nhát đâm này quả thực lún vào tường đến hai phân. Lương Tiêu đã kiểm chứng được suy luận của mình nên hoan hỉ khôn xiết, đêm ngày luyện tập không ngưng nghỉ.

Hôm ấy, gã đang luyện kiếm thì chợt nghe leng keng ngoài cửa, hình như có ai đến, mà không chỉ một người. Lương Tiêu liền ngậm Âm Dương cầu vào miệng, định bụng hễ cửa thạch thất mở ra là sẽ bắt thành linh đâm ngã A Bằng rồi vận toàn lực đánh lui Hàn Ngưng Tử để chạy tuốt vào rừng trúc.

Tiếng leng keng càng lúc càng mau, cuối cùng dừng bật trước cửa. Tim Lương Tiêu đập dữ dội, hai tay run run, chợt kẹt một tiếng, cửa đá mở ra. Lương Tiêu bật lên lao vút ra ngoài như tên buông dây cung, nhưng không kịp, đã có ba người ập vào, lao đảo xông về phía gã. Điều này khác hẳn dự liệu của Lương Tiêu. Chưa rõ họ là địch hay bạn, gã không dám ra tay trước, đành lặc mình né tránh, khổ nỗi vì lỡ nhịp, hai cánh cửa đá đã khép kín, tiếng cười giòn giã của Hàn Ngưng Tử vang lên bên ngoài:

- Tiểu tử, ngươi ương bướng không nghe lời, nên ta mang đến cho ngươi một ít đồ chơi, ha ha, hãy từ từ mà tiêu hóa nhé!

Nói rồi cười lớn bỏ đi.

BẠT VÂN KIẾN NHẬT¹

Mất cơ hội tốt để thoát ra khỏi hang, Lương Tiêu thất vọng vô cùng, lại ngoảnh đầu nhìn kỹ xem ai vừa xông vào thì kinh ngạc nhận ra Lôi Chấn, Sở Cung và Sở Vũ. Tay họ đều bị xích bằng cùm sắt, dáng vẻ mệt mỏi. Trên trán Lôi Chấn còn in một vết rạch đầm đìa máu. Ba người cũng nhận ra Lương Tiêu, thoáng sững sốt ban đầu qua đi, họ lập tức tản ra, mỗi người một cánh vây chặt lấy gã. Sở Vũ trợn mắt quát:

- Tiểu tặc, vất vả bao nhiêu cuối cùng đã tìm thấy người đây rồi!

Lương Tiêu chán nản đáp:

- Bà có chồng con đàn ông, tìm ta làm gì?

Sở Vũ nổi cơn thịnh nộ, không ngờ thằng nhãi chết đến nơi mà còn trả treo cột nhả với mình như vậy. Lôi Chấn vung đôi tay mang cùm lên khiến nó khua rộn rảng, chực lao tới đánh. Sở Vũ vội đưa mắt làm hiệu ngăn hấn lại rồi đánh giọng hỏi:

¹ Sự thật bại lộ.

- Kẻ giết Tĩnh nhi là người phải không?

Chuyện là khi Lôi Công bảo bị phóng hỏa, Sở Vũ sục sạo tìm con trai khắp nơi, mãi mới phát hiện ra thì thể gã lẫn lóc trong dãy núi phía sau lũy, thị đau đớn khôn tả, bóp trán suy nghĩ, cuối cùng trút mọi hồ nghi lên Liễu Oanh Oanh và Lương Tiêu, bây giờ hỏi lại chỉ để khẳng định phỏng đoán của mình mà thôi.

Lương Tiêu ngẫm nghĩ: "Ta không giết con trai mẹ, nhưng chính ta là người đánh hấn bị thương trước tiên, suy cho cùng bởi ta mà hấn mất mạng". Gã bấm tính không thích đùn đẩy quanh co, bèn đáp:

- Một nửa cái chết của hấn là lỗi ở ta.

Vợ chồng Lôi Chấn nghe gã xác nhận đều rùng mình nghĩ bụng: "Quả đúng thế, nó và Liễu Oanh Oanh hợp sức giết hại Tĩnh nhi nên mới nói rằng giết một nửa. Hừ, coi như nó là bán hung thủ, phần còn lại chính là con tiện nhân kia". Sở Vũ căm giận ra mặt, chưa kịp nói gì, Lôi Chấn không kiềm chế nổi đã ập tới đánh vào lưng Lương Tiêu. Khổ nỗi xích sắt ràng tay, chưa kịp xuất quyền thì nó đã khua lên lèng kèng, Lương Tiêu nghe động vừa di chuyển vừa vận chương gạt nắm đấm của Lôi Chấn. Động tác của gã nhanh như gió, chiêu thức còn tiềm tàng vô số hậu chước dự phòng, Sở Vũ hãi hùng, lo chồng thất thế liền hét lên thị uy, lẳng chân đá Lương Tiêu, nhưng cũng quên mất rằng chân mình đang bị cùm bằng xích sắt, nên vấp một cái ngã quay ra đất.

Sở Vũ bị vương ngã, nhưng song chương của Sở Cung đã tới nơi. Lương Tiêu đành phải vung que tính lên tiếp chương, xuất chiêu *Phụ tâm bạc hạnh* đâm vào lòng bàn tay phải Sở Cung. Họ Sở là đại hành gia về sử kiếm, nhận thấy góc độ ra chiêu của Lương Tiêu ngoắt ngoéo hiểm trá lạ lùng thì ồ lên kinh hãi, vội vàng rút tay. Sở Vũ bò dậy, vớ một que tính ném cho Sở Cung, hét gọi:

- Đại ca, tiểu tử này dám múa rìu qua mắt thợ, huynh hãy dạy nó một bài học cho nó sáng mắt ra.

Sở Cung hiểu ý, dùng que thay kiếm, giờ chiêu *Kim phong lộng cước* đâm liên tiếp ba nhát, song đáng tiếc chân tay đều bị cùm kẹp, chỉ phát huy được một đến hai phần mười uy lực thông thường.

Lương Tiêu nhìn rõ hướng tấn công của đối thủ rồi thì né mình tránh khỏi đường kiếm đâm tới, lập tức thi triển chiêu *Tê tâm liệt phế*,

que tính phóng ra vừa nhanh vừa tàn độc, đâm thẳng vào tim Sở Cung. Họ Sở vương tay vướng chân, không tránh được nên hứng đúng nhất đâm vào huyết Đản trung, lật đặt giật lui nửa bước, mặt đỏ tím đỏ tái. Sở Vũ vớ luôn một que tính khác nhảy bổ tới hỗ trợ huynh trưởng, chiếc que rung lên loang loáng, sử chiêu *Thất thái hồng nghệ*, tiếng là một chiêu mà thực tế hươm sẵn bảy chước sát cơ.

Lương Tiêu định tâm lợi dụng tình thế cử động gò bó của Sở Vũ nên chuyển sang dùng *Tâm hôi ý lân*, trước tiên giật lui ba bước, dụ thị sẵn đến tấn công, chủ đích giảm bớt mức độ sắc bén của đường kiếm đối thủ do quá đà lao tới. Sau một tràng răng rắc, hai que tính chạm nhau. Chiêu thực chiêu ngấm của Sở Vũ lần lượt bị Lương Tiêu hóa giải, thị sững sốt vô cùng, vội vàng thi triển *Trường hận xuân quy* để giữ thế thủ, que tính lay láy như hoa bay ngày xuân. Chân tay thị vướng víu như thế mà công thủ vẫn nhịp nhàng chặt chẽ, Lương Tiêu sinh lòng khâm phục: "*Phân Hương kiếm thuật* quả nhiên có chỗ độc đáo riêng". Hai người đấu được mấy chiêu, Sở Vũ bị cùm, không thể vùng duỗi hai tay, bên trái bên phải đều lộ sơ hở, Lương Tiêu trông thấy rõ ràng, lập tức phát chiêu *Tâm trường thôn tuyết*, vung que tính từ bên phải đâm vào hóm vai Sở Vũ khiến thị giật người lỏng tay, que tính rơi cạch xuống đất.

Lôi Chấn sợ Lương Tiêu hạ độc thủ liền hô vang, nhắc bàn đá lên quét vù về phía gã. Thạch thất vốn chật hẹp, Lôi Chấn lập tức chiếm trọn ưu thế tấn công bằng thứ binh khí kênh cang ấy, hấn vận sức lực điên cuồng cái bàn nặng cỡ trăm cân quanh mình khiến nó kêu vù vù. Lương Tiêu không còn chỗ nào để đánh trả, dần dần bị dồn lùi vào một góc. Lôi Chấn mừng thầm: "Lão tử sẽ giã nát người như cái bánh thịt để an ủi vong linh Tinh nhi". Nghĩ là làm, hấn dồn toàn bộ khí lực trong người quét mạnh chiếc bàn vào đối phương. Cái khó ló cái khôn, Lương Tiêu đang đứng dán lưng vào tường vụt cuộn mình lại, lăn cù ra đất, bên trên tức thì nổ lên rầm rầm, cả mặt đá đập chát vào tường, vụn vỡ văng tứ tung, thạch thất liền rung chuyển chao đảo như trong cơn địa chấn.

Lương Tiêu thét lên, lạng chân gạt ngang. Lôi Chấn bị cùm hai chân, không nhảy tránh được, lập tức chuyển thế xuống tấn, đẩy khí chạy suốt hai chân, định dùng ngạnh công đón đỡ. Nào ngờ đòn đá của Lương Tiêu chỉ là hư chiêu, nhằm lúc Lôi Chấn rùn người theo bộ

tấn thì gã thu chân lại, nhanh như chớp nhào vào lòng hấn ta, thúc cùi chỏ lên huyết Khí hải. Lôi Chấn cứng người, chiếc bàn đá tuột tay rơi xuống, già mạnh xuống bụng chân, hấn đau đốn rú lên, ngã ngửa ra.

Khó khăn lắm mới đánh bại ba cao thủ, Lương Tiêu đứng thở hồng hộc, chưa kịp nói năng gì thì đầu vai bỗng bị một vật nện trúng, gã hoảng hồn tưởng là ám khí, nhưng vật đó rất trơn, mau chóng tuột xuống đất. Lương Tiêu định thần nhìn kỹ, nhận ra là một hạt minh châu nhỏ bằng đầu ngón tay. Gã đang thắc mắc thì số minh châu trên nóc vòm cũng theo nhau rào rào tuôn xuống, gõ lạnh canh dưới đất rồi loi choi nhảy lên đến mấy tấc. Thì ra vừa rồi Lôi Chấn động cái bàn đá vào tường đã khiến toàn hang chấn động, làm số ngọc trên cao lỏng ra. Cứ thế, bốn người trong thạch thất, kẻ đứng kẻ ngồi đều thuôn mặt giương mắt nhìn cảnh mưa ngọc rơi mất một lúc.

Đội đám ngọc rơi hết, Lương Tiêu mới ngược mắt trông lên. Sơ đồ sao Thất tịch gần như không còn nữa, trừ hai chòm Ngưu Lang, Chức Nữ vẫn khảm nguyên chỗ cũ, hắt ra ánh sáng mờ mờ.

Sở Vũ thấy Lương Tiêu cau mày quan sát, đáng vẻ tư lự thì tưởng gã đang tính cách xử lý ba người đằng mình, trong dạ thấp thỏm nhưng ngoài mặt vẫn nói cứng:

- Tiểu tặc! Muốn giết cứ giết, đừng nghĩ ra những thủ đoạn tàn độc để giày vò người ta.

Lương Tiêu đưa mắt nhìn ba người, nghĩ bụng: "Chắc Hàn Ngưng Tử cảm ta không chịu mở hộp sắt, nên biết rõ ta đã mất hết nội lực mà còn nhốt ba tên đại địch thủ này vào để hành hạ ta. Nếu không có Âm Dương cầu thì tình hình bây giờ ắt hẳn trái ngược hoàn toàn rồi". Gã cất tiếng hỏi sau một thoáng trầm ngâm:

- Vì sao các người bị tống vào đây vậy?

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau. Sau một trận thua, tinh thần họ suy sụp khá nhiều. Cuối cùng Lôi Chấn lên tiếng:

- Sao ngươi không nói trước xem tại sao ngươi bị tống vào đây?

Lương Tiêu cười nhạt. Sở Vũ sợ gã lập tức hạ độc thủ, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho chồng im lặng rồi kể:

- Thôi, cùng chung cảnh ngộ cả, bảo cho ngươi biết cũng không hại gì. Trên đường truy đuổi con tiện... à... Liễu Oanh Oanh... - Sở Vũ vốn định gọi thẳng là "con tiện nhân" nhưng sợ khơi dậy cơn thịnh nộ của

Lương Tiêu nên đang dở câu thì lái đi. - ... chúng ta chợt nghe phong thanh rằng Thuần Dương thiết hạp đã rơi vào tay Hàn Ngưng Tử... - Tới đây không nhìn được, thị hỏi ngay. - Có thật thế không?

Lương Tiêu lãnh đạm:

- Sau đó thì sao?

Gã không đáp mà hỏi ngược khiến Sở Vũ bực bội vô cùng, khổ nỗi không dám để lộ ra ngoài, đành nhẫn nhục tiếp:

- Hàn Ngưng Tử xuất thân từ phái Đại Tuyết Sơn, cũng là dạng nữ tặc khét tiếng, cùng một phường rắn độc như Liễu Oanh Oanh. - Thị đưa mắt nhìn trộm, thấy Lương Tiêu vẫn giữ vẻ mặt xơ cứng thì ngạc nhiên lắm: "Ta si và Hàn Ngưng Tử, thực chất là ngầm phi báng Liễu Oanh Oanh, tại sao tiểu tử này không tức giận?". Dăm chiêu một lát, lại tiếp. - Anh em chúng ta dò tìm manh mối vất vả lắm mới đến được Tàn Hồng tiểu trúc, nào ngờ trong trang viện trùng trùng bấy rập, mọi người lơ đãng nên sa cơ. - Nói tới đây, Sở Vũ lộ vẻ phiền muộn.

Lương Tiêu gật gật đầu, thỉnh linh chọc que tính giải khai huyết đạo cho ba người. Họ đều ngạc nhiên vô cùng. Lương Tiêu hỏi:

- Các người có muốn ra khỏi đây không?

Cả ba sững sốt, Lôi Chấn nhảy dựng lên:

- Còn phải nói! Đợi đẩy lão tử phá được cửa ra thì sẽ tính sổ với người.

Không giải bày lằng nhằng, hấn lập tức nhấc bàn đá lên, dụng lực động mạnh vào cửa, sau một hồi dội vang ầm ĩ, bàn đá vỡ tan nhưng cửa đá chỉ lõm một miếng nhỏ. Lôi Chấn đứng sững, hổ khẩu tước máu.

Lương Tiêu cười khẩy:

- Cánh cửa này dày đến ba thước, bên ngoài còn bọc một lớp sắt dày nửa thước nữa. Cắm đầu cắm cổ húc bừa, tưởng đầu mình cứng lắm chăng?

Lôi Chấn phát bần, sầm mặt lại:

- Đứng đây mà ba hoa khoác lác!

Lương Tiêu nói:

- Ta không hề khoác lác, phải đồng tâm hiệp lực thì mới có cơ thoát khỏi cảnh giam cầm này.

- Xin được lắng nghe! - Sở Vũ chen vào.

Lương Tiêu điềm tĩnh hỏi:

- Thứ nghĩ xem, nếu Hàn Ngưng Tử đang ở trong thạch thất mà bên ngoài bỗng bị khóa lại thì mục ta phải làm thế nào?

Sở Vũ thắc mắc:

- Ai dám nhốt mục ấy?

Lương Tiêu trầm mặc một lúc lâu, thở dài:

- Tình nhân còn thay lòng đổi dạ, vợ chồng cũng có khi quay lưng vào nhau, chưa chắc Hàn Ngưng Tử không gặp lúc lâm nguy. Thứ nghĩ xem mục ta giao hoát như cáo như chồn, chẳng lẽ không chờa đường thoát cho mình?

Lương Tiêu nói những câu này hoàn toàn không có ý châm chọc, nhưng Sở Vũ và Lôi Chấn đều nhớ tới việc hai vợ chồng trở mặt với nhau vì Thuần Dương thiết hạp, bất giác cùng sượng sùng.

Sở Cung ra dáng suy nghĩ:

- Ý ngươi là trong hang này có cơ quan để thoát ra ngoài?

Lương Tiêu đáp:

- Đúng vậy. Và trước hết, phiền Lôi đại lang công kênh Sở lão đại lên.

Lôi Chấn giãy nảy:

- Phì, cớ gì mà ta phải công kênh lão ấy? Sao không để lão ấy công kênh ta?

Sở Cung lạnh lùng vặn:

- Ai bảo ngươi lực lưỡng vạm vạp cho lắm vào?

Lôi Chấn khoằm mặt, chưa kịp cầu nhau gì thì Sở Vũ đã ghé tai chồng thì thốt dăm câu. Lôi Chấn sa sầm mày mặt một lúc đành nghiêng rằng đáp:

- Rồi rồi, tên nhóc khốn kiếp kia, ngươi muốn thế nào thì ta làm thế này vậy! Ra khỏi cái nơi quỷ quái này chúng ta sẽ tính vốn tính lãi sau.

Đoạn hấn khom lưng xuống để Sở Cung giẫm lên vai, Lương Tiêu thì tung mình nhảy lên vai Sở Cung, ba người đứng chồng lên nhau là vừa đủ chạm nóc hang.

Lương Tiêu quan sát một lúc rồi xòe hai ngón tay ra như cái kéo, ấn đồng thời vào hai hạt minh châu, cả tay cả ngọc cùng lún ngay xuống. Chỉ nghe rộp rộp mấy tiếng, tù sách bằng đá ở vách tường bên trái lập tức dịch sang mé tả, để lộ ra một khung cửa. Bốn người đều ngạc nhiên, mà Lương Tiêu là ngạc nhiên nhất, vì gã vốn tưởng sẽ mở được

cánh cửa bên ngoài kia, nào ngờ lại kéo ra một cửa ngấm khác. Lương Tiêu nhảy bổ tới gần cửa, bên trong đen ngòm, hơi ẩm lạnh rân rân tràn ra khiến người ta nổi gai ốc, gã bắt giác trầm ngâm:

- Các người đợi ở đây để ta vào trong xem sao.

Sở Cung đảo mắt, cười nhạt:

- Khoan đã, nhớ là lối ra thì người xử lý thế nào?

Lương Tiêu đáp:

- Đương nhiên là gọi mọi người cùng ra rồi.

Sở Cung lắc đầu:

- Không được. Tất cả cùng đi, người đông thế mạnh, nhờ gặp nguy hiểm cũng tiện ứng phó hơn.

Hai vợ chồng Lôi Chấn gật đầu khen phải. Lương Tiêu biết rõ họ sợ gã tìm được lối ra thì sẽ đóng cửa ngấm lại, bèn hỏi:

- Các người không tin ta chứ gì?

Sở Cung nhạt nhẽo nói:

- Lúc này đến mẹ đẻ ta ta cũng không tin. Có chết cùng chết, sống cùng sống, người định chạy thoát một mình à, hà hà, đừng hòng!

Lôi Chấn gân cổ hòa theo:

- Đúng đấy, có chết cùng chết, sống cùng sống.

Anh em vợ chồng họ mồm năm miệng mười tranh giành nhưng không ai bước lên trước, rắp tâm chờ Lương Tiêu dò đường rồi sẽ bám theo, ngộ nhỡ đằng trước có gì nguy hiểm thì gã là kẻ chết đầu nước. Lương Tiêu đoán được bụng dạ họ, chỉ khinh bỉ cười nhạt một tiếng, đoạn sải chân bước qua cửa, ba người linh kinh nhắc xích rón rén theo sau.

Trong đường hầm, không khí ngột ngạt và lạnh lẽo, Lương Tiêu lần tay sang hai bên thì chạm phải vách đá mấp mô lồi lõm, lạnh giá toàn là nước mốc, liền đoán nơi này vốn là một lòng núi tự nhiên, chỉ không rõ dẫn thông ra đâu. Đang nghĩ ngợi chợt có tiếng đập phành phạch vang lên, Lương Tiêu giật mình ngược nhìn thì thấy một bóng đen lướt ngang đầu. Sở Vũ đánh răng cồm cộp sau lưng gã, Lôi Chấn tỏ vẻ bình tĩnh hơn, trầm giọng yên ủi:

- Nhị nương đừng sợ, chắc là dơi đấy thôi!

Lương Tiêu hít một hơi, lấy lại bình tĩnh, đoán chừng dơi bay được

qua thì cái động này chắc không phải là hang ngầm hoàn toàn. Gã nhìn quanh, lần mò tiến lên chừng mười mấy bước, bỗng thấy phía trước có một tia sáng lọt tới thì mừng quýnh, đang định rảo chân lại nhìn cho kỹ, chợt nghe tiếng kêu kinh hãi của Sở Vũ bên mé phải mình. Lương Tiêu không biết xảy ra việc gì, chực ngoài đầu hỏi thì một luồng kinh phong bỗng đầu ập tới bên mé trái, Lương Tiêu tràn người sang phải, mới lệch đi được mấy tấc thì mé sau vai trúng luôn một quyền đau điếng. Lương Tiêu hiểu ngay ra vấn đề, Sở Vũ kêu lên thực chất là giương đông kích tây khiến gã phân tâm, cốt để che giấu trò đánh lén của Lôi Chấn, tức thì gã bưng bưng nổi giận.

Lôi Chấn thét:

- Đồ súc sinh, lãnh một quyền nữa của gia gia đây!

Rồi hấn lại vung quả đấm, Lương Tiêu chưa kịp lắc tránh, một chương thần tốc đã từ mé trái phạt tới. Biết chắc là Sở Cung, gã định lui bước, không ngờ Sở Vũ lảng lạng vòng ra sau lưng gã từ đầu, lúc này múa que tính đâm lên, trúng ngay sườn trái Lương Tiêu. Gã thiếu niên hự lên một tiếng đau đớn, không để Sở Vũ tiếp tục hạ sát thủ, lập tức triển khai *Ngũ ngũ Mai hoa bộ* lướt về sau.

Sở Vũ chăm chăm muốn trả thù cho con nên dốc toàn lực truy đuổi, đuổi được hơn một trượng bỗng húc đầu vai vào một vật. Lúc này bốn bề tối đen như mực, không nhìn rõ vật gì vào với vật gì, Sở Vũ tưởng húc vào tảng đá, định chạy vòng qua thì chợt bên cạnh có tiếng gió rít, loáng thoáng có tiếng binh khí khua động. Sở Vũ bật mình tránh vội, gọi to:

- Đại lang, tiểu tặc ở đây này!

Thị tránh xong lưới kiếm vừa đâm tới liền sử chiêu *Thiên hoa loạn trần* đâm ngược lại, nào ngờ đâm phải một vật rắn đành, que tính gãy đánh rắc, hổ khẩu đau rát. Sở Vũ cảm thấy có điều khác lạ bèn quay mình chạy lộn trở lại, chợt buột miệng kêu khổ, cánh cửa đá đầu đường hầm chẳng biết đã khép kín tự lúc nào rồi. Ngay lúc đó, Sở Cung bỗng rú lên đau đớn, hiển nhiên bị trúng đòn, tiếp đó lại đến Lôi Chấn gầm rống, xích sắt rung rồn rảng, hệt như đang giao đấu kịch liệt với người nào.

Sở Vũ không biết là rốt cục đang xảy ra việc gì, tim đập chân run, nghi hoặc khó tả, thỉnh linh bên trái kinh phong lại rít lên, thị không

kip tránh, chân trái lập tức đau nhói, chắc hẳn bị trúng kiếm. Sở Vũ hự lên một tiếng, cảm thấy bốn phương tám hướng cùng nổi gió, trong lòng khiếp sợ: "Thằng súc sinh ấy võ công cao cường đến thế kia à, lẽ nào lúc đầu nó làm bộ ngô nghê?". Càng nghĩ càng sợ hãi, nghe gió đoán hướng lắc mình sang phải, đáng tiếc tứ chi vướng cùm, chân lại vừa bị thương, không sao thi triển được thân pháp. Chẳng bao lâu sau, tiếp tục đến cánh tay trúng kiếm, đồng thời, tiếng kêu rú của Lôi Chấn lọt vào tai, Sở Vũ táng đờm kinh hồn, rít lên:

- Thằng khốn dám giờ trò giả thần giả quỷ, không đáng mặt hảo hán... ối chà...

Thị thỉnh linh trúng một nhát kiếm vào sườn, đối thủ xuất chiêu quá nhanh, kiếm thứ nhất trúng đích là kiếm thứ hai tới liền, đâm thẳng vào lưng thị. Sở Vũ liệu bề khó thoát, chợt bị ai đó tóm lấy tay kéo bật ra, vừa vận thoát khỏi đòn tấn công.

Sở Vũ tưởng chồng tới cứu, vui mừng reo:

- Đại lang à?

Vừa dứt lời thì đằng xa vọng lại tiếng gầm giận dữ của Lôi Chấn và Sở Cung, thị bàng hoàng hiểu ra:

- Thằng súc sinh, là người ư?

Rồi vận kinh vùng thoát, nhưng chưa vùng được thì chợt nghe Lương Tiêu cười nhạt, Sở Vũ lạnh toát cả người, thẩm nhủ rơi vào tay đại địch, chẳng biết hẳn định giày vò sỉ nhục mình đến thế nào, tự dưng hoảng hốt vô cùng, gào rú:

- Người mau... buông ta ra...

Lương Tiêu chẳng nói một lời, lướt đi như bay, kéo thị lao qua ba bốn luồng kiếm phong tung hoành, mãi cho đến một góc chết mới dừng lại. Sở Vũ vẫn sững sốt chưa nguôi, thù người mất một lúc lâu, mắt dần thích nghi với bóng tối mới loáng thoáng trông thấy đằng xa có những khối đen lúc nhúc, chừng như rất nhiều người đang di chuyển, nhưng không hiểu vì sao ngoài Sở Cung và Lôi Chấn thì không một ai lên tiếng, khác nào đám hồn ma lạng lẽ tới lui. Sở Vũ phát run, hai hàm răng đánh vào nhau côm cốp:

- Cái... cái... quỷ gì thế?

Lương Tiêu bình thản đáp:

- Không phải quý, người sắt đấy!

Sở Vũ nổi giận:

- Do người bài binh bố trận phải không?

Vừa nói xong thì cảm thấy lỗ lòi, ké đó lại thấy một chất lỏng nóng ẩm lăn trên mặt mình, thị kinh ngạc hỏi:

- Người cũng bị thương ư?

Lương Tiêu nhặt nhèo đáp:

- Xây xước ngoài da, không đáng kể. Trận pháp người sắt này được lắp ở quãng giữa đường hầm, chẳng biết ma nào đụng phải cơ quan khiến nó bật ra.

Sở Vũ thảm xấu hổ, rồi mau chóng chuyển sang căm giận, hằn học nói:

- Con mụ họ Hàn đó thật thâm độc. Nếu thoát chết mà ra khỏi đây...

Thình lình, tiếng Lôi Chấn rống lên như lợn bị chọc tiết cắt ngang câu nói của Sở Vũ, hiển nhiên là do trúng kiếm. Nhất thời không biết hấn sống hay chết, thị kêu lên thê thảm, lòng đau như dao cắt:

- Đại lang, Đại lang, huynh... có sao không... ?

Lôi Chấn không trả lời, chỉ rên khe khẽ, tuy vậy Sở Vũ cũng hơi yên tâm vì đã nghe được tiếng chồng, bèn tiếp tục kêu gọi bằng một giọng rất tha thiết.

Lương Tiêu nghe thảm thương quá thì mũi lòng: "Bà ta đã mất con, nếu lại mất chồng nữa thì cô đơn khổ sở đến ngần nào, chẳng phải tội nghiệp lắm ư?".

Gã mất cha xa mẹ từ nhỏ nên thường bắt nhãn nhất trước những cảnh tử biệt sinh ly, tức thì máu nóng bốc lên đầu, tạm thời gạt hết những xung đột mâu thuẫn giữa hai bên, chăm chú nhìn kỹ, nhận ra đám người sắt di động không nhanh, nhưng vì số lượng đông đảo nên đường kiếm dày đặc khiến người ta khó lòng tránh được. Vừa lúc nhận ra một sơ hở, Lương Tiêu chui ngay vào trận, bốn phương tám hướng lập tức chìm trong gió rít, năm sáu thanh kiếm đâm chọc về phía gã. Lương Tiêu nghe gió đoán hướng, tránh liềm mấy chiêu, chọt trước mắt lóe lên một tia sáng mờ, tuy chỉ le lói nhưng đã đủ soi tỏ một người sắt đang giơ cao kiếm chém tới. Lương Tiêu nhận thấy chiêu thức của nó rất quen thuộc, suy nghĩ xoay chuyển nhanh như chớp, đột nhiên nhớ ra đó là chiêu mà người đàn ông trong cuốn *Sương đàm*

kiếm phổ sử dụng để rồi sau đó bị khống chế bằng Tội tâm đoạn trường thuộc Xuyên tâm thất thức.

Lương Tiêu không cân nhắc nhiều, lập tức bắt chước chiêu thức của người đàn bà trong kiếm phổ, vận mình tránh khỏi đường kiếm tấn công, giơ cao que tính đâm phụp vào ngực người sắt, không ngờ que tính lún luôn vào. Người sắt phát ra một tiếng động ken két như kim khí cạ vào nhau, nghe gai cả người, rồi dừng khựng lại. Lương Tiêu sùng sốt hiểu ra, lại đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên những người sắt còn lại cũng đều sử chiêu kiếm của người đàn ông trong *Xuyên tâm thất thức*, đồng thời mỗi pho tượng sắt lại chỉ biết một chiêu, đâm đi đâm lại. Lương Tiêu hiểu ra nguyên lý ấy, hú lên một tràng dài, thi triển các chiêu kiếm đâm tim của người đàn bà, gập chiêu phá chiêu, thoăn thoắt chọc trái, phóng phải, chiêu nào cũng nhằm trúng vào phần tim người sắt.

Thì ra, phần tim người sắt chính là nơi đặt mấu chốt, hễ kích trúng là nó lập tức ngừng lại cứng đơ. Chỉ trong nháy mắt, Lương Tiêu đã mở được một đường máu đi xuyên qua trận đến thẳng chỗ Lôi Chấn, lúc đó hấn và Sở Cung đang đứng đầu lưng vào nhau, tư thế lom khom nhấp nhô, cùm sắt trên tay múa may loảng xoảng rồi cả mất. Lương Tiêu lượn một vòng thần tốc quanh hai người, đâm chiu chiu một lượt, kiếm chế toàn bộ bọn người sắt bao vây.

Hai người vừa mệt vừa đau, thấy sức ép từ bốn phía không còn nữa thì rã rời, khuỵu luôn xuống sàn thờ hồng học. Lương Tiêu thấy họ kiệt quệ như vậy, không nỡ vận vẹo hời tộ, chỉ thờ dài, lôi họ về góc chết của trận pháp, nơi bọn người sắt không chạm tới được. Sở Vũ đỡ lấy chồng, nhìn da thịt hấn bung ló, toàn thân đầm đìa máu thì khóc nức lên. Lôi Chấn phát câu:

- Khóc cái gì, định làm trò cười cho thằng súc sinh này à? - rồi quát Lương Tiêu. - Đồ khốn nhà ngươi, muốn giết thì giết, đừng có giả vờ làm người tốt, lão tử không thèm cái thói tử tế giả tạo ấy đâu.

Lôi Chấn bị thương tới mức này mà mồm miệng vẫn cứng cỏi thế, Lương Tiêu cũng có phần cảm phục cho sự cương cường của hấn, điềm tính nói:

- Ta mà giết thì dễ như trở bàn tay, cứu người mới gian nan đấy.

Lôi Chấn nghẹn họng. Sở Cung bàn tính thâm hiểm kín đáo, trước sau không hề hé răng.

Lương Tiêu bình tĩnh lại, nhớ tới ánh sáng chớp chờn mình vừa trông thấy lúc nãy liền giương mắt nhìn quanh, chỉ thấy bên trái hình như có một cái lỗ rất nhỏ, tia sáng trắng ở ngoài lọt vào, dù yếu ớt nhưng trông khá rõ rệt trên nền đen của đường hầm.

Lương Tiêu đoán lối ra nằm ở đó, liền khổng chế tên người sắt đứng chắn lối rồi đi lại gần, sờ tay vào vách đá. Lỗ nhỏ nằm ngay trên tường, gã bèn ghé mắt nhìn. Bên kia vách là một thạch thất, mỗi mặt tường gắn một cây đèn thờ đang cháy sáng, ánh lửa nhảy nhót chiếu rõ ràng khắp phòng. Dưới đất có năm cái hòm gỗ xếp chồng lên nhau, các góc hòm đều bịt đồng lấp lánh.

Lương Tiêu rờ rẫm khắp vách đá nhưng không phát hiện ra cơ quan nào cả, đang khi thất vọng thì chợt có tiếng người nói vẳng đến, gã giật mình, ghé mắt nhìn vào cái lỗ thì thấy cánh cửa bên ấy đột ngột mở tung. A Băng cười lúng liếng đi vào, tên đạo sĩ hôm nọ theo sát sau lưng. A Băng nhìn khắp mấy cái hòm sắt trong phòng, hạ giọng nói:

- Đồ oan gia chết tiệt! Kho báu của Hàn Ngưng Tử đây này, chàng vừa lòng chưa?

Cô ta đã thay đổi hẳn thái độ thường ngày, vẻ mặt duyên dáng, lời ăn tiếng nói dịu dàng hẳn đi, nhưng lại vô lễ gọi thẳng tên tục Hàn Ngưng Tử ra.

Vũ Linh đảo mắt lảo liên nhìn khắp phòng, vụt ôm choàng lấy A Băng, hí hửng kêu lên:

- Băng Băng, ta yêu nàng đến chết đi được!

A Băng lườm hần, mắng:

- Chàng yêu ta thật không, hay chỉ yêu những món bảo bối này?

Vũ Linh cười cười:

- Còn phải hỏi ư? Dầu là vàng rừng bạc bể cũng chẳng sánh nổi một mình nàng đâu. - Nói rồi nhẹ nhàng vén mái tóc đẹp của A Băng lên, ghé vào tai ả thì thào. - Băng Băng, nàng là bảo bối sống của ta đấy!

A Băng then thùng đồ mặt, nguýt hần bằng cặp mắt âu yếm, hừ khế:

- Chỉ mong chàng nói đúng như lòng chàng nghĩ là được rồi!

Vũ Linh vội vàng thề:

- Có trời chứng...

A Băng bưng miệng hần, cười nói:

- Thôi thôi, đừng thề với thốt làm người ta sợ, thiếp tin chàng mà...

Cô ta ngày thường giữ bộ mặt băng giá, lúc này lại kiều mị nhu hòa không sao tả xiết, đùa bốn chốc ghẹo với Vũ Linh một hồi, chợt cau mày thờ dài:

- Lòng thiếp vẫn e sợ lắm!

Vũ Linh vỗ về:

- Yên tâm, Hàn Ngưng Tử lúc này lo thân mình còn chưa xong, nhân rồi đâu mà đến đây?

- Đành rằng vậy, - A Băng tỏ ý băn khoăn. - nhưng chính bà ta đã nuôi nấng thiếp lớn bằng chừng này, đằng nào cũng cảm thấy có phần áy náy.

Vũ Linh cười nhạt:

- Hàn Ngưng Tử tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, nàng cũng thừa biết hễ trái ý mụ là mất mạng như chơi còn gì!

A Băng gật đầu:

- Chỉ mong từ nay sẽ thoát được ách kiểm tỏa của bà ấy.

Vũ Linh tiến lên đập tan khóa sắt, mở một cái hòm ra, tức thì hào quang châu báu tỏa lan rực rỡ làm sáng bừng cả căn phòng. Vũ Linh chop lấy một chuỗi minh châu, hai mắt rực lên, xuýt xoa:

- Thật không ngờ con mụ Hàn Ngưng Tử lại gom góp được bao nhiêu đồ quý giá thế này. - Buông chuỗi trên châu xuống, hần lại mở tung bốn hòm gỗ kia ra, thò tay xáo xáo sục sạo.

A Băng thắc mắc hỏi:

- Chàng định tìm gì vậy?

Vũ Linh đứng dậy, cau mày:

- Tại sao lại không thấy Thuần Dương thiết hạp đâu nhỉ?

A Băng hỏi:

- Cái hộp sắt đen phải không? À, lúc nào Hàn Ngưng Tử cũng giữ rịt nó bên mình, mân mê tới ngày chẳng hề rời tay.

Vũ Linh lộ vẻ thất vọng rõ rệt. A Băng sốt ruột hỏi:

- Cái hộp ấy có lai lịch thế nào vậy?

Vũ Linh nói:

- Đây là di vật của Thuần Dương chân nhân Lã Động Tân. Lã chân

nhân lấy được vật đó vào đời Trung Đường¹, nhờ nó mà chém rắn chế ngự thuồng luồng, làm được vô khối việc lớn kinh thiên động địa, biến hóa thần thông. Thời Tống Triết Tông, ông ấy còn để ở lầu Nhạc Dương một bài từ huyền diệu là *Bộ thiềm cung*². Nền biết từ thời Trung Đường đến Triết Tông đời Tống là mấy trăm năm, nếu không phải đã đắc đạo thành tiên thì làm sao mà sống được khoảng thời gian dài như thế!

A Băng ao ước:

- Giá chúng ta được trường tồn, cùng chung hưởng ân ái mấy trăm năm thì tốt biết bao nhiêu!

Vũ Linh cười khùng khục:

- Mấy món châu báu ngọc ngà này cũng đủ thay thế cái hộp sắt ấy. Chúng mình đem theo là tậu được vô vàn điền sản nô bộc, sơn hào hải vị, áo lượt quần là, cuộc sống đó chưa chắc đã kém thần tiên mấy đâu.

A Băng âu yếm nắm hân một cái, bẽn lèn nói:

- Thiếp chẳng màng, chỉ cần chàng đối xử tốt với thiếp là được rồi.

Vũ Linh đáp ngay:

- Còn phải ngón! Nhưng mà... - Thấy mặt A Băng sa sầm, hân cười hí hí. - ... xử lý ra sao với con nha đầu đó đây?

A Băng đổi giận làm vui, cười mắng:

- Thiếp lại tưởng chàng định nói cái quý quái gì?

Rồi ả quay mình đi ra, lôi một người vào, chính là A Tuyết, nhưng thân thể cứng đờn, cặp mắt trợn trừng. Cô ta lắp bắp:

- Băng thư thư không sợ... sợ chủ nhân quở phạt hay sao?

A Băng cười khẩy:

- Thế còn ngươi? Ngươi lẩn quẩn trong rừng trúc làm gì? Định ăn cắp châu báu phải không? Hừ, bình thường trông ngươi ngờ nghệch đần độn thế mà lòng dạ cú cáo thật.

A Tuyết đỏ bừng mặt:

- Muội... có định ăn cắp gì đâu?

A Băng hỏi dồn:

¹ Thời kỳ cai trị của nhà Đường thường được chia ra làm 4 giai đoạn: Sơ Đường (618 - 713), Thịnh Đường (713 - 766), Trung Đường (766 - 835), Văn Đường (835 - 907).

² Tên một điệu từ, Bộ thiềm chỉ việc thi cử đỗ đạt.

- Thế làm gì? Làm gì?

A Tuyết lúng búng như ngậm hột thị, A Băng cười rú lên:

- Á à, ta biết rồi, người vào rừng vì cái đồ bị thịt kia chứ gì!

A Tuyết kinh ngạc ra mặt:

- Sao... sao tỷ biết?

A Băng tỏ vẻ khinh bỉ trước bộ dạng sùng sốt của cô ta:

- Còn phải hỏi? Hừ, ngày nào người chả nấu canh gà ninh nọt ta mang đến cho hần, lại còn táo gan hỏi ta cách đi qua trận trúc. Chẳng phải để cứu thằng bị thịt đó hay sao? Ha ha, không ngờ con ngốc này đã đến lúc biết sao xuyên rồi đây!

A Tuyết bị cô ta châm chích rĩa bới một hồi, vừa tủi thân vừa ngượng nghịu, tự nhiên òa khóc, nước mắt rò lộp độp.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "A Băng nói đồ bị thịt là để chỉ ta đây phải không?". Nhớ lại những bữa ăn mấy ngày qua, quả nhiên liên tục có canh gà, chưa hề gián đoạn một buổi nào, gã vốn không để tâm, lúc này mới biết là do A Tuyết nấu cho mình, bất giác cảm động, bồi hồi trong lòng. Ở bên kia, Vũ Linh nghe được đến đây thì sốt ruột cắt ngang:

- Băng à, đừng nấn ná mất thời gian nữa.

A Băng lập tức lộ vẻ hung dữ, nhìn A Tuyết chằm chằm, lạnh lùng nói:

- Không làm thì thôi, đã làm thì phải tới nơi tới chốn, giết phắt con ngốc này đi cho xong.

A Tuyết hoảng hốt rụng rời, câm lặng nhìn thư thư. A Băng nói:

- Đồ bã đậu, người nhìn ta cũng vô ích thôi, có trách thì trách vạ người sao xui xẻo đến nỗi chạm trán ta! Hừ, kiếp sau hãy đầu thai vào người nào thông minh một chút ấy nhé!

Lương Tiêu phát hoảng, khổ nỗi không biết phá tường sang bằng cách nào, thấy A Băng bắt đầu nổi sát cơ, gã cuống hết cả tay chân. Đúng lúc đó chợt có tiếng cười khúc khích:

- Ái chà chà, Băng thư thư to gan lớn mật thật đấy, ăn cắp châu báu của chủ nhân chưa đủ, lại còn định sát hại đồng môn nữa ư?

A Băng tái nhợt mặt, đưa mắt nhìn ra thì thấy A Lăng đang ổng ẹo đứng tựa mình bên cửa. Mặt A Băng bắt đầu lạnh đi như nước đá, giọng đánh lại:

- Con hồ ly tinh kia, người đến đây làm gì?

A Lăng ồm ờ:

- Cùng một mục đích như tỷ thôi!

- Hảo huyền!

A Băng vừa lăm bắm vừa rút xoẹt thanh nhuyễn kiếm định lao tới đâm, chợt sau lưng nhói lạnh. Cô ta cúi đầu xuống nhìn thì thấy một mũi kiếm sáng choang đã đâm xuyên từ phía sau lên trước ngực mình. A Băng không nghĩ ngợi nhiều, lập tức vẩy mạnh nhuyễn kiếm ra sau, đồng thời ngoái đầu lại nhìn. Đập vào mắt cô ta là gương mặt xanh tái của Vũ Linh, hấn đang nhằn môi đứng ở góc tường, tóc bị hớt một mảng, là tả rơi xuống chân. A Băng không hiểu thế là thế nào, thần thờ nhìn nhân ngãi, miệng nhếch lên ngậm ngừng, vừa chua xót, vừa nghi hoặc. Tên đạo sĩ mấy môi, chưa kịp phân bua gì thì A Băng đã ngã vật xuống, người mềm oặt. Hấn thở dài, ngơ ngẩn đưa tay vuốt mắt cho cô gái. A Lăng giễu cợt:

- Khá nhỉ, đau lòng lắm không?

Vũ Linh đứng thẳng lên, cười đáp:

- Nàng nói gì cơ? Ta mà đau lòng thì còn xuất thủ sao được? Nhưng kể cô ấy cũng chân tình với ta, giết cô ấy quả có hơi áy náy trong lòng.

Miệng nói áy náy mà mặt hấn nhơn nhơn, không lộ chút gì rầu rĩ. Lương Tiêu gằn sõi: “Tên mũi trâu vô liêm sỉ, thật làm bẽ mặt hết cánh mày râu trong thiên hạ. Hôm nay nếu thoát được cảnh cầm tù này thì ta phải róc thịt lột da hấn mới hả!”.

A Lăng cười nhạt:

- Người thương nhớ ả thì tiễn ả lên đường, để A Băng đỡ cảnh lẻ loi tịch mịch đi.

Vũ Linh cười hì hì:

- Lăng nhỉ, nàng ghen bóng ghen gió rồi! Người đề ra kế hoạch này là nàng, người vận vẹo đổ tội cũng là nàng. Suy cho cùng, A Băng tuy bề ngoài lạnh như cây băng nhưng trong lòng nóng bỏng chẳng khác nào ngọn lửa, mới khơi mào dẫn dụ là cô ấy đã ngã vào vòng tay ta rồi, đâu có giống nàng, trông thì sôi nổi nhiệt tình mà trái tim lạnh như nước đá.

A Lăng sa sầm nét mặt:

- Người định châm chọc ta đấy phải không?

Vũ Linh đưa tay phải ra kéo cô ta vào lòng, tay trái thì vả chan chất lên mặt mình:

- Nói bậy này, đáng ăn tát này! Lãng nhi yêu quý của ta bên ngoài bên trong đều hừng hực như ngọn lửa, còn ta là một kẻ nặn bằng tuyết, vừa gặp nàng đã nhũn ra rồi.

A Lãng dịu nét mặt, dí tay vào vàng trán trắng bóc của Vũ Linh làm nó in lại một vết đỏ, mẩn:

- Thân gái ngoan hiền như ta mà suốt ngày bị cái tên lẻo mép này lừa gạt!

Cô ta mắng với giọng âu yếm, đầu mày khoe mắt đều chứa chan tình tứ. Vũ Linh rạo rực trong lòng, lần tay mò mẫm sục sạo khắp trên dưới, chỉ hận không được đè nghiêng ả ra mà thỏa hứng dề mề một phen. A Lãng thở gấp, giả cách tránh né, Vũ Linh thấy vậy, lửa lòng càng bốc lên ngùn ngụt. A Lãng liền nhắc:

- Này, chàng tưởng đây là đâu?

Vũ Linh như bị dội một gáo nước lạnh, ỉu xiu thả tay ra. A Lãng chinh đồn lại trang phục, vắn gọn tóc tai, đá vào xác A Băng:

- Cũng may có con tiện nhân này, không thì ai mà biết hang châu báu nằm ở đây kia chứ? Hừ, ngày thường Hàn Ngưng Tử rất yêu chiều nó, chẳng biết lúc trông thấy nó chết ngắc thì cái mặt sẽ thế nào đây?

Bình thường cô ta vẫn tranh giành lòng yêu của chủ với A Băng, bây giờ đã nhỏ được cái gai lâu ngày trong mắt, tâm trạng phơi phơi, lại đưa mắt nhìn sang bên cạnh, cười khanh khách:

- Tuyết muội đến đây để cứu gã bị thịt thật đấy hả?

A Tuyết đứng một lúc mà chứng kiến bao biến cố dồn dập, đã dờ dẩn cả người rồi, nghe hỏi cũng không biết đáp lời thế nào. A Lãng tươi cười tiếp:

- Đáng tiếc muội vừa trông thấy những thứ không nên thấy, thư thư biết xử sự ra sao cho phải bây giờ? - Cô ta thoáng nghĩ ngợi rồi thở dài. - Chúng ta tốt xấu gì cũng là chị em gần ấy năm, ta không thể nhẫn tâm như A Băng. Thế này vậy, ta khoét mắt muội, xẻo lưỡi muội, đâm thủng hai tai muội, chặt đứt đôi tay muội. Như thế muội vĩnh viễn không thể tiết lộ chuyện xảy ra hôm nay được nữa.

Vũ Linh xoa tay xun xoe:

- Cổ nhân có câu: Mỏ yên mà đẹp chẳng bằng sống lắt sống lay. Lãng nhi thật là nhân từ!

A Lãng lườm hần:

- Cái mồm cái mồm! Chỉ giỏi lẻo mép để làm đẹp lòng ta thôi!

Dứt lời, ả tiện tay rút phất thanh đoản kiếm trên mình A Băng, uốn éo bước lại gần A Tuyết định xuất thủ, chợt nhận ra vẻ khiếp đảm trên mặt A Tuyết đã thay bằng nét thất thần kinh ngạc, hai mắt nhìn trừng trừng ra cửa. A Lăng kinh ngạc ngoảnh đầu nhìn theo, tức thì hồn vía bay đầu mất, suýt nữa bật rú lên. Vũ Linh nhận thấy bộ dạng hãi hùng ấy, liền ngoảnh đầu về phía cửa, nhận ra Hàn Ngưng Tử đã âm thầm đứng lặng ở đó từ bao giờ.

Tên đạo sĩ mặt cắt không còn hột máu. A Lăng bủn rủn tay chân, người run lẩy bẩy, nước mắt ròng ròng:

- Chủ nhân... - rồi đầu gối mềm nhũn, cô ta khuỵu xuống.

Hàn Ngưng Tử nhếch mép, chưa nói gì, đã thấy A Lăng nhồm phất dậy, vùng kiếm đâm tới. Thì ra cô ta biết khó tránh khỏi tội chết, vì vậy giả tảng sợ sệt để đánh lừa chủ nhân, thực chất đã ngầm quyết ý sống mái một phen. Mất chớm sát cơ, Hàn Ngưng Tử khẽ trợn người sang một bên khiến A Lăng đâm hụt, liền đó lại khuỵu tay trái chém vào khuỷu tay phải của A Lăng khiến cánh tay đứt lìa, chưởng phải thì khum thành trảo chop xuống khuỷu tay trái và chân phải cô ta, rắc rắc hai tiếng, cũng cụt hết. Vũ Linh hoảng hồn, nhằm lúc hai người giao đầu xô cửa chạy mất.

Hàn Ngưng Tử cười khanh khách, giằng lấy đoản kiếm của A Lăng lao ra theo. Vũ Linh rú lên một tràng dài. Ngay lập tức Hàn Ngưng Tử lại xách tên đạo sĩ quay vào phòng. Toàn thân hần đẫm máu, từ phần hông trở xuống đã biến mất. Hàn Ngưng Tử cười phá lên, lẳng nửa thân trên của hần xuống sàn. Vũ Linh vẫn chưa chết, miệng còn ngáp ngáp, hai tay cào cào loạn xạ, bò nhích đến chỗ A Lăng, dùng ngón tay chấm máu dưới người mình vạch ra đất mấy chữ: “Khổ, khổ, khổ...” cứ thế liên tiếp tám chữ “khổ” liền, bò tới được chân A Lăng thì sụp xuống bất động.

A Lăng bình sinh chưa từng nhìn thấy cảnh tượng nào thê lương đến thế, không đợi Vũ Linh bò tới gần đã hãi hùng ngất xỉu đi. Hàn Ngưng Tử sờ vào mặt cô ta, đẩy hàn khí lên não. A Lăng tỉnh lại, nhìn Hàn Ngưng Tử, răng nghiến kèn kẹt không thốt nên lời. Nụ cười của Hàn Ngưng Tử vẫn đẹp mê hồn:

- Lăng à! Bọn nhà họ Lôi và họ Sở lần này là do người dẫn dụ đến phải không?

A Lăng trào nước mắt, van vi:

- A Lăng sai rồi, xin chủ nhân tha mạng...

Hàn Ngưng Tử tươi cười:

- Ta hỏi ngươi cơ mà?

A Lăng không trốn tránh được, đành đáp:

- Chính cái tên Vũ Linh khốn nạn này làm, không liên quan gì đến con.

Hàn Ngưng Tử hỏi:

- Bây giờ nó chết rồi, không cãi được nên ngươi đổ vấy cho nó phải không? Hừ, nếu không có ngươi nói, làm sao nó biết chuyện hộp sắt Thuần Dương?

Mặt A Lăng trắng nhợt như bôi sáp. Hàn Ngưng Tử lắc lắc đầu, vụt giơ tay lên. Kiếm hạ xuống đâm phụp vào tim ả thị tỳ. Không buồn nhìn thêm một lần nào, thị rút kiếm quay đi, liếc A Tuyết gần giọng hỏi:

- Con ngốc kia, ngươi đến đây làm gì? - Rồi cầm kiếm từ từ bước đến gần, mặt vẫn vương nét cười còn mắt thì hắt ra toàn băng giá.

Tim Lương Tiêu đập thon thót, khổ nỗi gã cách họ một lần tường dày, chỉ biết giương mắt nhìn chứ không có kế gì khả thi cả.

CÂU TÂM ĐẤU GIÁC¹

Bất thần đằng xa có tiếng hú dài vọng đến, một đàn sẻ núi vỗ cánh ràn rạt bay lên. Hàn Ngưng Tử biến sắc mặt, quay phắt ra định đóng cửa mật thất, nhưng một cái bóng xanh đã lách mình tới, lạng vào phòng cười phá lên:

- Nha đầu này ghê thật, thách ta đấu cước lực rồi lại dẫn ta đi vòng vèo trong cái mê hồn trận kia.

Lương Tiêu mừng rỡ kêu thầm: "Sở Tiên Lưu!".

Sở Tiên Lưu vẫn phục sức như buổi nào, chỉ khác là bên vai đeo thêm một thanh kiếm đen thui thui. Ông ta cau mày lướt mắt quanh phòng:

- Những việc này đều do người gây ra phải không?

Hàn Ngưng Tử cười giòn, duyên dáng nói:

- Sở tiên bồi dưỡng ngâm máu phun lung tung, con mắt nào của ông chứng kiến ta giết người hả?

¹ Tranh giành đấu đá.

Sở Tiên Lưu thở dài:

- Người quá gian xảo tàn độc, không phể võ công của người, cuối cùng này nòi toàn tai họa!

Ông ta với tay ra sau nắm chuỗi kiếm, thái độ hết sức nghiêm trang. Hàn Ngưng Tử thừa hiểu thanh kiếm kia mà rời vỏ thì mình khó lòng đương cự nổi, liền đảo mắt nhìn quanh tìm kế hoãn binh:

- Tiền bối chẳng gì cũng là tôn sư một phái, cố sao nói lời rồi lại nuốt lời như không thể?

Sở Tiên Lưu trợn mắt:

- Ta nuốt lời lúc nào?

Hàn Ngưng Tử tủm tỉm:

- Chúng ta chạy thi đâu đã xong.

Sở Tiên Lưu lắc đầu:

- Thỏa thuận là đấu cước lực, nhưng người lại dẫn lão phu đi vào rừng trúc. Vạt rừng ấy rõ ràng là một trận pháp kỳ môn độn giáp, suýt nữa thì lão phu bị hãm trong trận rồi. Đọ cước lực kiểu gì mà lạ thế?

Sự thể là Sở Tiên Lưu đang uống rượu ở Tô Châu, uống hoài uống hủi suốt hơn một tháng, say đến nỗi không còn biết trời trăng gì, đúng lúc lơ mơ bỗng nhận được thư của Sở Cung, giờ ra xem mới biết Thuần Dương thiết hạp quả thật bị Liễu Oanh Oanh ăn trộm đem đi, tức thì mồ hôi vã ra như tắm, cơn say theo đó cũng tan, ông ta không chần chờ một giờ một khắc nào, vội vội vàng vàng lên đường.

Khi tìm thấy Tàn Hồng tiểu trúc thì Sở Cung, Sở Vũ và Lôi Chấn đã trúng mai phục và bị cầm tù, Sở Tiên Lưu đành thi triển vài ba món công phu trấn áp Hàn Ngưng Tử. Hàn thị biết mình không phải địch thủ của ông già, bèn nghĩ cách trì hoãn, hẹn đấu khinh công rồi thừa cơ dụ ông ta đi vào Nam đấu tứ tượng trận, chắc hẳn vạt rừng trúc sẽ cầm chân được vị tuyệt đỉnh cao thủ này. Nào ngờ Sở Tiên Lưu cũng thông hiểu bát quái ngũ hành, chỉ ngỡ một lúc là dò ra được tung tích thị và đuổi tới nơi.

Hàn Ngưng Tử suy tính rất nhanh, đoạn mỉm cười:

- Tiền bối hiểu lầm rồi, trận pháp trong rừng trúc đó chỉ là khúc dạo đầu thôi, bây giờ mới đến giai điệu chính!

Sở Tiên Lưu thờ ơ nói:

- Căn phòng bé tí này chỗ cửa mình còn không đủ, đầu đá sao được?

Hàn Ngung Tử khích:

- Tiền bối không dám ư?

Sở Tiên Lưu cau mày ngẫm nghĩ: “Chỗ này chật hẹp, rất thích hợp dùng tiểu xảo thân pháp khi thi đấu, nhưng xem trình độ khinh công ban nãy thì cô ta không phải là địch thủ của lão phu...”. Còn đang ngập ngừng chưa quyết, chợt thấy Hàn Ngung Tử lảng lảng di chuyển ra sau, áp lưng vào vách đá, Sở Tiên Lưu kêu lên:

- Ô, ngươi làm gì thế?

Hàn Ngung Tử mỉm cười quỷ quyết. Sở Tiên Lưu vừa dứt lời, một khuôn cửa ngậm liền xuất hiện trên tường. Hàn thị cười to, rút vào bên trong. Chưa đứng vững chợt thấy kinh phong nổi lên bên cạnh, thị vội vịn mình tránh, nhưng vẫn bị que tính của Lương Tiêu rạch sát qua sườn phải.

Hàn Ngung Tử đau điếng người, chỉ vì truy binh còn bám sát đằng sau nên không dám dừng bước, lập tức nhún mạnh hai chân lao mình vào trận người sắt.

Lương Tiêu dùng chiêu thức xuyên tâm, chắc mẩm phải đâm trúng, không ngờ Hàn Ngung Tử tránh được, gã thảm bức bối: “Nếu ta cảm kiếm thật, mục còn sống được chăng?”, càng nghĩ càng không cam lòng, bèn nhào lên bám đuổi. Hàn Ngung Tử úy kị Sở Tiên Lưu nên không dám dềnh dàng, vội vàng khởi động trận pháp người sắt, kiếm phong bắt đầu rít vang nong kín mặt đạo. Lương Tiêu vung que tính trở chỗ này chọc chỗ kia, lướt đến đâu thì người sắt bắt động đến đó. Hàn Ngung Tử vừa giận vừa sợ: “Lạ quá, tên oắt này học được cách phá trận ở đâu thế nhỉ?”. Trận pháp người sắt này được thiết kế và lắp đặt rất xảo diệu, chặn ngang giữa Thiên Viên Địa Phương và kho báu, vốn dĩ không có đường thông, phải biết Xuyên tâm thất thức và dùng nó chế ngự người sắt thì mới mở được lối đi qua. Hàn Ngung Tử vốn định dụ Sở Tiên Lưu vào trận, khó khăn bằng mấy cũng có thể đối địch, nào ngờ Lương Tiêu ngang đường nhảy ra, hoa chân múa tay vài cái là phá tan trận pháp mà thị dày công sắp đặt.

Sở Tiên Lưu bước vào đường ngậm, trông thấy kẻ trước người sau lao vun vút trong trận người sắt, ông ta tò mò tháo thanh Thiết Mộc kiếm xuống, thi triển lộ kiếm pháp *Xuân thủy tam phân*, sau mấy tràng keng keng chói tai, bọn người sắt bị chặt vào cổ và thắt lưng, gãy hết

làm ba đoạn. Sở Tiên Lưu nhanh như cắt chạy tới sau lưng Lương Tiêu, cười gọi:

- Nhóc con, người giỏi lắm!

Ông ta chực đuổi theo Hàn Ngưng Tử, chợt thấy đằng trước sáng lên, một đường ngầm khác mở ra, chính là đường ngầm dẫn sang Thiên Viên Địa Phương. Hàn thị lắc mình chui vào, cửa đá đóng sầm lại.

Lương Tiêu một là bất huyệt, hai là biết rõ trong đường ngầm này vẫn còn cơ quan mà mình không phát hiện được, ba là giận nổi Hàn Ngưng Tử chỉ cần mở lại cửa trước là có thể ung dung đi ra, thành thử cứ đứng giậm chân thỉnh thỉnh.

Sở Tiên Lưu dừng bước, quay nhìn Lương Tiêu, bao nhiêu thắc mắc trong lòng chưa kịp hỏi thì tiếng Sở Vũ từ góc xa vẳng đến:

- Tam thúc đây phải không ạ?

Sở Tiên Lưu nghe giọng cháu gái yếu ớt, chừng như bị thương nặng lắm, lại nghĩ dù sao cũng là máu mủ tình thâm, một giọt máu đào hơn ao nước lã, đành thở dài rồi Lương Tiêu đi đến xem Sở Vũ thế nào.

Lương Tiêu tự nhủ có mặt Sở Tiên Lưu ở đây thì không còn việc gì đáng bận tâm nữa, bèn đi ra khỏi đường ngầm.

A Tuyết đang ngồi ở góc phòng, mắt mờ lệ, thần thờ trông ra cửa. Nghe tiếng bước chân, cô ngoảnh đầu nhìn, thoát tiên là bờ ngõ, sau đó là hân hoan:

- Người... người đây à...

Nói được nửa chừng thì tắc nghẹn, bao nhiêu dồn nén trong lòng khiến cô gái càng đầm đìa nước mắt. Lương Tiêu nhìn đáng điệu mừng mừng tủi tủi ấy cũng nao lòng xúc động, bèn lau nước mắt cho A Tuyết, thở dài bảo:

- Một lời khó càn ý, đi khỏi đây hãy hay.

A Tuyết mừng rỡ gạt đầu thật mạnh. Lương Tiêu giải huyệt cho cô gái, nhác thấy ở góc nhà có một thanh kiếm, nhận ra chính là thanh Áo Nguyên của mình, (sau khi gã bị A Tuyết bắt thì thanh kiếm này đã rơi vào tay Hàn Ngưng Tử), liền nhặt kiếm giắt vào thắt lưng, lại nhìn châu ngọc ăm ắp trong mấy cái hòm gần đấy, bất giác nghĩ: "Hàn Ngưng Tử không phải loại lương thiện gì, số vàng bạc châu báu này chắc cũng là tang vật trộm cắp". Nghĩ vậy chẳng may khách khí, gã bốc luôn mấy nắm nhét vào ngực làm lộ phỉ phòng thân.

Lương Tiêu dắt A Tuyết đi ra cửa, trước mặt là rừng trúc thâm u huyền bí, ngoảnh đầu lại thì thấy vách núi sừng sững, mỏm nhọn lởm chởm, hang giấu kho báu khoét sâu vào một khối đá khổng lồ, cửa hang xám xịt thoảng trông không khác gì nền núi xung quanh, chẳng trách A Lăng phải để Vũ Linh quyền rũ dọa hỏi A Băng, vì nếu không biết trước thì rất khó tưởng tượng bên trong vách đá kia lại có một thế giới khác.

A Tuyết ngập ngừng:

- Công tử...

Lương Tiêu ngắt lời:

- Ta họ Lương, tên chỉ có một chữ Tiêu, cô cứ gọi cả họ lẫn tên ta là được, đừng công tử công tiếc gì hết.

Hai má A Tuyết đỏ lên như sơn móng tay, cô cúi đầu ngại ngùng:

- Lương... Lương Tiêu! Băng thư thư, Lăng thư thư và ta lớn lên bên nhau, ta... ta muốn gắng sức mai táng tử tể cho hai người ấy.

Lương Tiêu cau mày:

- Nhưng họ vừa lăm le lấy mạng cô mà.

A Tuyết không biết đáp lại thế nào, chỉ cúi đầu sa lệ. Lương Tiêu thở dài:

- Thôi thôi, theo ý cô là được chứ gì!

Gã quay vào hang, ầm thì thể A Băng và A Lăng lên, xác hai người đều đã lạnh cứng. Hồi tưởng dáng vẻ kiều diễm óng ả của họ lúc phong quang, Lương Tiêu không khỏi ngậm ngùi cho cảnh hồng nhan bạc mệnh.

Ra khỏi cửa, trông thấy A Tuyết đang bới đất bằng cả hai tay, gã tiến lại đẩy cô ta ra:

- Sao mà ngốc quá thế này!

Rồi Lương Tiêu vung kiếm chặt hai ngọn trúc to, thoăn thoắt đào hết tay nọ đến tay kia, chỉ thoảng chốc đã xong hai cái huyệt, gã đặt A Băng, A Lăng xuống, lấp đất lại. Hai người thuở sinh tiền vẫn thường si nhục ức hiếp A Tuyết, chết rồi lại chỉ nhờ A Tuyết mà mồ yên mả đẹp, ở dưới hoàng tuyền có biết, chẳng hiểu họ sẽ cảm thấy thế nào. Lương Tiêu đưa mắt nhìn A Tuyết, thấy cô gái nín lặng trước nắm mộ một lúc rồi quỳ sụp xuống lạy, nước mắt lã chã. Thành linh có tiếng nói:

- Nha đầu này biết lấy đức báo oán, tốt, tốt lắm!

Lương Tiêu ngoái đầu nhìn, Sở Tiên Lưu đang đứng phía sau họ. Chắc ông ta thính tai nên đã nghe thấy hết những gì hai người trao đổi này giờ. Sở Tiên Lưu mỉm cười với Lương Tiêu:

- Tiểu tử nhà ngươi dễ dao động nhỉ, trước là Liễu Oanh Oanh, bây giờ lại một hồng nhan tri kỷ khác hả? Không ngờ ngươi còn nhỏ tuổi mà đã chóng thay lòng đổi dạ thế rồi!

A Tuyết then đỏ mặt. Lương Tiêu cau mày:

- Sở lão nhĩ, ông đừng nói năng bừa bãi!

Sở Tiên Lưu tùm tùm:

- Thiếu niên đa tình cũng chẳng phải là chuyện gì xấu đâu. À, hai đứa cháu ta trong kia nói người đánh chúng nó bị thương, đúng không?

Lương Tiêu phì cười:

- Nếu đúng thì ông sẽ trả thù cho họ chứ?

Sở Tiên Lưu nhìn như đóng đinh vào mặt Lương Tiêu, lắc đầu:

- Không, vết thương của chúng là do kiếm gây ra, nhưng người chỉ cầm que tính, không có đao kiếm gì ở đây cả. - Nói đoạn chấp tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời. - Kiếm thuật là tâm thuật. Ôi, hai đứa cháu ta lòng dạ hẹp hòi, e rằng phái Thiên Hương đã đi đến lúc tuyệt hậu, đúng như lời lão hòa thượng nói rồi.

Khuôn mặt ông ta in nét thất vọng rõ rệt. Lương Tiêu chẳng nói chẳng rằng. Sở Tiên Lưu đâm chiêu một lát, chợt bảo:

- Nay, kiếm pháp mà ngươi dùng để khổng chế đám người sắt vừa rồi hung tàn lắm! Từ nay về sau đừng dùng nữa.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Ta dùng võ công gì, há cần cái thứ người chỉ giáo hay sao?".

Sở Tiên Lưu tư lự hỏi:

- Lộ kiếm pháp ấy có mấy thức?

- Bảy thức. - Lương Tiêu đáp.

Sở Tiên Lưu phất tay áo:

- Được, ngươi đâm ta bảy nhát kiếm đi, nếu làm ta bị thương thì dùng hay không là tùy ý ngươi. Nếu không chạm được đến ta thì từ giờ trở đi không được sử bảy thức kiếm ấy nữa.

Tuy biết rõ ông già này lợi hại, nhưng Lương Tiêu đời nào chịu tỏ ra yếu hèn, lập tức rút Áo Nguyên kiếm:

- Nhất trí! Ông cũng tuốt kiếm ra đi!

Sở Tiên Lưu vuốt râu cười lớn:

- À được, nếu người buộc lão phu phải dùng đến kiếm thì kể như ta thua!

Nét giận dữ thoáng qua mặt Lương Tiêu:

- Trúng kiếm thì đừng trách ta!

Ảo Nguyên kiếm lập tức rung lên, xuất chiêu *Tồi tâm đoạn trường*, đâm thẳng vào tim Sở Tiên Lưu. Ông ta không hề nhúc nhích, mãi cho đến khi mũi kiếm chạm sát thân mới khẽ vận hông xoay nghiêng người. Trường kiếm như đâm phải một cục mỡ, không có điểm ghìm, cứ thế lướt rẹt qua ngực Sở Tiên Lưu. Lương Tiêu hoảng hồn chực biến chiêu, Sở Tiên Lưu vụt há mồm phun ra một luồng chân khí, thổi Ảo Nguyên chệch đi đến nửa thước. Lương Tiêu suýt đánh rơi kiếm, hổ khẩu tê dại.

Sở Tiên Lưu cười:

- Có giỏi thì thi triển đúng bảy thức cho ngay ngắn, đừng biến chiêu loạn xạ lên thế!

Lương Tiêu định thần giờ kiếm đâm tiếp, Sở Tiên Lưu đảo thân trên sang trái, rồi sang phải. Kiếm pháp của Lương Tiêu tuy nhanh nhưng toàn trượt, vì lần nào cũng lệch mục tiêu chút ít. Gã thành linh dùng thức thứ sáu *Tâm hồi ý lãn*, thu kiếm về hơi lùi lại sau, vừa trụ bộ đã lại lao ào lên, phóng liên tục ba nhát như gió xoáy.

Sở Tiên Lưu mỉm cười, xoay phất mình đi, chìa lưng ra hứng kiếm. Cú xoay của ông già cực nhanh, Lương Tiêu không kịp thu thế, chỉ nghe kịch kịch kịch một hồi, ba nhát kiếm đều đâm vào thanh Thiết Mộc, kinh lực bật ngược khiến cánh tay gã tê bại đi. Sở Tiên Lưu cười sáng khoái:

- Nhóc con, còn thử nữa thôi?

Lương Tiêu đâm lao phải theo lao, liền gồng mình sử tới thức cuối cùng *Tâm tang như tử*. Kiếm đi nửa chừng, Sở Tiên Lưu vụt xoay tít người, giờ hai ngón tay kẹp lưỡi kiếm của Lương Tiêu giật phăng đi. Tay Lương Tiêu nhẹ hẫng, bèn chuyển thế khum trào Chop lấy mạch môn của ông già, thành linh lòng bàn tay lại trĩu xuống, thì ra chuôi kiếm Ảo Nguyên đã được dúi về trong tay. Cướp đi trả lại chỉ một tích tắc, Lương Tiêu không kịp nghĩ ngợi gì hết, cứ cầm bảo kiếm đứng ngậy ra.

Sở Tiên Lưu lắc đầu thở dài:

- Kiếm đạo là phương pháp tu tâm dưỡng tính, không phải là phương tiện giết người. Có câu: "Kiếm chém ra tất thu lại được, hễ tha được người thì tha". - Nói rồi tủm tỉm cười, phất tay áo quay mình đi vào trong hang.

Lương Tiêu nghĩ bụng: "Lão già này thật kỳ lạ, nếu không giết người thì luyện kiếm làm gì?". Vò đầu bứt tai cũng không hiểu nổi, gã đành bảo A Tuyết:

- Đi thôi!

A Tuyết gật đầu đi theo. Trên đường họ không chạm trán một ai, Lương Tiêu tự thân: "Hàn Ngưng Tử mới thất thế mà người ở đây đã bỏ trốn hết cả rồi ư? Ôi chà, đúng là cây đổ thì khỉ tan đàn".

Ra khỏi Tàn Hồng tiểu trúc, Lương Tiêu hỏi:

- A Tuyết, cô có chỗ nào để đi không?

A Tuyết nói:

- Cái ông đeo kiếm gỗ ấy vào trang viện, đòi chủ nhân thả người nhà. Chủ nhân đánh không lại, các thư thư cũng trốn chạy tan tác. Ta sợ... sợ người vẫn bị nhốt, nên vào rừng...

Lương Tiêu nghe cô ta kể lẽ đây cà ra dây muống, sốt ruột gắt:

- Thôi thôi, nếu giờ không biết đi đâu thì tạm theo ta vậy!

A Tuyết mừng rỡ trong lòng, bèn hỏi:

- Thế người đi đâu bây giờ?

- Ta chưa biết. - Lương Tiêu lắc đầu.

A Tuyết cau mày ngẫm nghĩ, chùng như đã hạ quyết tâm, cô hỏi:

- Người đi đâu ta cũng có thể đi theo được chứ?

- Tùy cô! - Lương Tiêu đáp.

A Tuyết nghe vậy nhoẻn cười, đôi lúm đồng tiền in mờ trên má.

Hai người đi về phía tây một thôi đường, Lương Tiêu sực nhớ tới *Tử phủ nguyên tông* trong ngực áo. Mấy hôm nay bận luyện công, chưa có lúc nào xem kỹ, gã lập tức lấy tấm can ra, thấy nó hoen ướt mồ hôi, dầu mực đã hơi nhòe, không sửa sang lại thì sẽ hỏng hết mất, bèn vào thị trấn gần đấy tìm một tiệm bút mực. Chủ tiệm là một nhà nho già, văn chương thường thường bậc trung, chữ viết học theo Nhan Chân Khanh, ngay ngắn đầy đặn, đường nét rõ ràng. Nghe Lương Tiêu nói

mình đến đây làm gì, ông bèn lấy một tấm giấy da dê, chấm bút chấm mực, sao lại tấm can cho rõ ràng.

Sao chép xong, Lương Tiêu xem kỹ một lượt, thấy không có gì sai sót thì rất mừng, thưởng cho chủ tiệm một đỉnh vàng. Ông ta rạng rỡ mặt mày, đưa đẩy thoát thác lầy lội rồi mới nhận. Lương Tiêu lại hỏi mua thêm một tấm giấy dầu, một hộp mực đồng đỏ, cẩn thận dùng giấy dầu gói kỹ kính văn, giấu vào trong hộp.

Ra khỏi tiệm bút mực thì mặt trời đã ngả về tây. Xa xa phía trước có một quán trọ, vừa lúc Lương Tiêu đói bụng, bèn dẫn A Tuyết vào quán nghỉ chân. Ngồi chưa ấm chỗ thì một người từ ngoài cửa xông vào, cả hai bắt giắc ngoảnh nhìn. Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại gặp ngay Hàn Ngưng Tử. Họ Hàn cũng lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn A Tuyết cười đầy thâm ý.

A Tuyết run như dế, lí nhí chào:

- Chủ nhân khỏe không ạ?

Hàn Ngưng Tử ung dung buông mình xuống ghế, liếc A Tuyết mỉm cười:

- Ta khỏe lắm, người cũng chưa chết nhỉ! Này, dâng trà đi!

A Tuyết bủn rủn chân tay, hầu như không đứng dậy nổi. Lương Tiêu giữ vai cô kìm lại, xen vào:

- Hàn Ngưng Tử, ta cũng khát lắm, người rót trà cho ta được không?

Hàn Ngưng Tử nheo mắt nhìn gã, cười nhạt:

- Người quý quái gớm nhỉ, vừa rời Oanh Oanh là quắp ngay lấy A Tuyết nhà ta để lấp chỗ.

A Tuyết ngượng chín người, không dám ngẩng đầu lên. Lương Tiêu cau mày:

- Bà ăn nói cho tử tế một chút đi!

Hàn Ngưng Tử cười nhạt:

- Thôi đừng chống chế! Người muốn nó, ta cho người là được chứ gì? Nhưng có đi có lại mới toại lòng nhau, người phải lễ tạ ta đây!

Giọng điệu Hàn Ngưng Tử nghe như có ẩn ý, Lương Tiêu sinh bụng ngờ, muốn dò cho rõ, và nghĩ lúc này hiếu thắng tranh đấu vừa khó bảo toàn tính mạng vừa ảnh hưởng đến sự an nguy của A Tuyết, gã liền thay đổi thái độ, nói nước đôi:

- Đáng tiếc ta chỉ độc trọi một tấm thân này thôi, trên người chẳng còn vật gì để tạ bà cả.

Hàn Ngưng Tử liếc gã, giấu cợt:

- Cái đồ lươn lẹo, ngươi còn định lấp liếm đến bao giờ? Hừ, ngươi đã mở được Thuần Dương thiết hạp rồi đúng không?

Lương Tiêu giật thót, cổ tỏ ra bình tĩnh:

- Bà nói thế là thế nào?

Hàn Ngưng Tử thùng thẳng:

- Còn gì dễ đoán hơn nữa đây? Ngươi vốn đã mất hết nội công, cứ theo lẽ thường thì trong vòng mười năm cũng đừng mơ phục hồi như cũ, thế mà nay chưa đến một tháng nội lực đã lại dồi dào. Hừ, luyện võ chứ có phải ăn uống bài tiết đâu mà tu tập thần tốc, hiệu quả để thấy như thế? - Thị ngừng lời, nhìn xoáy vào Lương Tiêu. - Đêm hôm đó ngươi đã mở được cái hộp rồi phải không?

Lương Tiêu suy nghĩ thật nhanh rồi cười phá lên:

- Tôi có hơi biết cách mở hộp, mách nước cho bà cũng không mất gì. Nhưng bà phải thế độc: từ nay trở đi cắt đứt quan hệ chủ tớ với A Tuyết, đồng thời không được gây khó dễ gì cho hai người chúng tôi.

Hàn Ngưng Tử điềm tĩnh nói:

- Ranh con, bây giờ ngươi chẳng qua chỉ là cục bột nằm trên tay ta, về vương hay về tròn ngươi quyết định được à? Ngươi không nói, ta cũng có cách bắt ngươi mở miệng. - Thị nhìn sang A Tuyết, mắt rực lên.

Lương Tiêu cao giọng:

- Hàn Ngưng Tử, có giỏi thì đối phó với ta đây!

Hàn Ngưng Tử nhếch mép đứng dậy. Chợt nghe có tiếng cười ha ha, từ ngoài cửa một người đi vào, áo vàng tóc trắng, phong thái đường hoàng ung dung. Lương Tiêu nhác trông thì ngấm ngấm than khổ. Người đó nhận ra Lương Tiêu cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi mau chóng đổi thành hoan hỉ. Hàn Ngưng Tử lạnh lùng hỏi:

- Minh Quy, rốt cục ngươi muốn sao đây? - Vừa nói vừa dang thẳng cánh quạt ra một chương.

Minh Quy né chương, cười nói:

- Hàn cô nương, vừa gặp mặt đã động thủ, định tước cả cơ hội chào hỏi của ta nữa à?

Hàn Ngưng Tử mỉa mai:

- Hỏi han gì? Chẳng phải ngươi muốn báo thù cho chủ hay sao?

Minh Quy lắc đầu:

- Ý cô là Hoa Vô Xuy ấy hả? Không đâu, trật lất rồi. Vô Xuy là Vô Xuy, ta là ta, không thể gộp chung lại mà đánh đồng thế được.

Hàn Ngưng Tử hừ mũi, khuôn mặt hiện rõ nét nghi ngờ:

- Lão cáo già này đang giở trò bí hiểm gì đây? Hay định câu giờ để đợi viện thủ? Hừ, cho dù đủ mặt Thiên Cơ Bát Hạc, ta đây cũng không sợ đâu nhé!

Minh Quy cười nói:

- Cô nương võ công cao cường thế thì biết sợ ai! Nhưng quả thực lão phu và Thiên Cơ cung đã cắt đứt ân tình, không còn dây mơ rễ má gì nữa. Không tin cô cứ hỏi thẳng nhóc đằng kia mà xem. - Nói đoạn trở Lương Tiêu.

Hàn Ngưng Tử biến sắc mặt, hằm hằm nhìn Lương Tiêu:

- Quả nhiên ngươi là chó săn của Thiên Cơ cung, đợi đấy lát nữa ta sẽ tính sổ với ngươi.

Minh Quy xoa dịu:

- Hàn cô nương đừng hiểu lầm. Nó không phải là người của Thiên Cơ cung đâu. Nhưng khi lão phu trở mặt với họ và bỏ đi, nó chứng kiến từ đầu đến cuối.

Hàn Ngưng Tử nhìn Lương Tiêu, thấy mặt gã vẫn tỉnh bơ, hoàn toàn không tỏ ý muốn cự nự gì, tự nhiên nửa tin nửa ngờ:

- Ngươi đường đường là người đứng đầu Bát Hạc, đức cao vọng trọng, tại sao lại phản bội Thiên Cơ cung?

Minh Quy cười đáp:

- Nếu ta vẫn là người đứng đầu Bát Hạc thì có gì phải đích thân tới gặp cô? Bệnh hạc Tản Bá Phù là người chuyên lo sự vụ bên ngoài, kẻ như bình thường thì sẽ là kẻ đầu tiên đến tìm cô gây rắc rối đấy.

Hàn Ngưng Tử nghĩ bụng: "Minh lão đầu nói có lý, chó săn của Thiên Cơ cung rất nhiều, muốn bắt ta thì đâu cần đích thân lão ra tay".
Thị ngân ngừng bảo:

- Được, ta tạm nghe xem ngươi định nói gì đây.

Minh Quy cười bí hiểm:

- Cô nương còn nhớ Lăng Sương Quân không?

Hàn Ngưng Tử biến sắc, giọng đánh lại:

- Người nhắc đến con tiện nhân ấy làm gì?

Minh Quy tươi tỉnh:

- Chẳng phải cô luôn nung nấu tâm ý giết chết cô ta đấy thôi?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng nói:

- Nực cười chưa, à trúng *Phiêu tuyết thần chương* của ta chết từ đời tám hoánh nào rồi còn gì?

Minh Quy lắc đầu:

- Nhảm rồi. Người tính không bằng trời tính, năm ấy Lăng Sương Quân bị thương nặng gần chết thì gặp được Ác Hoa Đà Ngô Thường Thanh.

Hàn Ngưng Tử xây xẩm mặt mày. Minh Quy kín đáo quan sát, thấy vậy mỉm cười tiếp:

- Ngô lão nhi mất ba ngày ba đêm, không chỉ cứu được Lăng Sương Quân khỏi tay Diêm vương, mà còn... - Tối quăng này, lão cố ý ngừng lời.

Hàn Ngưng Tử liếc mắt ra cửa, lạnh lùng hỏi:

- Mà còn sao? - Giọng tuy hờ hững nhưng người bắt đầu run lên.

Minh Quy ra chiều hân hoan:

- Lăng Sương Quân không những sống, mà còn sinh hạ một đứa con, đặt tên là Hoa Hiểu Sương.

Hàn Ngưng Tử đã đoán được từ này, nhưng khi nghe chính miệng Minh Quy xác nhận thì vẫn bủn rủn chân tay, bất giác ngồi phệt xuống ghế, hai mắt đờ dại, mặt cắt không còn hột máu. Lương Tiêu choáng váng hiểu ra: "Thì ra ác nhân hãm hại Hiểu Sương chính là con mụ này", tức thì lửa giận bùng bùng.

Hàn Ngưng Tử rít qua kẽ răng:

- Hoa... Hiểu... Sương? - Giọng tắc nghẹn đầy oán hận.

Minh Quy cười ha hả:

- Phải, Hoa Hiểu Sương! Hoa, là họ Hoa của Thanh Uyên, Sương tất nhiên là trích từ tên Sương Quân mà ra.

Lão chỉ nói lớt phớt mấy câu mà Hàn Ngưng Tử cảm thấy câu nào câu này đều đâm vào tim mình nhức nhối. Thụ nghiêng răng:

- Ghê thật, để cả con nữa kia đây! - Đoạn ngừng phất đầu lên soi mới nhìn Minh Quy, chậm rãi hỏi. - Người tìm ta chỉ để kể chuyện này thôi sao?

Minh Quy tươi cười:

- Một là báo cho cô nương biết, hai là nếu cô vẫn còn ý định trả thù thì lão phu mời cô liên thủ phá Thiên Cơ cung. Lúc đó muốn xèo thịt lột da ai, chẳng phải đều do cô nương quyết định cả hay sao?

Hàn Ngưng Tử thoáng trầm ngâm, chợt bật cười sảng sặc. Minh Quy bực dọc nói:

- Lão phu thành tâm đề nghị, có gì đáng cười chứ!

Hàn Ngưng Tử cười khẩy phui áo đứng dậy, giọng chứa chất oán độc khôn cùng:

- Hàn Ngưng Tử này là hạng người nào? Há để làm bậc thang cho người giẫm lên? Con tiện nhân đó và nghiệt chủng của ả trước sau gì cũng rơi vào tay ta thôi!

Minh Quy chùng lại, vội đổi giọng mềm mỏng:

- Hàn cô nương thực biết nói chơi, sức một mình cô làm sao đâu được cả Thiên Cơ cung?

Hàn Ngưng Tử đáp:

- Không khiến tức hạ phải bận tâm. - Rồi phất tay áo đi ra, tự nhiên vấp vào ngạch cửa làm nó gãy nát. Thị chống hai tay xuống cho khỏi ngã, khê đào chân, thoáng một cái không thấy đâu nữa.

Minh Quy thất vọng nhìn theo, sau quay mình ngồi xuống đối diện với Lương Tiêu, cầm ấm lên rót trà, uống một ngụm rồi thở dài:

- Hàn Ngưng Tử tức trí đa mưu, sáng suốt là thế mà cuối cùng không thoát khỏi một chữ tình. Hừ, xem ra chẳng hi vọng gì vào cô ta được nữa rồi!

Lương Tiêu thắc mắc:

- Thái độ đó và chữ tình có liên quan gì đến nhau?

- Kể ra thì khá lôi thôi. - Minh Quy đặt chén trà xuống, thở dài. - Nhớ năm xưa, Hàn Ngưng Tử cũng là một nhân vật danh giá lắm, võ công cao cường, tư chất thông minh, dung mạo càng hoa nhường nguyệt thẹn... - Lão cười khà khà. - Khó nổi gặp ai không gặp, đi gặp đúng cái tên súc sinh Hoa Thanh Uyển, nội tình cụ thể thế nào ta đây

cũng không rõ lắm. Chỉ biết chẳng bao lâu hai đứa đã nồng nàn ý thiếp tình chàng, một câu ước hẹn đá vàng bên nhau.

Lương Tiêu sực hiểu:

- Mụ ấy và Hoa đại thúc có quan hệ luyến ái ư?

Minh Quy cười đáp:

- Đúng vậy. Gã súc sinh ấy chinh phục được Hàn Ngưng Tử thì hí hờn như bắt được vật báu, đưa về Thiên Cơ cung ra mắt bà mẩu nhà nó. Nào ngờ Hoa Vô Xuy vừa gặp mặt đã không ưa rồi.

A Tuyết vọt miệng chen vào:

- Chủ nhân nhà ta thông minh tuyệt đỉnh, dung nhan lại mỹ miều diễm lệ, bà ta không ưa ở chỗ nào được chứ?

Minh Quy nghe cô gái gọi Hàn Ngưng Tử là chủ nhân thì liếc mắt nhìn, đôi mày cau cau. Lương Tiêu can thiệp:

- A Tuyết, từ nay về sau cô là người tự do, không được gọi mụ ấy là chủ nữa.

A Tuyết phân vân một thoáng rồi khẽ gật đầu. Minh Quy hừ mũi, cười nhạt:

- Con bé này chẳng hiểu gì cả! Thông minh xinh đẹp không phải yếu tố quyết định. Người thử nghĩ xem, Hoa Thanh Uyên từ bé luôn ngoan ngoan vâng lời, một lòng một dạ nhu thuận với mẩu thân, thế mà nay đột nhiên lòi ở đâu về một cô con dâu lai lịch mù mờ, đẹp như hồ ly, lại tinh ranh như ma. Thôi thế cũng đành, nhưng điều Hoa Vô Xuy ngại nhất là bản lĩnh giật dây của Hàn Ngưng Tử, bởi gã súc sinh Hoa Thanh Uyên tự nhiên biến thành một kẻ khép nép phục tùng, nói năng hành sự gì đều chiều theo ý tứ của tình nương. Với tính cách độc đoán chuyên quyền, Hoa Vô Xuy làm sao không khỏi ghen tức?

Lương Tiêu lấy làm lạ:

- Bà ta ghen với con dâu mình hả?

Minh Quy cười nhạt:

- Chuyện thường mà, đàn bà trên thế gian này phần nhiều đều sợ con trai đấm đuổi vợ quá mà lạnh nhạt tình cảm với mình. Đời nào chẳng có chuyện mẹ chồng nàng dâu ganh ghét nhau. Huống hồ Hoa Vô Xuy còn áp ủ tâm nguyện cho con trai thừa kế ngôi vị cung chủ, nếu chấp nhận hạ con dâu như Hàn Ngưng Tử thì cơ nghiệp nhà họ Hoa chẳng phải sẽ đổi sang họ Hàn hay sao? Lao tâm khổ tứ gần

mãn đời để khuếch trương bành trướng thế lực, cuối cùng lại đợi người khác đến ngắt quả ăn hộ à, một người kiêu ngạo quyết đoán như Hoa Vô Xuy làm sao mà nhận được mối uất ức ấy?

Lương Tiêu hỏi:

- Hàn Ngưng Tử cũng chẳng phải người mềm yếu dễ khuất phục, lẽ nào chịu để tùy ý bà ta lèo lái?

Minh Quy vuốt râu:

- Người lại không hiểu rồi. Nam nữ rơi vào bể ái thường quên mất bản thân, rất dễ phạm sai lầm. Và chẳng Hàn Ngưng Tử đạo ấy còn trẻ tuổi, chưa từng trải đời, còn lâu mới xứng là đối thủ của Hoa Vô Xuy! Mụ già họ Hoa trong lòng chẳng vui vẻ gì nhưng ngoài mặt vẫn giữ thái độ điềm đạm như không, chỉ nói hôn sự thì cần thỉnh ý cha mẹ rồi nhờ lời mai mối, vì vậy yêu cầu Hàn Ngưng Tử đưa trưởng bối hoặc sư tỷ đến, ba mặt một nhời, lúc đó sẽ thành thân. Hàn Ngưng Tử nghe phỉnh phờ thế thì mừng rỡ xuất cung đi tìm sư tỷ. Nào ngờ gót chân cô ta vừa rời bậc cửa, Hoa Vô Xuy đã giờ thủ đoạn lôi đầu ra một ả Lăng Sương Quân, đẩy ngay vào lòng Hoa Thanh Uyên...

Lương Tiêu chen ngang:

- Khoan nào, đã thích một người thì sao có thể cưới người khác được? Nếu là tôi thì có chết cũng không thuận đâu.

Minh Quy cười nhạt:

- Hoa Thanh Uyên vốn là kẻ nhu nhược, Hoa Vô Xuy mà trừng mắt thì gà còn dám ho he gì? Sự thế lúc ấy kể cũng ồn ào đấy. Đẳng Hoa Thanh Uyên thì trống dong cờ mở vâng lời mẹ thành thân, phía Hàn Ngưng Tử chẳng rõ nghe tin ở đâu, nhằm đúng một hôm Lăng Sương Quân về nhà mẹ đẻ thì phục trên đường ra đón sát thủ với cô ta. Lúc ấy Sương Quân đã đậu thai, đúng là ném một hòn đá trúng hai con chim, à không, phải là một đòn thù trúng hai mạng người... - Minh Quy cười sảng sặc, đoạn hỏi. - Lương Tiêu, người đoán xem, vì sao Hàn Ngưng Tử biết được hành tung của Lăng Sương Quân?

Lương Tiêu cau mày, chậm rãi nói:

- Do ông xúc xiểm chứ không sai?

Minh Quy vỗ đùi đắc chí:

- Đúng rồi, ha ha, chẳng may Hoa Thanh Uyên đẻ được con trai thì đại sự của lão phu hỏng hết còn gì!

Lương Tiêu đứng bật dậy. Minh Quy ngừng cười, ngạc nhiên hỏi:

- Người đi đâu đấy?

Lương Tiêu lạnh lùng đáp:

- Lên đường.

Minh Quy can:

- Vội gì nhỉ, đợi lão phu uống xong chén trà này đã! Xa cách bao lâu giờ mới gặp, chúng ta thông thả hàn huyên đã nào!

Lương Tiêu nhỏ toẹt một cái:

- Người là hạng trơ tráo, Lương Tiêu ta trọng thể diện, ngồi cùng bàn với hạng tiểu nhân mặt dày chẳng phải chuốc nhơ cả đời hay sao?

Minh Quy sùng sốt, Lương Tiêu lại tiếp:

- Người đấu đá với Hoa Vô Xuy thế nào là việc của người, ta không rỗi hơi đánh giá. Nhưng người năm lần bảy lượt tính kế làm tổn thương Hiếu Sương, không thấy quá quắt lắm sao?

Minh Quy sa sầm nét mặt, thở hắt ra:

- Con nhóc ồm ồm đó bắt quá chỉ sống được vài ba năm nữa thôi. Trước khi chết nó được làm hòn đá móng cho lão phu, chẳng phải có ích hơn ư? Lương Tiêu này, người hãy ngoan ngoãn đi theo lão phu, chúng ta sẽ cùng làm nên đại sự long trời lở đất.

Lương Tiêu phì nhỏ:

- Kệ xác cái đại sự ấy, hôm nay võ công ta còn non kém, hận chưa giết được người, nhưng ngày sau chắc chắn ta sẽ lấy mạng người đó.

Nói đoạn phất tay áo sải bước ra cửa. Minh Quy, tay vẫn cầm chén trà, lập tức lạng mình đến chắn trước mặt gã, nhếch mép bảo:

- Mày điếc hả? Nghe thấy không? Lão tử bảo ngoan ngoãn ngồi lại đây, đợi ta uống xong chung trà này đã.

Mắt lão lộ hung quang, Lương Tiêu thầm biết không lành, bèn giục A Tuyết:

- Cô chạy cho mau, càng xa càng tốt, đừng quay lại đây!

A Tuyết ngơ ngác hỏi:

- Nhưng đã thỏa thuận người đi đâu ta đi đấy rồi cơ mà!

Lương Tiêu thấy cô ta ngu ngốc như vậy, trong lòng bực bội vô cùng.

Minh Quy cười hề hề:

- Người đi đâu, ta đi đây! Lương Tiêu ơi, người thật có điểm phúc, lão tử ngưỡng mộ quá đi thôi!

Lão vừa nói vừa xuất thủ như gió, chớp lấy A Tuyết. Lương Tiêu vội vàng nắm song quyền đâm vòng vào hai sườn lão ta theo thế *Bá vương giang đỉnh*. Chiêu thế này bắt nguồn từ võ học trong thạch trận. Minh Quy thấy chiêu thức tinh diệu lại liên hệ sâu xa với toán học, bất giác ngửa ngáy, ngoắt cổ tay, nắm ngón tay như nắm mũi kiếm xia thẳng xuống cườm tay Lương Tiêu. Biết trào lực của lão rất ghê gớm, Lương Tiêu vội vàng rút tay, thi triển *Lục lục Thiên Cương* bộ kéo A Tuyết lướt nhanh lại sau. Minh Quy ngăm ngăm sinh nghi: “Mấy tháng không gặp, sao hần không tiến lại lui, do võ công giảm đi chăng?”

Sợ Lương Tiêu thi triển *Tam tài quy nguyên chương*, lão không dám áp sát quá, chỉ vận *Linh tê phân thủy công* xuất chương từ xa, đẩy Lương Tiêu lùi xuống hai bước. Minh Quy nhận rõ quả nhiên nội lực của gã giảm sút thì mừng rỡ, tả thủ cầm chén trà, hữu thủ vẩy liền ba chương khiến Lương Tiêu chạy cuống quýt, không thể đứng im tại chỗ được.

Minh Quy xuất chương cực nhanh, Lương Tiêu dắt A Tuyết đi một lúc thì đuổi sức dần, đành đẩy A Tuyết ra, thi triển *Tam tài quy nguyên chương* đấu với Minh Quy. Minh Quy nhìn đường chương nhoang nhoáng cao thâm khó lường, bất giác nghĩ: “Tiểu tử này giáo hoạt vô cùng, nếu dùng biện pháp mạnh buộc nó khai thật chỗ ảo diệu của *Tam tài quy nguyên chương* thì e rằng không bao giờ đạt được tâm nguyện. Hôm nay may thay nội lực của nó giảm sút, xuất thủ chậm chạp, ta nên du đấu với nó rồi từ từ nhìn xem *Tam tài quy nguyên chương* có chỗ nào bí ẩn sâu xa”.

Chủ ý đã định, lão bèn giảm tốc độ, chiết giải với Lương Tiêu từng chiêu từng thức một. Lương Tiêu chỉ chăm chăm tự vệ, không còn cách nào khác đành toàn lực thi triển chương pháp. Minh Quy tỉ mỉ theo dõi ánh mắt, thế tay, thân pháp, bộ hình, dần dần nhận ra một vài yếu lĩnh, không khỏi đắc chí: “Lão phu thật là thông minh tính trời mới nghĩ được diệu kế này”. Lão sử chương, tấn công lúc bên trái, lúc bên phải, buộc Lương Tiêu phải xoay trở lung tung để đón đỡ, những lúc gấp gáp quá gã lòi cả võ học lĩnh ngộ từ thạch trận ra mà dùng. Minh Quy nhận thấy tuy không phải là *Tam tài quy nguyên chương* nhưng độ sâu xa ảo diệu không kém gì, thậm chí đường hoàng chính quy hơn, không dùng nhiều

tiểu xảo như *Tam tài quy nguyên*, người sử dụng phải có nội công cực cao thì mới phát huy được uy lực cần thiết, thú vị nhất là những chiêu thức này cùng một đường hướng với võ công nhà lão nên càng dễ tu luyện.

Minh Quy nhìn hết chiêu này đến chiêu khác, nhớ có chỗ nào không rõ thì lập lại phương thức tấn công để buộc Lương Tiêu phải dùng chiêu thức tương ứng ban nãy chiết giải, mãi cho tới khi học thuộc mới thôi. Lương Tiêu nhận ra vẻ mặt hơn hớn của lão già, khổ nỗi không đoán được ruột gan lão đang mưu mô gì. Nội lực gã còn yếu, dù có võ công thượng thừa cũng không phát huy được đến uy lực cần thiết, định sử kiếm pháp thì lại vướng lời giao ước với Sở Tiên Lưu, không muốn vì dùng *Xuyên tâm thất thức* mà trở thành kẻ thất hứa, gã trù trù cân nhắc một hồi, đường lối xuất chiêu bắt đầu rối loạn. Minh Quy tưởng gã thiếu niên thắm mệt, bụng bảo dạ: "Người đời có câu ăn ít mau tiêu ăn nhiều tức bụng, kéo dài chẳng may bị nó nhìn ra mưu kế gây phản tác dụng thì hỏng. Vạn sự khởi đầu nan, ta cứ tuân tự nhi tiến mới được". Lão bèn thò trảo túm ngực Lương Tiêu, định trước tiên cứ tóm lấy gã rồi thông thả tra hỏi võ công sau.

A Tuyết đứng bên, thấy Minh Quy xuất thủ thần tốc, đoán chừng phen này Lương Tiêu khó lòng tránh được, cô thót tim, vọt nhào tới vùng chừng võ lên lưng Minh Quy. Lão già vốn tính cẩn tắc, không dám coi thường, lập tức buông Lương Tiêu, rút tay về quét ngược lại theo thế *Linh tê phân thủy công*, A Tuyết rú lên, ngã văng ra hơn một trượng, miệng ộc máu.

Lương Tiêu nhân cơ hội thoát khỏi tay Minh Quy, nhào tới đứng chắn trước A Tuyết. Minh Quy cười nói:

- Ốc không mang nổi mình ốc, còn đòi mang cọc cho rêu!

Rồi lão dậm bước tiến tới, chột đảo mắt, nhìn trừng trừng ra sau lưng Lương Tiêu, cau mày nói:

- Tiểu tử, nhìn ai phía sau mày kia?

Lương Tiêu thừa biết cái trò giương đông kích tây ấy, chỉ hừ mũi không đáp, vẫn nghiêm cẩn giữ thế thủ. Chợt A Tuyết kêu lên thảm thiết, Lương Tiêu kinh hoàng nhảy vọt sang bên để tránh bị tấn công hai đầu. Gã đảo mắt nhìn lại thì thấy Hàn Ngưng Tử không hiểu đã quanh về tự lúc nào, đang tóm lấy A Tuyết bằng tay trái, tay phải khẹp hai ngón chọc vào bụng dưới mình.

Minh Quy đã coi Lương Tiêu là một pho bí kíp sống, còn rất nhiều công phu chưa học kịp, đời nào để người khác nhúng tay phá ngang, tức thì cười nói:

- Xem chiêu đây!

Rồi quăng chén trà đang cầm bên tay trái tới. Hàn Ngưng Tử nhận thấy chiêu thể cương mãnh, vụt nhoài mình bắt lấy chén trà, nước trong chén mới bắn ra chừng nửa xích thì ọp một tiếng, *Băng hà huyền công* đã làm nước đông thành một cây dùi băng. Hàn Ngưng Tử bật cười, cây dùi băng lấp lánh sáng lạnh đâm thẳng vào mặt Lương Tiêu.

Minh Quy lo lắng lao đến gần hai người, vung chưởng tấn công Hàn Ngưng Tử. Hàn thị hừ mũi, túm ngay A Tuyết giờ lên đón chưởng, Minh Quy thầm chửi thị nhẫn tâm, nhưng bản thân lão cũng không phải loại lương thiện tử tế gì nên không thu chưởng về, cứ thế đánh tới. Thành linh, bên cạnh có kinh phong rít lên, biết rõ là Lương Tiêu lao đến, Minh Quy liền xoay chưởng lực đẩy bật gã lại ba bước. Định đuổi đánh tiếp chợt thấy hàn khí thốc vào mặt, ngọn dùi băng của Hàn Ngưng Tử đã đâm tới nơi, Minh Quy né mình để nó sượt qua, cười hỏi:

- Hàn cô nương đi rồi lộn lại, phải chăng đã nghĩ thông suốt, quyết định cùng góp sức với lão phu?

Hàn Ngưng Tử lạnh lùng trả lời:

- Ta không có hứng.

Minh Quy hừ mũi, mặt thoáng sắc giận. Hàn Ngưng Tử đang thủ thế, chợt nghe Lương Tiêu lẩm nhẩm:

- Xoay trái một vòng, phải một vòng, ngang một vòng, dọc hai vòng...

Minh Quy không hiểu thế nào, Hàn Ngưng Tử chợt dạ quát:

- Thăng súc sinh, ngươi nói gì thế?

Lương Tiêu cười đáp:

- Bà đoán thử xem!

Ban này Hàn Ngưng Tử đau buồn thất vọng chạy quàng lên một lúc thì tỉnh táo lại, nhớ tới Thuần Dương thiết hạp liền vội vàng vòng về, lúc này nghe thấy lời Lương Tiêu, vừa mừng vừa ngạc nhiên, không nhịn được hỏi:

- Phải rồi, là cách mở hộp đúng không?

Lương Tiêu mỉm cười:

- Tinh lắm. Nhưng ta chỉ nói một phần mười thôi, còn chín phần mười thì hơi rắc rối phức tạp.

Hàn Ngưng Tử sốt sắng hỏi:

- Làm sao người nghĩ ra được?

Lương Tiêu chỉ cười khẩy. Hàn Ngưng Tử thầm hiểu: "Ta cũng lần thần quá đi mất, đời nào hần dễ dàng nói cho ta biết cơ chứ".

Thị trăm ngâm suy nghĩ, Lương Tiêu lại gọi:

- Nếu bà muốn nghe hết thì hãy thả A Tuyết ra, ta sẽ nói nốt chín phần còn lại.

Hàn Ngưng Tử hấp háy mắt, bật cười khúc khích, thờ dãi:

- Hóa ra nhà người cũng có mầm si tình. Được, theo lời người vậy. - Nói đoạn vụt giơ tay, kéo theo một tia sáng trắng giữa các kẽ tay, ắn thẳng vào ngực A Tuyết, cô gái rên lên. Lương Tiêu hoảng hồn thét:

- Bà nói lời lại nuốt lời hả?

Hàn Ngưng Tử hô:

- Đọc tiếp đi! - Rồi túm lấy A Tuyết ném về phía Lương Tiêu. Lương Tiêu vội vàng đón lấy. Hàn Ngưng Tử cười nhạt. - Ta đã cấy Ván tâm thích¹ vào người con bé này, cứ một khắc phát tác một lần, mỗi lần như thế là một lần tim đau như bị dao băm, đau đến độ không muốn sống nữa, hai canh giờ không được giải thì sẽ chết. Thành nhóc ranh ma kia, người hãy ngoan ngoãn nói hết cách mở hộp, ta sẽ ra tay cứu chữa cho nó, còn dám biến báo dù chỉ một câu nửa chữ thôi thì người cứ liệu hồn.

Lương Tiêu vừa lo vừa giận, lại nhìn A Tuyết, cô gái đã ngất lịm đi tự lúc nào, mặt mày xanh tái, đôi mày ngài cau cau. Lương Tiêu thầm thờ dãi, vụt nghiêng răng, định nói ra cách mở hộp, Hàn Ngưng Tử vội xua tay:

- Minh lão quỷ, việc này không liên quan gì đến người, xin tránh đi cho.

Minh Quý vuốt râu:

¹ Thích là mũi gai.

- Ai bảo không liên quan đến lão phu? Tiểu tử này có xích mích với lão phu, ta muốn mang hắn đi ngay lập tức.

Hàn Ngưng Tử nói:

- Đợi ta hỏi xong, ngươi muốn lột da xẻ thịt thì tùy.

Minh Quy vỗ tay:

- Khéo quá, Minh mỗ cũng có điều cần hỏi hắn, nhưng phải hỏi đến mười lăm hai mươi hôm kia. Nếu cô nương thư thả thì đi cùng Minh mỗ, mọi người vừa đồng hành vừa bàn bạc chuyện Thiên Cơ cung càng hay.

Ánh mắt Hàn Ngưng Tử hắt ra đầy giá buốt, giọng thị danh lại:

- Ngươi cố ý gây khó dễ cho ta phải không?

Minh Quy cười đáp:

- Nào dám! Nào dám! - Rồi thỉnh linh sử *Phi hồng trảo* túm lấy Lương Tiêu.

Hàn Ngưng Tử hét lên, vung cây dùi băng đâm tới. Minh Quy chuẩn bị đón đỡ thì Hàn Ngưng Tử lại dồn nội lực vào chân gậy cây dùi, làm nó vỡ tan thành muôn vụn mảnh sắc nhỏ, bắn tua tủa vào mặt lão già. Minh Quy vội vàng khua chướng ngăn chặn, nhưng các mảnh băng nhỏ và quá nhiều, vẫn có vài mảnh găm vào chân tóc lão đau nhói. Minh Quy vừa giận vừa đau, vụt quát lớn, đẩy song trảo ra vù vù như gió, soạt một tiếng, đã xé rách một mảng tay áo của Hàn Ngưng Tử.

Đôi bên giao tranh quả là kỳ phùng địch thủ, không ai chiếm được thế thượng phong, thành thử cả hai cùng ngấm ngấm kinh hoàng, xuất chiêu càng nhanh hơn, từ ngoài nhìn vào chỉ thấy hai bóng người một vàng một xanh di chuyển nhoang nhoáng như ma quỷ, chướng qua trảo lại cuốn tít mù vào nhau. Lương Tiêu bị bỏ chổng chơ ở một bên, thoát tiên ngăn người không biết nên làm gì mới phải, đúng lúc Vấn tâm thích phát tác, A Tuyết tỉnh lại, nhìn ra hai người đang giao đấu, lo cuống lên đẩy Lương Tiêu nói:

- Ngươi... đừng bận tâm tới ta, mau đi đi!

Lương Tiêu ngờ ngàng:

- Nhưng mà...

A Tuyết trào lệ, kêu:

- Người... mà không đi, ta cần lưới tự sát bây giờ! - Nói rồi kê lưới vào giữa hai hàm răng.

Lương Tiêu không ngờ A Tuyết cương quyết như thế, sững sờ mất một lúc, chợt túm lưng cô chạy ào đi. A Tuyết thấy gã vẫn đem mình theo thì vừa lo vừa đau, lại ngất xỉu lần nữa.

Minh Quy và Hàn Ngưng Tử giao thủ một hồi, Minh Quy nhỉnh hơn nên dần dần chiếm thế thượng phong, trong lòng đương cao hứng. Nhác thấy Lương Tiêu tháo chạy, lão lập tức bỏ dở trận đấu, tung mình đuổi theo, Hàn Ngưng Tử cũng không chịu tụt lại sau. Hai người sóng vai bay ra, nhưng vì dè chừng nhau, sợ để lộ sơ hở sẽ khiến đối thủ thừa cơ tấn công nên không ai dám tập trung toàn lực truy đuổi, vô hình trung cuộc bộ hạn chế, bị Lương Tiêu bỏ cách một quãng xa.

Ba người chạy đuổi đến một dốc núi, đằng trước có tiếng ì ầm như sấm động. Chạy thêm chừng mười trượng nữa thì gặp một khe nước sâu, dưới khe lởm chởm mòm nhon, nước cuộn cuộn xiết, cuốn lăn cả đá cả cây. Lương Tiêu nhìn xuống, tim đập thình thịch, lại ngoái cổ trông, Minh Quy và Hàn Ngưng Tử đều chỉ còn cách mình chừng vài chục bước, không kịp chạy đường khác nữa. Gã suy nghĩ rất lung, cuối cùng tuốt kiếm chặt một cây tùng bên khe, ôm thân cây bay xuống, nhảy được nửa chừng vụt lẳng mình nằm sấp lên ngọn cây. Lúc Minh Quy và Hàn Ngưng Tử đuổi tới bên mép vực, Lương Tiêu đang cùng cây tùng rơi vù vù, vì ngọn cây chúc xuống dưới nên khi chạm nước thì lực nổi của cây và lực đẩy lòng nước xô vào nhau khiến Lương Tiêu không bị thương, kể đó cây tùng tiếp tục kéo gã lao băng băng về hướng hạ du. Minh Quy giận quá, râu tóc dựng ngược, cúi mình nhặt một hòn đá quất:

- Súc sinh, cho mày thoát này!

Hòn đá bay vù xuống, Lương Tiêu vội vàng lặn tránh, hòn đá nện gãy hai cành nhỏ rồi lặn xuống, làm bắn tung lên một vòi nước.

Minh Quy lại nhặt một hòn đá khác, Hàn Ngưng Tử liền can:

- Chết thì còn có tác dụng gì?

Minh Quy sực tỉnh, gật đầu:

- Đúng lắm, phải bắt sống!

Hai người đều có mưu toan riêng, tức thì ngừng tranh chấp, tìm cách tóm Lương Tiêu lại. Hiềm nỗi dưới khe lởm chởm đá, không tiện

nhảy xuống, cả hai đành thi triển khinh công ráo riết đuổi theo men bờ khe. Lương Tiêu sợ Minh Quy liệng đá tiếp, trước sau vẫn ẩn dưới tán cây, không dám thò đầu lên.

Một lát sau, làn nước phẳng lặng dần, hòa vào một lòng suối rộng rãi hơn, cây tùng mắc vào những tảng đá lớn nhón, chột bị luồng nước ngầm cuốn về gần bờ. Minh Quy và Hàn Ngưng Tử mừng quýnh nhào tới. Mặt lão già bỗng sa sầm:

- Khốn thật, trúng kế rồi!

Hàn Ngưng Tử định thần nhìn kỹ, nhận ra cây tùng lao vào theo một cách rất lạ. Một đợt sóng đánh tới, đẩy thốc nó lên bờ suối, lật nhào mấy vòng, bên dưới tán cây không có một ai.

Minh Quy và Hàn Ngưng Tử khôn ngoan sáng suốt cả đời, nào ngờ nhất thời trúng kế man thiên quá hải, ngượng quá hóa giận, vội vàng sục tìm lên hướng thượng du, chỉ thấy dòng nước cuộn cuộn gầm gào như ngựa phi, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng Lương Tiêu đâu cả.

Nguyên khi hụp tránh hòn đá của Minh Quy, Lương Tiêu đã nảy ra một kế là ôm lấy một hòn đá ngầm, ẩn dưới lòng nước, mặc cho cây tùng xanh bập bênh trôi xuống, đợi Minh Quy và Hàn Ngưng Tử đi xa mới lần mò trèo lên vách đá. Gã trốn vào núi sâu, thoát xa hẳn hai người rồi mới ngồi xuống nghỉ, thở hồng hộc một hồi thì nhớ ra A Tuyết bèn cúi xuống nhìn, cô gái vẫn nhắm nghiền mắt, mặt trắng bợt, thăm mũi thì thấy hơi thở mảnh như tơ. Lương Tiêu lo lắng, vội áp tay lên lưng cô để đẩy nội lực vào.

Tình trạng của A Tuyết rất nguy kịch, thoát tiên bị Minh Quy hất bay, sau lại trúng Ván tâm thích của Hàn Ngưng Tử. Ván tâm thích quả nhiên độc hại, Lương Tiêu đẩy nội lực chừng thời gian tàn một cây hương, A Tuyết vẫn không có chuyển biến gì, thậm chí hơi thở còn yếu ớt thêm. Lương Tiêu nhìn đôi má bệch bạc ấy, không kìm được chua xót, lệ tuôn lã chã, rơi cả xuống trán A Tuyết. Cô lơ mơ tỉnh lại, định an ủi gã nhưng trong người đau nhức, không nói năng gì được, chỉ gắng gượng giương mắt run run nhìn, hơi thở càng lúc càng yếu. Lương Tiêu đang tuyệt vọng thì sực nhớ đến Âm Dương cầu: "Sao ta quên mất nhỉ?". Gã vội vàng móc ngực áo lấy quả cầu, tách răng A Tuyết, nhét nó vào dưới lưỡi cô gái.

Âm Dương cầu vốn là một bảo vật kỳ lạ của trời đất, có khả năng kỳ

điệu là tạo ra nội lực. A Tuyết tuy kiệt sức nhưng vẫn chưa tắt hơi, một luồng khí mỏng manh từ Đốc mạch chảy xuống, dòng qua quả cầu, lập tức được kích lên mười mấy lần, lại trở về Đan điền, đi qua Đốc mạch vòng vào quả cầu, tiếp tục tăng thêm mười mấy lần nữa. Cứ tuần hoàn như thế một lúc lâu, nguyên khí bắt đầu dâng đầy trong kinh mạch A Tuyết, hơi thở cũng mạnh dần lên. Lương Tiêu chìa tay bắt mạch thì thấy trầm sáp¹, không còn khinh hoạt² yếu ớt như ban nãy nữa. Thăm hiểu có hiệu quả, gã mừng rỡ đẩy cả nội lực của mình sang cho A Tuyết, hai luồng nội lực đi qua Âm Dương cầu rồi dẫn trở về A Tuyết, tạo thành vòng tuần hoàn tổng thể cho khắp các kinh mạch.

A Tuyết tỉnh lại, nhận ra chân khí trong người cuộn cuộn như sóng thì rất kinh ngạc, khẽ cau mày. Lương Tiêu mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Đừng sợ! Nếu có gì lạ lòng thì dùng nội tức dẫn hướng là được thôi.

A Tuyết làm theo, ước thời gian cạn một tuần trà, gương mặt nhợt nhạt đã có sắc hồng như đào chín, đáng yêu khôn tả. Lương Tiêu thăm thở phào nhẹ nhõm. A Tuyết mở mắt, khuôn mặt hồng hào phớt cười. Lương Tiêu toét miệng:

- Dễ chịu hơn chưa?

A Tuyết thấy Lương Tiêu nhìn mình chăm chăm, tức thì hai má nóng ran, định nói mà trong miệng lại vướng quả cầu tròn tròn, bèn đá lười đẩy ra, chợt một cơn nhói đau từ tim đâm lên như sợi thép xuyên vào óc, cô đau đớn kêu hự một tiếng.

Lương Tiêu ngạc nhiên, đoán chắc là do Vấn tâm thích tác quái, liền hỏi:

- Cô đau ở đâu?

A Tuyết định giơ tay, nhưng vừa cựa quậy thì phần chân ngực bỗng nhói buốt khó lòng chịu đựng, đành nói:

- Tim... đau ở tim.

Lương Tiêu nhớ lại lời đe dọa của Hàn Ngưng Tử, nghĩ trừ trừ lúc nào thì nguy lúc ấy, bèn đưa tay cởi tung áo A Tuyết ra. A Tuyết hiểu ý định của Lương Tiêu, mặt cay cay, tim đập thành thịch, mặt càng đỏ, không đợi gã chạm đến lớp áo lót đã nhắm nghiền mắt, lệ ứa ra khoe mắt.

¹ Mạch thấp, đi không đều, phải ấn mạnh xuống mới cảm thấy.

² Mạch nông và nhẹ đi.

Lương Tiêu phát run, sợ hãi hỏi:

- Cô sao thế?

A Tuyết then thùng mà không biết đối đáp thế nào, nước mắt rơi càng mau. Đột nhiên Lương Tiêu đứng bật dậy, đi đi lại lại, bấm ngón tay tính toán, A Tuyết bị đâm đã hai canh giờ, còn chậm trễ nữa thì khó lòng giữ được tính mệnh, nhưng việc này liên quan đến danh dự của cô gái, không thể hấp tấp qua loa, chưa kể Liễu Oanh Oanh trước đây đã cảnh cáo, nếu gã cởi quần cởi áo đàn bà con gái, nàng sẽ giết gã rồi tự sát.

Vừa nhớ tới Oanh Oanh, nỗi đau trong trái tim Lương Tiêu lại trào lên dữ dội. Mấy hôm nay, gã mượn việc giải toán và luyện võ để quên đi chuyện ở núi Ngũ Long, vậy mà cuối cùng vẫn không tài nào nguôi ngoai được. Kể từ khi mất cha, xa mẹ, chưa bao giờ gã khổ sở thế này, đạo chia tay Hiếu Sương tuy cũng buồn bã, song nỗi buồn đó không thấm thía gì với những khắc khoải cào gan xé ruột bây giờ.

Lương Tiêu đang tự thương thân, chợt nghe A Tuyết rên rỉ bèn ngoảnh lại nhìn, thấy cô gái nước mắt giàn giụa, khuôn mặt nhăn nhúm, bất giác nghĩ ra một cách: "Cho dù nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng người thân với nhau thì có thể cởi quần áo trị thương được lắm chứ!". Gã thoáng trầm ngâm, cầm tay A Tuyết lên, các ngón tay cô run run, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Lương Tiêu nói:

- Hồi ta còn ở với mẹ, mẹ thường nói muốn sinh cho ta một đứa em gái, nhưng về sau lại không thực hiện được. Tuyết này, hay chúng ta kết nghĩa huynh muội nhé?

A Tuyết giật mình, ngẩng đầu nhìn gã, ánh mắt pha nét thảng thốt. Lương Tiêu thăm nhủ thời gian cấp bách quá rồi, lập tức kéo cô cùng quỳ xuống đất, đồng dạng nói:

- Trời xanh chứng giám, từ nay Lương Tiêu và A Tuyết kết làm huynh muội, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, nếu ai vi phạm lời thề...

Không thấy A Tuyết đọc theo, Lương Tiêu bèn liếc mắt nhìn. Cô gái đang thần thờ im lặng, vẻ mặt sầu não, gã sốt ruột hỏi:

- Cô không đồng ý ư?

A Tuyết đỏ mặt buột miệng:

- Ta... - Cô vốn dĩ gốc nghiệt, ăn nói lại vụng về, hoàn toàn

không có khả năng ứng biến trước sự thay đổi đột ngột này, tuy trong lòng muôn vàn lần không ưng chịu, nhưng khi nói ra miệng, lại biến thành. - Ta... đồng ý...

Vừa dứt lời, lệ đã tuôn ào ạt như đê vỡ.

Lương Tiêu vẫn một lòng một dạ với Oanh Oanh, chưa từng nảy sinh tình cảm với người con gái nào khác, thấy A Tuyết khóc cũng chỉ tưởng tại vết thương hành hạ mà ra. Gã không nói nhiều nữa, vội vã lay mấy lay rồi đưa tay cởi áo lót A Tuyết, để lộ bộ ngực con gái mây mây sáng rỡ, mịn màng như mỡ đông. Còn A Tuyết, lần đầu tiên bị đàn ông nhìn thấy thân thể thì ngượng ngùng quá độ, hai tai ong ong, ngất xỉu đi.

Lương Tiêu huyết khí đang vượng, nhác thấy da thịt thiếu nữ là lóa mắt, máu bốc lên đầu, hơi thở gấp gấp, khó khăn lắm mới đè nén được tạp niệm trong tim, định thần quan sát kỹ thì thấy ở phần chân ngực cô gái nhu nhú một chấm nhỏ đỏ tía, tựa tựa nốt ruồi son, in trên làn da trắng mịn trông nổi bật như cây mai giữa rừng tuyết. Lương Tiêu tự dưng thấy thần trí mê mẩn, hai tay run lẩy bẩy.

Nhờ Âm Dương cầu dưới lưỡi vẫn liên tục tăng cường nội lực, khi nguyên khí dâng đầy kinh mạch thì A Tuyết hồi tỉnh, nhận ra Lương Tiêu đang nhìn chằm chằm vào người mình, cô xấu hổ gọi:

- Ca ca...

Lương Tiêu giật thót, đỏ mặt tía tai, tự trách: "Lương Tiêu ơi Lương Tiêu, người hành xử trái lẽ thì có khác gì giống cầm thú không?". Gã định thần, nắm cổ tay A Tuyết bắt mạch, nhận ra có vật gì đó đóng tắc ở phần giữa ngực và bụng cô gái, suy nghĩ một hồi rồi bảo:

- Vấn tâm thích ghê gớm thật, bây giờ ta dùng nội lực hút bên ngoài, muội đẩy chân khí qua quả cầu nhỏ trong miệng, tự mình bẫy khối tắc ở ngực. Hai chúng ta trong ngoài phối hợp để ép nó ra nhé.

Dẫn xong, gã hít một hơi, vận chương ấn vào dưới ngực A Tuyết, về thành động tác hút, dồn nội lực chà đi chà lại. A Tuyết gai gai người, tim đập thình thịch, không sao trấn tĩnh lại được.

Lương Tiêu nhận thấy nội khí của cô gái rất hỗn loạn, bất giác cau mày nhắc:

- Tuyết!

A Tuyết bừng tỉnh, gắng sức ghìm trái tim hồi hộp xuống, theo lời

Lương Tiêu điều chân khí đẩy Ván tâm thích ra. Hai người một đẩy trong, một hút ngoài. Hành công chốc lát, Lương Tiêu biết nội lực A Tuyết còn yếu, bèn tách một luồng chân khí riêng đưa vào Đốc mạch cô gái, từ đó chuyển sang Âm Dương cầu trợ sức cô vận công nhỏ gai. Một lát sau, nốt ruồi nhỏ dưới tay Lương Tiêu hơi nhô lên, trông như một đoạn sợi cực mảnh. Lương Tiêu không dám chậm trễ, liền nhón tay kẹp lấy đầu sợi ấy, từ từ tuốt nó ra. A Tuyết đau quặn người, buông lỏng chân khí, lại chìm vào hôn mê.

Lương Tiêu rút hết thì nhận ra đó là một sợi tóc đàn bà, không hiểu Hàn Ngưng Tử dùng cách thức gì mà đâm được nó vào da thịt người ta. Ngẫm nghĩ một hồi, gã đoán là mụ ta đã tẩm ướt sợi tóc, dùng *Băng hà huyền công* khiến nó đông cứng như một ngọn kim rồi cắm vào người A Tuyết.

Coi như đã thành công, Lương Tiêu thở phào, khép áo cô gái lại. Quá trình vận công nhỏ gai làm hao mòn bao nhiêu tâm lực, gã bèn ngồi dựa gốc cây nhắm mắt điều tức. Một lúc sau, chợt có tiếng động, Lương Tiêu mở mắt nhìn. A Tuyết đã tỉnh, đang loay hoay chống tay gượng dậy, Lương Tiêu liền lại gần giúp. A Tuyết bị gã thiếu niên chạm vào, nhớ lại chuyện lúc nãy, tức thì tim đập thình thịch, đầu ong ong, gằm mặt xuống không dám nhìn gã nữa.

Lương Tiêu nghĩ đến thái độ sỗ sàng của mình vừa rồi cũng lúng túng, gượng gạo xin lỗi:

- Tình thế bất buộc thôi mà, muội... đừng giận nhé.

A Tuyết chẳng nói chẳng rằng, nổi thất vọng in hằn trên mặt. Lương Tiêu tưởng cô gái lo lắng cho danh tiết bèn an ủi:

- Từ nay trở đi, chúng ta là huynh muội, ta sẽ lấy lễ anh em đối đãi với muội, không dám có hành động quá đà nào cả.

Rồi đưa mắt nhìn, thấy hàng mi dài của cô gái rung rung, hai giọt lệ lăn dài xuống má, Lương Tiêu cuống quýt hỏi:

- Muội không thích thế ư? Ôi, đều tại ta chẳng ra gì... ta...

Không nỡ để gã ảo não lo lắng, A Tuyết gạt nước mắt gượng cười:

- Huynh đừng nói vậy. A Tuyết có huynh trưởng tốt, mừng... mừng quá nên khóc đấy...

Lương Tiêu dễ chịu phần nào:

- Vậy thì hay lắm! – Bụng bảo dạ: “Cô em này khóc không ra khóc,

cười chẳng giống cười. Ôi, tâm tư con gái thật khó đoán!". Tự nhiên lại nhớ tới Oanh Oanh, gã đâm chán nản ngã lòng, chân tay xuội lơ.

Đội A Tuyết tinh táo hơn, Lương Tiêu dựng tạm hai gian lều trong khe núi, mỗi anh em một căn tự điều dưỡng vết thương, lúc nghỉ gã vào rừng hái quả và săn thú về làm thực phẩm. Ba ngày thấm thoát trôi qua, A Tuyết được Âm Dương cầu hỗ trợ nên phục hồi rất nhanh. Trong lúc Lương Tiêu chuyên cần luyện võ thì cô lấy đất đắp lò, đeo dây làm bát đĩa, giặt quần áo, kín nước, lo liệu cơm canh. Cũng nhờ phục dịch Hàn Ngưng Tử từ nhỏ, đã quen lo liệu việc nhà, cô gái mau chóng biến hai căn lều tranh luộm thuộm sơ sài thành một nơi nương thân ấm cúng ngăn nắp.

Hôm ấy, Lương Tiêu đuổi theo một con dê ra đến ngoài cốc, chợt nghe phía xa có tiếng người nói. Gã giặt mình chui vào nắp trong một bụi cây, tiếng người rõ dần:

- Mấy hôm nay ta đã đào bới xối tung suốt một trăm dặm quanh đây mà không thấy tung tích tên nhai ranh ấy đâu.

Giọng nói già dặn, mạnh mẽ và rõ ràng, Lương Tiêu nhận ra giọng Minh Quy, tim đập như trống dồn, không dám cả thở mạnh. Rồi giọng đàn bà, chính là giọng Hàn Ngưng Tử, cười nhạt:

- Thấy chưa, ta đã nói từ đầu là nó chỉ lẩn quẩn gần đây thì ngươi không chịu tin. Vì sao tự nhiên lộn trở lại?

Lương Tiêu ngán ngẩm nghĩ: "Hai tên này kết bè với nhau cùng đối phó mình, xui xẻo quá thể!".

Minh Quy cười:

- Cũng tại cô nói con nha đầu đó trúng Ván tâm thích là cầm chắc cái chết, ta mới đoán Lương Tiêu không còn lằng nhằng vương bận thì sẽ trốn chạy thật xa. Nhưng ngầm cho kỹ, tiểu tử đó quỷ kế đa đoan, có khi làm ngược lại, cứ ẩn nấp trong rừng trong núi không chừng.

Hàn Ngưng Tử cười khẩy:

- Ngươi lắm lý do lý trấu thật. Hừ, bây giờ thế này, chúng ta chia nhau lùng tìm, ngươi đi hướng đông nam, ta đi hướng tây bắc, nếu phát hiện tung tích thằng nhóc thì bắn pháo hoa làm hiệu.

Minh Quy hỏi:

- Nhớ cô bắt được người rồi không phóng khói lửa thì lão phu đi đâu tìm cô được?

Hàn Ngưng Tử bức bội:

- Toàn suy bụng ta ra bụng người, cái lão cáo già nhà ngươi cũng chẳng phải hạng thủ tín gì đâu!

Minh Quy cười khà khà:

- Ta là cáo già, còn cô là cáo tuyết¹, kẻ tám lạng người nửa cân thôi.

Hàn Ngưng Tử hừ mũi:

- Tạm thể đã, tóm được tiểu tặc rồi tranh cãi tiếp.

¹ Ngoại hiệu của Hàn Ngưng Tử là Tuyết hồ.

MỤC LỤC

<i>Nhân vật</i>	3	<i>Thâu thiên hoán nhật</i>	194
<i>Hoa ám liễu minh</i>	5	<i>Lạc cực sinh bi</i>	219
<i>Tứ diện sở ca</i>	42	<i>Tâm như tử hôi</i>	253
<i>Tiên phật tranh phong</i>	80	<i>Di tinh hoán đầu</i>	278
<i>Thuần Dương thiết hạp</i>	110	<i>Bạt vân kiến nhật</i>	313
<i>Thương khiêu đông nam</i>	139	<i>Câu tâm đầu giác</i>	333
<i>Phong ba hiểm ác</i>	168		

Côn Luan

Chịu trách nhiệm xuất bản: Mai Quỳnh Giao

Chịu trách nhiệm bản thảo: Nguyễn Thu Hà

Biên tập: Cẩm Linh

Bìa: Nguyên bản

Sửa bản in: Mỹ Ái

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

39 Hàng Chuối - Hà Nội.

ĐT: (04) 39717979 - 39717980 - 39710717 - 39716727 - 39712832.

FAX: (04) 39712830

E-mail: nxbphunu@vnn.vn

Chi nhánh:

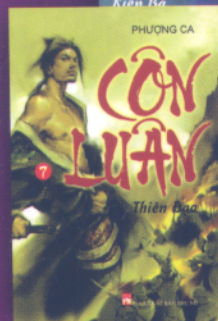
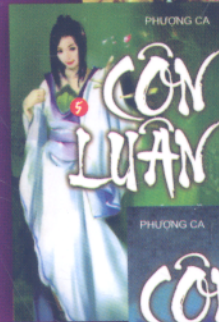
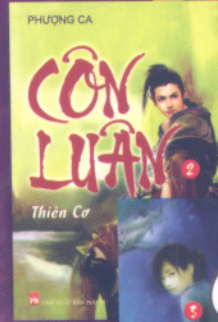
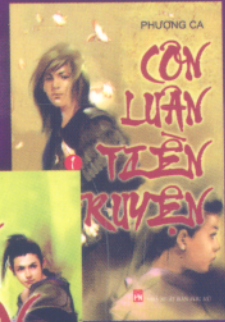
16 Alexandre De Rhodes - Q. I - TP Hồ Chí Minh. ĐT: (08) 38234806

In 2000 cuốn, khổ 16x24cm, tại Công ty CP In & TM Thống Nhất, HN.

Số in 495/TN. Giấy xác nhận KHXB số: 236-2008/CXB/11-14/PN.

Ký ngày 19/3/2008. Giấy QĐXB số: 83/QĐ-PN.

In xong và nộp lưu chiểu quý 3 năm 2009.

Côn Luân xuất hiện như một vì sao, báo hiệu thời tái sáng thế của tiểu thuyết võ hiệp.

Nhật báo Bắc quốc Khán thư

Côn Luân của Phụng Ca là tác phẩm được các độc giả của văn học võ hiệp truyền thống đón nhận nhiều nhất, thậm chí đã được coi là “kinh điển”

Báo Độc sách Trung Hoa

Côn Luân lấy bối cảnh lịch sử thời Tống mạt Nguyên sơ. Thông qua những trải nghiệm của nhân vật chính Lương Tiêu, *Côn Luân* trải ra trước mắt độc giả một bức họa giang hồ rộng lớn đầy khí thế. Ân oán tình cừu, thù nhà nợ nước cuộn trào trên từng con chữ, nhân vật có đến hàng trăm, tính cách diện mạo đều được miêu tả sống động vô chùng. Thắt mở dồn dập, dẫn dắt tài tình, xứng đáng là một tác phẩm kinh điển trên văn đàn tân võ hiệp.

Tạp chí Kim cổ Truyền kỳ Võ hiệp

Côn Luân

Giá trọn bộ: 422.000đ